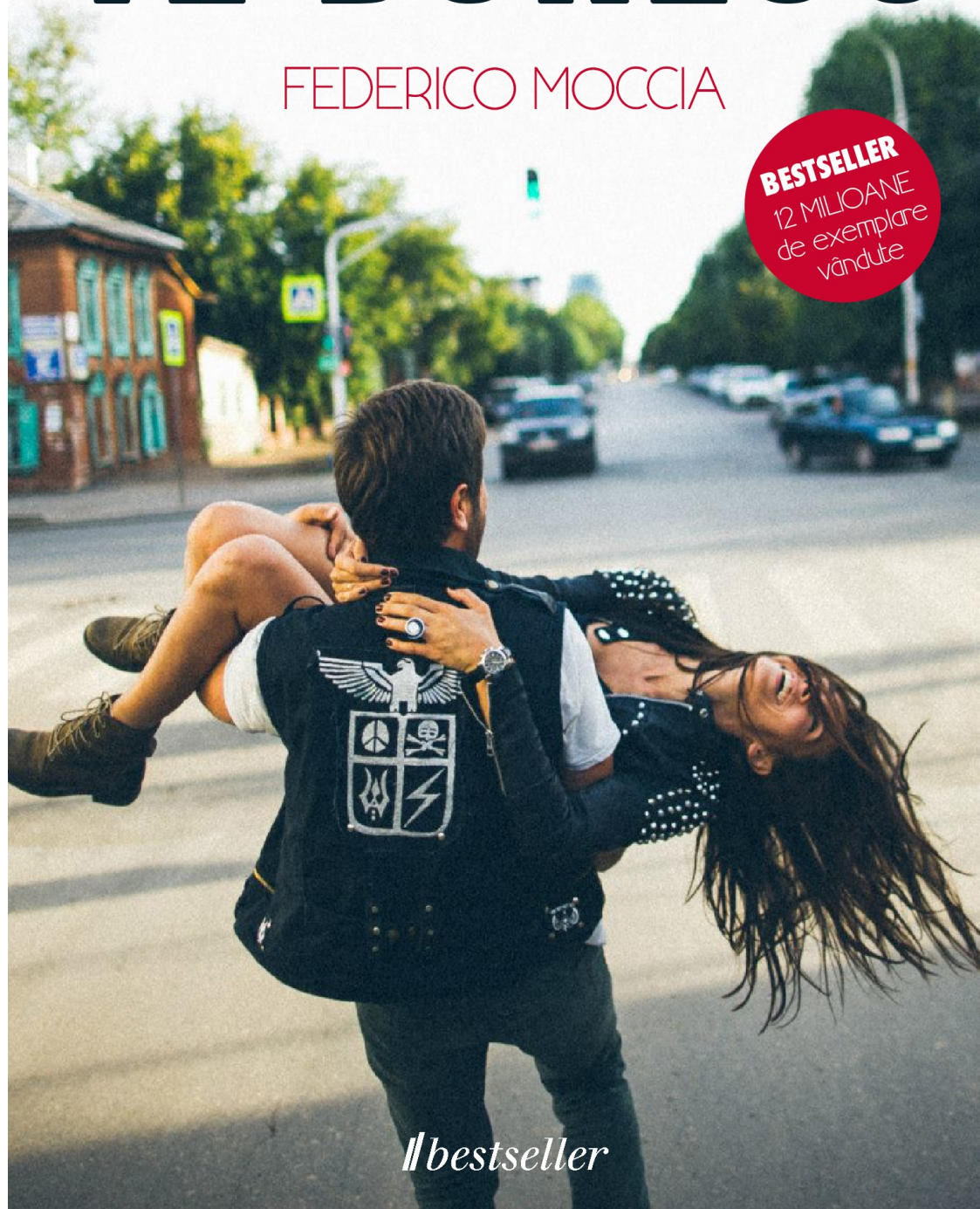

Continuarea bestsellerului **TREI METRI DEASUPRA CERULUI**

TE DORESC

FEDERICO MOCCIA

BESTSELLER
12 MILIOANE
de exemplare
vândute

//bestseller

Federico Moccia

Te doresc

Volumul II al trilogiei „Trei metri deasupra cerului”

First published by Bestseller Publishing in 2018

Copyright © Federico Moccia, 2018

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

First edition

Cover art by Ivan Troyanovsky

Translation by Viorica Ungureanu

Proofreading by Rodica Roşca

Editing by Ion Bargan

Illustration by Geta Vrabie

This book was professionally typeset on Reedsy

Find out more at reedsy.com

//bestseller

Contents

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

47

48

49

50

51

52

53

54

55

56

57

58

59

60

61

62

63

64

65

66

67

68

69

70

71

72

73

74

75

76

77

78

79

80

1

„Vreau să mor.” Acesta a fost gândul meu când am plecat. Când am luat avionul, mai puțin de doi ani în urmă. Voiam s-o sfârșesc cu toate. Da, un simplu incident era cel mai bun lucru. Pentru ca nimeni să nu fie de vină, pentru ca mie să nu trebuiască să-mi fie rușine, pentru ca nimeni să nu caute un motiv... Îmi amintesc cum avionul s-a clătinat pe tot parcursul zborului. Era furtună și toți stăteau încordați și speriați. Eu nu. Eram unicul care zâmbea. Când te simți oribil, când vezi totul în negru, când nu ai viitor, când nu ai nimic de pierdut, când... fiecare clipă e ca o povară. Imensă. Insuportabilă. Și pufnești încontinuu. Și ai vrea cu orice preț să te eliberezi. În oricare fel. În cel mai simplu, în cel mai ticălos, fără a lăsa din nou pe mâine același gând: ea nu este. Nu mai este. Și atunci, pur și simplu, ai vrea să nu mai fii nici tu. Să dispari. Puff. Fără prea multe probleme, fără niciun deranj. Fără ca cineva să spună îngrijorat: „Vai, ai aflat? Da, tocmai el... Ce sfârșit a mai avut...”

Da, tipul va povesti despre sfârșitul tău, va adăuga cine știe ce amănunte, va inventa ceva absurd, cum ar fi că te cunoștea de mult timp, că numai el știa ce probleme aveai într-adevăr. Ce ciudat... Când nici tu măcar n-ai avut timp să înțelegi. Și nu vei putea face nimic împotriva acelor zvonuri. Amintirea despre tine va fi victima unui prostănac oarecare și tu nu vei putea face nimic.

Iată în acea zi aş fi vrut să-l întâlnesc pe unul dintre acei magicieni. Acoperă cu o pelerină un porumbel de-abia apărut şi, puff, brusc el nu mai este. Nu mai este şi gata. Şi tu ieşi satisfăcut de la spectacol. Măcar ai văzut balerine un pic mai grase decât ar trebui, ai stat aşezat pe unul din acele scaune vechi, puţin rigide, într-o sală mai rea decât un subsol. Da, era şi miros de umed şi de mucegai. Dar un lucru e cert. Ce sfârşit a avut porumbelul nu te va interesa niciodată. De fapt, nu. Noi nu putem să dispărem atât de uşor. A trecut ceva timp. Doi ani. Iar acum beau o bere. Şi amintindu-mi cât de mult aş fi vrut să fiu acel porumbel, zâmbesc şi un pic îmi e ruşine.

— Mai doriţi una? o stewardesă îmi surâde oprită lângă căruciorul cu băuturi.

— Nu, mulţumesc.

Mă uit afară pe geam. Nori cu nuanţe roz se lasă încercuiţi. Moi, uşori, infiniţi. Un asfinţit îndepărtat. Soarele care face cu ochiul pentru ultima dată. Nu pot să cred. Revin. La 27. Acesta e locul meu în avion. Rândul din dreapta, imediat după aripi, holul principal. Şi mă întorc. O frumoasă însoţitoare de bord îmi zâmbeşte iarăşi când trece pe-aproape. Prea aproape. Pare trimisă de Nirvana: *If she comes down now, oh, she looks so good...* Are un parfum uşor, o uniformă perfectă, o cămaşă albă transparentă, destul pentru a te face să-i apreciezi sutienul din dantelă. Merge încolo şi încioace prin avion, fără probleme, fără griji, zâmbind. *If she comes down now...*

— Eva e un nume foarte frumos.

— Mulţumesc.

— Sunteţi un pic ca şi prima Evă, mă ispitiţi...

Rămâne pentru o clipă în tăcere ca să mă fixeze. O liniștesc:

— Însă e o ispită cuminte. Îmi mai dați o bere?

— Dar e a treia...

— Desigur, dacă veți continua să treceți așa... Eu beau ca să uit. Zâmbește. Pare sincer amuzată.

— Numărați mereu ce beau toți, sau eu v-am impresionat cel mai tare?

— Hotărâți dumneavoastră. Știam că sunteți unicul care a cerut bere.

Pleacă. Dar înainte de a se duce zâmbește din nou. Apoi saltă vesel în timp ce se îndepărtează. Mă întind un pic înainte. Picioare perfecte, colanți cu textură mată, întunecați, pantofi de firmă ca mulți alții. Părul strâns sus, o coadă dublă cu ceva în plus, de un blond ușor vopsit în șuvițe. Se oprește. O văd vorbind cu un bărbat din același rând cu mine, dar care stă un pic mai în față. Îi ascultă rugămintea. Încuviințează pur și simplu, fără să vorbească. Pe urmă spune ceva râzând și-l liniștește. Se întoarce pentru ultima dată spre mine înainte să plece. Mă privește. Ochi verzi. O linie fină. O nuanță de culoarea fildeșului și un pic de curiozitate. Îmi desfac brațele. De această dată eu sunt cel care îi zâmbește. Bărbatul mai spune ceva. Ea răspunde într-o manieră profesionistă și se îndepărtează.

— E foarte drăguță însoțitoarea.

Doamna de lângă mine intră dezordonat în gândurile mele. Atentă și surâzătoare, ochi vicleni după ochelarii groși. Cincizeci de ani bine păstrați, nu ca și cerceii săi, prea țipători, ca și albastrul apăsător de pe pleoape.

— Da, o *gnocca*.

— Cum?

— E o *gnocca*. Noi, la Roma, așa le spunem însoțitoarelor ca dânsa.

De fapt, noi spunem mai multe, dar acum nu-i cazul.

— *Gnocca*... clatină din cap. N-am auzit niciodată.

— *Gnocca*, cum să nu... Uneori, ce *gnocca* bunișoară. E o expresie simpatică împrumutată din culinărie. Ați gustat *gnocchi*, nu?

— Eh, numaidecât. Am auzit de ele și am mâncat de-o sută de ori, râde amuzată.

— Și v-au plăcut?

— La nebunie.

— Vedeți, atunci e simplu. Când unei fete i se spune *gnocca*, înseamnă că e bună ca și ceea ce ați mâncat dumneavoastră.

— Da, dar îmi vine să râd dacă mă gândesc la ea ca la niște colțunași. Îmi amintește mai degrabă de... cum se zice... iată: *neghioabă!*

— Ei, nu! Trebuie să vă gândiți la acei colțunași cu suc de roșii deasupra, care se topesc în gură, se lipesc într-atât, încât limba trebuie apoi să-i dezlipească de cerul gurii.

— Da, am înțeles. Vă plac foarte mult colțunașii după cum văd.

— Destul de mult.

— Îi mâncați deseori?

— La Roma foarte des. La New York n-am mâncat bucate italiene, așa, din principiu.

— Ciudat, se spune că sunt o mulțime de restaurante italiene foarte bune. Vai, iată se întoarce... *gnocca*.

Doamna râde veselă și arată spre însoțitoarea cu paharul de bere. E atât de frumoasă, încât pare a fi dintr-un spot publicitar.

— Să-i spuneți că e o *gnocca*, veți vedea, îi va face plăcere.

— Nu, dumneavoastră glumiți.

— Ba nu, vă asigur că este un compliment.

— Atunci, să-i spun?

— Spuneți-i.

Vine însoțitoarea, îmi întinde un talger mic, cu un pahar pe un șervețel de hârtie.

— Pofțiți berea. Nu vă pot servi și cu altceva pentru că ne pregătim de aterizare.

— Nici n-am cerut. Deja am început să uit. Deși nu-i deloc ușor.

— Ah, da...

Gust din bere.

— E foarte bună, mulțumesc! Perfectă, rece, așa cum trebuie. Adusă de dumneavoastră, pare berea din spotul publicitar.

— Dar, îmi puteți satisface curiozitatea, care e primul lucru pe care îl veți uita?

— Poate cum sunteți îmbrăcată...

— Nu vă place uniforma noastră?

— Foarte mult. Dar mi-o închipuiam altfel...

Mă privește un pic perplexă, dar nu-i las timp ca să răspundă.

— Stați mult la Roma?

— Câteva zile... În septembrie Roma e foarte frumoasă. Vreau să dau o tură prin magazine. Poate găsesc ceva ca să nu fiu uitată.

— Vai, sunt sigur. Veți găsi haine perfecte pentru dumneavoastră. Pentru că sunteți... cum să zic... cum se spune?

mă întorc spre doamna de lângă mine. Ajutați-mă.

Doamna pare un pic fricoasă, dar totuși zice:

— Sunteți o... *gnocca*!

Însoțitoarea o privește mirată pentru o clipă, apoi se uită la mine. Ridică o sprânceană și brusc izbucnește în râs. Mare lucru. Pleacă. Râd și eu.

— Vai, bravo, doamnă, e tocmai ceea ce aș fi spus și eu.

Însoțitoarea pe nume Eva se îndepărtează clătinând din cap.

— Vă rugăm să cuplați centurile.

Coada ei înaltă se mișcă perfect ca și tot restul. Perfectă ca aripile unui fluture. Un fluture bun de prins. Era un cântec care mă înnebunea în State, un cântec în State, un cântec britanic de acum câțiva ani... *I'm gonna keep catching that butterfly*. The Verve. Încerc să mi-l amintesc. Nu reușesc. O voce mă distrage. Doamna se agită pentru ceva. Și n-o face în liniște.

— Uf, niciodată nu reușesc să găsesc centura.

O ajut pe doamna care pur și simplu stă așezată pe ea.

— Iat-o aici, doamnă, dedesubt.

— Mulțumesc, chiar nu pot înțelege la ce ar servi. Măcar de ne-ar ține nemișcați.

— Vai, asta nu, la sigur.

— Da, mai pe scurt... Mă gândesc că dacă ar fi să cădem, nu ne-ar ajuta ca în mașină.

— Nu, ca în mașină nu... Vă este frică?

— Ca de moarte.

Mă privește și aproape regretă că a folosit acel cuvânt.

— Oricum, doamnă, ce ți-e scris, în frunte ți-e pus.

— Ce aveți în vedere?

— Ceea ce-am spus.

— Dar ce-ați spus?

— Ați înțeles foarte bine.

— Da, dar speram să nu înțeleg. Mă îngrozesc avioanele.

— N-ați înțeles.

O văd atât de îngrijorată, îmi zâmbeste mișcând buzele.

Beau din berea mea și hotărâsc să mă distrez.

— Credeți că cea mai mare parte a catastrofelor aviatice au loc la decolare sau...

— Sau?

— La aterizare. Urmează în curând.

— Ce spuneți?

— Adevărul, doamnă, trebuie să spunem mereu adevărul.

Beau lung din bere, iar cu coada ochiului observ că mă privește țintă.

— Vă rog, spuneți ceva.

— Da, doamnă, ce doriți să vă spun?

— Distrăți-mă, nu mă lăsați să mă gândesc la ce s-ar putea...

Mă strânge mai tare de mână.

— Mă doare.

— Ah, mă scuzați.

Mă mai slăbește puțin, dar nu-mi dă drumul. Încep să-i povestesc ceva. Fragmente din viața mea un pic confuză, așa cum îmi vin.

— Vreți să știți de ce am plecat?

Doamna încuviințează. Nu reușește să vorbească.

— Vedeți, e o poveste lungă...

Face semn că da cu mai multă vigoare, vrea doar să asculte, orice, ca să se distragă. Mi se pare că vorbesc cu un prieten, cu prietenul meu...

— Îl chema Pollo. Ciudat nume, nu-i așa?

Doamna nu știe dacă să spună *da* sau *nu*, orice ca eu să continui să vorbesc.

— E prietenul meu pe care l-am pierdut cu mai mult de doi ani în urmă. Era întotdeauna cu iubita lui, Pallina. O persoană foarte puternică, prea puternică, ochii veseli, mereu veseli, gata să dea replici înțepătoare...

Ascultă în tăcere, cu ochii curioși, aproape răpiți de cuvintele mele. Ce straniu... Cu o persoană pe care nu o cunoști, uneori te simți mai liber și povestești cu ușurință. Te deschizi cu adevărat. Poate pentru că nu te interesează cum te va judeca.

— Eu, în schimb, eram cu Babi, care era cea mai bună prietenă a Pallinei.

Babi. Îi povestesc totul... Cum am cunoscut-o, cum am început să râdem, cum m-am îndrăgostit, cum îmi lipsește... Frumusețea unei iubiri o vezi perfect doar după ce ai pierdut-o. Poate că se întâmplă astfel când analizezi. E un lucru de care m-am întrebat mereu. Dar oare reușești să fii într-adevăr sincer cu cineva? Mă gândesc în timp ce vorbesc. Din când în când fac pauze. Doamna, curioasă, imediat se destinde, e mai liniștită, mi-a eliberat până și mâna. A uitat de tragedia avionului. Acum, după părerea ei, se ocupă de a mea.

— Dar cu Babi ați mai vorbit?

— Nu. De multe ori am vorbit cu fratele meu. Și cu tata de câteva ori. Dar nu foarte des, apelurile din New York costă bani

buni.

— V-ați simțit singur?

Îi povestesc ceva neclar. Nu reușesc să-i spun. M-am simțit nu mai singur decât la Roma. Apoi, inevitabil, ajung la mama. Mă las destul de jos și aproape că mă amuză să ofensez principiile acelei femei. Mama l-a înșelat pe tata. Eu am prins-o cu tipul care locuia vizavi de noi. Aproape nu-i vine să creadă. Noutatea a adus-o cu totul în apele sale. Avionul? Nici nu-și amintește că se află în avion. Îmi pune mii de întrebări. Nu reușesc să le fac față. De ce ne place atât de mult să răscolim trecutul altora? Chestii picante, amănunte interzise, acțiuni obscure sau păcate plăcute. Poate că așa, doar ascultând, ne murdărim. Doamna pare să se bucure și să sufere odată cu povestirea mea. Nu înțeleg dacă e adevărat, nu mă interesează. Îi spun totul, fără rezerve. Agresivitatea mea față de amanții mamei, tăcerile mele acasă, faptul că nu le-am dezvăluit nimic tatălui și fratelui meu. Și apoi procesul. Mama mea așezată acolo, în fața mea. Ea tăcută, ea care nu a avut curaj niciodată să recunoască ce a făcut. Ea care n-a reușit să vorbească despre trădarea sa, ca să-mi justifice violența. Și eu acolo, senin, aproape râzând de judecătorul care mă învinuia de un fapt atât de firesc pentru mine, de a-l masacra pe un prost care a violat pântecul care m-a născut. Doamna mă privește cu gura căscată. Doamnă, vedeți, putem privi lucrurile din diferite unghiuri... Dar e altceva să glumești cum a făcut-o Benigni când a sărit peste Carrà. Aici, în schimb, era vorba despre mama mea. Doamna își dă seama. Deodată devine serioasă. Tăcere. Atunci încerc să nu dramatizez.

— Cum ar zice Pollo, mie *Beautiful* îmi face o pipă!

În loc să se indigneze, ea râde, într-un fel e complice.

— Și apoi? mă întrebă curioasă despre următorul episod.

Eu continui să vorbesc fără probleme, fără canoane. Povestirea mea nu are preț. Îi explic de ce am ales America, dorința de a pleca, ascuns după un curs de grafică, departe...

— Și întrucât e ușor să întâlnești pe cineva chiar și într-un oraș mare... mai bine să-l schimbi cu totul. O realitate nouă, persoane noi și, mai ales, nicio amintire.

Un an de pălăvrăgeli dificile în engleză, ajutate de prezența vreunui italian întâlnit întâmplător. Totul era foarte distractiv, o realitate plină de culori, muzică, sunete, trafic, petreceri, noutăți. Multă agitație plină de tăcere. Nimic din ce-ți spuneau oamenii nu se referea la ea, nu putea s-o recheme, să-i redea viață. Babi. Zile inutile ca să-mi odihnesc inima și mintea. Babi. Imposibilitate totală de întoarcere înapoi, de o clipă lângă casa ei, de a o întâlni pe stradă. Babi. La New York nu-i niciun pericol... La New York nu este loc pentru Battisti. *Și dacă revii în mintea mea, e de-ajuns să mă gândesc că nu ești, că sufăr în zadar pentru că știu, eu știu, eu știu că n-ai să te întorci.* False acorduri ca să încerc să evit toate locurile pe care le cunoaște și le frecventează și ea, Babi. Doamna surâde.

— Cunosoc și eu acest cântec.

Fredonează ceva nu prea bine.

— Da, e tocmai acela.

Încerc să întrerup acel spectacol.

M-a salvat avionul. Sta-tu-p. Un zgomot sec, metalic. O mișcare dură și o tresărire bruscă a avionului.

— O, Doamne, ce-i asta? doamna se agață de mâna mea dreaptă, unica liberă.

— Aterizăm, nu vă îngrijorați.

— Cum să nu mă îngrijorez! De ce se aude acest zgomot? Pare că s-a rupt ceva...

Puțin mai departe, însoțitoarea de bord și alți membri ai echipajului se așază în fotoliile libere. O caut pe Eva, o găsesc, dar nu se mai uită în direcția mea. Doamna încearcă să se calmeze singură. Reușește. Îmi lasă mâna în pace în schimbul unei ultime întrebări.

— De ce s-a terminat totul?

— Pentru că Babi a întâlnit pe altcineva.

— Cum adică? Iubita dumneavoastră? După toate câte mi-ați povestit?

Acum, aproape că se amuză mai mult ea, punându-mi degetul pe rană. Avionul și aterizarea au trecut pe planul doi. Mă bombardează cu întrebări până în ultima secundă, entuziasmată, trece la tu. Și continuă direct. „De când v-ați despărțit, ai mai făcut dragoste cu vreo altă femeie? Veți mai fi împreună? E posibil s-o ierți? Ai mai vorbit cu cineva?” Sau berea își face efectul, sau ea cu întrebările ei mă amețește. Sau e durerea acelei iubiri încă neuitată. Nu mai înțeleg nimic. Aud numai motorul avionului și turbina cum intră în faza de aterizare. Iată, am o idee, pot să scap de acest interogatoriu...

— Uitați-vă la luminile de pe pistă. Nu vom reuși, îi spun râzând și devin iar patronul jocului.

— O, Doamne, e adevărat, iată-le...

Se uită speriată prin geam la avion și la aripile lui care aproape ating pământul și se clatină nehotărâte. Cu un salt de panteră bătrână, mă apucă de mâna dreaptă. Se uită iarăși afară. Încă o

secundă, își lasă capul pe fotoliu, împinge picioarele înainte de parcă vrea să frâneze cu ele. Își înfige unghiile în mâna mea. Cu un salt ușor în urmă, avionul atinge solul. Imediat turbinele motoarelor se rotesc în sens opus, acea masă enormă de oțel tremură înnebunită cu toate fotoliile, inclusiv al doamnei. Dar ea nu se dă învinsă. Stă cu ochii închiși strâns și tremură ținându-se de mâna mea.

— Căpitanul vă anunță că am aterizat pe aeroportul Fiumicino din Roma. Temperatura externă...

O tentativă de a aplauda apare în spatele avionului, dar se stinge aproape imediat. Nu mai e la modă.

— Am făcut-o și pe asta, suspină doamna. Slavă Domnului!

— Poate ne mai întâlnim cândva.

— Vai, da, mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu tine. Dar sunt adevărate toate lucrurile pe care mi le-ai povestit?

— Așa cum e adevărat că m-ați strâns de mână.

Îi arăt mâna dreaptă și semnele unghiilor.

— Vai, îmi pare rău.

— Nu face nimic.

— Dar aici?

— Nu, serios, e totul în ordine.

Telefoanele încep să sune. Zâmbetele și liniștea de după aterizare. Mulți deschid dulapurile de deasupra și scot pachete cu daruri aduse din America, lucruri mai mult sau mai puțin inutile, sunt gata să se așeze la coadă ca să ajungă la ieșire cât mai repede posibil. După orele de stat nemișcat în avion, unde au fost nevoiți să-și facă un bilanț al anilor care au trecut până acum, se întorc la

graba de a nu gândi, la gândurile false, la fuga până la ultimul nivel.

— La revedere.

— Mulțumesc, seară bună.

Însoțitoare mai mult sau mai puțin drăguțe își iau rămas-bun la ieșirea din avion. Eva, cu mult profesionalism și un zâmbet imprimat pe față, își ia rămas-bun de la toți. E perfectă.

— Mulțumesc pentru bere.

— Datoria.

Îmi zâmbește mai natural, poate.

— Dacă ai probleme... îi las un bilet.

Îl privește surprinsă: e numărul meu de telefon din Roma.

— Am fost la examenul cursului de grafică.

— A fost bine?

— Toți au rămas foarte mulțumiți. Au găsit genială divizarea în alb și albastru.

— Drăguț.

Și-l pune în buzunar. N-am riscat să spun că sunt din Lazio. Cobor de pe scară.

Vânt cald. Septembrie. Apus de soare, e de-abia opt și jumătate. Exact conform orarului. E bine să te plimbi după ce ai zburat opt ore. Urcăm în autobuz. Mă uit cine mă însoțește. Câțiva chinezi, un american robust, un tânăr care n-a încetat să asculte unul din acele Samsung YP-T7X de 512 MB de care am văzut și la New York. Două prietene venite din vacanță nu-și mai vorbesc, probabil sătule una de alta. Un cuplu de îndrăgostiți. Râd, își spun mereu câte ceva și fac glume. Îi invidiez sau mai degrabă îmi place să-i privesc. Tovarășa mea de călătorie, doamna grăsuță care

acum știe totul despre viața mea, se apropie de mine. Mă privește zâmbitoare de parcă ar spune: „Am reușit, așa-i?”

Încuviințez. Aproape că regret că i-am povestit atâtea. Apoi mă liniștesc. N-am s-o mai văd. Controlul pașapoartelor. Un câinelup ținut de zgardă trece nervos încolo și încioace căutând cocaină sau iarbă. Câini nemulțumiți, antrenați peste măsură, ne privesc cu ochi buni. Un polițist deschide distrat pașaportul meu. Se gândește, trece peste o pagină, se întoarce la ea și o privește cu atenție. Bătăile inimii accelerează puțin. Nimic. Nu-l interesez. Mi-l dă înapoi. Îl închid și-l pun în rucsac. Îmi iau bagajele. Ies liber, din nou la Roma. Am fost doi ani la New York, dar îmi pare că am plecat ieri. Pășesc repede spre ieșire. Mă întâlnesc cu oameni care duc valize, un tip aleargă obosit spre un avion pe care probabil îl va pierde. După peretele despărțitor, rudele așteaptă pe cineva care nu mai vine. Fete frumoase, încă bronzate, sunt în așteptarea iubitului sau a celui care le-a fost iubit. Cu brațele încrucișate, plimbându-se sau oprite locului, cu ochi agitați sau liniștiți, oricum așteaptă.

— Taxi, cine are nevoie de taxi?

Un pretins taximetrist îmi aleargă în întâmpinare prefăcându-se cinstit:

— Vă ofer un preț bun.

Nu răspund. Înțelege că nu sunt o afacere bună și mă lasă în pace. Mă uit în jur. O doamnă frumoasă și elegantă, cu o rochie deschisă și aur la gât, își reține liniștit privirea asupra traseului meu. E frumoasă. Îi zâmbesc. Ea îmi face un semn ușor care conține totul. Trădare, „aș vrea, dar nu pot”, dorință de libertate. Pe urmă se uită în altă parte, renunțând. Continui să privesc în jur.

Nimic. Ce stupid. Păi, desigur. La ce mă așteptam? Pe cine caut? De asta te-ai întors? Înseamnă că n-ai înțeles nimic, încă n-ai înțeles nimic. Îmi vine să râd simțindu-mă un cretin.

— Trebuie să fi ajuns...

Ascunsă după o coloană, în liniște, dar cu inima bătând nebunește, vorbește în șoaptă cu ea însăși. Poate pentru a-și acoperi zgomotul inimii, care în realitate bate cu două sute pe minut. Apoi prinde curaj. Respiră adânc, și lent iese la vedere.

— Iată-l. Știam, știam! aproape sare în sus de bucurie. Nu pot să cred... Step. Știam, știam, eram sigură că se va întoarce azi. Nu pot să cred. Mamma mia, a slăbit mult. Totuși zâmbește. Da, mi se pare că se simte bine. E fericit? Poate i-a fost bine departe. Prea bine. Păi cum, sunt o cretină? Mă las cuprinsă de gelozie. Ce drept am până la urmă? Niciunul. Și atunci? Mamă, în ce m-am băgat. Serios, mă simt prost, foarte. Adică, sunt fericită. Foarte. S-a întors. Nu pot să cred. O, Doamne, se uită spre mine!

Se ascunde imediat după coloană. Un suspin. Închide ochii strângându-i cu putere. Rămâne sprijinită cu capul de marmura rece, cu mâinile de-a lungul coloanei. Liniște. O respirație lungă. Fiuuuuu. Inspiră... Fiuuuuu. Expiră... Deschide ochii. Exact în acel moment trece un turist care o privește mirat. Ea schițează un zâmbet ca să-l facă să creadă că totul e în ordine. Dar nu este. Nu sunt îndoieli.

— La naiba, m-a văzut, simt asta. Vai, Doamne, Step m-a văzut, știu.

Iese din nou. Nimic. Step a trecut de parcă n-a observat nimic.

— Desigur, ce cretină. Și dacă ar fi observat?

Iată-mă aici. Am revenit. Roma. Fiumicino, mai precis. Merg spre ieșire. Trec de ușile de sticlă și ies în stradă. Înaintea taxiurilor. Dar exact în acel moment am o senzație ciudată. Îmi pare că cineva mă urmărește. Mă întorc să văd. Nimic. Nu e nimic mai rău decât să te aștepți la ceva... Și să nu găsești nimic.

Asfințitul colorează în portocaliu câțiva nori împrăștiați. Luna palidă pe cer se ascunde printre ultimele ramuri ale unui arbore singuratic. Zgomote îndepărtate ale unui trafic un pic nervos. De la o fereastră răsună o melodie lentă și plăcută, sunetul unui pian perfecționat în timp. Același băiat, mai mare acum, se pregătește de examenele de specialitate. Puțin mai jos, liniile albe ale unui teren de tenis răspândesc raze sub paloarea lunii, iar piscina goală așteaptă, ca în fiecare an, să vină iar vara. Și de data asta a fost golită prea devreme de un portar meticulos. La primul etaj al casei, printre plante îngrijite și dungile ridicate ale unor obloane de lemn, o fată râde.

— Daniela, mai ai de stat la telefon? Aveți celulare, taică-tău vă reîncarcă practic conturile în fiecare zi! De ce stați mereu la telefonul fix?

— Păi cum, nu știi, mamă, că aici nu avem semnal? Semnal este numai în salon, dar acolo mereu sunteți voi și ascultați!

— Deoarece noi tot trăim în casa asta.

— Bine, mamă. Vorbesc cu Giuli. Termin să-i spun ceva și închid.

— Dar ai văzut-o azi-dimineață la școală. Putea să se întâmple cine știe ce de atunci. Da? Ce trebuie să-i mai povestești?

Daniela acoperă receptorul cu mâna.

— Uite, chiar dacă ar fi vorba de un lucru absolut prostesc, mi-ar plăcea să fiu eu cea care să hotărască dacă trebuie să afle și alții sau nu, bine?

Daniela se întoarce cu spatele la Raffaella, gândindu-se că are dreptate într-o oarecare măsură. Mama ridică din umeri și se îndepărtează. Daniela controlează cu coada ochiului dacă a rămas singură.

— Giuli, ai auzit? Trebuie să închid.

— Atunci cum rămâne?

— Ne vedem acolo.

— Nu... nu aveam în vedere asta!

— Ascultă, eu am hotărât, Daniela se uită îngrijorată în jur. Nu e momentul potrivit de a vorbi la telefon când toți umblă prin casă.

— Dar, Dani, e un lucru foarte important! Nu poți hotărî așa... pe negândite!

— Ascultă, n-am putea să vorbim la petrecere?

— Ok, cum vrei. Atunci ne vedem acolo peste trei sferturi de oră, ce zici?

— Nu, peste cel puțin o oră și un sfert.

— Ok, ciao.

Dani pune receptorul. Se gândește că uneori Giuli e imposibilă. Îi este greu să înțeleagă că mai am nevoie de jumătate de oră. Trebuie să fiu frumoasă, perfectă. În viață rar se întâmplă să te poți pregăti de o petrecere ca aceasta. Mai degrabă, râde în sinea ei, nu se întâmplă niciodată. De obicei, aceea se întâmplă tocmai când nu te aștepti. Se duce în camera sa, nehotărâtă, pentru prima oară neștiind ce să îmbrace. Se simte altfel, ciudat de nesigură. Pe

urmă se liniștește. E normal să te simți așa, nu poți fi sigură despre cum va fi prima dată când faci dragoste. Respiră adânc. E adevărat. Unicul lucru de care sunt sigură e că am s-o fac diseară cu el. Raffaella o întâlnește în hol exact în acel moment.

— Daniela, pot să știu la ce te gândești?

— La nimic, mamă, la niște... prostii.

— Și dacă sunt prostii, mai bine gândește-te la ceva important! Pentru o clipă Daniela ar vrea să-i spună totul.

Despre decizia importantă și mai ales irevocabilă. Dar se răzgândește. Înțelege că asta i-ar pune capac.

— Desigur, mamă, ai dreptate.

Nu merită să discute cu ea. Își zâmbesc. Raffaella se uită la ceasornicul din salon.

— Vai, nu se mai poate face nimic. L-am rugat pe tatăl tău să se întoarcă mai devreme ca să ne ducem la familia Pentesti, ei locuiesc la Olgiata. Măcar o dată să-mi facă pe plac...

DE CE

ne place atât de mult
să răscolim

TRECUTUL

altora?

3

— Stefano!

Drept în fața mea, în mijlocul străzii, stă fratele meu. Îi zâmbesc.

— Salut, Pa'!

Îmi face plăcere să-l revăd. Mă emoționez, dar reușesc să mă controlez.

— Ce mai faci? Nici nu-ți închipui cât m-am gândit la tine.

Mă îmbrățișează. Mă strânge. Îmi face plăcere. Pentru o clipă îmi vine în minte ultimul Crăciun petrecut împreună înainte să plec. Și pastele pe care le-a pregătit și a crezut că nu mi-au plăcut...

— Ei... te-ai distrat acolo departe, în America?

Îmi ia din mână o valiză. Desigur că pe cea mai ușoară.

— Da, mi-a fost bine în America. Dar de ce *acolo departe*?

— Păi, e un fel de spune.

Fratele meu știe cum se spune. Cu siguranță s-au schimbat vremurile. Mă privește fericit, zâmbește. E bucuros. Ține la mine cu adevărat. Dar nu semănăm deloc. Îmi amintește de Johny Stecchino.

— De ce râzi?

— Nu, nimic.

Îl privesc mai atent. Zvelt, cămașă nouă, perfectă, pantaloni ușori, maronii-închiși, întorși jos, sacou în carouri și în final...

— Hei, Paolo, ți-ai pierdut cravata?

— Vara n-o port. De ce, nu-mi stă bine?

Nu așteaptă răspunsul.

— Uite, am ajuns. Privește ce mi-am luat...

Desface brațele ca să-mi arate ceea ce, după părerea lui, e o adevărată splendoare: un Audi 4, ultimul model.

— Îți place?

Cum poți să-i spui *nu* unui asemenea entuziasm?

— Frumoasă mașină.

Apasă brelocul pe care-l ține în mână. Se aud două bipuri, farurile se aprind și se sting de două ori și alarma dispare. Paolo deschide portbagajul.

— Vino, pune valizele aici.

Arunc înăuntru cele două genți americane lângă cea mică pe care el a pus-o acolo cu grijă.

— Hei, mai încet.

Imediat îmi vine o idee:

— Mi-o dai să o probez?

Mă privește. Expresia feței i se schimbă. Inima îi stă în loc. Dar iubirea de frate e mai puternică.

— Desigur, ține.

Zâmbește cu un mic efort și îmi aruncă cheile cu tot cu telecomandă. E nebun. Nu dea Domnul să ai un frate ca mine. Mai ales unul care îți cere un Audi 4 nou-nouț. Mă așez pe locul șoferului. Miros din nou, mașină impecabilă, doar un pic cam strâmtă. Aprind panoul de comandă și pornesc motorul.

— E ușor de condus.

— Gândește-te că e încă în rodaj...

Mă privește îngrijorat și își cuplează centura. Iar eu, poate pentru că m-am întors la Roma și-mi vine să țip de bucurie ca să mă eliberez cumva de acești doi ani de tăcere, de furia trăită departe sau nici nu știu de ce anume, pornesc brusc, accelerând. Audi 4 se repede înainte, se dă puțin înapoi, se revoltă, urlă, cauciucurile sale lasă urme pe asfaltul încălzit. Paolo se agață cu amândouă mâinile de mânerul de sub geamul mașinii.

— Păi da, știam eu, știam! De ce cu tine e tot timpul așa?

— Ce vorbești? Eu de-abia am urcat la volan!

— Voiam să zic că niciodată nu pot fi liniștit cu tine!

— Ok...

Încetinesc, o iau spre curbă și mă joc un pic cu volanul aproape atingând marginea îngrăditurii.

— E bine acum?

Paolo se așază mai comod pe banchetă scoțându-și sacoul.

— Ce să mai zic, cu tine nu pot fi liniștit nici măcar o clipă.

— Ei lasă, știi bine că glumesc. Nu-ți face griji, eu m-am schimbat.

— Încă? Dar cât de mult de data asta?

— Nu știu, m-am întors la Roma ca să verific.

Stăm în tăcere.

— Pot să fumez aici?

— Aș prefera să nu fumezi.

Îmi pun țigara în gură și apăs pe butonul brichetei.

— Ce faci? Oricum o aprinzi?

— Te-a dat de gol „aș prefera”.

— Vezi... Te-ai schimbat. Spre mai rău.

Zâmbesc și-l privesc. Țin la el. Și el s-a schimbat, îmi pare mai matur, mai bărbat. Trag din Marlboro medium și-i dau lui țigara.

— Nu, mulțumesc.

Drept răspuns, deschide puțin geamul. Se întoarce vesel:

— Știi ceva? Am o iubită.

Fratele meu e mai mare decât mine cu șapte ani. De necrezut, dar uneori pare un băiețuș care vrea să-mi povestească despre lucruri plăcute. Hotărâsc să-i satisfac plăcerea.

— Cum e? Drăguță?

— Drăguță? Frumoasă! Înaltă, blondă, trebuie s-o cunoști. O cheamă Fabiola, se ocupă de design interior, îi plac localurile selecte, are gusturi bune...

— Eh... Desigur, desigur...

— Ok, ok. Îți place să fii tare la final. Apropo, așa obișnuiește ea să spună: tare la final.

— Un pic ambiguă chestia asta, nu-ți pare? Să-i spui să fie atentă când o folosește. Acum am priceput de ce sunteți împreună.

— Da, suntem pe aceeași undă.

Pe aceeași undă. Ce vrea să spună cu asta? Se referă mai mult la radio sau poate e legat de fizică. Dragostea, în schimb, este atunci când ți se taie respirația, când e absurd, când îți lipsește, când e frumos chiar dacă nu sunteți pe aceeași undă, când e nebunie... Când numai gândul că ar putea fi cu altul, te face să treci în înot oceanul.

— Dacă sunteți pe aceeași undă, înseamnă că-i important. Și apoi...

Încerc să închei cât mai reușit:

— Fabiola e un nume superb.

Ce încheiere banală. Dar n-am găsit altceva. Ca să fiu sincer, nici nu-mi prea pasă, dar dacă aș fi spus că are un nume de rahat, Paolo n-ar fi fost deloc fericit. El are nevoie de părerea celor din jur. Asta-i cea mai mare prostie. Cine sunt ei, cei din jur? Și părinții fac parte din categoria celor din jur?

El aproape că-mi ghicește gândurile.

— Și tata are pe cineva, știi?

— De unde să știu dacă nimeni nu mi-a spus?

— Monica, o femeie frumoasă. Cincizeci de ani, dar arată foarte bine. I-a întors casa cu fundul în sus. A aruncat din vechituri și a modernizat-o.

— Și pe tata tot?

Paolo râde ca un nebun.

— Foarte tare asta.

Pe fratele meu îl poate impresiona orice. Era la fel și mai înainte? Când revii dintr-o călătorie, totul ți se pare diferit.

— Locuiesc împreună, trebuie s-o cunoști.

Trebuie. Ce vrea să spună? Lovesc sec volanul ca să-l ocolesc pe unul care merge înaintea mea. Hai, mișcă-ți fundul! Semnalizez, nimic. Accelerez, încetinesc. Încerc să-l depășesc brusc pe dreapta.

Paolo se sprijină în călcâie și se apucă de brațul banchetei. Revin pe rândul din stânga și el se liniștește.

— Totul e în ordine. În America n-am putut să fac așa ceva niciodată, acolo te controlează la milimetru.

— De asta și te-ai întors, ca să-ți faci de cap cu mașina mea, așa-i?

— Mama ce mai face?

— E bine.

— Cum adică „bine”?

— Atunci cum adică „ce mai face”?

— Cât de mult complici lucrurile. S-a mai liniștit? Are pe cineva? O suni? Vorbește cu tata?

Nu reușesc să-i pun acea ultimă întrebare: de mine s-a interesat?

— M-a întrebat de tine de multe ori.

E unicul lucru la care-mi răspunde.

— A vrut să știe dacă ai sunat de la New York, cum îți merge și tot așa.

— Tu ce i-ai spus?

— I-am spus ce știam. Că te descurci bine la cursuri, că ciudat, dar încă nu te-ai bătut cu nimeni și am mai inventat câte ceva.

— De exemplu?

— Că de două luni ai o iubită, o italiancă. Dacă i-aș fi spus că-i americană, ar fi priceput imediat că-i scorneală, n-aveați cum să vă înțelegeți.

— Ah, ah. Să mă previi când să râd. Și asta-i cu final tare?

— I-am mai spus că te distrezi, că ieși seara în oraș, niciun fel de droguri și foarte mulți prieteni. Într-un cuvânt, că nu aveai de gând să te întorci și că ți-e bine acolo. Cum m-am descurcat? Am nimerit?

— Așa și-așa.

— Adică?

— Am avut două americance și ne-am înțeles de minune.
Nu are timp să râdă, încetinesc și ies tăind-o pe dreapta.

Cobor, apoi cotesc, roțile scrâșnesc, a mașină veche se aude în spate, continui să merg, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Paolo se așază mai confortabil. Ia sacoul de pe bancheta din spate. Încearcă să spună ceva.

— N-ai semnalizat cotitura.

— Aha.

Mergem un pic în tăcere. Paolo se uită pe geam, pe urmă se întoarce spre mine încercând să-mi atragă atenția.

— Ce mai este?

— Cum s-a terminat istoria cu procesul?

— Am fost grațiat.

— Adică?

Mă privește curios. Mă întorc și-l privesc și eu. Tace. Mă privește liniștit. Senin. Nu cred că minte. Sau poate e un foarte bun actor. Paolo e un frate minunat, dar printre calitățile lui ipotetice nu se înscrie niciuna foarte bună. Mă uit la drum.

— Nimic, am fost grațiat și gata.

— Cum adică? Explică-mi.

— Parcă tu nu știi cum se întâmplă astfel de chestii? E ca și amnistia fiscală care se face intenționat înainte de alegeri. Uite și asta e un caz, o infracțiune ca a mea este uitată, în schimb toată lumea își amintește de președinte.

Zâmbește.

— Știi, de mult timp mă întreb de ce l-ai bătut pe tipul care trăia vizavi de noi.

— Și cum ai reușit să supraviețuiești cu așa întrebare teribilă în minte?

— Am mai avut și altceva de făcut.

— În America n-ai rezista nicio zi. Acolo n-ai timp să-ți pui întrebări.

— Dar deoarece trăiesc la Roma, între un cappuccino și un aperitiv, am stat și m-am gândit. Și am ajuns la o concluzie.

— Ce minune! Și care-i concluzia?

— Că vecinul nostru o irita cumva pe mama, îi spunea complimente indecente sau vorbe nelalocul lor. Tu, nu știi cum, ai aflat și poc-poc! l-ai trimis la spital...

Rămân tăcut. Paolo mă fixează. Aș vrea să-i evit privirea.

— Deși este un lucru pe care nu-l înțeleg, ceva îmi scapă... Scuză-mă, dar mama era la proces și n-a zis nimic, n-a povestit ce s-a întâmplat, ce i-a spus tipul sau de ce tu ai reacționat așa. Dacă ar fi vorbit, judecătorul probabil ar fi putut înțelege.

Paolo. Ce știe într-adevăr Paolo. Îl privesc o clipă, apoi îmi întorc privirea la drum. Linii albe pe șosea, una după alta, liniștite sub Audi 4. Una după alta, în unele locuri ușor șterse. Zgomotul străzii. Mașina se înalță și coboară la fiecare ridicătură. Adăugirile porțiunilor de drum se simt toate, dar pe mine nu mă deranjează. E corect să spui adevărul? Să apară sub o altă lumină o persoană în fața alteia? Paolo o iubește pe mama așa cum este. O iubește cum crede că ar fi. Sau cum ar vrea să creadă.

— Paolo, dar de ce mă întrebi?

— Așa, ca să știi...

— Ceva nu se leagă, da?

— Da, de fapt.

— Și pentru un contabil ca tine e ca un coșmar.

Pe vecinul nostru îl chema Giovanni Ambrosini, am aflat de-abia la proces. De fapt nu, am aflat mai înainte, când am sunat la ușa lui, era scris sub sonerie. A venit să deschidă îmbrăcat numai în boxeri. Când m-a văzut a închis imediat ușa. Eu m-am dus la el ca să stăm de vorbă. Ca să-l rog în mod civilizată să dea muzica mai încet. Apoi mi-a stat inima în loc. Prin deschizătura ușii i-am zărit chipul. Acea privire care ne-a unit și ne-a despărțit pentru totdeauna. N-am s-o uit niciodată. Goală cum n-am mai văzut-o niciodată, frumoasă cum am iubit-o întotdeauna... Mama mea. În așternutul altui bărbat. Nu-mi amintesc altceva decât țigara din gură și privirea aceea. De parcă voia să ardă totul: pe el, acea țigară și la urmă... pe mine. Privește, fiule... asta-i realitatea, asta-i viața. Încă îmi ard obraji când îmi aduc aminte. Și apoi Giovanni Ambrosini. L-am tras afară din casă, de păr. A ajuns la pământ. I-am fracturat maxilarul cu o lovitură la ceafă, izbindu-l de scări. S-a agățat de balustradă, iar eu am continuat să-l lovesc cu călcâiul peste urechea dreaptă, peste față, sub coaste, peste degetele mâinii până i le-am făcut terci. Peste mâinile acelea care au atins-o. Și... Ajunge. Ajunge. Ajunge, te rog. Nu mai suport. Amintirile care nu mă lasă niciodată. Niciodată. Mă uit la Paolo. O respirație lungă. Calm. Mai lungă. Calm și minciuni.

— Îmi pare rău, Paolo, dar uneori lucrurile nu se leagă. Tipul acela m-a scos din sărite, doar atât. Mama n-a avut niciun amestec.

Pare satisfăcut. Îi place să asculte această versiune. Se uită pe geam.

— Ah, nu ți-am spus un lucru.

Îl privesc îngrijorat.

— Ce anume?

— M-am mutat. Locuiesc tot la Farnesina, dar într-un apartament cu mansardă.

În sfârșit o noutate bună.

— E frumos?

— Foarte. Trebuie să vezi. Diseară dormi la mine, așa-i? Numărul de telefon a rămas același. Am reușit să-l păstrez datorită unui prieten de la Telecom.

Zâmbește mulțumit de acea mică autoritate a lui. La naiba, nu m-am gândit! Dar bine că și-a păstrat numărul. E acela pe care l-am scris pe cartea mea de vizită și i l-am dat însoțitoarei. Eva, gnocca. Zâmbesc în sinea mea. Corso Francia, Vigna Stelluti, în sus spre piazza Giochi Delfici. Trec înainte pe via Colajanni, care duce spre piața Jacini. O motoretă se oprește brusc. O fată. O, Doamne. Ea. Părul blond, lung, sub cască. Are și un chipiu cu vizieră. Are un iPod albastru și o geacă de un albastru-deschis la fel ca și ochii ei.

Da, pare să fie ea... Încetinesc. Dansează din cap în ritmul muzicii și zâmbește. Mă opresc. Ea pornește. O las să treacă. Merge vesel în fața mașinii noastre. Îmi spune mulțumesc doar cu buzele... Inima mea încetinește. Nu, nu este ea. Dar mă cuprind amintirile. Ca și cum ai sta în apă, la mare, dimineața devreme, afară e rece. Cineva te strigă. Te uiți în urmă, îl saluți. Dar când te mai întorci înapoi și vrei să mergi mai departe, vine pe neașteptate un val. Și fără să vreau, mă regăsesc acolo, naufragiez și mă pomenesc în una din zilele cu doi ani în urmă. E noapte. Ai

săi au ieșit în oraș. M-a sunat. Mi-a spus să vin la ea. Urc treptele. Ușa e descuiată. A lăsat-o întredeschisă. O deschid încet.

— Babi... Ești aici? Babi...

Nu aud nimic. Închid ușa. Merg pe hol. În vârful picioarelor până spre dormitoare. Din camera părinților se aude o muzică plăcută. Ciudat, a spus că au plecat la Circeo. Prin ușa semiînchisă se vede o lumină difuză. Mă apropii. Deschid ușa. Lângă fereastră, brusc, apare ea. Babi. Și-a pus hainele mamei, o bluziță de mătase ușoară de culoarea nisipului, transparentă și cu nasturii descheiați. Sub ea se zărește un sutien de culoare crem. O fustă lungă de cașmir cu imprimeu. Are părul împletit în cosițe. Pare mai matură, vrea să pară mai matură. Zâmbește. În mână are un pahar de șampanie. Acum îmi toarnă și mie unul. Așază sticla într-o găleată plină cu gheață pusă pe noptieră. Peste tot sunt lumânări și un parfum de trandafiri sălbatici care încet-încet ne învăluie. Ridică un picior pe un scaun. Fusta își deschide șlițul și îi descoperă o cizmuliță și piciorul în niște colanți subțiri de culoarea mierii. Babi mă așteaptă cu cele două pahare în mână, și deodată ochii ei se schimbă. De parcă dintr-odată ar fi crescut.

— Ia-mă, ca și cum aș fi ea... Ea care nu te vrea, ea care în fiecare zi se străduiește să ne despartă...

Îmi dă paharul. Îl beau dintr-o sorbitură. E rece, e bună, e perfectă. O sărut intens, cu toată dorința. Limbile noastre au gust de șampanie, sunt adormite, pierdute, bete, anesteziate... Pe neașteptate își revin, îi trec cu mâna prin păr și rămân prizonierul șuvițelor strâns împletite. Îi țin capul așa, pierdut în mâinile mele, a mea, numai a mea... în timp ce sărutul ei devine mai lacom. Acum e stăpâna gurii mele, pare că vrea să intre înăuntru,

să mă devoreze, să ajungă la inima mea. Dar ce faci? Oprește-te. E deja a ta. Babi se dezlipește de mine și mă privește. Pe bune seamănă cu mama ei. Și mă înspăimântă insistența sa, așa cum n-am mai văzut-o. Îmi ia mâna, își ridică puțin fusta și mi-o duce sus, mai sus... de-a lungul picioarelor. Își lasă capul pe spate. Cu ochii închiși. Un zâmbet. Ascuns. Un suspin, adânc și clar. Mâna mea, o duce și mai sus. Fără grabă, spre chiloței. Iată-i. Și-i dă încet într-o parte și mă pierd cu degetele în plăcerea ei. Acum Babi suspină și mai tare. Îmi descheie pantalonii și mi-i trage repede în jos, lacomă și aici, ca niciodată. Și gingaș îl găsește. Se oprește. Mă privește în ochi. Zâmbește. Îmi linge gura. Mă mușcă. Îi e poftă. Îi e poftă de mine. Se sprijină, mă împinge, își ține fruntea lipită de a mea, zâmbește, suspină, începe să-și miște mâna în sus și în jos, pierzându-se înfometată în ochii mei, iar eu în ai săi... Își scoate chiloții, îmi dă un ultim sărut ușor și mă mângâie sub bărbie. Se așază pe pat, sprijinindu-se în mâini, se dezvelește, ridicându-și fusta. Se întoarce apoi pe spate și se uită la mine.

— Step, te rog, ia-mă cu forța, ca și cum aș fi mama mea, fă-mă să mă doară... Te rog, te implor, așa vreau.

Îmi pare incredibil. Dar fac ce-mi cere. Mă supun, iar ea începe să strige, cum n-a mai făcut-o și eu amețesc de plăcere, de dorință, de absurdul acelei situații, de iubire de care nu credeam că ar fi posibilă. Sunt încă înfometat de plăcere, amintindu-mi asta, aproape mă sufoc.

— Hei, Step!

— Da?

Brusc îmi revin. E Paolo.

— Dar ce se-ntâmplă? Te-ai oprit în mijlocul drumului.

— Da?

— Mă surprinzi. Am devenit amabili? Nu te-am mai văzut să faci așa ceva: i-ai cedat drumul unei fete cu toate că nu trebuia! De necrezut. Sau ți-a fost atât de bine în America, sau chiar te-ai schimbat. Sau poate...

— Sau poate?

— Sau poate fata aceea ți s-a părut că ar fi altcineva.

Se întoarce spre mine și mă privește.

— Hei... Nu uita că suntem frați.

— Întocmai, asta și mă îngrijorează... E un „final tare”, dacă n-ai înțeles.

Paolo râde. Eu continui să conduc încercând să preiau controlul. Respir adânc. Mai adânc. E dureros să realizez că valul acela înalt va veni peste mine toată viața.

Z₄ e o mașină minunată. Aș da orice ca s-o am. Claudio Gervasi e la Porta Pinciana, oprit în fața vitrinei salonului BMW. O privește de parcă ar fi un copil, extaziat, doritor, întristat pentru că n-o poate avea. Dacă ar ști Raffaella ce-și dorește, ar avea necazuri mari. Dacă ar ști toate celelalte, ar fi mort. Mai bine să nu se gândească. Nu va afla niciodată. Cu acest gând a ajuns până acolo, așa că ar trebui să intre. Nu-i nimic rău să ai o dorință. Sau și asta se consideră un păcat social? Claudio încearcă să se convingă. Într-un fel, voi avea cu ce mă ocupa... vreau numai să aflu cât mi-ar da pentru mașina mea în cazul unui schimb. Poate îmi vor propune un preț bun pentru Mercedesul meu 200. Ce-i drept, a făcut el niște kilometri acolo. Dar l-am păstrat bine... Merge în jurul mașinii. În afară de o mică zgârietură datorată lui Babi și Danielei, dar mai ales manierei lor de a parca Vespa, să vedem ce-o să-mi zică... Intră în magazin. De el se apropie imediat un tânăr vânzător, impecabil, cu o cravată frumoasă, albastră ca și costumul: sacoul exact mărimea lui și pantalonii înguști și perfecți, îndoțiți jos, asortați cu mocasinii întunecați, simpli, dar foarte strălucitori. Întocmai ca mașina aceea. Văzută de aproape, pare și mai frumoasă. Un albastru-palid și un interior mai închis, cu detaliile de un bej lejer și din piele neagră care, într-o manieră delicată, îmbracă fiecare punct, de la volan până la

cutia de viteze. Irezistibilă.

— Bună seara, pot să v-ajut?

— Da, aş vrea să ştiu cât face acest BMW. E modelul Z4, nu-i așa?

— Desigur, domnule. *Full optional*, cu cheile în mână, cu ABS-ul complet și anvelopele incluse... să vedem... Domnule, aveți noroc, suntem în perioada de reduceri. Pentru dumneavoastră, 42000 de euro. Plus-minus, se subînțelege. Desigur, plus. Măcar am noroc că e perioadă de reduceri. Vânzătorul, care îl vede puțin dezamăgit, îi zâmbește.

— Aceasta a fost mașina lui James Bond.

Claudio nu-și crede ochilor.

— Tocmai aceasta?

— Nu, nu exact aceasta!

Vânzătorul îl privește încercând să înțeleagă dacă-l ia intenționat peste picior.

— Din motiv că aceea pe care a folosit-o în film era BMW Z3, modelul din seria anterioară și, ca să fiu mai precis, trebuie să fi fost demolată sau expusă la vreo licitație. Aceasta e mult mai solidă, a fost folosită în *Ocean's Twelve* sau *Eleven*, nu-mi mai amintesc. Oricum au condus-o George Clooney, Matt Damon, Andy Garcia, Brad Pitt și e rândul... dumneavoastră!

Claudio schițează un zâmbet.

— Posibil...

Vânzătorul înțelege că are în fața sa un indecis cronic. Nu știe adevărul. Are în față o umbră nemiloasă, o hologramă îngrozitoare, o proiecție laser, Claudio își îndreaptă gândurile spre soția sa. Băiatul hotărăște să-și încâlzească posibilul client

cu niște informații. Înconjoară mașina dându-i date precise despre: viteză, consum, împrumuturi de tot felul și firește eventualitatea oricăror ipoteze de leasing.

— Apropo...

La auzul acestei ultime informații, Claudio capătă un pic de speranță.

— De exemplu, voi luați în schimb o mașină veche, nu?

— Desigur, de ce nu? Doar că în momentul de față piața secundară e cam slabă, domnule.

Claudio nu avea îndoieli.

— Puteți să-i aruncați o privire? E aici, afară.

— Sigur, haideți s-o vedem.

Claudio iese din magazin însoțit de vânzător.

— Iat-o, asta e.

Îi arată mândru Mercedesul 200, de un gri metalizat. Băiatul devine atent, serios, minuțios. Privește mașina atingând-o din când în când, verificând eventuale lucrări de reparații ascunse subtil. Claudio caută să-l convingă.

— Am trecut controlul tehnic de fiecare dată, am schimbat cauciucurile de puțin timp...

Vânzătorul face înconjurul mașinii și se uită la cealaltă parte, unde a fost zgâriată de Vespa. Claudio încearcă să-l distragă.

— Am făcut și revizia completă chiar săptămâna trecută. Dar unui vânzător ca acela nu-i scapă nimic.

— Da... dar aici ați lovit-o binișor! Ah...

— Vai, fiicele mele. Le-am spus de mii de ori să parcheze Vespa mai aproape de perete, și degeaba!

Vânzătorul ridică din umeri ca și cum ar vrea să spună: „Și eu ce pot să fac?”

— Oricum va trebui pusă la punct. Motorul trebuie verificat. Mecanicul va hotărî. Dacă nu vor fi alte probleme, eu cred că prețul său va fi de... 4000-4500 de euro.

— Ah...

Claudio rămâne fără cuvinte. Spera la cel puțin dublul sumei.

— Dar e din 1999.

— Eu credeam că-i din 2000. Totuși prețul rămâne același, bine?

Bine? Da, bine! Te cred că-i bine. Vouă să vă dau 37500 plus-minus. Dar Claudio hotărăște să nu se mai gândească.

— Da, bine... desigur...

— Atunci vă spun la revedere. Noi suntem aici oricând.

Tânărul vânzător îi strânge mâna cu de-a sila, sigur că l-a convins mai mult sau mai puțin. Apoi îi dă un pliant cu noutăți de la BMW. Claudio îl privește cum se îndepărtează. După ce vânzătorul dispare în magazin și nu-l mai poate vedea, Claudio rupe foiața și o aruncă într-un coș de-alături. Atâta-i mai lipsește, ca Raffaella să descopere această urmă. Urcă în Mercedes. Pune mâinile pe volan. Draga mea, știi că n-am să te trădez niciodată! Apoi ia telefonul, se uită în jur și scrie un mesaj. Îl trimite și, bineînțeles, o secundă mai târziu îl șterge. La final, ca un ultim gest de mare libertate, își aprinde un Marlboro.

Frumusețea unei

i ubiri i

*o vezi perfect
doar după ce*

ai pierdut-.

5

— Iată, Step, casa numărul 237. Așteaptă să deschid poarta. Parchează aici. Locul șase e al meu.

Paolo e mândru. Luăm gențile.

— Putem lua liftul direct din garaj.

E mândru și de asta. Ajungem la etajul cinci. Deschide ușa de parca ar fi de la un safeu. Alarmă, două lacăte, ușa blindată. Deasupra stă scris numele lui. Paolo Mancini, o carte de vizită imprimată pe o plăcuță cu margini aurite. Oribil, dar nu-i zic nimic. — Ai văzut? Mi-am pus o carte de vizită pe plăcuță. E un număr de telefon. Bună idee, nu? Dar de ce râzi? Nu-ți place, așa-i?

— Îmi place. De ce mă rog crezi că îți spun mereu numai minciuni. Chiar îmi place, crede-mă.

Zâmbește un pic mai relaxat și îmi permite să intru.

— Ok, vino. Hai, uite...

Casa nu arată rău înăuntru: parchet nou, culori deschise, pereți albi.

— Mai trebuie de amenajat un pic, dar gândește-te că am renovat totul. Privește, am instalat dimmere, așa că poți regla lumina cum vrei, vezi?

Îmi demonstrează aprinzând și stingând un bec.

— Tare, nu?

— Foarte tare.

Rămân în prag, cu gențile în mână. Paolo zâmbește, mândru de ideea sa.

— Să-ți arăt unde vei sta, deschide o ușă din capătul holului. Ta-dam! Paolo rămâne lângă ușă, cu fața zâmbitoare.

— Eh...

Trebuie să fie vreo surpriză. Intru.

— Ți-am strâns lucrurile și le-am adus aici. Câteva tricouri, pantalonii, hanoracele. Și privește aici...

Îmi arată un tablou pe perete.

— A rămas o lucrare de-a lui Andrea Pazienta. Pe asta n-ai ars-o.

Îmi amintește, fără să vreau, de acel Crăciun de acum doi ani. Poate își dă seama și un pic regretă.

— Mă duc în camera mea. Aranjează-te cum vrei.

Așez geanta pe pat, deschid fermoarul și încep să-mi scot lucrurile. Tricouri, geci. O geacă Abercrombie. Blugi decolorați de la Junya. Un hanorac de culoarea nisipului Vitage 55. Cămăși Brooks Brothers bine împăturite. Le pun într-un dulap alb. Are diferite sertare. Mai deschid o valiză și le umplu pe toate. La fundul genții este un pachet de carton. Îl iau și ies. Paolo e în camera lui întins pe pat, cu picioarele atârând.

— Ține.

Îi arunc pachetul pe burtă. Îl ia ca pe-o lovitură, se îndoaie și pachetul nimereste pe pat.

— Mulțumesc, dar de ce?

Mereu caută explicații.

— E ultimul trend american.

Despachetează și scoate cadoul. E un pic perplex.

— E o geacă Fire. Acolo le poartă toți.

Acum, că i-am spus, îi place mai tare.

— Am s-o probez!

O îmbracă deasupra sacoului și se privește în oglindă.

Mă străduiesc să nu râd.

— La naiba, e tare de tot!

Această expresie nu-i din vocabularul lui. I-a plăcut cu adevărat.

— Ai nimerit până și mărimea.

— Păstrează-o. Costă cât jumătate din casa ta.

— Serios, costă atât de mult?

— Hei, oricum casa ta e mai mare și mai frumoasă.

— Da, știu, Step, dar...

— Paolo... glumesc.

Paolo respiră ușurat.

— Nu, pe bune, cred că ai plătit binișor.

— Nu știi cât am cheltuit.

Iată aici se manifestă contabilul din el. Mă întorc în odaie. Încep să mă dezbrac. Vreau să fac un duș. Paolo intră în odaie, are încă geaca pe el, cu eticheta care îi atârnă după gât și ține un pachet în mână.

— Și eu am o surpriză pentru tine.

Vrea să mi-l arunce, dar se răzgândește și mi-l dă.

— Nu se poate să-l arunci. E fragil.

Îl deschid curios.

— E un cadou de ziua ta.

Reușește să mă emoționeze.

— Adică e pentru ziua ta de naștere pe care ai petrecut-o în America. Am putut doar să te sunăm atunci.

— Da, am găsit înregistrarea pe robot.

Continui să deschid cadoul. Încerc să nu mă gândesc la acea zi. Dar nu reușesc. 21 iulie... Intenționat am ieșit din casă pentru toată ziua ca să nu aștept în zadar lângă telefon. M-am întors și am văzut că am mesaje pe robot. Unul, două, trei, patru. Patru mesaje, patru apeluri primite. Patru șanse. Patru speranțe. Am început cu prima.

— Alo, ciao, Stefano, sunt tata... La mulți ani! Credeai că am uitat, așa-i?

Tatăl meu. Trebuie mereu să adauge un pic de umor. Apăs tasta și ascult.

— Mulți ani trăiască! Mulți ani trăiască, Step...

Fratele meu care m-a felicitat cântând la telefon. Ce băiat! Mai rămân două. Următorul mesaj, penultimul.

— Salut, Stefano...

Nu. E mama mea. O ascult în tăcere. Vocea ei se aude moale, lentă, plină de dragoste, poate un pic obosită. Închid strâns ochii. Și pumnii. Și opresc lacrimile. Reușesc. Azi e ziua mea de naștere, mamă. Vreau să fiu vesel, vreau să râd, vreau să mă simt bine, mamă... Da, și tu îmi lipsești. Sunt multe lucruri care îmi lipsesc... Dar azi nu vreau să mă gândesc. Te rog.

— Încă o dată felicitări, Stefano, și te rog, sună-mă când poți. Te sărut.

Rămâne un ultim mesaj. Lumina verde se aprinde și se stinge în liniște. Lumina aceea verde ar putea fi cel mai frumos cadou din viața mea. Vocea ei. Gândul că și eu îi lipsesc. Că am putea pentru

o clipă să ne întoarcem înapoi, s-o luăm de la capăt... Mai visez o clipă. Apoi apăs butonul.

— Salut, bătrâne! Ce mai faci? Vai, cât e de plăcut să-ți aud vocea, fie și pe robot. Nu-ți închipui cât îmi lipsești... La nebunie. Roma e pustie fără tine. M-ai recunoscut, așa-i? Sunt Pallina. Desigur, vocea mea acum e mai matură. Trebuie să-ți povestesc o mulțime de lucruri. De unde să începem? Să vedem... Pot să spun orice, ai mei au ieșit, te sun de pe fix și le cheltui banii, dar așa le trebuie, m-au înfuriat. Îi pedepsesc un pic...

Mă face să râd. Îmi este foarte plăcut. O ascult cu un surâs. Dar nu pot să mint, nu-i același lucru. Nu era apelul pe care îl așteptam. Nu este zi de naștere fără vocea ei. Mi se pare că nici nu m-am născut. Și acum, după doi ani, sunt iarăși aici.

— Ce spui, îți place?

Termin de despachetat și mă uit la cutie.

— Vai, uite, e ultimul model: un Nokia fantastic.

— Un telefon mobil?

— Tare, nu? Are semnal peste tot. Am făcut rost datorită unui prieten, pentru că n-a apărut încă în magazine. E un N70, are de toate și e foarte mic. Încapă în buzunarul de la sacou.

Îl bagă în buzunar ca să-mi arate că-i adevărat ce-mi spune.

— Sigur, ai prieteni foarte buni.

— Et voilà, ai văzut? Se deschide așa, fără sunet și numai vibrează. Ține-l.

Nici n-a auzit bine ce i-am spus. Așteaptă să-mi vadă reacția.

— Mulțumesc, e unicul lucru pe care reușesc să-l spun. Chiar aveam nevoie de telefon.

— Ai deja un număr: 335 și apoi e la fel ca numărul de fix. Ușor, nu? Tot cu ajutorul prietenului de la Telecom.

E și mai mulțumit. Fratele meu și prietenii lui. Acum am un număr. Sunt luat în calcul. Identificat. Disponibil. Probabil.

— Minunat, dar acum trebuie să fac un duș.

Arunc telefonul pe pat. Paolo iese clătinând din cap.

— Ai să vezi, n-o să țină mult dacă-l arunci așa.

Fratele meu. N-ai ce-i face. Ce plicticos! Și totuși ne-am născut amândoi din aceeași sămânță, a tatălui meu, cel puțin sper. Pornesc radioul și caut un post. În timp ce mă dezbrac, râd singur. Mama mea l-a adus pe lume pe Paolo de la altcineva. Ar fi culmea. Dar măcar ar exista o explicație. Însă o exclud. Erau alte vremuri. Se iubeau atunci. Îmi place piesa asta. Încep să fredonez.

Sunt lângă casa lui Paolo. Am văzut cum s-au aprins luminile. Știu că aici e noua casă a fratelui său. Iată-l, îl văd. Step trece pe lângă geam. Trebuie să fie odaia lui. Hei, dar se dezbracă. Și fredonează ceva. Îmi pun căștile. Includ radioul din telefon. Schimb posturile până când îmi pare că îl găsesc pe acela pe care îl îngână Step. E Ram power 102.70. *Trăiește și ține minte*. Uite ce preferă Step... Mă uit cât e ora. S-a făcut târziu, trebuie să mă întorc acasă. Ai mei la sigur mă așteaptă.

— Paolo, ai un prosop?

— Ți l-am pus deja în baie. Uită-te, le găsești acolo în ordinea culorilor, albastru-deschis pentru față, albastru-închis pentru corp și un halat albastru după ușă.

E sigur, în comparație cu el, Furio e un nebun dezordonat.

— Hei, Step, arată-te un pic.

Apar în fața ușii.

— Doamne, ce bine arăți! Ai slăbit?

— Da. În America se face alt tip de antrenament la sală. Seamănă mai mult cu boxul. De la bun început am înțeles cât de rămași în urmă suntem noi la Roma.

— Ești foarte tare.

— De când ai învățat cuvintele astea? o fac pe romanul necizelat.

— M-am înscris la sală.

— Nu-mi cred urechilor. Era și timpul! Dar ții minte ce-mi spuneai? De ce-ți pierzi timpul la sală, aspectul fizic nu contează și tot așa... Dar până la urmă?

— M-a convins Fabiola.

— Ah, am înțeles. Deja îmi place de Fabiola.

— A spus că stau prea mult timp așezat și că un bărbat trebuie să fie în formă la treizeci și trei.

— La treizeci și trei de ani?

— Așa a spus.

— Înseamnă că mai ai doi ani de libertate.

— N-aș vrea să mă supun tuturor regulilor.

— Fabiola e tare.

Mă duc în baie.

— Și unde te-ai înscris?

— La Roman Sport Center.

Tăcere. Reapar în ușă.

— Și asta a hotărât Fabiola?

— Nu, zâmbește mândru de alegerea pe care-a făcut-o. Eu... Adevărul este că Fabiola era deja înscrisă acolo.

— Hm, am înțeles...

Mă întorc în baie și închid ușa. Nu pot să cred. Nu-i nimic mai rău decât să te duci la sală cu iubita. Stai acolo și te gândești la ea și sub greutate, controlezi cine se apropie de ea, ce-i spune vreun imbecil care se preface că o învață mișcărilor corecte... și ce face ea, și cum răspunde. Îngrozitor. Văd deseori astfel de cupluri. Se sărută la sfârșitul fiecărei serii de exerciții. Iar după antrenament, întrebarea obligatorie: „Ce facem în seara asta?”

De ce un cuplu trebuie să aibă un program stabilit. Desigur, dacă nu-l are, ce cuplu mai e și acesta? Eh... În schimb, dacă ești „neagătat”, atunci Roman Sport e sala perfectă. Automat mușchii lucrează dublu, trebuie să arate tot de ce sunt în stare. Aparatele și greutatele se preface că lucrează, spectatori tăcuți a cine știe câte iubiri calculate. Ah da, pentru că odată terminată o serie, băieții și fetele se uită în jur, se măsoară cu privirea, își zâmbesc și continuă discuțiile inutile. Cine ești, unde-ai fost ieri, ce local se deschide azi, ce planuri ai pentru seară, ce faci mâine și câți bani ai. Pe scurt, află dacă merită sau nu să fii agățat.

Deschid apa din duș și mă strecor sub ea. Apă rece. Îmi pun mâinile pe perete și împing, încercând în zadar să-l strivesc. Mi se umflă mușchii spatelui, iar apa curge acum mai caldă. Îmi las capul pe spate, gura semideschisă... Și apa își schimbă brusc cursul. Un șuvoi năvalnic găsește drum și ascunzișuri între ochii mei, între nas și gură, între dinți și limbă. Scuipe apa din gură, respirând. Fratele meu. Fratele meu care merge la Roman Sport Center. Fratele meu cu Audi 4 nou-nouț. Fratele meu cu iubita lui. Fratele meu care se antrenează cu ea și, printre râsete, hotărăște ce să facă diseară. Acum totul e clar. E ca și tata, fără nicio urmă de îndoială. Cu cât crește, cu atât e mai clară copia. Eu, în schimb,

rămân palid într-un ungher. Aș vrea să știu cine a încurcat tonerul meu. Ies din duș. Mă înfășor în halat și îmi usuc părul cu prosopul albastru-deschis așa cum vrea el. Îmi fricționez cu putere părul scurt, proaspăt tuns și într-o clipă e uscat. Îmi las prosopul pe cap și mă duc în odaie. Paolo mă vede.

— E uimitor cât de mult semeni cu mama. Sun-o, fă-o fericită.

— Da, mai târziu.

Azi nu vreau să fac fericit pe nimeni.

Din hol se aude zgomotul cheilor care se învârt în broasca uşii. Raffaella se întoarce.

— Vai, iată-l şi pe Claudio!

Uşa de la capătul holului se deschide lent. Şi de fapt intră Babi, mai frumoasă decât de obicei.

Raffaella îi aleargă în întâmpinare.

— Dar ce-ai făcut?

— Ce-am făcut?

— Ai întârziat şi în plus ți-ai tăiat părul.

— O, Doamne, mamă, m-ai speriat. Numai la ce nu m-am gândit! Da, mi-am tăiat părul azi-dimineaţă. Îmi stă bine? Artur, frizerul, mi-a spus că arăt mai matură așa.

— Da... dar ne-am obișnuit să te vedem cu părul lung!

— Mamă, e scurtat numai puțin, Babi zâmbește. Ştiam că ai să spui așa. Privește...

Deschide o geantă mică Furla şi scoate trei poze polaroid.

— Uite, intenţionat am făcut câteva probe. Ce zici? Nu-i mai bine așa?

Raffaella le priveşte. Zâmbeşte bucuroasă şi satisfăcută de fiica ei, de noua ei tunsoare împreună cu tot restul din fotografii. Dar nu vrea să se recunoască învinsă. Nu, nu vrea să fie exclusă din nicio hotărâre, mai ales într-o chestiune atât de importantă.

— Da, îți stă bine. Dar alegerea pe care am făcut-o demult îmi părea cea mai corectă... am în vedere părul lung.

— Hai, nu complica lucrurile! Și ai să vezi cât de repede va crește la loc. Apropo, m-am întors mai devreme pentru că mergem să luăm cina la Mangili, așa-i?

— Nu, am amânat pe săptămâna viitoare.

— Dar, mamă, scuză-mă, puteai să mă previi! M-am grăbit intenționat ca să mergem la el! Puteai să mă suni, nu? Am mereu telefonul cu mine! Când e vorba de fleacuri mă suni, dar când e ceva important nu!

— Nu te sun niciodată pentru fleacuri.

— Da, știu, dar țineam foarte mult să rezolvăm problema asta. Babi pufnește, își pune mâinile în șolduri. Când își pierde calmul, parcă-i o fetiță. Ar mai lipsi să bată din picioare.

— Babi, nu te supăra, hai. La Mangili mergem săptămâna viitoare...

— Da, numaidecât! Vreau să fiu sigură de acest Mangili, nu l-am probat niciodată. Nu-l cunoaște nimeni.

— Dar organizează dineuri pentru Vatican.

— Da, știu, dar aceia nu ies nicăieri, nu sunt obișnuiți să mănânce! De unde să știe dacă e bun sau nu ceea ce le dau lor la mănăstire?

— Babi, ce vorbești? Ai să vezi, totul va fi bine, Raffaella încearcă s-o liniștească. E doar o cină...

— Da, dar e cina mea și pentru mine e important! Sigur, nu e ultima cină înainte de sfârșitul lumii, dar eu îmi doresc să fie irepetabilă.

Spunând asta, Babi se duce și se închide în camera ei, trântind ușa. Raffaella ridică din umeri. E normal să fii nervos în așa situații. Tocmai în acel moment se deschide ușa și intră Claudio.

— Scumpo, am venit!

— În sfârșit. Ce-ai făcut până acum? Claudio o sărută grăbit pe buze.

— Scuză-mă, am avut de verificat niște acte la oficiu.

Nu poate, bineînțeles, să-i spună că de fapt a controlat toate opțiunile posibile, consumul și prestația fantastică a modelului Z4. Și nu doar. A văzut la ce preț derizoriu este evaluat Mercedesul lui.

— Schimbă-ți cămașa și pune-ți altă cravată. Iute! Ți-am pregătit totul pe pat.

— Scuze, nu trebuie să mergem să încercăm cateringul lui Mangili? De ce e nevoie să mă schimb?

— Claudio, unde ți-e capul? Special te-am sunat azi-dimineață la oficiu. Uitasem definitiv că diseară trebuie să mergem la Pentesti. Pe Mangili l-am amânat pentru săptămâna viitoare! Hai, pregătește-te mai repede, deja întârziem.

— Ah da, într-adevăr.

Claudio se duce în cameră și încearcă să recupereze timpul pierdut. Se dezbracă repede, își scoate sacoul. Exact în acel moment se aude un sunet de la celularul lui. Claudio îl ia din buzunarul sacoului. E răspunsul la mesajul lui. Îl citește, zâmbește și de-abia reușește să-l șteargă când intră Raffaella.

— Grăbește-te, nu pierde timpul cu telefonul. Cine era?

— Da, scuze. Era Filippo Accado, mi-a trimis un mesaj.

— Filippo? Și de când vă scrieți mesaje?

— Păi, așa e mai rapid.

Claudio își scoate cămașa și o îmbracă pe cea curată, descheind-o numai la guler ca să fie mai iute, dar și pentru a-și ascunde fața.

— Nimic deosebit, mi-a spus că luni nu vom juca bridge, nu știu ce s-a întâmplat.

— Cu atât mai bine. Înseamnă că vom organiza luni proba de catering la Mangili. Hai, grăbește-te, eu te aștept în salon.

Claudio termină de îmbrăcat cămașa și cade doborât pe pat. Mai rău nici nu se putea. Până și jocul de bridge l-a anulat. A fost primul lucru care mi-a venit în minte, oricum la ceva trebuie să renunți. Își pune cravata, ridică gulerul de la cămașă și pregătește nodul. Dar dacă va fi și Accado la Pentesti? La naiba, nu m-am gândit la asta. Și dacă Filippo, care e un mârlan, nu va pricepe dintr-odată? Deja i se pare că aude vocea lui: „Ce vorbești, Claudio? Eu nu ți-am trimis niciun mesaj.” Și-ar dori nici să nu se mai ducă la petrecere. Își strânge în jurul gâtului cravata elegantă pe care i-a ales-o Raffaella. Pe urmă se uită în oglindă. Și, pentru o secundă, cravata aceea i se pare un laț de ștreang.

Paolo, întins pe pat cu picioarele atârând, se uită la televizor și în același timp vorbește la telefon, iar cu degetul mare butonează telecomanda căutând ceva ce l-ar interesa mai mult decât persoana de la celălalt capăt al firului.

— Ciao, eu ies.

— Unde mergi?

Îl privesc o dată fără să zâmbesc.

— Să mă plimb.

Îi pare rău că m-a întrebat și încearcă imediat să recupereze.

— Dublura cheilor o poți găsi în bucătărie, în dulapul din stânga de lângă ușă, într-un vas de ceramică.

Precizia lui obișnuită. Apoi îi explică interlocutorului său ce face, pentru cine și de ce. Sunt fratele întors din America. Apoi îmi strigă de departe:

— Le-ai găsit?

Îmi pun cheile în buzunar și trec prin fața lui.

— Le-am găsit.

Zâmbește. Vrea să continue convorbirea telefonică când, deodată, acoperă receptorul cu mâna stângă și-mi spune încordat:

— Dar... Vrei să-ți împrumut mașina?

E foarte îngrijorat când o spune, regretă că mi-a propus, disperat la gândul că voi spune da. Intenționat las să treacă un pic de timp. Și savurez momentul. Pe de altă parte, eu nu i-am cerut nimic.

— Nu, lasă.

— Ah... Ok, ok.

Suspină. Acum e mai relaxat. Oricum încearcă într-un anume fel să-mi aranjeze viața.

— Ai văzut, Step? Ți-am adus motocicleta în garaj.

— Da, am văzut-o, mulțumesc.

Doar că viața mea nu se aranjează atât de ușor. Iau ascensorul și cobor în garaj. Sub o foaie de cort cenușie, într-un ungher al curții, se vede o roată. O recunosc. Ușor consumată, dar încă vie, cu un pic de praf și mulți kilometri parcurși. Cu o mișcare de toreador trag foaia de cort. Iat-o. Honda Custom VF750, albastru metalizat. Mângâi rezervorul.

Mâna mea desenează un semn în praful care doarme pe acel albastru. Ridic șaua, unesc cablurile acumulatorului și-l închid. Urc deasupra. Scot cheile din buzunarul de la geacă. Brelocul atârnă ușor, oscilează, saltă, atingând de fiecare dată motorul rece. Mai sus, o lumină slabă colorează în verde și roșu dispozitivul de aprindere. Acumulatorul este descărcat. Încerc în glumă, dar e clar că ar fi imposibil s-o pornesc. Apăs butonul roșu cu mâna dreaptă. Speranțe zadarnice, acum confirmate. Ce pot să fac? Trebuie s-o împing. Ies din garaj cu motocicleta înclinată, sprijinită de corp, în dreapta mea, lângă picior. Mușchii mei se umflă. Unul după altul, pași lejeri, tot mai rapizi. Zgomotul pașilor alternează cu cel al pietrișului: unu, doi, trei, tot mai

repede. Ies din curte și o împing în stradă. Acum mai repede. Încă vreo câțiva pași. S-a inclus deja a doua viteză. Uite, acum e momentul. Motocicleta frânează brusc. Dar eu continui s-o împing. Ea mormăie. Transpir. Sper că împing pentru ultima dată. Și ea chiar pornește. Se repede înainte. Apăs accelerația cu mâna dreaptă. Motorul prinde viață și mugește în noapte, lângă case, pe strada întunecoasă. Mai accelerez un pic. Iese fum învechit prin țeava de eșapament, nori mari plini de trecut, de prea multă odihnă. Accelerez. Urc și aprind luminile. Pornesc în vântul nocturn. Transpirat, mă șterg în timp ce merg cu viteză spre Farnesina. Trec pe pod. Înfrunt curba încetinind aplecat fără să frânez. Micșorez accelerația până la mijlocul curbei, apoi o măresc din nou. Motocicleta se leagănă. Mai accelerez un pic și, ca un cal ascultător, ea mă duce spre Ponte Milvio. Trec pe lângă biserică, Pallotta, miile de pizze mâncate acolo, pe lângă Gianfornaio și florăria din preajmă. La naiba, câte flori trimise de la acea florărie care făcea reducerile cele mai mari. Multe flori, de fiecare dată diferite, de fiecare dată pentru ea. Nu mă gândesc, nu mai vreau să mă gândesc. Pistola, vânzătorul de pepene verde, stă afară, se uită în telefon. Claxonez de două ori și mă vede. Îl salut, dar nu mă recunoaște. Am să trec pe la el mai târziu ca să-i amintesc cine sunt. Nu-mi pasă, accelerez și alunec în noapte. La naiba... Cât de frumoasă ești, Roma. Mi-ai lipsit. Mai accelerez un pic și cobor pe Lungotevere. Driblez printre mașini. La dreapta, la stânga... În sfârșit mă eliberez și mă las purtat rapid pe lângă marginea străzii. Ating ușor pinii din Foro Italico. Câteva prostituate își ocupă locul lângă focul său încă stins. Picioare groase, rotunjoare, strânse de cizmulițe prea strâmte. Una,

prefăcută sau cu adevărat cultă, citește un ziar. Râde cu gura larg deschisă de o idiotenie găsită pe o pagină. Dar poate e o noutate tristă pe care ea n-a înțeles-o. O alta stă așezată pe un scaun pliant, are în mână cuvinte încrucișate și, cu un pix, scrie repede. Sau scrie la întâmplare, sau chiar cunoaște răspunsurile. Mai accelerez puțin și apoi imediat încetinesc. A cincea, a patra, a treia, curbă bruscă la dreapta. Frânez nu departe de cinematograful. Așez suportul și cobor de pe motocicletă. Grupuri de fete râd vesele fumând o țigară departe de ochii părinților. O blondă cu părul scurt și machiaj strident mă privește și-i dă un ghiont prietenei sale. Brunetă, ochi căprui, părul frezat bob, așezată cu picioarele încrucișate pe un scuter SH50 cenușiu. Aceasta, ultima, se uită la mine încremenită și rămâne cu gura căscată. Îmi ating părul scurt de la ceafă. Sunt bronzat, slab, zâmbesc, mă simt bine. Sunt calm. Aș vrea să beau o bere rece și să privesc un film. Aș mai vrea un lucru, dar nu sunt sigur că l-aș putea obține.

— Step, nu pot să cred!

Bruneta coboară de pe scuter și-mi aleargă în întâmpinare țipând ca o nebună. Mă uit la ea încercând să-mi concentrez privirea. Brusc, o recunosc: Pallina. Nu pot să cred... Pallina. Pallina, iubita prietenului meu, a celui mai bun prieten. A lui Pollo, tovarășul primelor mele beții, primelor femei, al miilor de nebunii, râsete, încăierări, bătăi în ploaie, în noroi, în noapte, pe frig, pe arșiță, în cea mai frumoasă perioadă a vieții noastre. Țigări împărțite la doi, sute de litri de bere, mii de curse de motociclete și acea ultimă cursă...

— Pallina.

Îmi sare la gât îmbrățișându-mă cu putere. Cu acea putere care îmi amintește de el, de prietenul meu care nu mai este. Încerc să nu mă gândesc. O strâng tare, mai tare și respir prin părul ei, încercând să-mi recapăt răsuflarea, să mă întorc la prezent, la viață.

— Pallina.

Se dezlipește și rămâne să mă privească cu ochi strălucitori. Îmi vine să râd.

— La naiba, ce frumoasă te-ai făcut!

— Vai, ai priceput în sfârșit!

Râde amuzată, râde și plânge. Ea, nebună cum e de obicei, frumoasă cum s-a făcut. Își șterge nasul cu mâna.

— Cine să te recunoască?

Se învârte în fața mea zâmbind, cu iubire în ochi. Face o scurtă defilare.

— Cum arăt? Am slăbit, nu? Îți place părul scurt? Ce zici? Știi tunsoarea asta?

— Nu, deloc.

— La naiba! Hai, asta-i ultima modă! Tocmai tu care ai stat doi ani în America să nu știi!

Râde ca o nebună.

— Este în trend! Am copiat-o din Cosmopolitan și Vogue. Le-ai văzut pe Angelina Jolie sau Cameron Diaz? Păi, uite, eu le-am îmbinat și le-am întrecut! Momentul dificil a fost depășit. Îmi dă un pumn.

— Cât mi-ai lipsit, Step. Mă îmbrățișează din nou.

— Și tu mi-ai lipsit.

— Eh, dar și tu arăți bine. Lasă-mă să te văd. Ai slăbit. Îi mai ai?

Îmi atinge tricoul și-și trece mâna peste abdominali.

— Iată-i, sunt... Mai puternici decât au fost!

Mă gădilă.

— Auu, oprește-te.

Râde.

— Te-ai făcut beton. Vino să te prezint. Aceasta e prietena mea Giada.

— Salut.

— El este Giorgio, iar ea e Simona.

Ne privim și ne salutăm făcându-ne semn cu capul. Îmi opresc privirea o clipă mai mult pe chipul Giadei și ea roșește, adăugându-le încă un pic de fard obrazilor și așa prea machiați. Pallina își dă seama.

— Nu-i rău deloc. De-abia ai venit și de-acum faci victime.

Giada se întoarce și lasă părul să-i cadă peste față. Se ascunde, zâmbește, ochii verzi răsar de sub borurile unei pălării amuzante. Parcă-i Bambi. Pallina clatină din cap.

— Ah... iată ce-i... Dar hai să ne întoarcem la ale noastre. Mergem să bem o bere. Pe urmă mai vedeți voi. Iar acum să stăm puțin de vorbă.

Nu reușesc să-mi iau la revedere. Pallina mă trage după dânsa.

— Trebuie să-ți povestesc o mulțime de lucruri. Nici două rânduri nu mi-ai scris, nu m-ai sunat, nu mi-ai trimis nicio carte poștală. Măcar îți amintești numărul meu de telefon?

I-l spun pe de rost. Apoi mă trădez singur.

— Și acolo l-am căutat pe Pollo.

La naiba, aş fi vrut să nu i-o spun. Din fericire am ajuns la intrare. Pallina mă salvează. Sau n-a auzit, sau se preface. Îl salută pe un tip impunător.

— Salut, Andrea. Ne laşi să intrăm?

— Desigur, Pallina, ești cu un prieten?

— Da, tu știi cine-i el?

Andrea nu răspunde.

— Hai, e Step, adu-ți aminte, ți-am povestit.

— Cum să nu.

Zâmbește.

— La naiba, dar sunt adevărate toate lucrurile pe care le-am auzit despre tine?

— Scade până la șaizeci de procente și trebuie să fie ceva adevărat.

Pallina clatină din cap, mă trage de braț și intră.

— E modest.

Îl lovește cu palma pe umăr.

— Mulțumesc, Andrea.

O urmez amuzat.

— Într-adevăr s-au schimbat vremurile.

— De ce?

— Așa fel de agenți de pază angajează acum.

Pallina se uită la Andrea care ne urmărește cu o privire nesigură. Poate nu e total convins că eu aş fi acel Step despre care a auzit vorbindu-se.

— Păi, Step, el chiar face parte din serviciile de pază.

— Da, precis. Ce vrei să spui? Pe timpuri, înainte să poți sta la ușă, te făceau să vezi stele verzi ca să înțeleagă dacă ai să te

descurci sau nu. Știi că odată la Green Time mi-au spus să duc niște bani într-o încăpere. Am intrat și mi-au sărit trei în spate.

Încep să-i povestesc. Era și Pollo. Dar nu-i pomenesc numele, îl las în pace, la locul său, oriunde ar fi. Sper numai că mă ascultă și că îl amuză această amintire.

— Mai pe scurt, pe dracu', n-au reușit să-mi ia banii. Mi-am scos cureaua din mers și poc! Pe toți trei peste față. Pe unul l-am atins cu catarama și i-am spart obrazul. Celorlalți doi le-a revenit mai puțin. Doar vreo două plesnituri peste față. Și din acea zi am stat patru luni la intrarea de la Green Time. Făceam 100 pe seară. Era ceva de vis, și acum îmi amintesc.

— Pollo avea un semn pe față pe obrazul stâng. Mi-a spus că era urmă de curea.

Nu-i ascunzi nimic.

— Poate taică-său l-a bătut?

Mă privește și zâmbește.

— Mincinosule, nu te-ai schimbat.

Ne așezăm la o măsuță de plastic cu scaune albe și stăm în tăcere. Mă întorc să mă uit în jur. În spate se vede o chestie gonflabilă reparată și transformată într-o piscină. Tot felul de oameni fac gălăgie și se stropesc în ea. Unul, pe margine, urlă ca un apucat, își strânge picioarele și se aruncă în mijloc ca o bombă. Stropște totul în jur. O doamnă masivă, în costum de baie albastru, își acoperă părul cum poate:

— Doamne sfinte...

Rostește un blestem ridicând mâinile spre băiatul care râde cu prietenii săi. Femeia mai mormăie ceva și continuă să înoate în piscina cu apă caldă și spumoasă. Soțul ei, pe cealaltă margine,

plin de păr și obez, râde privind-o. Clatină din cap și fumează. Sunt sigur că se ușurează în apă. Apoi începe să tușească. Țigara îi cade în apă și se stinge, o atinge ușor cu mâna împingând-o mai departe în apă unde un copil înoată neîndemânatic în stil liber.

— Ei, și ce mai faci?

— Foarte bine. Tu?

— Bine. Bine.

Stăm un pic în tăcere, jenați din cauza vremurilor care nu mai sunt. Din fericire, din boxele așezate peste tot se aud notele unui cântec, *The lion sleeps tonight*. Și cine știe cine e leul de printre noi. Și mai ales dacă doarme cu adevărat. Un chelner vine să ne ia comanda.

— Așteaptă. Lasă-mă să ghicesc. O Corona cu o feliuță de lămâie.

Zâmbesc.

— Nu, acum Bud.

— Ei hai, și mie îmi place la nebunie. Două Bud, mulțumesc.

Cine știe dacă a spus-o serios.

— Știi, m-am gândit de multe ori la tine cât ai fost plecat... La New York, da?

— Da.

Mă face să râd, nu s-a schimbat, vorbește neîncetat și despre ce se nimerește. S-a gândit la mine atât de des, încât nici nu știe unde am fost. La naiba, Step, asta-i Pallina. Las-o în pace. Este iubita prietenului tău Pollo. N-o judeca și pe ea, nu-i analiza cuvintele în continuare. Hai, slăbește-o. În gând, îmi dau o palmă peste creier.

— Da, la New York. M-am distrat pe cinste.

— Îmi închipui. Ai făcut bine că ai plecat. Totul a fost foarte dificil aici.

Ne aduc paharele cu Bud. Le ridicăm. Știm pentru ce vrem să ciocnim.

— Pentru el... spun cu voce joasă.

Ea încuviințează. Are ochii învăluiți de dragoste, de amintiri, de trecut. Dar aici e prezentul. Și paharele se lovesc violent. Beau până la fund, e foarte rece, dar e minunată. Aș vrea să nu mă mai dezlipesc, dar la jumătate mă opresc și-mi trag răsuflarea. Pun berea pe masă.

— E bună.

Caut în geacă. Pallina e mai rapidă decât mine. Scoate un pachet de Marlboro light din cămașa verde-deschis cu umerășe militare și buzunare cu fermoar. Scoate o țigară și-mi întinde pachetul. Iau una și-mi dau seama că nu mai are țigări întoarse. Din acelea care îndeplinesc dorințele. Le-a terminat? Mă apucă tristețea. Închid pachetul și i-l dau. Îmi pun țigara în gură. Ea îmi întinde o brichetă și insistă să mi-o aprindă. Are mâinile reci, dar zâmbește.

— Știi că de-atunci n-am mai fost cu niciun bărbat.

Scot un fum și-l trimit în jos, apăsător și dens.

— Bărbat? Băiat! încerc să banalizez.

— Bine, mai pe scurt, asta e.

Poate din cauza berii sau a țigării, sau a nebuniei din jurul nostru, începem să râdem. Și totul e ca și cândva, fără niciun fel de probleme. Ne povestim despre toate, amintiri, noutăți despre noi și despre alții. Prostii. Aceleași prostii. Dar ne simțim bine. Mă informează despre noutățile din Roma.

— Hai, pe aceea ți-o amintești, nu? Să vezi cum s-a făcut!

— Plinuță?

— Ca o puțină!

Râsete.

— Friulino, în schimb, este iar închis.

— Nu, jură-te!

— Da, s-a luat de Papero pentru că s-a încurcat cu iubita lui și acela l-a denunțat.

— Nu pot să cred, s-au stricat cu toții.

— Îți jur.

Râdem.

— Frații Bostini au deschis o pizzerie.

— Unde?

— Pe Flaminio.

— Și cum e?

— Bună, găsești de toate și încă mulți oameni noi. E tare, știi, și nici nu-i scump. Giovanni Smanella încă nu și-a luat diploma de bacalaureat.

— Nu pot să cred. Da' ce-i în capul lui?

— Păi, închipuie-ți, iarna asta s-a dat la mine.

— Ei, nu... căcăciosul!

Mă înfioară timpurile de altădată. Pallina mă privește îngrijorată.

— Dar nu, era ceva drăguț. Devenisem prieteni, mă însoțea. Îmi vorbea deseori despre Pollo.

— Într-adevăr? rămân tăcut.

— La naiba, Step.

Pallina soarbe lung din bere.

— Tu nu te-ai schimbat niciun pic!

Mă încordez, dar apoi o las baltă. Păi, da, nu-mi pasă. N-a făcut nimic rău. De fapt, viața continuă.

— M-am schimbat.

Zâmbesc.

— Eh, ce să-i faci, acum putem trece și la alte subiecte?

Zâmbește și mă privește viclean, indimenticabil.

— Auu...

E clar că m-am schimbat la față.

— Uite punctul dureros. Vai, singur l-ai căutat.

Bea până la fund și se transformă în femeie adevărată.

— V-ați mai vorbit? De cât timp nu v-ați auzit? Ai încercat s-o suni de-acolo?

E ca un motor, pare că nu se mai oprește.

— Hei, calmează-te, ce naiba. Parcă ai fi un sticlete care m-a prins!

Încerc să nu dau semne că mă afectează. Dar nu știu dacă reușesc.

— Nu, nu ne-am vorbit.

— Deloc?

— Deloc.

— Jură-te!

— Jur.

— Nu te cred.

— Să mă ia naiba! Crezi că-ți spun minciuni? Atunci, hai, ne-am vorbit.

— Nu, nu. Bine, te cred. Eu, în schimb, am întâlnit-o.

Face o pauză. Lungă. Prea lungă. Nu zice nimic. O face intenționat. Mă privește și surâde. Vrea ca eu să zic ceva. Mai așteaptă, prea mult. Dar de ce? Ce proastă. Nu rezist.

— Hai, Pallina, deschide gura. Povestește.

— E la fel de drăguță, dar...

— Dar?

— E altfel. Nu știu cum să zic. S-a schimbat.

— Păi, de asta nu mă îndoiam, toți ne-am schimbat.

— Da, știu... Dar ea... Ea s-a schimbat într-un fel... Nici nu știu, într-un fel diferit.

— Dar ai spus-o deja! Ce înseamnă acest „într-un fel diferit”?

— Ascultă, eu nu știu. E altfel și gata. E așa, nu știu cum să zic. Sau înțelegi, sau trebuie s-o vezi ca să înțelegi.

— Da, mulțumesc.

Pe urmă, nu știu cum, dar o întreb. Îmi vine ca ceva firesc. M-am gândit la asta, dar n-am vrut s-o spun. Și totuși îmi scapă, îmi iese așa, fără să vreau, aproape că nici n-o zic eu.

— Dar... era singură?

— Da. Și știi unde se ducea? Să facă shopping.

Îmi vine să râd. Mi-o amintesc, mi-o imaginez și brusc o văd. Babi.

— Tu așteaptă aici. Să nu te miști, Step, să nu dispari ca de obicei. Nu, nu cumva să pleci, am nevoie de sfatul tău...

Mă lasă în fața vitrinei. Intră, alege, apoi mă strigă:

— Privește, am hotărât, îl iau pe acesta. Îți place?

Dar nu-mi dă timp să răspund. Se răzgândește, schimbă modelul. Probează altul, îi stă bine. Acum iarăși pare hotărâtă. Face o mică defilare, apoi mă privește:

— Ei, ce spui?

— Mi se pare că-ți stă foarte bine.

Se privește în oglindă. Dar găsește ceva ce nu merge, ceva ce știe numai ea.

— Scuze, dar trebuie să mă mai gândesc. Iese din magazin și mă îmbrățișează.

— Nu, nu, am hotărât că nu. E prea-prea.

Și se simte fericită pentru că oricum a hotărât corect. Și până la urmă îi dăruiam eu lucrul acela câteva zile mai târziu. Ea râdea. Și devenise un joc. Un alt joc. Babi, de ce n-ai vrut să mai joci? Dar nu reușesc să aflu răspunsul.

— Vai, dar știi că nu mai este cu acela?

— Nu, nu știu. Cum aș fi putut să știu? Ți-am spus că nu ne-am mai vorbit. Nu cumva crezi că eu am informatori secreți?

— Cred că n-are pe nimeni.

O spune intenționat, zâmbind, crede că îmi face o plăcere. Nu știi ce crede sau nu vreau să creadă.

— Păi, Babi nu mă interesează.

— Cum adică?

— Nu mă interesează. Serios. Pe de altă parte, cineva a spus că dacă te descurci la New York, te vei descurca oriunde. Și eu cred că mă descurc.

— Am înțeles. Nu era cineva. Era „ceva s-a schimbat”. Bine, te cred.

Zâmbește și ridică sprânceana. Eu mai beau din bere.

— Chiar nu mă interesează, pe bune.

— Dar de ce repeți într-una, scuză-mă.

Un telefon începe să sune. Nu e un sunet normal. Pare un ringtone polifonic, dar grav și urât. Un băiat, care stă la o masă învecinată cu a noastră, scoate telefonul din buzunar și-l apropie de ureche. Nu-i al lui. Continuă să vorbească cu fata din fața lui, ușor înroșit la față. Cine știe cine putea să-l sune. Fata se preface că nu aude nimic. Telefonul continuă să sune. Sunetul devine mai înalt. Un bărbat gras scoate din cămașă un telefon minuscul și-l privește. Nu vede bine și-l duce la ureche. Nu, nu e al lui. Aproape că-l aruncă pe masă.

— Ce nebunie cu telefoanele astea.

— Eu l-am lăsat acasă, face Pallina, înseamnă că nu poate fi al meu. Uneori, când n-am dorință să vorbesc, îl închid, dar azi chiar l-am uitat.

Sunetul insistă.

— Uite, mi se pare că-i al tău.

Termin de băut berea care aproape îmi vine înapoi. Drăcie, e adevărat, nu m-am gândit. Îl scot din buzunar. El e. Acum sună mai tare. Paolo trebuie să fi ales tonul de apel. Lumea se uită la mine. Și Pallina tot. Caut să mă justific:

— Mi l-a dăruit Paolo aseară.

Pallina dă din cap.

— Alo.

E chiar al meu.

— În sfârșit, credeam că ești la vreo petrecere. Nu auzeai?

O voce frumoasă de femeie care, într-un final, începe să râdă.

— Te întrebi cine ar putea avea numărul tău? Fratele tău mi-a explicat totul. Sper că eu sunt prima care te-a sunat. Sunt Eva.

Câteva clipe nu zic nimic. Eva? Da, desigur... Eva, însoțitoarea de bord. Eva care îmi aduce berea, Eva care umblă încolo și încioace prin avion. Eva, *gnocca*. Iată la ce-i bun un frate. Și un telefon.

— Alo... Mai ești?

— Cum să nu.

— Ai înțeles cine sunt sau ai reușit să mă uiți?

— Cum pot să te uit...

Aș fi vrut să-i zic Eva *gnocca*, dar am priceput că nu e cazul.

— Eva. Și eu credeam că telefonul acesta nu funcționează. Încă n-am sunat pe nimeni.

— Și la câte le-ai dat deja numărul tău?

E ușor geloasă. Râd.

— Niciuneia...

— Unde ești?

— Sunt aici cu o prietenă.

Tăcere de cealaltă parte.

— Aici, unde?

— Aici, prin preajmă.

Lucrul cel mai ciudat cu telefonul e că ești peste tot, și în același timp nicăieri.

— Și cum e prietena ta?

— E ca o prietenă.

— Prietena ta ce zice că stai așa mult la telefon?

Pallina se uită prin părți și-și salută prietenii de-abia intrați.

— Nu zice nimic. Ți-am spus. E o prietenă.

O simt mai liniștită.

— Ascultă, dacă vrei, ne putem întâlni undeva. Poate ne plimbăm.

— E o mică problemă.

— Prietena ta?

— Nu, motocicletă. Sunt cu motocicletă.

— Atunci, da, e o problemă.

— Ți-e frică?

— Nu mi-e frică, ar trebui să-mi fie?

— Nu.

Îmi place fata asta.

— Problema e că nu am voie. Așa prevedea asigurarea mea de zbor.

Nu știu dacă s-o cred. Dar nu contează.

— Da, desigur, dacă zbori cu motocicletă, eu nu te plătesc.

— De ce nu vii la mine? Sunt la hotelul Villa Borghese.

Pallina mă privește și-mi face semn cu mâna: „Vai, dar cât ține discuția asta?”

— Ieșim apoi cu taxiul? Sau tot nu-ți permite asigurarea?

Eva râde.

— Hotărâm după.

Închid telefonul.

— Ce mai... Discuție cu o femeie?

— Ai devenit curioasă, da?

Mă ridic și iau nota de plată.

— Ce faci? Pleci?

— Da, dar plătesc.

Pallina rămâne un pic dezamăgită.

— Ne vedem în una din zile sau pleci undeva?

— Nu, rămân.

— Dă-mi numărul, te găsesc eu.

— Nu-l știu pe de rost.

Mă privește îmbufnată. Își schimonosește fața într-o parte. Și mă fixează. E mai drăguță, mai feminină. Și țin la ea. Dar n-am ce-i face. Nu mă crede.

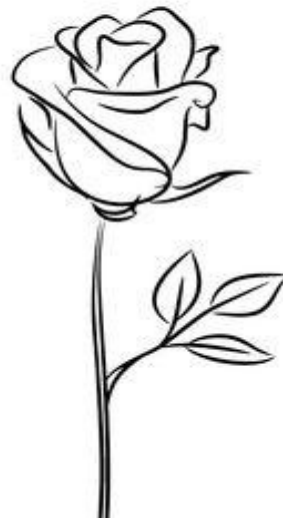
— Hai, atunci te sun eu. Sau tu sună-mă pe fix, mă găsești, stau cu fratele meu, numărul e același.

Se liniștește. Se ridică și mă sărută.

— Ciao, Step. Bine-ai venit.

Și se duce la prietenii săi.

*Nimic nu e mai rău decât
să te aștepti la ceva,
dar să nu găsești nimic.*

Motocicleta pornește cu ușurință. Acumulatorul s-a încărcat fără probleme. Prima, a doua, a treia. Într-o clipă sunt pe podul de pe Corso Francia. Îmi vine în minte un lucru și mă întorc înapoi. Uneia ca Eva s-ar putea să-i placă. Dar, mai degrabă, aș vrea și eu. Cinci minute mai târziu. Corso Francia, piazza Euclide, viale Parioli. Un șir de restaurante și mașini în două rânduri. Presupuii domni eleganți care tocmai au parcat, probabil polonezi cu o italiană stâlcită. O doamnă, mai mult sau mai puțin experimentată, încearcă o manevră ca să parcheze cât mai bine după părerea ei. În realitate a blocat curba. Băieți și fete ies afară din Duke împiedicând traficul. Depășesc repede mașinile, evit o tentativă de curbă în formă de „U” și sunt în piazza Ungheria. La dreapta, apoi înainte până la zoo. În capăt la stânga, pe urmă din nou la dreapta. Hotelul Villa Borghese. Parchez motocicleta și cobor cu punga în mână.

— Bună seara.

Drăcie, nu m-am gândit. Nu-i cunosc numele de familie.

— Bună seara.

Încerc iarăși. Cine știe de unde poate să-mi vină inspirația. Portarul, un bărbat de vreo șaiszeci de ani, simpatic și cu aer binevoitor, decide să mă salveze.

— Domnișoara vă așteaptă. Camera 202, al doilea etaj.

Aș vrea să-l întreb de ce crede că eu mă duc tocmai la ea. Poate vreau o cameră sau altceva? O informație simplă, de exemplu. Dar înțeleg că e mai bine să tac.

— Mulțumesc.

Mă privește cum plec. Zâmbește pe jumătate și suspină. Clatină din cap. Poate că o invidiază pe Eva sau poate anii care au trecut, mai frumoși până și decât ea. Urc scările. 202. Mă opresc și bat.

— Dar șampania? Întreabă amuzată venind spre ușă.

— Nu, berea.

Deschide.

— Ciao, intră.

Mă sărută de două ori pe obraz. Merge liniștită, ușor sigură de sine, dar mai delicată decât în avion. E altceva. Are părul lăsat pe spate.

— Dar dacă lăsăm glumele la o parte, vrei ceva de băut? Pot să comand de jos.

— Da, ți-am spus. Bere.

— Este în frigider.

Îmi arată un mic frigider în colțul opus. Mă duc s-o iau. Când mă întorc, ea stă așezată pe canapea. Are brațele deschise. Sprijinite de marginea canapelei și de pernă. Picioarele lăsate în jos, cu genunchii strânși alături.

— Sunt extenuată. Am făcut o tură prin magazine, cum mi-ai spus tu.

— Și cum a fost?

— Bine. Mi-am cumpărat o cămașă de noapte și un set foarte drăguț de un albastru deosebit, *albastru-pierdut*, așa l-am numit. Îți place?

— Foarte mult. Zâmbește, se ridică mai sus, așezându-se mai comod.

— Vrei să vezi cum îmi stă?

Vioaie, atentă, veselă. Și-mi zâmbește. Mă privește intens. Cu o răutate ciudată. Ca să-mi demonstreze ceva, eleganța ei nesigură sau cine știe ce altceva. E o întrecere? O accept.

— Da, desigur.

Ia o pungă. Mă privește, apoi își ridică sprânceana și, amuzată, se îndepărtează. Dar știi ce vrea să audă.

— Unde pleci?

— La baie. Unde credeai?

Închide ușa după ea, cu un ultim zâmbet din seria: „Mă întorc curând, ce-ai crezut?”

Termin berea exact la timp. Iat-o. Eva

— Cum îmi stă?

Are o cămașă de noapte transparentă care îi alunecă pe corp ca un val ușor, atât de ușor, încât îmi pare că aud marea. E un albastru-pulbere. *Albastru-pierdut*, cum a spus ea. Și-a pieptănat părul. Până și zâmbetul e schimbat nu știu cum.

— Drăguță. Foarte. Dacă asta e cămașa de noapte... aș vrea să văd și setul.

Râde. Apoi își schimbă expresia feței și se apropie într-o manieră profesionistă. A redevenit însoțitoare.

— Dumneavoastră ați sunat? Ce doriți?

Nu-mi vin replici. Îmi apare una: „Cum ar spune doamna, ești o *gnocca*.” Dar nu mi se pare potrivită. Renunț. Și bine fac. Dar ea insistă.

E foarte aproape de fața mea. Și-mi revine în minte, pentru o clipă, cântecul celor de la Nirvana: *If she comes down now...*

— Așadar, ce doriți?

— Să mă pierd în albastrul tău pierdut.

Și asta-i place. Eva râde. Îmi apreciază replica. Hotărăște că da, mă lasă să mă pierd imediat. Mă sărută. Extraordinar de bine, liniștit, moale, lung. Se joacă cu buza mea inferioară, mi-o mușcă, o trage ușor spre sine, spre gura ei. Apoi, pe neașteptate, o lasă. Eu profit.

— Ți-am adus ceva.

De altfel, nu-i nicio grabă. Nu e prevăzută o aterizare. Nu acum. Mă dezlipesc de ea și iau punga. Rămâne surprinsă privindu-mă. I se văd sfârcurile printre cutele ușoare ale cămășii de noapte. Dar nu vreau să mă pierd acum printre curenții aceia. Deschid punga sub ochii ei.

— Vai, nu m-am așteptat. Două felii de pepene!

— Le-am luat de la un prieten de-al meu de pe Ponte Milvio. Nu l-am văzut de-o viață, mi le-a dăruit.

Îi dau una.

— Are cei mai buni pepeni verzi din Roma.

După ai tăi, aș vrea să adaug. Dar ar fi prea de tot. Mușcă din felie și imediat, cu un deget, strânge un pic de suc care îi alunecă de pe buze și îl sugă încercând să nu piardă nicio picătură. Râd. Da. Nu-i nicio grabă. Mușc din felia mea. E proaspătă, dulce, gustoasă, nefărâmicioasă. Eva continuă să mănânce. Îi place. Le devorăm privindu-ne, zâmbind. Se transformă într-o competiție. La sfârșit, semilunile roz ne rămân în mână. În timp ce cu gura continuăm să mestecăm. Sucul ni se scurge până la bărbie. Ea își

pune felia terminată pe masă și, fără să-și șteargă gura, mă sărută din nou.

— Acum tu ești pepenele meu.

Mă mușcă de bărbie și mă linge în jurul gurii, o reține numai barba mea un pic crescută. Ea e hotărâtă, pofticioasă, amuzată. Și mai feminină.

— Știi, te-am dorit în avion și acum...

Nu știu ce să-i răspund. Mi se pare ciudat s-o aud vorbind. Rămân în tăcere în timp ce ea îmi zâmbește.

— E prima oară când sunt cu un pasager.

Liniștit, scot telefonul din buzunar. Mă gândesc la ringtone și îl deconectez. Desigur, văzând cum stau lucrurile, este cel mai frumos cadou pe care mi-l putea face Paolo.

— În schimb, tu ești unica însoțitoare de care mi-a fost dor.

Încearcă să-mi dea o palmă. Îi blochez mâna din zbor, cu gingășie. Se înfurie, se preface că se supără, pufnește.

— Și, în plus, tu ești cel mai gustos pepene din viața mea.

Clatină din cap veselă și eliberată din prinsoare. Se așază în fața mea cu picioarele încrucișate. Hotărâtă, obraznică, îndrăzneată. Își strecoară mâna intenționat acolo. Lent, tandru. Unde știe ea. Unde știu eu. Mă privește în ochi, cu sfidare, fără rușine. Și eu o privesc, fără să cedez, zâmbind. Mă trage spre sine, cu dorință, lacomă, îmi cuprinde strâns umerii. Eu mă las în voia ei. Mă pierd în acel *albastru-pierdut*, plăcut răpit de dulceață, inclusiv de cea a pepenelui verde.

Departe. Pe Aurelia, până să ajungi la Fregene, la Castel di Guido. Un castel vechi și părăsit, care a fost renovat de curând. Cincizeci de oameni au muncit două zile și l-au pictat. Cinci console imense fixate sus cu lămpi de tot felul, în stare să lumineze ca ziua, într-o clipă. În interior, două sute de becuri de 100kw împrăștiate de-a lungul saloanelor abandonate, sus, pe pereți, în odăile cu fresce antice decolorate de timp și pivnițe. Cinci mii de lumânări așezate la întâmplare în grădină și înăuntru. Și de parcă nu era de-ajuns, două camioane cu mai mult de două sute de saltele încă învelite în peliculă. Da, pentru că niciodată nu se știe... Și acel „niciodată nu se știe”, Alejandro Barberini, nu lasă să-i scape nimic. Aceasta e seara lui. Pentru ai săi douăzeci de ani, tatăl lui i-a dăruit un card negru de la Diners. Și care ar fi cea mai bună ocazie pentru inaugurare dacă nu asta? 200.000 de euro, puțin efort et voilà, jocul e făcut. Și Giannia Mengoni nu a lăsat să-i scape ocazia unui eveniment ca acesta. El a luat situația sub control. A comandat mai mult de o mie de sticle de băuturi alcoolice și trei sute de șampanie, patruzeci și cinci de căzi gonflabile pline cu gheață și douăzeci de chelneri... de altfel, de ce s-o facem pe modeștii? El, numai pentru organizare, a încasat un cec de 30.000 de euro.

— Știi, cu nobilii aceștia un pic decăzuți, un pic nu, niciodată nu se știe, i-a spus sârmanului Ernesto, care a trebuit să se ocupe serios de toată organizarea.

Lui Ernesto i-au revenit 1800 de euro și oboseala care durează de mai mult de o lună. Dar pentru el, acești 1800 de euro sunt ca mană din cer. Vrea s-o cucerească pe frumoasa Madda. De o lună trăiesc o aventură și încă nu au făcut dragoste niciodată. În seara asta simte că la sigur va căpăta ceva. I-a cumpărat geaca care i-a plăcut mult. 1000 de euro s-au dus pe niște piele roz. Dar dacă va fi mulțumită... și el va fi mulțumit. Pachetul l-a ascuns în mașină și când se va întoarce la sfârșitul petrecerii, în zori... sau când va fi, va fi... e sigur deja după zâmbetul ei. Zâmbetul care l-a cucerit și l-a convins s-o ia să-l ajute în seara asta. Și pentru „numai” 500 de euro. Mai pe scurt, dacă totul va merge conform planului, la sfârșitul petrecerii, Ernesto își va pune în buzunar 300 de euro, dar va avea în schimb ceva ce nu are preț. Fericirea nu depinde de zerouri.

— Dani, pe unde te-ai pierdut? De-o oră te aștept aici afară.

— Știu, dar a trebuit să lăsăm mașina undeva. Mereu îi e frică să nu i-o zgârie.

— De ce, cu cine ai venit?

— Cum cu cine? Ți-am spus, cu Chicco Brandelli!

— Nu te cred!

— Uite, eu când spun ceva, așa este.

— El încă se rotește în jurul tău? Poate te-a agățat numai ca să se răzbune pe sora ta!

— Ascultă, de ce ești atât de rea? Cu mine e drăguț întotdeauna. Dar ce știi tu. Păi, scuze, dar Giovanni Franceschini,

cel care umbla după... aceea din a III-a A, cum o cheamă?

— Cristina Gianetti.

— Ah. Nu s-a cuplat apoi cu sora ei mai mică când a cunoscut-o?

— Da, mulțumesc. Cea mai mare e o călugăriță cu diplomă, despre cealaltă se spune că face niște chestii de care Eva Henger nici n-a auzit!

— Mie îmi place tare Brandelli și ți-am spus deja, peste patru zile e ziua mea de naștere și eu m-am hotărât.

— Iar tu cu povestea asta? De parcă optsprezece ani e culmea culmilor! Ai o fixație. Și dacă prima oară va fi peste doi ani, ce-ți pasă?

— Doi ani? Ești nebună? Și când am să recuperez? Cum adică, acum că am prins curaj, tu mă deprimi așa? Apropo, scuze, dar tu când ai făcut-o?

— La șaisprezece ani.

— Vezi, și vorbești aiurea.

— Dar ce are a face asta, eu eram cu Luigi de doi ani.

— Ascultă, nu mă înnebuni. Mie îmi place foarte mult Chicco Brandelli și eu am hotărât s-o fac cu el în seara asta. La naiba, fii de partea mea măcar o dată!

— Da, sunt prietena ta, știi doar.

Dani se întoarce și îl vede de departe.

— Bine, ajunge, ajunge. Uite-l, vine. Hai, acum intrăm și nu ne mai vorbim.

— Salut, Giuli.

Chicco Brandelli o salută cu un sărut pe obraz.

— Ce bine arăți, de-o sută de ani nu te-am văzut. Ești ca o floare... Și ce spuneiți, am făcut bine că am găsit bilete pentru seara asta? Sunteți mulțumite, păpușelelor? Haideți să mergem înăuntru.

Chicco Brandelli o ia de mână pe Daniela și se îndreaptă spre intrare. La spatele lui, Giuli se uită la Daniela și-l strâmbă pe Brandelli mimând... „păpușelelor”. Apoi se preface că îi este greață, ca și cum ar spune „mamma mia, ce groaznic e.” Daniela se dă înapoi și, fără să fie văzută, încearcă să-i dea un șut. Giuli se ferește râzând. Chicco o trage iar spre sine pe Daniela.

— Ce faceți? Haideți, fiți cumiți, mereu vă jucați. Acum intrăm.

Se apropie de cei patru tipi uriași de la intrare, de culoare, rași pe cap și îmbrăcați riguros în negru. Unul le controlează biletele. Încuviințează văzând că totul e în ordine. Coboară o panglică aurie lăsându-i să treacă. Micul grup intră, urmat de alți tineri de-abia veniți.

Mai
devenime
sau
mai
târziu,
lucrurile
pe care
le-ai
lăsat
în
urmă
se
întorc
la
tine

Puțin mai târziu sau poate mult mai târziu. Când adormi uneori, nu mai știi ce oră e. Mă trezesc, e lângă mine. Părul desfăcut, afundat între cutele pernei, acolo unde gura ei întredeschisă caută se respire. Încep să mă îmbrac în liniște. În timp ce mă strecor, Eva se trezește. Întinde iute mâna. Vede că nu sunt lângă ea. Apoi se întoarce. Zâmbește, găsindu-mă încă acolo.

— Pleci?

— Da, trebuie să mă duc acasă.

— Mi-a plăcut mult pepenele verde.

— Și mie.

— Dar știi ce mi-a plăcut cel mai mult?

Îmi amintesc tot ce-am făcut și îmi par toate perfect de frumoase. Și apoi, de ce s-o dezamăgesc?

— Nu, ce anume?

— Că nu m-ai întrebat cum m-am simțit.

Rămân tăcut.

— Știi, e un lucru pe care-l întrebă toți mereu și mi se pare așa... stupid, nu știu cum să-i zic.

Toți. Toți cine? aș vrea să spun. Dar nu e atât de important. Când faci doar sex, nu cauți motive. Și când nu faci doar asta, cauți tot restul.

— Nu te-am întrebat deoarece știu că te-ai simțit bine.

— Cretinule!

Mi-o spune prea drăgăstos. Mă îngrijorează. Se apropie de mine și-mi strânge picioarele, sărutându-mă imediat pe spate.

— Păi, atunci, cum te-ai simțit?

— Foarte bine.

— Ai văzut?

Ea adaugă.

— Foarte-foarte bine.

— Știu.

O sărut iute pe buze și mă pornesc spre ușă.

— Voiam să-ți spun că mai stau aici câteva zile. Femeia asta începe să-mi displacă.

— Ca să faci shopping?

— Da...

Zâmbește și mai prostită de plăcere.

— Și nu doar...

N-o las să mai adauge ceva.

— Sună-mă, ai numărul meu.

Ies în grabă. Pe scări încetinesc. Din nou singur. Îmi îmbrac geaca și scot din buzunar o țigară. Analizez situația. Este trei și jumătate. În hol portarul s-a schimbat. E unul puțin mai tânăr. Dormitează sprijinit în scaun. Ies în stradă și pornesc motocicleta. Mai simt miros de pepene și tot restul. Păcat. Aș fi vrut să-i mulțumesc portarului care a fost mai devreme. Poate îi lăsam un bacșiș sau aș fi răs cu el, sau fumam o țigară. I-aș fi povestit ceva, acele obișnuite prostii care se povestesc despre ce-ai făcut. Cine știe, poate în trecut a făcut și el nebunii cu vreun prieten de-al lui. Nu este nimic mai distractiv decât să-i povestești totul în detalii

unui prieten. Îndeosebi atunci când nu ți-a fost rănită inima. Nu ca atunci. Ea. Despre ea n-am povestit nimic nimănui, nici măcar lui Pollo. Dar, n-ai ce-i face. Când faci doar sex, iubirea de altădată vine să te caute. Te găsește imediat. Nu bate la ușă. Intră așa, pe neașteptate, needucată și frumoasă cum numai ea poate fi. Într-o clipă, sunt din nou pierdut în albastrul ochilor ei. Babi. Ziua aceea.

— Hai, mișcă-te, ce mai aștepți?

Sabaudio. Malul mării. Motocicleta stă sub un pin, lângă dune.

— Hei, Step, n-am înțeles, vrei înghețată sau nu?

Stau aplecat, încui motocicleta cu lanțul.

— Cum n-ai înțeles, uite ce mare ești. Ți-am spus că nu, Babi. Mulțumesc, nu.

— Dar vrei, eu știu.

Babi, încăpățânată mică.

— Atunci, scuze, de ce mă întrebi? Crezi, Babi, că dacă aș vrea nu mi-aș lua? Costă niște bănuți.

— Iată, vezi cum ești... Te gândești imediat la bani, ești un mercantil.

— Nu, ziceam că gheața costă puțin. Cineva poate să-și ia, iar pe urmă s-o arunce.

Babi se apropie cu o înghețată în mână.

— Am luat două. Una de portocală pentru mine și alta de mentă pentru tine.

— Dar mie nu-mi place menta deloc.

— Scuză-mă, dar cu trei minute în urmă nu voiai de niciun fel, și acum faci mofturi din cauza gustului! Ia uitați-vă la dânsul! Și apoi ai să vezi că o să-ți placă.

— Cum să văd dacă știi că nu-mi place!

— Acum faci așa pentru că te încăpățânezi. Hai, lasă că te știu eu.

Deschide întâi înghețata mea și începe s-o lingă. Mi-o dă după ce a gustat-o.

— Mmm... A ta e foarte gustoasă.

— Atunci ia-o pe-a mea!

— Nu, vreau de portocală.

Linge înghețata ei și mă privește râzând. Apoi se înclină, pentru că înghețata ei se topește cu repeziciune și și-o pune pe toată în gură. Râde. Vrea iar s-o guste pe-a mea.

— Hei, dă-mi un pic dintr-a ta.

O spune intenționat și se dă mai aproape de mine, suntem sprijiniți de motocicletă, eu îmi îndepărtez picioarele și ea se strecoară în mijloc și ne sărutăm. Înghețatele se topesc, se scurg de-a lungul mâinii. Și de fiecare dată strângem cu limba un pic de portocală, un pic de mentă. De pe mâini, dintre degete, de-a lungul încheieturilor, de-a lungul antebrațelor. Moale. Dulce. Pare o copiliță. Are un păr lung, azuriu, cu umbre mai întunecate. Îl ține legat. Are sandale albastre și un costum de baie deux-pieces, albastru și el, și un colier lung din cochilii albe, rotunjite, unele mai mici, altele mai mari. Se pierd și dansează între sânii ei calzi. Mă sărută pe gât.

— Auuu! Intenționat mi-a pus niște înghețată pe burtă.

— Micuțul meu, auuu... mă îngână. Ce ai? Te doare? Sau ți-e frig?

Îmi încordez mușchii și ea se amuză și mai tare. Înghețata alunecă pe abdominalii mei, o picătură după alta. Iar eu mă

răzbun.

— Auuu.

— Uite, ține și tu un pic de mentă pe șolduri.

Și continuăm așa să ne ungem cu înghețată de portocală și de mentă pe spate, după gât, pe picioare și apoi între sâni ei. Înghețata se rupe. O bucățică i se strecoară în sutien.

— Auu, ce nebun mai ești! Păi, e rece ca gheața!

— Desigur că-i rece, de asta-i înghețată!

Și râdem. Pierduți într-un sărut rece sub soarele cald. În gurile noastre menta și portocala se amestecă între ele, în timp ce noi ne cufundăm în plăcere.

— Hai, Babi, vino cu mine.

— Unde?

— Vino...

Mă uit la stânga, la dreapta, traversez repede drumul trăgând-o după mine și ea fuge, aproape se împiedică, dezlipindu-și sandalele de pe asfaltul fierbinte. Lăsăm în urmă marea, drumul, ca să urcăm sus, între dune. Și fugim mai departe. Aproape de o tabără de turiști străini ne oprim. Acolo, ascunși după niște tufișuri nu prea înalte, printre verdele lor strălucitor, pe nisipul înfierbântat, sub un soare care ne privește, mă întind pe pareo. Acum suntem amândoi jos. Ea vine deasupra mea, fără costumul de baie, numai a mea. Și din cauza căldurii, picături de transpirație alunecă în jos, de-a lungul firelor de păr blond, se pierd pe burta bronzată deja, mai jos, printre cârlionții ei mai întunecați și încă mai jos printre ai mei... O plăcere dulce, a noastră. Babi se mișcă deasupra mea, în sus și în jos, lent. Își lasă capul pe spate, zâmbind spre soare. Fericită că este iubită.

Frumoasă, în toată splendoarea ei. Mentă. Portocală. Mentă. Portocală. Mentă... Portocalăăăăă...

Ajunge. Am ieșit. Din amintiri. Din trecut. Dar mi-am ieșit și din minți. Mai devreme sau mai târziu, lucrurile pe care le-ai lăsat în urmă se întorc la tine. Și cele mai stupide lucruri, pe când erai îndrăgostit, ți le amintești ca pe cele mai frumoase. Pentru că frumusețea lor nu poate fi comparată cu nimic. Și-mi vine să urlu. În această tăcere care mă doare. Ajunge. Încetează. Așază totul la loc. Iată, închide. Cât mai departe. În adâncul inimii, acolo după colț. În acea grădină. Niște flori, un pic de umbră și apoi durere. Lasă-le acolo, ține-le ascunse, dar te implor, acolo unde să nu mă doară, acolo unde nimeni să nu le vadă. Acolo unde nici tu să nu le vezi. Iată. Iarăși îngropate. Acum e mai bine. Mult mai bine. Mă îndepărtez de hotel. Conduc încet. Via Pinciana, via Paisiello, drept spre piazza Euclide. Nu-i nimeni în jur. O mașină de poliție stă oprită în fața ambasadei. Unul doarme. Altul citește cine știe ce. Accelerez. Depășesc semaforul, apoi, în jos, pe via Antonelli. Simt vântul proaspăt care mă mângâie. Închid ochii pe-o clipă și îmi pare că zbor. Respir adânc. Frumos. Însoțitoarea m-a servit impecabil. Eva. Pierdută în acel albastru-pierdut. Frumoasă. Are un corp perfect. Îmi place când femeia nu se rușinează de dorința ei. Dulce. Dulce ca un pepene verde. Chiar mai tare. Ajung pe Corso Francia. E noapte profundă. Trec peste pod. Se face mai frig. Niște pescăruși se înalță în zbor deasupra Tibrului. Se așază pe pod. Se salută timid. Apoi plonjează în jos, spre râu. Scot niște sunete lejere, ca niște chemări, niște rugăminți. Țipete sufocate, de parcă s-ar teme să nu trezească pe cineva. Încetinesc și cotesc pe via de

Vigna Stelluti. Încep să râd singur. Eva... Ce ciudat. Nici nu-i cunosc numele de familie.

La Castel di Guido petrecerea e în toi. Înăuntru muzica e lasurzitoare. Lumini roșii, violete, albastre. Fete complet goale dansează pe baloturi de fân. Un culturist înlănțuit, cu o scufie pe cap, cu un corp strălucitor, uns cu ulei, are pe el doar o centură greco-romană, se preface că urlă și vrea să se elibereze de lanțurile care-l țin de perete. Dani și Giuli țipă înveselite. Un cavaler și iubita sa goală traversează salonul călare pe cal. Pe o canapea, relaxați, băieți și fete beau, râd, se sărută pe ascuns în semiîntuneric, luminați din când în când de un reflector verde care traversează încăperile urmând ritmul muzicii. Chelneri în jachete de un alb imaculat trec cu talgere servind invitații cu băuturi de cea mai înaltă calitate, începând cu rom John Bally și terminând cu gin Sequoia. Chicco ia din mers două pahare și le bea până la fund. Apoi dansează, stând locului, ridicând brațele spre cer.

— Locul acesta e foarte tare! Infernul bogătanilor, adică numai al nostru... Extraordinar!

O ia pe Daniela și o învârte în ritmul muzicii, râde cu ea, o îmbrățișează și o sărută gingaș pe buze. Apoi o lasă să se rotească, ținând ritmul mai mult sau mai puțin.

— Așteptați aici, păpușelelor, mă duc să vă iau ceva de băut!

Giuli îl privește cum pleacă, se întoarce spre Daniela și o fixează în tăcere.

— Dani... tu chiar te-ai hotărât?

— N-am încotro.

— Ah, asta e!

— De fapt, îmi place la nebunie, trebuie doar să las lucrurile în voia lor, iar tu complici totul.

— Eu?

— Cine dacă nu tu! Trebuie să mă destind. Numai că dacă beau, pe urmă nu mă simt bine.

— Dani, uită-te! Acela nu-i Andrea Palombi?

— Da, el e. Mamma mia! Nu l-am văzut de-o sută de ani!

— S-a schimbat. Dar ce-a pățit?

— De când ne-am despărțit a căzut în depresie.

— Totală! Iată cu el trebuia s-o faci prima oară, cu unul care măcar te iubea sincer. Cât timp ați fost împreună?

— Șase luni.

— Și în șase luni n-ați avut nicio ocazie?

— Am avut, dar dacă eu tot așa am rămas, înseamnă că n-am avut! Asta e... Și oricum, chestii din astea nu se pot programa din timp!

— Ce vorbești! Dar azi tu exact asta și faci.

— Hai că mă calci pe nervi. Așa n-am s-o mai fac niciodată. Trebuie să iau un extasy! Da, e tocmai ce-mi doresc acum.

— Da, fix. Eu am luat la petrecerea Giadei și m-a ajutat.

— Cum a acționat?

— Normal, m-am simțit foarte bine. Era și Giovanni și am făcut dragoste. A fost foarte frumos.

— Te cred, erai sub extasy.

— Dar ce are a face? Din acel punct de vedere, eu întotdeauna mă simt bine cu Giovanni, avem o compatibilitate sexuală înaltă. Tu cum credeai?

— Da, sigur. El are o compatibilitate sexuală înaltă cu tot ce mișcă!

— Acum tu ești rea, mda. Păi, scuze, atunci puteai s-o faci cu Giovanni și nu mai aveai probleme, nu?

— Ajunge, hai să nu ne certăm. Dar de unde să-l iau?

— Pe cine?

— Pe Giovanni?! Pe dracu'... vorbeam despre extasy! Vezi, te-ai tâmpit cu totul în ultima vreme.

— Uite, acolo stă o traficantă.

— Cine?

— O traficantă. Tu chiar ești out. Ele sunt cele cu marfa. O vezi pe cea cu părul împletit în cosițe? Hai, ce naiba, unde te uiți? Stă lângă console. Ea are de toate. Am văzut-o la intrare. Ai înțeles care-i? Acea de-acolo, ai văzut-o?

— Da, dar alături de ea e Madda.

— Cine?

— Madda Federici care s-a bătut cu soră-mea doi ani în urmă.

— Ție ce-ți pasă? N-ai nimic cu asta. Ele oricum lucrează împreună. Tu salut-o și-ai să vezi că nu vor fi probleme.

— Așa crezi?

— Hai, du-te.

Daniela prinde curaj și traversează salonul. Madda o vede de departe cum vine. Și o recunoaște. Nu le-a uitat. Nici pe una. Se întoarce spre traficantă.

- Sophie, ce ți-a mai rămas?
- Un extasy și un scoop.
- Vai, o vezi pe cea care se apropie?

Tipa se uită spre Daniela.

- Da, și?
- Dacă te întreabă, să-i dai scoop.
- Și cât să-i cer?
- Treaba ta.

Vine Daniela. Se oprește în fața celor două. Traficanta își ridică bărbia ca și cum ar spune „cauți ceva?”. Daniela o salută mai întâi pe Madda.

- Salut, ce mai faci?

Madda nu răspunde. Daniela continuă.

- Scuze, voiam să știu dacă ai niște extasy.
- Iar eu vreau să știu dacă tu ai bani, zice traficanta.
- Cât trebuie să-ți dau?
- Cincizeci de euro.
- Ok, ține.

Daniela scoate banii din buzunarul de la pantaloni și-i întinde. Tipa îi face să dispară în unul din buzunarele mari din față. Apoi scoate din brățară o pastilă albă. Daniela o ia și vrea să plece.

- Hei, stop.

Madda o blochează.

- Cu asta nu umbli să te vadă toți. O înghiți aici. Ține.

Îi întinde sticla de bere băută pe jumătate. Daniela o privește îngrijorată.

- Dar n-o să-mi facă rău berea?
- Dacă ai venit până aici, o să-ți facă numai bine!

Daniela bagă pastila în gură și soarbe lung. Apoi își recapătă respirația. Înghite și zâmbește.

— S-a făcut.

— Stai să văd! Scoate limba.

Daniela se supune. Madda se uită atent. Da, chiar a înghițit pastila.

— Ok, ciao. Distrează-te.

Daniela se îndepărtează tocmai când Chicco Brandelli s-a apropiat de Giuli cu două sticle de șampanie. Madda și Sophie continuă s-o privească.

— Ai să vezi, asta-și va ieși din minți! Dacă n-ai luat niciodată *scoop*, prima dată te duce la fund. Nu-ți amintești nimic din ce-ai făcut.

— Așa-i trebuie. Acesta-i salutul meu pentru soră-sa.

— Da, cu tine să nu te pui.

— Niciodată. E doar o chestiune de timp, mai devreme sau mai târziu mă răzbun.

— Bine, Madda, eu mă duc.

— Și cu ultimul *extasy* ce faci?

— Îl iau acasă. Dacă Damiano se întoarce devreme, vom face sex.

— Ok, aveți tot dreptul. Îmi mai faci o favoare? Ai văzut mașina lui Ernesto?

— Da, rabla aceea albastră.

— Uite, vino să-ți spun ce să faci.

Muzica pare să răsunе mai tare. Pastila își face efectul. Daniela dansează dezlănțuită în fața lui Giuli.

— Cum te simți?

— Ca într-un vis.

— Care-i efectul?

— De unde să știi? Nu știi. Nu mai înțeleg nimic, știi doar că vreau să mi-o trag. Vreau să mi-o trag!

Daniela sare ca o nebună țipând, uneori acoperită de sunetul muzicii, alteori nu. Și așa se pomenește în fața lui Andrea Palombi.

— Vreau să mi-o trag! urlă Daniela din răspuțeri.

Andrea râde.

— În sfârșit. Și eu!

— Da, dar eu nu vreau cu tine!

Și Daniela continuă să se zbânțuie țipând, sărind de bucurie, făcând nebunii, pierdută între brațele care o ating, bea din toate paharele pe care le vede, dansează cu necunoscuți, până când găsește acele mâini, acele buze, acel chip, acel zâmbet... Iată. Pe tine te căutam. Îmi placi. Ești frumos. Și îl vede blond, pe urmă brunet, pe urmă nu-l mai vede deloc. Apoi se regăsește într-o odaie și îl vede cum se dezbracă. Se dezbracă și ea. Pelicula de pe saltea se dă la o parte ca și ambalajul unei înghețate pe care vrei s-o guști. Asta și face. Se pierde întinsă pe salteaua rece. Mâinile o iau dedesubt, îi desfac picioarele. Și încet-încet se simte mângâiată. Auuu, mă doare... Mă doare... Trebuie să mă doară? Așa e, se gândește. Da, întocmai. E frumos pentru că o doare. Și continuă să vadă marea aceea ciudată din jurul ei. Vin valurile. În sus și în jos. Ca și corpul acela deasupra ei. Zâmbește. Râde. Are o singură întrebare. Mâine-dimineată va scrie cineva pe un perete o inscripție pentru mine? Așa parcă se întâmplă, nu? O inscripție de dragoste numai pentru mine... Și zâmbește. Adoarme. Nu știe că

nu va fi nicio inscripție, de niciun fel. Și niciun nume, până la urmă.

Mai târziu. Zori de zi.

— Nu, nu pot să cred!

Ernesto aleargă distrus spre mașina lui albastră.

— Mi-au spart geamul!

— Aha, face Madda urcând în mașină. Ți-au distrus-o!

— Nu, n-ai înțeles, mi-au furat din mașină cadoul pe care-l aveam pentru tine! Nu știi, am cheltuit o grămadă de bani. Era geaca aceea roz care ți-a plăcut ție!

— Ai jertfit 1000 de euro pentru mine?! Și ce voiai în schimb? Ah, vicleanule! Am să te cred mâine. Hai, du-mă acasă, sunt obosită și mi-e somn.

— Îți jur, Madda! Am cumpărat-o pentru tine.

— Da, da, bine. Ascultă, trebuie să mă duc acasă, mâine plec devreme.

— Unde?

— La Florența, voi sta acolo o săptămână. Vorbim când mă întorc.

— Ce să faci acolo?

— Mă duc în interes de serviciu, petreceri, alte treburi. Dar ce-i ăsta, interogatoriu? Ascultă, tu chiar mă stresezi... îmi stai în spate, mai slăbește-mă!

Și așa Madda coboară din mers și urcă în prima mașină care trece. E a lui Mengoni și e foarte fericită să plece cu el.

Ernesto aleargă din urma ei strigând:

— Unde pleci? Așteaptă!

Madda zâmbește în sinea ei. Dar ce să aștepte? Geaca roz trebuie să fie deja la ea acasă. Și fără să-i dea nimic în schimb. Ce petrecere. De vis! Și ce-am mai păcălit-o pe mezina Gervasi. A fost un vis într-adevăr! Dar Madda nu știe în ce coșmar se va transforma totul.

Dormitez. Îl aud pe Paolo făcând zgomot la bucătărie. Fratele meu. Mișcă obiectele încercând să nu facă gălăgie. Îmi dau seama după cum pune farfuriile pe masă. Fratele meu e ca o femeie. E la fel de atent ca și mama. De doi ani n-am văzut-o, cine știe cum arată acum, ce fel de păr are. Îi plăcea să-l vopsească des în ultimul an. Urmărea tendințele, asculta sfaturile prietenelor, se uita la pozele din reviste. N-am înțeles niciodată de ce femeile sunt atât de obsedate de părul lor. Îmi vine în minte un film cu Lino Venturo și Francois Fabian, *O femeie și o canalie*. 1970. El ajunge la pușcărie. Ea se duce la el. Întuneric. Se aud vocile lor.

— Ce-i?... De ce mă privești așa?

— Ți-ai schimbat tunsoarea.

— Nu-ți place?

— Nu, pentru că se spune că atunci când o femeie își schimbă tunsoarea, înseamnă că în curând își va schimba și bărbatul.

Zâmbesc. Mama mea a privit de multe ori filmul. Oare a luat în serios acele vorbe? Un lucru e sigur: de fiecare dată când o văd, părul ei e altfel. Paolo apare la ușă, o deschide încet, atent ca să nu scârțâie.

— Stefano, vii să luăm dejunul?

Mă întorc spre el.

— Ai pregătit ceva gustos?

O clipă rămâne perplex.

— Da, cred că da.

— Bine, atunci vin.

Nu înțelege niciodată când glumesc, și-aici nu seamănă cu mama. Îmbrac un hanorac, dar rămân în chiloți.

— Vai, cât ai mai slăbit!

— Iarăși... Mi-ai spus-o deja.

— Ar trebui să plec și eu pe vreun an în America, își atinge burta apucând o cută cu două degete. Uite-aici.

— Puterea și bogăția fac să-ți crească burta.

— În așa caz ar trebui să fiu un slăbănog.

Încearcă să facă glume. Dar nici aici nu seamănă cu mama pentru că nu-i prea reușește.

— La ce te gândești?

— Că ești tare la aranjat masa.

Se așază satisfăcut.

— Păi, da. Îmi place...

Îmi dă cafeaua. Eu o iau și, fără să gust, adaug un pic de lapte rece, apoi mușc dintr-un biscuit cu ciocolată.

— Foarte gustos.

— E cu ciocolată amară. I-am luat pentru tine. Mie nu-mi plac. Sunt prea amari. Mama îți lua deseori când locuiam toți împreună.

Beau cafeaua cu lapte în tăcere. Paolo mă privește. Ar vrea să mai spună ceva. Dar se răzgândește și își pregătește un cappuccino.

— Ah, aseară te-a sunat fata aceea, Eva Simoni. Te-a găsit pe mobil?

Eva. Iată cum o cheamă: Simoni. Fratele meu îi cunoaște numele întreg.

— Da, m-a găsit.

— Și v-ați văzut?

— De ce îmi pui atâtea întrebări?

— Sunt curios, avea o voce frumoasă.

— La fel ca și restul.

Termin de băut cafeaua.

— Ciao, Pa', ne mai vedem.

— Ferice de tine.

— Cum adică?

Paolo se ridică și începe să pună totul la loc:

— Păi, că ești așa, liber. Te distrezi, faci ceea ce-ți place. Ai fost plecat, încă stai suspendat, nimic clar.

— Da, sunt norocos.

Plec. Ar trebui să-i spun multe lucruri. Ar trebui să-i explic într-o manieră politicoasă că a spus o prostie, o foarte mare prostie. Că ești în căutare de libertate atunci când te simți prizonier. Dar sunt obosit. Acum n-am chef, nu am și gata. Intru în odaie, mă uit la deșteptătorul de pe noptieră și-mi dau seama.

— La naiba, m-ai trezit și-i de-abia ora nouă?

— Da, peste puțin timp trebuie să fiu la oficiu.

— Dar eu nu!

— Da, știi, dar deoarece trebuie să treci pe la tata, mă privește mirat. Păi... cum? Nu ți-am spus?

— Nu, nu mi-ai spus.

Continuă să-și mențină încrederea în sine. Apoi mă privește având îndoieli dacă mi-a spus într-adevăr. Sau e foarte sigur că a

făcut-o, sau e un mare actor.

— Oricum te așteaptă la zece. Am făcut bine că te-am trezit, nu?

— Desigur, cum să nu. Mulțumesc, Paolo.

— N-ai pentru ce.

Nimic. Zero ironie. Continuă să pună ceștile și cafetiera în lavoar, ordonat, în vasul din dreapta, mereu și numai în cel din dreapta. Apoi revine la subiect.

— Hei, dar nu mă întrebi de ce tata vrea să te vadă la zece, nu ești curios?

— Dacă vrea să mă vadă, îmi închipui că îmi va spune.

— Da, desigur.

Văd că nu i-a plăcut.

— Ok. Spune-mi... De ce vrea să mă vadă?

Paolo se oprește din spălat ceștile și se întoarce spre mine stergându-și mâinile cu prosopul.

— N-ar trebui să-ți spun pentru că e o surpriză.

Observă că mă enervez.

— Totuși îți spun pentru că-mi face plăcere. Cred că ți-a găsit un loc de muncă. Ești fericit?

— Foarte.

Oricum, mă simt mai bine. Reușesc să mă prefac chiar și înfruntând așa o întrebare.

— Atunci ce spui?

— Că dacă noi continuăm să pălăvrăgim, eu am să întârzii.

Mă duc să mă pregătesc.

Ești fericit? Întrebarea cea mai dificilă. „Ca să fii fericit”, zicea Karen Blixen, „trebuie să fii curajos.” *Ești fericit...* O întrebare ca

asta putea să mi-o pună numai fratele meu.

Esti
fericit ?

ÎNTREBAREA
CEA
MAI
GREA.

Zece fără un minut. Văd numele meu scris mai jos de sonerie. Dar e casa tatălui meu. E scris cu pixul, în grabă, fără imaginație, fără căldură, nici vorbă de sentimente. În America n-ar fi scris așa. Dar ce contează. Suntem la Roma, într-o piazza mică lângă Corso Trieste, alături de un magazin care vinde haine contrafăcute. Se îngrămădesc în vitrină la un preț de 29,90 de euro. De parcă un fraier oarecare n-ar înțelege că de 30 de euro nu poți cumpăra ceva veritabil. Comercianți talentați, șmecheri și zâmbăreți. Sun la ușă.

— Cine-i?

— Salut, tată, sunt eu.

— Ești punctual. America te-a schimbat, râde.

Aș vrea să mă întorc acasă, dar sunt aici.

— La ce etaj stai?

— La al doilea.

Al doilea etaj. Intru și închid poarta în urma mea. Ce straniu lucru, al doilea etaj nu mi-a plăcut niciodată. L-am considerat mereu o trecere între mansardă și grădină, un loc întunecos pentru cine supraviețuiește. Apăs pe doi. La fel e și cu ascensorul. Un drum scurtat pe jumătate. Inutil pentru cine ar vrea să facă un pic de sport, incomod și pentru cine nu ar vrea. Tata mă așteaptă la ușă.

— Salut.

Este emoționat și mă strânge cu putere. Un pic prea mult, prea lung. Simt un nod în gât, dar rezist. Nu vreau să mă gândesc. Mă lovește ușor pe umăr.

— Ce mai faci?

— Foarte bine.

Continui să rezist. Vorbesc liniștit.

— Dar tu? Cum îți merge?

— Bine. Cum îți pare căsuța asta? M-am mutat de șase luni și mă simt bine aici, eu am amenajat-o.

Am vrut să spun „se vede”, dar m-am abținut. Până la urmă nu-mi pasă.

— E comod, nu-i foarte mare, sunt vreo optzeci de metri pătrați, pe mine mă aranjează, sunt mai mereu singur.

Mă privește. Crede sau speră ca acel „mai mereu” să mă facă curios. Dar nu. Din partea mea... Zace aici, împotmolit. Surâde zadarnic, apoi continuă:

— Am dat de ocazia asta, am cumpărat și știi ce? Mereu am crezut că al doilea etaj nu-mi va plăcea niciodată, dar, de fapt e mai bine, e mai... izolat.

Sper să nu-mi ceară părerea. Iar cuvântul acesta e unul pe care-l urăsc.

— E comod aici, e liniștit.

Prea multe adjective justifică o alegere greșită. Îmi amintește de fraza lui Sasha Guitry: „Sunt oameni care vorbesc, vorbesc... până când nu găsesc ce să spună.”

— Da, sunt de acord cu tine.

Mă refeream la citat, dar nu se poate. Doar m-am gândit. Nu i-am spus. Îmi zâmbește.

— Ei și?

Îl privesc mâhnit. Ei și ? Ce înseamnă această întrebare? Mi-aduc aminte că în clasa mea de liceu era unul Ciro Monini, stătea în prima bancă și spunea mereu: „Ei și? Ei și?” Iar Innamorato, cel din spatele lui, răspundea: „Ei și? Hai și ne-om ciupi!” Și râdea. Lucrul cel mai grozav era că și celălalt râdea. Ei și? Eu țin la tatăl meu. La naiba, cât de incomod e fotoliul acesta. Dar fac un efort.

— Nu-ți imaginezi ce bine mi-a fost la New York. Excelent.

— Ai întâlnit pe cineva?

Îl privesc.

— Adică, italieni.

Îmi făcusem griji pentru o clipă.

— Da, mulți, dar foarte diferiți de cei pe care obișnuiam să-i întâlnesc aici.

— Cum adică diferiți?

— Păi, nici nu știu. Mai inteligenți, mai atenți. Spun mai puține prostii. Umblă, vorbesc fără probleme, povestesc...

— Ce ai în vedere?

Dacă măcar am lua cina. „La masă aș ierta pe oricine. Chiar și pe cei apropiați.” Cine a spus asta? Eram la liceu și m-a făcut să râd. Poate Oscar Wilde. Nu cred că mai rezist mult. Dar încerc.

— Nu se ascund. Știu să-și înfrunte viața. Și recunosc că au greutate. Nu întâmplător merg la psiholog.

Mă privește îngrijorat.

— Și tu ai mers?

Tatăl meu, mereu cu întrebări greșite la momentul potrivit. Îl liniștesc.

— Nu, tată, n-am mers.

Aș vrea să adaug: „Poate ar fi trebuit. Poate un psiholog american ar fi înțeles problemele mele italiene.” Sau poate că nu. Aș vrea să-i zic, dar renunț. Nu știu cât vom mai sta. Încerc să simplific lucrurile.

— Eu nu sunt american. Iar noi, italienii, suntem prea mândri să recunoaștem că avem nevoie de cineva.

Rămâne tăcut. Se îngrijorează. Îmi pare rău. Încerc să-l ajut, să nu creadă că el e de vină.

— Și apoi, scuze, de ce să arunc banii în vânt? Să mergi la psiholog și să nu înțelegi ce-ți spune în engleză... înseamnă că într-adevăr ai probleme cu capul!

Râde.

— Am preferat să dau banii pe cursuri de limbi străine, i-am cheltuit, dar nici nu speram că am să vorbesc mai bine!

Râde din nou. Mi se pare că o face silit. Cine știe ce ar fi vrut să-i spun.

— Totuși, uneori nu suntem în stare să ne povestim problemele nici măcar nouă înșine.

Devine serios.

— Ai dreptate.

— Din același motiv, probabil, tot mai puțini sunt cei care se mărturisesc la biserică, așa am citit undeva.

— Da...

Nu e prea convins.

— Unde-ai citit?

Așa și bănuiam.

— Nu-mi amintesc.

— Atunci să revenim la ale noastre.

Parcă ne-am dus undeva? Să revenim la ale noastre... Ce mod de a spune. Mă simt rău. Mă simt incomod. Tatăl meu. Mă enervez.

— Paolo nu ți-a spus nimic?

— Despre ce?

Îl mint pe tata. Despre mine e articolul despre mărturisire. Eu nu merg la biserică. Nu mai merg.

— Nu, nu mi-a spus nimic.

— Păi, îmi zâmbește foarte entuziasmat. Ți-am găsit de lucru. Mă străduiesc să mă prefac cât mai bine.

— Mulțumesc.

Zâmbesc. Ce altceva să fac?

— Aș putea să știu despre ce-i vorba?

— Desigur. Ce nătărău sunt. M-am gândit că odată ce ai fost la New York și ai făcut un curs de grafică de calculator și fotografie, așa este?

Iată că am înțeles. Nici măcar nu-i sigur de ceea ce a făcut fiul lui la New York. Și să mai zici că el a plătit cursul în fiecare lună.

— Da, așa este.

— Păi, atunci, ideal ar fi să-ți găsești ceva care are legătură cu ceea ce ai învățat. Și eu am găsit! Ai fost acceptat la o emisiune televizată, vei face grafică computerizată și design!

Spune asta cu o intonație care poate fi traducerea italiană a Oscarului american: *And the winner is...* Câștigătorul este... sunt eu?

— Pentru început vei fi asistent, adică persoana care supraveghează imaginea și face toate desenele grafice la calculator.

Deci nu sunt eu câștigătorul. Doar al doilea clasificat.

— Mulțumesc, tată, mi se pare că e cea mai bună opțiune.

— Într-un cuvânt, e ceva de genul acesta. Nu prea știu cum să-ți explic.

Aproximativ ca întotdeauna. Imprecis. Aproape de adevăr sau ceva asemănător. Tatăl meu. Dar oare a înțeles cu-adevărat ce s-a întâmplat cu mama? Cred că nu. Uneori mă întreb ce am luat de la el. Îmi imaginez cum am fost conceput. Îl privesc, el deasupra mamei. Îmi vine să râd. Dacă ar ști la ce mă gândesc. Sună interfonul.

— Ah, pe mine mă caută.

Se ridică în grabă, ușor jenat. Desigur că pe el îl caută, pe cine altcineva? Eu nu locuiesc aici, ca Alice, cea din cântec. Tata se întoarce, dar nu se așază. Rămâne în picioare, își freacă nervos mâinile:

— Știi, nu știu cum să-ți spun, dar vreau să-ți fac cunoștință cu cineva. E ciudat s-o spui propriului fiu, dar să zicem că ne putem înțelege ca între bărbați, nu? E o femeie.

Râde ca să detensioneze atmosfera. Nici eu nu vreau să complic lucrurile.

— Desigur, tată, care-i problema suntem... ca între bărbați.

Stăm în tăcere. Rămâne în picioare și mă privește. Nu știu ce să zic. Văd că îmi evită privirea. Sună la ușă și el se duce să deschidă.

— Iată, ea e Monica.

E frumoasă. Nu e foarte înaltă, machiată strident. Are un parfum puternic, o rochie de eleganță medie, părul prea răsfirat, pe buze prea mult creion. Zâmbește. Dinții nu sunt cine știe ce. Nu-i chiar așa frumoasă. Mă ridic în picioare, cum m-a învățat mama, și ne strângem mâinile.

— Încântat.

— Mi-a vorbit mult despre tine, te-ai întors de curând, adevărat?

— Ieri.

— Cum a fost?

— Bine, foarte bine.

Se așază liniștită, picior peste picior. Are picioare lungi, foarte frumoase, pantofi puțin uzați, de fapt, un pic prea mult. După pantofi, am citit, se recunoaște adevărata eleganță a unei persoane. Citesc o mulțime de lucruri, dar nu-mi amintesc niciodată unde. Ah, da, era *Class*, în avion. Era un interviu cu un tip din serviciul de pază al unui local. Spunea că întotdeauna hotărăște după pantofi dacă să-i permită unei persoane să intre sau nu. Ei nu i-ar fi permis.

— Cât timp ai stat la New York?

— Doi ani.

— Mult, zâmbește privindu-l pe tata.

— Dar au trecut așa, fără probleme.

Sper să nu-mi mai pună întrebări. Poate s-a priceput. Și încetează. Scoate din geantă un pachet de țigări. Diana blue. Chiar și așa tipul de la pază ar avea îndoieli. Își aprinde una cu un Bic colorat și după ce trage o dată, se uită în jur. O face doar ca să înțeleagă, în realitate nu caută nimic. — Iată, Monica.

Tatăl meu se agită în jurul ei cu o scrumieră pe care a luat-o de pe comodă.

— Mulțumesc.

Încearcă să facă scrumul să cadă în scrumieră. Dar e prea devreme. Pe țigară rămâne imprimată jumătate din gura ei sub formă de ruj roșu cu multe liniuțe. Urăsc rujul de pe țigară.

— Bine, eu plec. La revedere.

— Ciao, Stefano, mă bucur că te-am cunoscut.

Zâmbește un pic cam mult. Și mă urmărește în timp ce mă îndepărtez.

— Așteaptă, te conduc.

Merg cu tata până la ușă.

— Ne cunoaștem de câteva luni. Știi, în fond sunt patru ani de când n-am mai ieșit cu o femeie.

Râde. De fiecare dată când trebuie să spună ceva ce i se pare dificil, râde. Dar ce naiba poate fi de râs aici? Și se justifică prea mult. Se pare că mereu încearcă să se convingă pe sine de alegerile făcute. Mie oricum nu-mi pasă de nimic. N-am răbdare să plec odată.

— Știi, e simpatică...

Îmi povestește ceva despre ea. Dar nu-l ascult. Văd că vorbește, vorbește, vorbește. Mă gândesc la altceva. Îmi amintesc că eram mic și mama glumea cu el în sufragerie. Apoi a început să alerge, iar el s-a luat după ea pe hol, până la ușa de la dormitor și eu fugeam din urma lui tata și strigam: „Da, s-o prindem, s-o capturăm!” Ei s-au luptat un pic lângă ușă. Mama râdea și voia să se închidă înăuntru, iar tata încerca să intre. Într-un final, mama a dat drumul ușii și a fugit spre baie. Dar el a ajuns-o și a trântit-o

pe pat și râdea, pentru că mama a început să-l gâdile. Râdeam și eu atunci. A venit și Paolo. Mama și tata ne-au spus să ieșim din odaie. Au zis că au ceva de vorbit, dar râdeau în timp ce-o spuneau. Eu și Paolo ne-am dus în camera noastră să ne jucăm. Puțin mai târziu și ei doi au venit la noi. Vorbeau încet, aveau un fel de pace pe chip. Mi-i amintesc într-o lumină diferită, ca și cum ei erau luminoși. Părul lor, ochii, zâmbetul. Și au început să se joace cu noi, mama mă îmbrățișa și râdea și îmi mângâia încontinuu părul. Mi-l dădea pe spate ca să -mi descopere fața. Mă irita, dar o lăsam s-o facă. Pentru că ei îi plăcea. Și pentru că era mama mea.

— Scuză-mă, tată, dar trebuie să fug...

L-am întrerupt când spunea cine știe ce.

— M-ai auzit? Ai înțeles? La ora două la Vanni. Te va aștepta domnul Romani de la emisiune.

Despre asta vorbea.

— Da, desigur, am înțeles. Domnul Romani la ora două, la Vanni.

Îmi trag răsufierea.

— Scuză-mă, bine?

Cobor iute scările, nu mă opresc ca să privesc înapoi. Puțin mai târziu sunt pe motocicletă. Mă îndepărtez în grabă. Vreau să plec departe. Schimb vitezele, și nu știu de ce, dar îmi place mai mult decât de obicei.

Babi, unde te-ai pierdut? Într-un cântec se spunea că e ușor să te întâlnești cu cineva chiar și într-un oraș mare. Sunt câteva zile de când umblu prin oraș. Fără să vreau, o caut. Se vede că acel cântec a ironizat pe seama mea. Nici urmă de ea. Fără să-mi dau seama, mă pomenesc lângă casa ei. Fiore, portarul, nu mai este. Bara e lăsată în jos. Un nou magazin de haine în apropiere, pe locul unde mai înainte era un garaj. Până și Lazzareschi nu mai este. Este un restaurant nou, Jacini Elegant, alb. De parcă cineva ar vrea să ne impună să ne perfecționăm. Dar eu rămân așa cum sunt, cu geaca mea Levi's un pic ruptă și motocicletă cu țevi învechite.

— Hei, tu nu cumva ești Step?

Mă întorc și mă minunez. Hei, cine-o mai fi și asta? Stau așezat pe motocicletă în fața chioșcului de ziare, când de mine se apropie această puștoaică ciudată, cu părul castaniu-deschis, cu mâinile în șolduri de parcă ea mă întreabă, și eu nu înțeleg.

— Păi? Ești sau nu?

— Da' tu cine ești?

— Mă cheamă Martina, locuiesc aici, în Stellari. Îmi răspunzi la întrebare?

— De ce mă întrebi?

— Da' tu răspunde... Ce, te temi?

Mă face să râd și încă tare. Are sau nu vreo unsprezece ani?

— Da, sunt Step.

— Chiar ești Step? Nu cred. Nu cred. Nu pot să cred... Nu cred!

O privesc amuzat. Nici mie nu-mi vine a crede.

— Păi?

— Tu poate nu ții minte, a fost cu doi ani în urmă, stăteam pe treptele din fața blocului cu două prietene și mâncam pizza cu roșii, iar tu ai trecut în fugă și ai zis: „Mmm, mi se pare gustoasă pizza”. Și eu nu ți-am răspuns, deși m-am gândit la multe lucruri și am vrut să-ți dau să guști!

— Poate îmi era foame...

— Nu, ce are a face asta.

— Nu mai înțeleg nimic.

— Nu, voiam să-ți spun că după părerea mea, dar mai bine zis, după părerea noastră, tu ai făcut ceva foarte cool. Vorbim mereu eu cu prietenele mele, îți jur, despre inscripția de pe Corso Francia. Tu și eu... Trei metri deasupra cerului... Mamă dragă, ne gândim la ea foarte des. Cum ți-a venit în minte așa ceva? Adică, e adevărat că ai făcut-o tu?

Nu știu ce să răspund, dar ce contează? Și nici nu-mi dă timp s-o fac.

— Știi, după părerea mea, e cea mai frumoasă inscripție din lume. Când mă ducea mama la școală, tot timpul mă uitam la ea. Dar știi că a mai făcut cineva aceeași inscripție? Adică, te-au copiat! Inscripția aceea este și în alte locuri din Roma, îți jur, e o nebunie, stă în foarte multe locuri! O prietenă, vara aceasta la mare, mi-a spus că a văzut una și în orașul ei!

— Eu, de fapt, n-am vrut să lansez o modă.

Îmi închipui acum dacă ar trece prietenii mei, cei de altădată, și m-ar vedea vorbind cu acest gen de puștoaică... Și totuși îmi place.

— Oricum e ceva nebunesc, noi toate visăm la un băiat care ar face așa o inscripție pentru noi. Dar nu-i ușor să găsești așa un tip!

Mă privește și zâmbește. Mi-a făcut un compliment, după părerea ei.

— Uite, îl vezi pe cel de-acolo...

Îmi arată pe ascuns un băiat alături de ieșirea din bloc. Stă așezat pe lanțul legat de la o coloană la alta. Se leagănă, împingându-se cu ghetete mari pentru gimnastică. Are părul lung, un fel de cosiță cu o panglică colorată în capăt și e puțin cam plinuț.

— Îl cheamă Thomas, îmi place la nebunie și el știe asta.

Tipul o vede. Zâmbește de departe. Ridică bărbia ca și cum ar saluta-o. Pare curios că Martina vorbește cu un băiat mai mare.

— Da, precis știe. Se prosteste intenționat cu prietenele mele ca să mă enerveze! Dacă-l prind pe cel care i-a spus... Deocamdată nu sunt sigură cine-i... Oare lui când îi va veni în minte o inscripție frumoasă ca a ta?

Mă uit la Martina și mă gândesc la tot ceea ce încă n-a trăit. La frumusețea primei sale iubiri, la ce va fi, la ceea ce crezi că nu se va sfârși vreodată.

— Ar putea face cel mult o inscripție neghioabă pentru echipa lui preferată. Și mai știi ceva? Pe asta chiar trebuie să ți-o povestesc. Odată, tata și mama mea, care sunt împreună de o grămadă de timp, ori cel puțin de mai înainte ca eu să mă nasc.

Păi, uite, într-o zi se certau ca niște descreierați acasă, eu eram în camera mea și-i auzeam foarte bine. Mama mea, într-un anumit moment, i-a spus tatei: „Asta nu-i iubire, tu ți-ai făcut niște calcule, ai văzut că sunt o fată de treabă și că între noi ar putea să fie ceva... dar iubirea adevărată nu-i așa, ai înțeles? Iubirea nu-i ca și cum ai calcula ceva. Iubirea e atunci când faci ceva nebunesc, ca inscripția de pe pod. Tu și eu... Trei metri deasupra cerului. Iată, aceea-i iubire.” Așa i-a spus, ai înțeles? Frumos, nu? Cum crezi, Step, mama mea are dreptate, așa-i?

— Inscripția era pentru o fată.

— Vai, știu, cum să nu. Era pentru Babi. Locuiește aici, în Stellari, în blocul D. O cunosc și o văd din când în când, știu că era pentru ea. Tu ce-ai crezut, știu totul.

Începe să mă irite. Ce poate să știe? Ce știe? Nu vreau să aflu.

— Bine, mulțumesc, Martina. Acum trebuie să plec.

— Vorbeam cu prietenele că ea e foarte norocoasă. O inscripție ca asta. Eu, pe băiatul care ar face așa ceva pentru mine, nu l-aș părăsi niciodată. Pot să te întreb un lucru?

Nu-mi dă timp să răspund.

— De ce v-ați despărțit?

Rămân o clipă în tăcere. Apoi pornesc motocicleta. E singurul lucru pe care-l pot face.

— Nu știu. Dacă știam răspunsul, ți-aș fi spus.

Pare dezamăgită cu adevărat. Dar, într-o secundă, este iar veselă.

— Păi, totuși, dacă mai treci cumva pe aici, poate mâncăm împreună o pizza cu roșii, bine?

O privesc și zâmbesc. Eu și Martina de unsprezece ani să mâncăm pizza împreună. Prietenii mei s-ar prăpădi de râs. Dar n-am să le zic. Cel puțin ea, la vârsta ei, ar fi bine să creadă în vise.

— Desigur, Martina, dacă mai trec pe aici.

Pollo nu s-a întors. Poate nu se întoarce la prânz. În casă e ordine. Ordine perfectă. Îmi pregătesc geanta. Ciorapi, tricouri, șorturi, un hanorac și chiloței. Chiloței. Pollo mă lua mereu peste picior pentru că foloseam diminutive pentru te mirice. „Să facem o plimbărică. Vrei o cafeluță? Mi-ar trebui două creionașe...” Lucrul acesta l-am luat de la maică-mea. I-am spus odată lui Pollo. El a prins a râde. „Cât ești de feminin”, îmi spunea, „ai o femeie înăuntru.” Și mama mea a râs când i-am povestit. Închid fermoarul de la geantă. Mi-e dor de tine, Pollo. Mi-e dor de prietenul meu. Și nu pot face nimic ca să-l întorc. Nu pot să-l întâlnesc. Iau geanta și ies. Ducă-se dracului, nu vreau să mă gândesc. Mă privesc în oglindă în timp ce cobor cu ascensorul. Da. Nu vreau să mă gândesc. Încep să îngân un cântec american. Nu-mi amintesc cuvintele. Era unicul pe care-l ascultam mereu la New York. Un cântec vechi de-al lui Bruce. La naiba, chiar e bine să cânti. Și eu vreau să mă simt bine. Ies din ascensor cu geanta pe umăr. Fredonez: *Needs a local hero, somebody with the right style...* Da, era ceva de genul. Dar nu contează. Pollo nu mai este. Unicul erou. *Lookin' for a local hero, someone with the right smile...* Aș vrea foarte mult să vorbesc un pic cu el, dar nu se poate. Mama mea în schimb locuiește pe-aici, dar eu nu vreau să vorbesc cu ea. Mai încerc o dată. *Lookin' for a local hero.* La naiba, de ce n-am învățat

cântecul?

Flex Appeal, sala mea de sport, sala noastră. A noastră, a prietenilor noștri. Cobor de pe motocicletă. Sunt emoționat. Oare ce s-a schimbat? Au alte aparate? Și apoi, pe cine am să întâlnesc? Mă opresc pe o clipă în piazzetta din fața intrării. Mă uit la ușa de sticlă pătată de oboseală și transpirație.

Fetele dansează în ritmul unei piese americane în sala mare. Printre ele sunt și doi bărbați care încearcă cu disperare să țină pasul cu *bodywork*-ul lui Jim. Asta citesc pe o foaie lipită la intrare care indică lecția specială, sau ceea ce ar trebui să fie o lecție specială. Poartă ghete, body, costume pentru sport și topuri aproape toate de firmă. Pare o paradă de modă. Arabesque, Capezio, Gamba, Freddy, Magnum, Paul, Sansha, So Danca, Venice Beach sau Dimensione Danza. De parcă ascunzându-se după un brand, ar putea dansa mai bine. Cum naiba celor doi bărbați nu le este rușine de mizerabila încercare de a face, chipurile, gimnastică. În mijlocul atâtor femei. Body-uri strâmte și colorate, machiaje perfecte, maiouri negre, colanți sau salopete stretch... și între ele, doi bărbați în șorturi. Unul păros, celălalt mai puțin păros. Poartă tricouri lungi care le ascund burta. Sar necoordonat, gâfâind, se străduiesc cu disperare să intre în ritm. Dar nu reușesc. Mai mult, pe unul se pare că l-a călcat ursul pe-o ureche. Într-un cuvânt, se zburciumă în zadar. Eu merg mai departe. La o masă stă un băiat cu părul lung, vopsit pe jumătate și cu fața bronzată. Vorbește neîncetat la telefonul mobil. Mă observă și continuă să pălăvrăgească, apoi își ridică privirea și își cere scuze de la o oarecare „Fede” la telefon.

— Ce doriți?

— Aș vrea să-mi fac abonament. Pe-o lună.

— Ați mai fost pe la noi?

Mă uit în jur, după care mă uit la el.

— Marco Tullio nu-i pe-aici?

— Nu. A plecat. Îl poți găsi mâine-dimineață.

— Ok, atunci am să mă înscriu mâine, sunt un amic de-al lui.

— Cum vrei...

Nu-i pasă deloc, de altfel banii nici nu sunt ai lui. Mă duc la vestiar. Doi băieți se schimbă pentru antrenament. Râd și glumesc. Vorbesc, după câte se pare, despre o fată.

— Nimic deosebit, am luat cina la pizzeria Montecarlo.

Vai, n-ai văzut... La fiecare două minute îi suna telefonul. Era un bărbat, un militar. Iar ea îi îndruga tot felul de prostii.

— Hai, jură-te!

— Îți jur.

Ascult în timp ce mă schimb și îmi închipui cum s-ar putea încheia.

— Ea zicea: „Nu, nu, iau cina cu Dora. Hai, ți-o amintești, e frizeriță...”

— Da, și el?

— Și el ce putea să facă? O credea. După cină ne-am dus la ea acasă și în timp ce-mi făcea felație, i-a sunat iar telefonul.

— Ei, nu! Și tu ce-ai făcut?

— Eu? Am răspuns, ce era să fac?

— Și ce i-ai spus?

— Îmi pare rău, dar în acest moment nu poate să răspundă, discută cu Dora!

— Chiar așa? Foarte tare!

Urmează râsete.

— De atunci Dora e porecla pe care i-am dat-o sculei mele. Uite-o aici, o scoate și i-o arată prietenului. Ciao, Dora! Salută-l pe Mario!

Râd nebunește în timp ce tipul cu „Dora” în mână sare cu picioarele goale pe podeaua udă. Până la urmă alunecă și cade. Celălalt râde și mai tare, iar eu mă duc să mă antrenez.

— Ține-mi cheile, le pun aici.

Strecor cheia cu care am încuiat dulapul într-o cutiuță de pe masă. Tipul de la recepție îmi face semn cu capul și continuă să vorbească la telefon. Apoi se răzgândește. Acoperă celularul cu mâna și hotărăște să-mi spună ceva.

— Hei, șefu’! Azi poți să te antrenezi așa, dar mâine trebuie să-ți faci înscriere.

Mă privește satisfăcut, cu o față pe jumătate de idiot, pe jumătate de dur. Și, cu un zâmbet tâmp, continuă să vorbească. Se întoarce cu spatele la mine. Se laudă. Râde. Aud ultimele cuvinte:

— Ai înțeles, Fede? De-abia a intrat și crede că-i la dânsul acasă.

Nu reușește să termine vorba. Îl apuc de păr. Cu toată mâna. Aproape că-l ridic de pe scaun. Îl țin în poziția „drepti” în fața mea, cu ochii plecați. Părul strâns în mâna mea trebuie să-l doară al naibii de tare. Știu asta. Îmi amintesc. Dar acum e părul lui.

— Închide telefonul, dobitocule!

Reușește să spună printre dinți:

— Te sun mai târziu, scuze.

Și închide.

— Ascultă, în primul rând aici eu sunt ca acasă. Și în al doilea rând...

Îl trag mai tare de păr.

— Auuu, auu, mă doare!

— Eu vreau ca tu să auzi bine ce-ți spun: niciodată în viață să nu-mi mai zici „șefu’ ”. Ai înțeles?

Încearcă să faci un *da* cu capul, dar poate doar să-l miște un pic. Îl trag mai tare ca să fiu sigur.

— Nu aud... Ai înțeles?

— Auuu, auu... Da.

— Nu aud.

— Da!

Aproape urlă de durere. Are lacrimi în ochi. Mi se face milă de el. Îi dau drumul îmbrâncindu-l. Cade doborât pe scaun. Își masează imediat capul.

— Cum te cheamă?

— Alessio.

— Hai, zâmbește! Îi dau două palme peste obraji. Acum poți să o suni înapoi dacă vrei, spune-i cum ai reacționat, cum m-ai dat afară din sală, cum m-ai bătut, spune-i ce vrei, dar... să nu uiți. Niciodată să nu-mi mai spui „șefu’ ”.

Aud o voce la spatele meu:

— Și mai trebuie să știi ceva. Pe el îl cheamă Step.

Mă întorc surprins, chiar ușor în apărare. Nu mă așteptam să-mi aud numele. N-am văzut pe nimeni din prietenii mei, pe nimeni care să-mi cunoască numele. Și totuși este cineva. El. E slab, mai degrabă slăbănog. Înalt, cu brațe lungi, păr tuns ca la toți, sprâncene dese, unite la mijloc deasupra nasului lung care

iese în afară peste buzele subțiri și o gură largă. Poate e atât de largă pentru că zâmbește. Pare să fie un francez. Înfumurat, liniștit, ține mâinile în buzunare și mă privește distrat. Poartă pantaloni lungi de salopetă și un hanorac scămoșat, de un roșu decolorat. Deasupra are o geacă Levi's deschisă. Nu știu cum să-l clasific.

— Nu-ți amintești de mine, așa-i? Nu, nu-mi amintesc.

— Uită-te mai bine, poate am mai crescut.

Îl privesc mai atent. Are o tăietură pe frunte, ascunsă după şuvițele de păr, dar nu-i nimic grav. Observă că-l examinez.

— Am avut un accident de mașină. Hai, tu chiar ai venit să mă vezi la spital.

La naiba, cum să nu-mi amintesc!

— Guido Balestri! O mie de ani... Am fost împreună la școală.

— Da, am făcut doi ani de liceu. Pe urmă eu am lăsat învățătura.

— Te-au picat la examen? Nu-mi amintesc prea bine.

— Nu, l-am urmat pe tatăl meu.

Ah, e adevărat. Cum să nu! Balestri. Tatăl său e un mare nu știu ce, unul care mereu e în mijlocul evenimentelor, are o societate pe acțiuni sau ceva de genul. Călătorește foarte mult.

— Și... ce mai faci?

— Bine. Tu?

— Și eu bine. Sunt bucuros să te revăd! Am auzit multe despre tine, Step. Aici, la Vigna Clara, tu ești o legendă.

— N-aș spune chiar așa.

Îmi întorc privirea spre Alessio. Pune la loc niște hârtii și se preface că nu aude. Și se tot netezește pe cap. Guido râde amuzat.

— Cum adică, doar ești o legendă pentru cei care ne cunosc aventurile. Încă se mai vorbește despre încăierările acelea legendare... Îmi amintesc cum l-ai bătut pe Toscano în spate la Villa Flaminia, în pădurice.

— Eram niște băiețandri.

Guido rămâne un pic dezamăgit.

— Știu că ai fost plecat la New York.

— Da, am stat acolo doi ani.

— Diseară ne vedem. Suntem câțiva amici, mergem să mâncăm o pizza. De ce să nu vii și tu?

— Cine mai merge?

— Câțiva de la Villa Flaminia. Ți-i amintești la sigur, hai... Pardini, Blasco, Manetta, Zurli Bardato... Vin toți. Cu iubitele sau fără. Hai vino, ce dracu', le va fi la toți plăcut să te revadă. Ne ducem la Bracciano, la Acqua delle donne.

— N-am fost niciodată.

— E foarte frumos, dacă ai vreo iubită, ia-o. E un loc încântător. Mâncăm, pe urmă... ne distrăm și toate celelalte. Desertul ți-l vei primi... la tine acasă.

Reușește să mă înveselească.

— La ce oră plecați?

— Pe la nouă.

— Vin să mănânc, dar fără distracții...

— Adică n-ai iubită.

Râde într-un fel ciudat. Mi-l amintesc mai isteț. Are un dinte rupt în față și nu era niciodată prea sincer cu nimeni. Acum mi-l amintesc mai clar. I se spunea Scoarță. Alerga ca vai de dânsul. Când ne antrenam la școală, pe stadionul de pe Villa Flaminia,

ajungea la finiş printre ultimii. „Purcelușii” îi nimea Cerrone, profesorul de educație fizică. Dar și proful era un ciudat. În timp ce făceam gimnastică, se apuca de citit un ziar de sport și făcea două găuri în mijloc ca să ne poată urmări. De parcă noi nu ne dădeam seama. Dar cel mai mult îi batjcorea pe cei trei purceluși. Ei ajungeau la finiş tot timpul împreună, el, Biello și Innamorato, albi ca niște cadavre, cu limbile scoase. „Purceluși de șapte!” striga profesorul. „Trebuie să vă punem la grătar ca să vă rumenim!” Și râdea ca un nebun. Despre asta nu-i amintesc lui Balestri. E mai bine așa. În fond, m-a invitat la cină. Și încă ține să-mi amintească.

— Atunci, ne vedem la nouă, la Acqua delle donne, cu iubită sau fără. Ok?

— Ne-am înțeles.

Își ia rămas-bun și fuge. Oare ce caută la sală? Nu are niciun gram în plus, e slab ca în amintirile mele vagi. Treaba lui. Deși e simpatic.

Iată. Știam! Știam că Step venea să se antreneze la sală. Eram sigură. Și eram sigură că venea anume aici! Sunt foarte tare. Și el e foarte conservator. Foarte. Sper că cel puțin la ceva s-a schimbat!!! Ei bine, acum plec. Nu m-a văzut. Eu în schimb am auzit ceea ce trebuia să aud.

Mă apropii de primele aparate, mă încălzesc repede, repet totul de la început ca să-mi dezmoțesc mușchii. Ridic nu prea mult, minimul necesar. Văd cum o fată, cu o căciuliță portocalie trasă pe cap pe jumătate, iese în grabă. Sigur, sunt mulți ciudați pe lumea asta. Alături, alte două fete vorbesc între ele și râd de ceva. Povestesc despre ceea ce a fost în seara precedentă sau despre

ceea ce încă trebuie să se întâmple. Una e ușor machiată, are păr scurt, vopsit în șuvițe și din când în când și-l atinge. Are un fizic de invidiat și profită de asta. Cealaltă e mai plinuță și nu prea înaltă, părul pe umeri, mai întunecat decât de obicei, probabil, pentru că-i murdar. Ține mâinile pe șolduri și poartă o salopetă gri un pic pătată, din care îi iese ușor burta în afară.

— Haideți, la muncă! Aici se vine pentru a munci...

Zâmbesc în timp ce trec pe lângă ele. Cea josuță îmi răspunde cu un fel de grimasă... Cealaltă e mai calmă:

- Suntem în faza de recuperare.
- După ce?
- După exerciții cu greutate.
- Mă gândeam la un lucru mai bun.
- Acela mai târziu.
- Nici nu mă îndoiesc.

Acum râd amândouă. De fapt, eu am îndoieli în privința aceluia lucru. Dar femeilor le place să aibă ultimul cuvânt. Ce să-i faci, trebuie să ne consolidăm în unele momente. O privesc mai atent. Îi spune prietenei ceva despre mine, arătându-mă cu privirea. Cealaltă se uită la mine. Îi văd reflecția în oglindă. Îmi zâmbește. E frumoasă, cu părul scurt, are sâni mici, perfect conturați sub body. I se întrevăd sfârcurile. Știe, dar nu și le acoperă. Zâmbesc și mă gândesc la abdominalii mei. Fac imediat prima serie până la o sută. Când termin, fetele nu mai sunt. S-o fi dus să facă un duș. Cine știe dacă le mai recunosc când se întorc. E incredibil cât de diferită poate să fie o femeie după ce iese din vestiar, de cum era când ai văzut-o mai devreme la aparate sau stând sub greutate. Toate, fără excepție, arată mai bine. În cel mai rău caz ți-o poți

imagina elegantă, dar în schimb ea apare în cizmulite cu catarama aurite sau ceva asemănător. Dar totuși diferite. Miracolul machiajului. De asta îl folosesc. A doua serie până la o sută. Mă uit în tavan fără să mă opresc, una după alta, cu mâinile după cap, cu coatele aliniat, încordate. Una după alta. Și mai puternic. Nu mai pot, încep să simt durere, mă gândesc la tatăl meu, la noua lui iubită. Continui fără să mă opresc. 88, 89, 90. Mă gândesc la mama mea. 91, 92. De când n-am văzut-o. 94, 95. Trebuie s-o sun, ar trebui s-o sun. 98, 99, 100. Am terminat.

— Nu pot să cred, Step!

Mă întorc, dar aproape nu reușesc să vorbesc, mă dor abdominalii. Pentru o clipă îmi amintesc filmul lui Troisi când el, ca s-o vadă pe femeia care-i place tare, aleargă în jurul casei, și când o întâlnește nu-i ajunge aer ca să vorbească. Foarte bun Troisi.

— Ce faci? Aho, te-ai întors... Mi-au spus că ai fost plecat la New York!

Încă unul? Vai, dar ce să-i faci. N-am reușit să trec neobservat. În sfârșit mi-am revenit și-l recunosc cu ușurință.

— Salut, Corăbierule! Ce mai faci?

— Iar porecla asta. Dar știi că nu mă mai numește nimeni așa?

— Vrei să spui că te-ai schimbat?

— Păi, așa și n-am înțeles de ce îmi ziceau toți Corăbierul, poate-am spus că-mi plac corăbiile, dar nu m-am prea plimbat cu ele.

— Chiar nu știi de ce te-au numit așa?

— Nu, îți jur.

Îl privesc. Dinți cam mari, ca și atunci, un hanorac vechi, o pereche de pantaloni verzi, ciorapi lăbărțați, zdrențuroși, potriviți perfect cu o pereche de ghete Adidas stansmith demult uzate. Corăbierul.

— Spune-mi tu, dacă știi.

Îl mint.

— Te numeau Corăbierul pentru că îți plăcea mult marea.

— Ah! Acum am înțeles! E chiar adevărat. Îmi place foarte mult marea.

E satisfăcut, mândru de porecla sa. Îmi pare că se privește în oglindă, atât de mult l-a măgulit. În realitate, nu avea niciodată o para chioară, venea cu noi ca să mănânce pizza fără să plătească. De asta toți spuneam că „i s-au umflat pânzele”. Sărmanul Corăbier. Odată a fost luat la pumni de o prostituată, la bowling, nu departe de Aniene pentru nu știu ce trebușoară, cerea să i se facă reducere. Avea numai 10 euro în buzunar, dar se înveselise de cel puțin 20.

— Vai, sunt fericit să te revăd! mă privește bucuros, pare să fie sincer. Te-ai văzut deja cu cineva?

— Nu, ieri am venit. N-am văzut pe nimeni aici la sală.

— Știi, acum se antrenează prin alte părți. Unii s-au apucat de lucru, alții au plecat peste hotare. Oho, uite cine vine!

Prin geam se vede cum trece un tip cu părul scurt, cu o geantă de un albastru-închis pe umeri.

— Nu-l recunosc.

Mă uit mai bine. Nimic. Corăbierul încearcă să mă ajute.

— Hai că-l știi, e Negroteiul. Nu ți-l amintești?

— Ah, am înțeles, da. Dar îl cunoșteam numai din vedere.

Tipul intră și-l salută pe Corăbier:

— Salut, Andre'! Ce faci, te antrenezi?

Corăbierul arată mândru spre mine.

— Ai văzut cine-i aici? Step.

Negroteiul mă fixează un pic. Apoi zâmbeste. Are o față simpatică, un maxilar puțin zdrobit. Îmi vine în întâmpinare:

— Hai, Step... Desigur, cum să nu! Nu ne-am văzut de-o mie de ani!

Acum îl recunosc. Are părul scurt. Înainte îl purta lung, nespălat, avea o geacă albastră și era mai tot timpul la Euclide de pe Vigna Stelluti.

— Nu știam că ai porecla asta. Negrotei. Țin minte că te chema Antonio.

— Da, după istoria cu Tyson, zice lumea că semăn cu el. Are un gât de taur, pielea păroasă și nasul un pic strâmbat, părul scurt ca la Tyson. Ochii rotunzi ca niște bile și buza superioară mai mare decât ar trebui.

— Păi, într-un fel semeni.

— Dar nu la înfățișare, râde obraznic și începe să tușească. E din cauza poveștii cu bătaia! M-am dus eu la un concurs de frumusețe la Terracina și am agățat-o pe una care trebuia să participe. Ai înțeles? De asta mi se spune Tyson. Proasta aceea m-a invitat la ea în cameră, eu voiam doar să i-o pun, iar ea credea că vreau să-i spun bancuri. S-a ofensat și mi-a arătat spre ușă. Dar eu am făcut-o să înțeleagă că are probleme cu capul. Și de-atunci toți îmi spun Negroteiul.

Râd ca niște apucați, el și Corăbierul.

— Și povestea asta a apărut în toate ziarele din Borgo Latino: „Legendarul Tyson din Pontina”. Până la urmă, tot eu am avut dreptate și asta mi-a plăcut.

Corăbierul adaugă hazardat:

— Mai tare decât Tyson!

Continuă să râdă și să tușească.

— Apropo, știi că ai fost în America, la New York dacă nu greșesc.

Din nou.

— Da, am fost pe-acolo. Am stat doi ani, am frecventat un curs, m-am întors ieri. Acum vreau să mă antrenez.

Încerc să închei discuția.

— Nu vrei să dai vreo doi pumni? Îmi spuneau toți că erai bun la box.

Negroteiul zâmbește, îi place propunerea. E sigur de sine și continuă:

— Păi, dacă nu te-ai antrenat de mult timp și nu ai chef... mă rog. Toți spuneau că ești o legendă, o mare legendă și poftim, ești în fața mea...

Negroteiul râde vesel, prea sigur de sine. Probabil e din aceia care se antrenează în fiecare zi, cel puțin o oră și jumătate.

— Nu, de ce. Mă prind.

— Atunci mă duc repede să mă schimb.

Văd cum îi strălucesc ochii, mai șmecheri și un pic mijiți.

Corăbierul e la fel de idiot cum a fost.

— Aho, foarte tare întâlnirea asta! Eu pun pariu pe tine, Negroteiule. Mă servești cu un Gatorade, eu azi nu prea am bani.

Negroteiul face semn cu capul că da și se duce drept la vestiar. Corăbierul merge vesel la bar, confirmându-și astfel porecla, dar mai bine zis reputația. Eu rămân singur. Alessio mă fixează. Suge un Chupa-Chups și mă privește altfel decât mai devreme. Coboară ochii și continuă să citească un *Pariolo Pocket* pe care l-a pus pe masă. Răsfoiește câteva pagini, mă privește din nou și zâmbește.

— Scuze, Step, pentru ce s-a întâmplat. Nu te cunoșteam. Nu știam cine ești.

— De ce, cine naiba sunt?

Rămâne perplex o clipă, căutând să-i vină o replică. Dar nu-i vine. Se răzgândește și prinde curaj.

— Ești unul pe care-l cunosc toți.

Unul pe care-l cunosc toți... Mă gândesc o clipă.

— Da, e o părere interesantă. Bravo! Vezi, câteodată... n-am ținut cont de asta.

Zâmbește fericit, nici nu-i trece prin cap că îl țin de cretin.

— Ascultă...

— Spune-mi, Step.

— Nu știi, este aici ceva pentru box?

— Desigur.

Iese de după masă și se duce repede spre o bancă de la intrare. Ridică bancheta.

— Aici sunt lucrurile lui Marco Tullio. El nu permite nimănui să le folosească.

— Mulțumesc.

Mă privește cu entuziasm. Mă așez pe bancă și încep să îmbrac mânușile. Nu-l privesc, dar simt că nu mă scapă din ochi.

— Vrei să ți le strâng?

Îl privesc o clipă.

— Ok.

Vine iute spre mine. Apucă șireturile cu grijă, le trage strâns pe dinăuntru, o face cu precizie. Acum nu râde, e serios. Își mușcă ușor buza, în timp ce părul lung îi cade peste ochi. Cu cealaltă mână îl aruncă în spate și continuă să-și facă treaba. Lent, cu grijă, strângând cu precizie.

— Gata! zâmbește.

Mă ridic în picioare. Bat mânușile una de alta.

— Îți vin bine, nu?

Vrea să fie sigur să n-a muncit degeaba.

— Foarte bine!

Din vestiarul pentru femei ies cele două fete cu care am vorbit mai devreme. Cea înaltă poartă niște pantaloni negri strâmți, machiaj ușor și un ruj care-i face buzele calme și binevoitoare. O geantă de umăr, o cămașă albă cu nasturi mici sidefați, totul se asortează cu mersul ei elegant. Cea josuță are o fustă scoțiană în carouri albastre și maro, prea scurtă pentru picioarele ei și mocasini negri care nedreptățesc bluza ei de culoare azurie. Cu ajutorul machiajului a încercat să facă minuni. Dar, cel puțin pentru azi, cei de la Lourdes ar putea să-și ia vacanța: minunea nu s-a produs. Se opresc în fața mesei de la intrare. Alessio se apropie de ele și le dă abonamentele.

Cea înaltă vine spre mine:

— Salut, sunt Alice.

— Stefano.

Întind mânușa de box, ca și cum i-aș da mâna. Ea mi-o strânge zâmbind.

— Ea este prietena mea Antonella.

— Salut.

— Ce faci, te bați?

— Da, am să încerc.

— Nu-i nimic dacă rămânem să ne uităm?

— De ce nu? Dacă sunteți susținătoarele mele, chiar mă bucur.

Râd.

— Bine, pariem pe tine. Care-i miza?

În acel moment iese Negroteiul. Poartă o pereche de șorturi albastre, moi și lungi, de adevărat boxer. Și-a pus deja mănușile. Are niște semne pe brațe și două-trei tatuaje în plus. E bine făcut. Nu mi-l aminteam așa. Alice se apropie de mine.

— Te bați cu Negroteiul? Înseamnă că și el e cunoscut.

— Da, de ce?

— Mi se pare că ne-am înșelat pariind pe tine.

Mă privesc și par într-adevăr îngrijorate. Încerc să le liniștesc.

— Haideți, fetelor, nu vă temeți! Nu va dura mult.

Negroteiul ne întrerupe.

— Intrăm? se grăbește.

— Cum să nu. Mergi tu primul.

Intră în sala de aerobică. Două fete fac exerciții pentru abdominali pe niște covorașe albastre de cauciuc. Pufnesc când ne văd intrând.

— Vai, numai să nu ziceți că trebuie să plecăm. Încerc să prefac totul în glumă.

— Dacă nu cumva poate vreți voi să vă luați la pumni.

Negroteiul nu are simțul umorului.

— Hai, valea de-aici!

Într-o secundă sunt afară.

— Trei runde fără pauză, de acord? îmi zice pe un ton excesiv de dur.

— De acord. Va ieși un antrenament bun.

— Va ieși o partidă bună.

Zâmbește într-un fel antipatic.

— Ok, cum zici.

Alice e lângă fereastră.

— Cronometrezi tu?

Zâmbește încuviințând.

— Da, dar cum se face?

— Foarte simplu. La fiecare un minut și jumătate, strigi „Stop!”.

— Am înțeles.

Se uită la ceas așteptând să dea startul. Între timp eu sar pe loc. Îmi încălzesc brațele. Îmi vine în minte un lucru. Antonella, fata josuță, la sfârșitul fiecărui minut și jumătate ar putea intra cu o tăbliță cu numărul rundei înscris pe ea mergând legănat împrejurul sălii, ca în filmele americane. Dar aici nu suntem în America. Și nici în film. Suntem în sala de sport. Și Negroteiul începe a sălta, își lovește încontinuu mânușile una de alta, fixându-mă. Alice își ridică ochii de la ceas. Îmi întâlnește privirea. E puțin îngrijorată. Într-un anumit fel se simte responsabilă. Dar apoi hotărăște că nu mai poate să aștepte. Și aproape că urlă:

— Start!

Negroteiul îmi vine imediat în întâmpinare. Zâmbesc în sinea mea. Unicul lucru pe care n-am încetat niciodată să-l fac în

America în acești doi ani a fost să merg la sală. Ca să fiu mai exact, am făcut box. Numai că acolo sunt adevărați boxeri de culoare și sunt toți rapizi și puternici. A fost greu să-i înfrunt. Foarte greu. Dar mi-a prins bine. Și m-am descurcat. Dar acum ce fac? Mă distrag... Exact la timp. Negroteiul îmi aplică doi pumni puternici în față. Mă dezechilibrez la dreapta și la stânga. Mă aplec la tentativa de a mă lovi în maxilar. Respir și sar îndepărtându-mă. Evit alte două lovituri și încep să salt împrejur. Negroteiul face o mișcare prefăcută și mă lovește drept în stomac. Tresar, mă îndoii în jumătate. La naiba, nu-mi ajunge aer. Îmi iese un horcăit și văd cum încăperea se învârte în jurul meu. Da, m-a pocnit bine. Reușesc să mă ridic la timp și văd cum mânușa lui vine spre mine din dreapta. Mă eschivez instinctiv. Dar mă lovește dintr-o parte, spărgându-mi buza inferioară. Drăcie! Drăcie! Pui de cățea! Îl privesc. Îmi zâmbește.

— Cum te simți, legendarule Step?

Chiar o face pe prostănacl. Încep să salt.

— Acum mai bine, mulțumesc.

Îmi revin treptat. Totul devine clar. Mă uit în jur. La geam s-a adunat o mulțime de oameni. Le recunosc pe Alice și pe prietena ei Antonella, pe Alessio, pe Corăbier și mai sunt câțiva. Încetez să-i privesc și mă întorc concentrat asupra lui. Acum e rândul meu. Mă opresc. Negroteiul saltă și-mi vine în față, se acoperă cu stânga și cu dreapta mă atacă. Îl las să treacă pe-alături ferindu-mă în dreapta, după care îl lovesc puternic cu stânga, exact deasupra sprâncenei. Intru din nou și cu toată puterea îl lovesc cu dreapta, în plină figură. Simt cum îi trosnește nasul sub mânușă. Nu reușește să se retragă, că îl lovesc de două ori în ochiul stâng,

prima lovitură o parează bine, iar apoi lasă gărzile jos și a doua îi vine drept ca un bolid. Se dă înapoi și clatină din cap. Își deschide ochii la timp tocmai ca să vadă pumnul meu venind spre el. Îi sparg sprânceana dreaptă. Sângele îi țâșnește imediat, curge pe mânășă de parcă ar plânge cu lacrimi înroșite. Încearcă să se acopere cu mânușile. Îi dau un *uppercut* direct în stomac. Se îndoiaie și lasă mânușile în jos. Eroare. Vezi... Eroare. Am văzut odată în America cum se face asta și instinctiv am făcut la fel.

— Hei, Negroteiule, cum te simți acum?

Nu aștept răspunsul. Îl cunosc deja. Încerc dreapta și-o fac să explodeze. De jos în sus, sub barbă. Negroteiul aproape că sare înapoi din cauza loviturii. Zboară ca într-o magie. Aterizează pe stepperele roșii și violete și le împrăștie pe jos. Se îndreaptă spre oglindă și alunecă încet, lăsând o urmă roz. Până la urmă ajunge jos, pe linoleumul bej care imediat se acoperă cu sânge.

Mă uit la Alice.

— Cât ne-a mai rămas?

Alice se uită la ceas. Mai sunt câteva secunde.

— Stop! Acum s-a terminat.

— Ai văzut? Ce ți-am spus? N-a durat mult.

Ies din sala de aerobică. Corăbierul se agită înăuntru ca să vadă cum se simte Negroteiul.

— Nu-ți face griji. M-am uitat deja, respiră.

Corăbierul se liniștește.

— Ești al naibii, Step! Ce l-ai mai umflat.

— El voia foarte mult să aibă un meci serios... și l-a avut.

Mă duc spre oglindă. Mă uit la buza mea. E spartă și umflată de-acum. Sprânceana în schimb e la loc. Alice se apropie de mine.

— Dacă ar fi fost un adevărat meci de box și aș fi pariat toți banii, aș fi pierdut.

— Ce legătură are? În așa caz ne-am fi înțeles și eu m-aș fi trântit jos după prima rundă.

Alessio se apropie de mine:

— Iar eu aș fi câștigat toți banii! Auzi, nu știu de ce, dar presimțeam că tu vei câștiga.

— Cum adică nu știi de ce?

Îl văd din nou în încurcătură, ar vrea să spună ceva, dar nu știe ce. Îl ajut.

— Hai, scoate-mi mănușile...

— Ține. Ți-am adus puțină gheață pentru buză.

E Alice. Se apropie cu un șervețel de hârtie, cu niște cuburi înăuntru.

— Mulțumesc! Spune-i prietenei tale să-l stropească pe Negrotei cu apă rece pe față. Îi va face bine.

— Îl stropește de-acum.

Alice mă privește ciudat. Mă uit în sală. Antonella îl ajută pe Corăbier să aducă în ordine fața Negroteiului. Machiaj sau miracole, dacă totul va fi bine, fata va reuși să obțină ceva. De la Corăbier sau de la Negrotei. Nici nu știu care-i mai rău. Unul n-o să-i plătească, celălalt are s-o violeze. Dar nu-i treaba mea. Mă așez pe bancă. Îmi pun șervețelul pe buză. O văd pe Alice care mă privește. Ar vrea și ea să spună ceva. Nu-i dau ocazia. N-am nicio dorință. Cel puțin, nu acum.

— Scuze, mă duc să fac un duș.

Și așa dispar de pe scenă. Îi las singuri. Pentru o clipă, mi-i imaginez pe Alessio și Alice la o cină, încercările lor de a face

puțină conversație. Fede nu ar fi încântată. Dar nici asta nu-i treaba mea. Apoi, fără alte gânduri, mă bag sub duș.

EȘTI
ÎN
CĂUTARE
DE

LIBERTATE

ATUNCI
CÂND
TE
SIMȚI
PRIZONIER.

Cine n-a fost la Vanni, nu va putea înțelege. Poate chiar și dacă a fost. Opresc motocicleta în față și cobor. E un fel de cartier arab, cu mulți oameni de culoare. O femeie cu buzele mari, aproape la fel ca și sânii, cu un tip cu părul rărit la tâmple. Femeia are o fustă scurtă și niște picioare perfecte care se termină cu două fese rotunde, dar și acelea refăcute. Desigur că râde ascultând ce-i povestește tipul chel, apoi răspunde la telefon inventând, evident, vreo minciună. Chelul se preface neatent, își afundă amândouă mâinile în buzunarele unei gece decolorate. Găsește o țigară și o aprinde. Trage din ea prefăcându-se mulțumit, dar ochii lui fixează în continuare sânii femeii. Ea îi zâmbește. Cine știe, poate va reuși s-o aprindă și pe dânsa. Puțin mai departe – un haos total. Toți vorbesc, cineva cere un *frozen yoghurt*, băieți așezați pe motociclete își fac planuri pentru seară. Un Maserati trece prin față căutând unde să parcheze. Un Mercedes optează pentru un loc în al doilea rând. Toți se cunosc, toți se salută. Este și Gepy așezat pe o SH50, păr foarte scurt, brățară tatuată pe braț în stil maori și urma ștearsă a altui tatuaj făcut cu mult timp în urmă la încheietura mâinii drepte. Încă se poate citi cuvântul „Durere”. Poate așa speră că loviturile cu pumnii pe care le va da vor fi mai eficiente. Zâmbet inexistent ca întotdeauna. Se uită în jur fără a căuta ceva anume. Are un

hanorac descusut de mărimea 48-50, suflecat cât mai sus, lăsând să se vadă un braț puțin antrenat, foarte slab conturat. Mă privește distrat și nu mă recunoaște. Poate-i mai bine așa. Eu trebuie să mă întâlnesc cu un om important, și el nu face parte din acest cerc. Un om influent. Încerc să mi-l imaginez din descrierea pe care i-a făcut-o tatăl meu. A vorbit despre un om foarte cult, înalt, elegant, slab, întotdeauna bine îmbrăcat, cu părul lung, ochi întunecați, o cravată Regimental nu foarte tare strânsă în jurul gâtului. Tatăl meu a insistat asupra acestui detaliu. „Cravata strânsă nu prea tare are o mare semnificație, Step, dar nu toți reușesc să înțeleagă.”

Îmi închipui că nimeni nu l-a întrebat despre asta. Privesc în jur. Nu-i nimeni care să semene cu „un om influent”. Uitându-mă mai bine, observ că nu-i niciunul slab. Gepy, să zicem, este un pic slab. Dar îi lipsesc toate celelalte. Stă mereu acolo, așezat pe SH50. Pe-alături trece o țigancă bine făcută, are mai puțin de cincizeci de ani. Gepy e distrat, țigancă, de la spate, îl apucă de mână.

- Un euro pentru viitorul tău. Îți va aduce noroc.
- Hei, ce vrei? Nu ți-am cerut nimic. Ce, ești tâmpită?
- Ai încredere în mine, dă-mi voie să-ți ghicesc în palmă, domnule!

Țigancă începe să-i atingă cu degetul mâna lui Gepy, ca și cum i-ar ghici.

— Văd aici norocul...

Gepy se sperie și vrea să-și retragă mâna.

— Mai du-te dracului! Nu vreau să-mi știu viitorul!

Dar țigancă insistă și-i ține mâna.

— Dă-mi să văd mai bine, numai un euro ți-am spus.

— Hei, ai terminat sau nu? Nu mă înnebuni!

Țiganca insistă. Ține să-i prezică viitorul. Dar nu gratis, pe bani! Începe o luptă ridicolă. Bruscu, Gepu o scuipă în față și pufnește în răs. Țiganca ridică poala fustei, arătându-și gleznele smolite, și își șterge fața. O dungă mai deschisă îi apare pe obraz, în timp ce din gură încep să-i iasă blesteme:

— Crăpa-ți-ar ochii, nenorocitul!

— Ce? Ce-ai zis? Eh! Ce? Când ți-oi da una...

Gepu coboară iute de pe SH50 ca să-o lovească, dar țiganca se îndepărtează. Câțiva urmăresc scena. Apoi se prefac toți că nu au văzut nimic și continuă să vorbească între ei. Întâmplarea a fost ca un banc vesel pe care să-l povestești la o cină sau să-l folosești în cine știe ce situație. Un lucru e sigur. Gepu nu poate fi omul pe care îl caut. Îl văd până la urmă. Iată-l. Pare un străin în mijlocul acestei confuzii. Așezat singur la o măsuță, soarbe o băutură de culoare deschisă, cu o măslină plutind în pahar. Are părul lung, ca în descrierea lui tata, un costum de in, albastru-închis, o cămașă albă călcată impecabil. O cravată lejeră, cu dungi albastre și negre, alunecă de-a lungul pieptului slab, ajungând până la centură. Stă cu picioarele încrucișate. De sub pantaloni se vede o pereche de Top Sider, nici prea noi, nici prea vechi, uzați într-atât cât să se asorteze perfect cu centura de la pantaloni. Dacă încă îmi mai rămânea o urmă de îndoială, gulerul cămășii descheiat la nasturii de sus a reușit să-o șteargă complet. El e.

— Salut.

Se ridică în picioare. Pare fericit să mă vadă.

— Vai, bună ziua, sunteți Stefano?

Ne strângem mâna.

— Tatăl dumneavoastră mi-a povestit multe lucruri interesante.

— Ce altceva putea să facă?

Râde.

— Cer scuze.

Îi sună telefonul.

— Salut. Desigur, nu-ți face griji. Am aranjat deja totul. Și totul e în ordine. Ai să vezi, vor semna.

Om influent, îi place cuvântul „totul”.

— Acum, scuză-mă, sunt la o întâlnire. Da, ciao. Desigur. Desigur că-mi face plăcere, ți-am spus...

Închide telefonul.

— Un băgăcios, zâmbește. Mă ierți. Ce spuneam?

Continui să-i vorbesc și să-i povestesc despre cursurile pe care le-am făcut la New York.

— Așadar, grafică în 3D.

— Da.

— Perfect.

Încuviințează mulțumit. Pare să cunoască foarte bine domeniul. Sună iar telefonul.

— Cer scuze, azi chiar e o zi plină.

Încuviințez, prefăcându-mă că înțeleg. Îmi închipui că la el fiecare zi e așa. Îmi amintesc că și eu am telefon. Aproape că roșesc prosteste. Îl scot din geacă și îl închid. A observat. Sau poate nu.

Încheie discuția:

— Bine, îl închid și eu ca să putem discuta liniștiți.

A observat.

— Vei fi, aşadar, asistentul designerului. Se numeşte Marcantonio Mazzocca. E foarte bun. Îl vei cunoaşte în curând, vine înapoi, cu el am vorbit la telefon.

Sper să nu fie primul tip cu care a vorbit şi a închis numindu-l „băgăcios”.

— Îţi imaginezi, e un aristocrat, are plantaţii de viţă-de-vie la Nord. La Verona, adică, tatăl lui are. El a început să picteze, să facă tablouri. A venit la Roma şi a început să umble prin localuri cu invitaţii, ştii tu, pentru tot felul de petreceri şi alte chestii. Puţin câte puţin s-a specializat apoi în grafică de calculator şi până la urmă a ajuns la mine.

Îl ascult. Desigur, ca să citez din filmul *Nella morsa del ragno*, „fiecare face ceea ce este.” Dar hotărâsc să nu spun asta, mai întâi aş vrea să-l cunosc pe acest Mazzocca. Bea puţin din aperitiv. Salută pe cineva care trece pe-acolo. Se şterge cu un şerveţel de hârtie. Zâmbeşte. E mândru de autoritatea sa, de hotărârile sale, de faptul că l-a angajat pe un aristocrat să facă grafică computerizată în emisiunile sale televizate.

— Sper să te înţelegi bine cu el. E un pic băgăcios, dar... El a fost cel cu care a vorbit primul.

— ... E foarte priceput în domeniul lui şi apoi... Nu reuşeşte să încheie fraza.

— Step, tu eşti?

Îmi ridic privirea. Numai nu asta. Gepy e înaintea mea, cu faţa lui de idiot, zâmbitor, cu braţele deschise, ridicate în sus. Ar semăna cu un predicator un pic ţicnit, dacă nu i-ar ieşi părul afară din hanoracul descusut.

— Nu pot să cred, tu ești! bate palmele una de alta, cu o putere excesivă. Chiar tu ești! Pe unde naiba te-ai pierdut?

— Salut, Gepy, ce mai faci?

— Foarte bine și nu-ți închipui cât de fericit sunt să te văd. Da' ce faci aici așa gătit? Oho, nu-mi vine să cred. Step e din nou în piazza!

Ar vrea să strige să-l audă toți, privește în jur, dar nu înțelege că show-ul lui nu interesează pe nimeni. Pe mine precis. Poate pe domnul Romani... Dar nu cred că i-ar putea fi el spectatorul țintă.

— Scuză-mă, Gepy, noi discutăm.

Mă uit la domnul Romani căutându-i, nu știu de ce, susținerea. Îmi zâmbește amuzat și face o grimasă ca și cum ar spune să nu-mi fac griji, sunt lucruri care se întâmplă, nu știi cu câți smintiți ca ăsta am eu de-a face. Cel puțin asta mi-ar plăcea să citesc pe fața lui.

— Oho, Step, încă îmi amintesc cum l-ai pocnit pe Mancino! Eram la gelateria lui Giovanni, îți amintești? Acela o făcea pe șeful, și când ai venit tu... Nici n-ai coborât bine de pe motocicletă că el a și șters-o. Erai super tare, Maică Sfântă! Mancino crezuse că ai dispărut, dar... Gepy râde în hohote. Poc, i-ai dat una drept în burtă, el nici n-a reușit să-și dea seama. Pe urmă poc, poc, poc, una după alta drept în nas!

Gepy saltă în sus aruncând pumni în aer.

— Poc, poc, poc! Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Ce mai bătaie, l-ai distrus. Da' atunci, la benzinăria de pe Corso Francia, la Beppe. Când au venit cei doi fraieri într-un Renault 4, care mi-au spus mai apoi că erau prieteni cu Mancino și te-au înconjurat.

— Gepy, scuză-mă, dar îți repet, eu discut cu domnul.

— Nu, nu-i niciun deranj.

Romani soarbe aperitivul, pare sincer interesat.

— Lasă-l să vorbească.

Gepy mă privește întrebător și, fără să aștepte vreun semn de încuviințare, continuă să povestească liniștit:

— Aveau și lanț. Oho, ei și? După aceea se pare că au rupt prietenia cu Mancini... Ha-ha-ha!

Începe să râdă și mai obraznic decât prima dată.

— Ce mai istorii! Dar au trecut acele vremuri, au trecut. Acum sunt toți cuminți, stau ca oile la stână, fără nume, fără reguli, fără onoare... Îți închipui, acum dacă te dai la iubita unuia, acela nici nu se stresează. Niciun fel de principii și valori.

Acest sfârșit de discurs nostalgic și amar mă convinge că trebuie să-l opresc.

— Ascultă, poate ne vedem într-o seară. Ce zici?

— Numaidecât! Ține, îți las numărul meu.

Scoate o carte de vizită din buzunarul posterior al blugilor. Mă uit cu dispreț. Are pe ea numărul de telefon și fotografia lui Gepy, perfect imprimată în alb și negru, cu el în pieptul gol, mimând o poziție de culturist sau ceva de genul.

— Tare, nu? Mi le-am făcut în 2000, devine serios. Sunt pentru serviciu, mda!

Se dă înapoi și-mi arată gestul clasic: degetul mare, mezinul, urechea, gura.

— Să mă suni, Step, mergem la o pizza. Contez pe tine!

Încuviințez schițând un zâmbet. Gepy clatină din cap și se îndepărtează săltând.

— Îmi pare un tip simpatic.

Romani mă privește nesigur. Dar nu-l prea convinge nici propria afirmație.

— O fi, în felul său... Demult nu l-am văzut. Pe timpuri era foarte vesel.

— Pe timpuri? Se pare că a trecut un secol. De fapt e vorba de câțiva ani, nu?

Întrebarea lui rămâne în aer. În fond, a trecut foarte mult timp. Romani termină de băut aperitivul.

— Uite-l! Vine. E Marcantonio.

Un ciudat amestec dintre Jack Nicholson și John Malkovich se îndreaptă zâmbitor spre noi, fumând o țigară. Un început de chelie, păr scurt deasupra urechii și perciuni lungi care-i mângâie obrazul închizându-se ca o virgulă. Zâmbet atrăgător, privire de șmecher. Cu un gest ușor îndepărtează țigara, apoi face o piruetă în jurul său și se așază pe scaunul liber de lângă noi.

— Hei, ce se-aude? Am fost nițel băgăcios la telefon, da? nu-i permite lui Romani să răspundă. Dar e atuul meu principal. Să-l scot pe om din sărite, dar lent. Ca picătura chinezească, pic, pic, până ruginește și cel mai dur metal. E o chestiune de timp, e destul să nu te grăbești, și eu nu mă grăbesc deloc.

Scoate un pachet de Chesterfield light albastru și-l pune pe măsuță alături de un Bic negru.

— Marcantonio Mazzocca, nobil decăzut, trăiesc din salariu.

Îi întind mâna.

— Stefano Mancini, cred, asistentul tău.

— Asistent, ce termen lipsit de noblețe au inventat ca să ne împartă pe roluri.

Romani îl întrerupe.

— Cât n-ar fi de lipsit de noblețe, dar el va fi asistentul tău. Bine, eu acum vă las. Explică-i totul, cât mai clar. Pentru că va începe de luni. Ieșim în emisie peste trei săptămâni. Și totul trebuie să fie perfect.

— Va fi perfect, boss! Am adus logo-ul pentru titlu, dacă sunteți amabil să-l controlați...

Îi întinde o mapă mică care, ca printr-o magie, a apărut în buzunarul interior al sacoului său lejer. Romani o deschide. Marcantonio îl privește calm, sigur de lucrul său. Romani e mulțumit, apoi observă:

— Hm, e puțin cam închis la culoare și... Scoate toate zorzoanele, săgețile acestea de-aici... Totul trebuie să fie cât mai simplu!

Romani se îndepărtează cu mapa sub braț.

— Vrea să aibă mereu ultimul cuvânt, îl face să se simtă mai sigur de sine. Noi deja îi cunoaștem jocul.

Își aprinde încă o țigară. Se relaxează, se lasă pe scaun și scoate din buzunar o altă mapă.

— Et voilà!

Același desen, cu logo-ul mai deschis și fără săgeți, exact cum a cerut Romani.

— Ai văzut? E gata făcut. Se întinde uitându-se în jur.

— E fantastic aici, nu-ți pare, asistentule? Uite ce culori, ce femei... o vezi pe aceea?

Îmi arată o blondă cu părul scurt, corp musculos și ferm. Fund înalt care se pierde sub o fustă strâmtă, nasul un pic cam mare în comparație cu buzele, pe care privindu-le, poți să presupui cât de bune sunt la o treabă plăcută.

— Am cunoscut-o într-o manieră profundă. Face parte din cerc, știi...

— Adică?

— Cercul... nostru de lucru, femeii de imagine.

Scoate fum din gură râzând.

— I-ai văzut buzele? M-a scurs până la fund! Confirmare pentru treaba plăcută.

— Adică, vrei să zici că toate sunt așa?

— Nu toate. Sunt și mai ceva, sunt foarte frumoase. Ai să le vezi. Sunt veritabile. Sunt femei fantastice, în rochii colorate, dansatoare, figurante. Râd, se aprind din nimic, ca niște bombușoare cu fitilul scurt. Iar după sânii aceia, strânși de corsete imposibile, după acele funduri ferme, acoperite cu niște chiloței minusculi, se ascund poveștile lor. Triste, vesele, absurde. Sunt fete care încă învață, care au deja un copil, dar n-au soț, care n-au niciun fel de studii, care vor să se mărite sau să divorțeze, care nu se vor căsători niciodată sau care încă visează s-o facă. Toate adunate acolo, cu un singur lucru în comun: să apară pe sticlă. Să apară...

— Văd că îți plac, dacă reușești să le descrii așa. Ca un poet.

— Eu sunt Marcantonio și vin de la Nord, dincolo de Milano, din Veneto, care-i mai bogat. Și n-am niciun ban. Mi-a rămas sângele nobil și dorința de a le iubi pe toate, cu asta voi fi mereu bogat. Trebuie să le vezi... Ai să le vezi, așa-i?

— Cred că da.

— Nu, chiar da. Ești asistentul meu sau nu? Atunci ai să te distrezi pe cinste!

Mă bate cu palma pe umăr ridicându-se.

— Bine, pa.

Ia țigările și bricheta și le pune în buzunar. Zâmbește și ridică o sprânceană. Se duce spre fata cu părul scurt, blond și o înconjoară. Rămân un pic să-l privesc. O mai înconjoară o dată pe fată, după care se oprește și se postează în fața ei, cu mâinile în buzunarul sacoului. Începe să vorbească, liniștit, înfumurat, zâmbitor. Ea îl ascultă curioasă și începe a râde. Ea clatină din cap. El îi face semne, ea se gândește o clipă, apoi pare să opteze pentru *da* și pornește spre intrarea în Vanni. Marcantonio mă privește, zâmbește și-mi face cu ochiul. O ajunge din urmă. Îi pune o mână pe umăr ca s-o ajute, chipurile, să intre. Ea se lasă ghidată și dispar ambii din vizorul meu.

Volum dat la maximum. *What if there was no light, nothing wrong, nothing right, what if there was no time...* Vocea lui Chris Martin din Coldplay umple odaia. Poate pentru a acoperi alt sunet. Acel zgomot lung și continuu care îl simte înăuntru, o chemare care nu încetează nicio secundă și o tulbură de câteva ore.

— Daniela, ce-i cu tine, ești surdă? Dă mai încet, te rog. Sau vrei ca și Fiore de la poartă să învețe cântecul?

Pentru o clipă și-l imaginează pe Fiore cum cântă în engleză cu accent italian, în timp ce taie florile, și asta o distrage și o face să zâmbească. Pentru o clipă. Pentru că apoi îndoiala se întoarce la ea, o cheamă. Da, mamă, mai bine eram surdă, mai bine nu auzeam vocea care continuă să-mi spună unicul adevăr pe care nu vreau să-l aud. Mai degrabă aș cânta împreună cu Chris acele cuvinte care acum îmi par atât de adevărate, atât de potrivite... Daniela începe să le traducă în gând. *Ce s-ar întâmpla dacă n-ar fi lumină, nimic greșit, nimic corect, ce s-ar întâmpla dacă n-ar exista timpul...* Da. Dacă n-ar exista timpul. Dacă nu ar mai fi. Destul. Trebuie să facă ceva, trebuie să se clarifice o dată pentru totdeauna.

— Alo, Giuli? Te deranjez? Ce faci?

— Salut! Nu, fii pe pace, chiar mă gândeam la tine!

— Te gândeai la mine? N-ai altceva de făcut?

— Bravo, văd că ești simpatică. Vrei să știi de ce?

— Spune-mi.

— Descarc pozele pe care le-am făcut la petrecere. Sunt foarte faine! Au ieșit bine, chiar dacă nu prea era lumină. Ești și tu când dansezi și o faci pe țicnita!

— Într-adevăr? N-am observat că m-ai fotografiat.

— Te cred, erai cu totul ieșită din minți! Ești tu cu Brandelli, pe urmă tu cu doi nebuni dezlănțuiți care săreau în jurul tău, iarăși tu cum îi strigi ceva cuiva... Și atât, pentru că într-un anumit moment ai dispărut! Nu te-am mai văzut! Pe unde naiba ai fost? Trebuie să-mi povestești tot ce n-am putut fotografia!...

— Da! A fost o petrecere pe cinste, așa-i? M-am distrat foarte bine! Și în sfârșit am făcut-o! Ca să vezi, Chicco a fost drăguț, iar tu îl vorbești de rău... Dar aproximativ la ce oră am dispărut cu el?

Giuliei nu-i trece prin cap. De ce ar trebui? Vocea Danielei tremură când o întreabă, în încercarea de a fi cât mai sigură și firească posibil.

— Da, de fapt, cât am stat acolo cu el? Tu erai trează, ai observat, nu? După cât timp m-am întors la tine și am plecat?

— Ce dracu', tu într-adevăr nu-ți amintești nimic?! Pastila de extasy a avut un efect ciudat asupra ta! Cu el nu știu, pentru că să-ți spun sincer, pe Brandelli l-am văzut așezat pe canapea, vorbea cu niște țoape, iar tu nu mai erai. Poate până atunci ați dispărut împreună. La mine te-ai întors după vreo două ore. Înseamnă deci că v-ați distrat! Hai, îmi povestești? Cum a fost el? Cum a fost în general? Ți-a plăcut?

— A fost altfel decât credeam, dar, de fapt, cum poți să-ți faci impresie despre ceva ce nu ai mai făcut? Până nu te pomenești... hai, îți povestesc totul data viitoare când ne vedem. Totul... din puținul pe care mi-l amintesc! Cum fac acum la telefon? Știi că pot să mă audă. Dacă află mama, sunt terminată. Chiar dacă țin volumul la maximum, ea are urechi de indian. Hai, am să trec pe la tine degrabă. Acum trebuie să plec.

— Ei bine, tu mereu fugi când e cel mai interesant. Te aștept, femeie experimentată. Să-mi trimiți un sms mai întâi, ca să fiu acasă. Cum să pierd povestea primei nopți a micuței Gervasi?!

Vai, Giuli, dacă aș putea să fug cu adevărat. Cel puțin i-aș auzi în sinea mea numai pe Coldplay, nu și această îndoială care nu mă lasă în pace.

— Ok, ciao.

Nimic. Îndoiala e încă acolo. Subtilă ca un vâl care ascunde adevărul. Grea ca o piatră de moară care-mi macină liniștea.

You don't have to be alone, you don't have to be on your own... Următoarea piesă. *A message...* Nu trebuie să fii singură, nu trebuie să rămâi pe cont propriu... Da, Chris, de ce nu vii tu aici, să-mi dai mesajul pe care îl aștept, noutatea pe care n-o știu? Volumul e tot la maximum. Raffaella s-a predat. Fiore, probabil, învață engleza. Cuvintele care ies din boxe continuă să-i transmită semne. Dar nu-i nimic de mirare: inima știe să aleagă coloana sonoră potrivită. Și cântecele nu ajung la tine din întâmplare. Ca și adevărul, și tot restul.

— Alo, Chicco? Te deranjez?

— Salut, micuțo, ce mai faci? A fost tare alaltăseară, nu? Ce mai petrecere! Diseară? Vin să te iau, ieșim să bem o cafea?

— Bine, ne vedem, hai! Da, într-adevăr bună petrecere, m-am distrat ca o nebună, nici n-am crezut! Și tu ai fost drăguț! Chiar dulce...

— Am văzut, ai întrecut măsura! Drăguț, dulce spui? Dar n-am făcut nimic! Aș fi putut să fiu, dacă nu dispăreai! Te-am pierdut aproape imediat și nu te-am mai văzut. Unde-ai dispărut? A fost o piesă lentă... de Vasco. Voiam să dansez cu tine. Unde erai? Pe urmă am vrut să te însoțesc acasă, dar tu cu Giuli nu mai erați! De ce?

Nu e din cauza dansului pe care nu l-au dansat. Și nici pentru că n-a petrecut-o acasă, dar o arde în stomac și inima îi bate mai repede decât ar fi normal. E din cauză că Daniela caută răspunsuri. Dar aude numai întrebări.

— Da, de fapt, scuze, voiam să-ți zic, Giuli l-a sunat pe fratele ei și el ne-a însoțit pentru că nu te găseam și nu răspundeai la telefon! Poate era descărcat. Scuze că am dispărut... m-am învârtit peste tot, am dansat, am răs și așa am pierdut simțul timpului! Bine, pa! Ne auzim mai târziu ca să hotărâm dacă ieșim la o cafea.

— De acord, micuțo, pe curând!

Micuțo. Păi... dacă ar putea fi ca mai înainte, când se jucau aici, în cameră, cu Babi. Când nu aveam nicio grijă. Când găseam toate răspunsurile, pentru că întrebările erau mai simple. Nu ca aceasta. Aceasta e dificilă. E absurdă. Într-atât încât nici Giuli și nici Chicco n-au putut să- mi alunge îndoiala. Dar ei au fost acolo. Da, acolo. Dar nu cu mine, nu în acea odaie. Numai timpul m-ar putea ajuta. Trebuie doar să aștept câteva zile... doar... pare ușor.

Daniela deschide dulapul și se privește în oglindă. Încearcă să observe pe față un semn, o schimbare, ceva ce ar ajuta-o să înțeleagă, care să-i dea cel puțin un fir de care să se agațe. Nimic. Doar o acnee ascunsă sub breton, apărută cine știe când, poate noaptea. Prea puțin pentru a fi semnalul unui adevăr profund care va ieși la suprafață. Poate e din cauza ciocolatei pe care a mâncat-o ieri. Apoi o senzație difuză, greu de definit, ceva ce simte mai jos.

Ultima piesă de pe CD. *How do you see the world?* O altă întrebare. Nici la aceasta nu-i ușor să răspunzi.

UNEORI

nu suntem în stare
să ne povestim

PRO
BLE
MELE

nici măcar nouă înșine

_____

— Cum a fost întâlnirea?

Nu reușesc să intru, că Paolo mă asaltează curios.

— Cred că bine.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eu cred că a fost bine, posibil am făcut o impresie bună.

— Adică?

— Încep de săptămâna viitoare!

— Perfect! Trebuie să sărbătorim. Îți pregătesc o cină fabuloasă. Am devenit un as în bucătărie. Știi, cât tu n-ai fost, am frecventat un curs la Constantini...

— În seara asta nu pot.

— De ce?

— Ies cu prietenii.

— Sau ieși cu Eva?

Mă privește răutăcios de parcă aș avea vreun motiv să-l mint. Mă face să râd.

— Ți-am zis cu prietenii. Ești fix ca mama.

— Apropo, a trecut pe-aici, a vrut să te salute.

Sunt în cameră și nu vreau să-l ascult. Cel puțin nu despre asta. Dar Paolo, cum e și firesc, nu vrea să știe și îmi strigă de departe:

— Mă auzi? Cu tine vorbesc.

— Desigur, cu cine dacă nu cu mine? Suntem numai noi în casă.

Ce tip. Apare la ușă.

— Uită-te aici.

Are o pungă transparentă în mână. Mă privește surprins:

— Cum, nu le recunoști? Turteluțe! Îți amintești? Sunt biscuiții cu miere și nuci pe care îi făcea mereu mama. Hai, cum să nu-ți amintești?! Le lăsa întotdeauna să se înmoaie și noi le mâncam când ne dădea voie să ne uităm la vreun film luni seara.

Scoate un biscuit.

— Hai, nu cred că nu-ți amintești.

Trec pe lângă el atingându-l.

— Da, îmi amintesc. Dar acum nu mi-e poftă. Mă duc să iau cina.

Lui Paolo îi pare rău. Rămâne acolo cu turteluța în mână și mă privește în timp ce îmi îmbrac geaca și iau cheile.

— Hai, am să mănânc mâine la dejun, bine?

— Ok, cum vrei.

Paolo mă privește cum ies, apoi își întoarce atenția asupra turteluței și încearcă s-o muște.

— Ah, e tare.

— Pune-le puțin în cuptor.

Sunt în ascensor și îmi închei geaca. Îmi trec mâna prin părul scurt și-l aranjez un pic. Turteluțele sunt cei mai buni biscuiți din lume, nu foarte dulci, cam greu de mestecat la început, dar apoi... Parcă ar fi de gumă, puțin tari, sunt gustoși, și din când în când, dai de miez de nucă. Mama. Mi-o amintesc la bucătărie.

— Amestecă mierea în cratiță încontinuu și guști tot timpul...

Își ducea la gură vârful unei linguri de lemn și ridica ochii în sus închizându-i, pentru a se putea concentra mai bine asupra gustului.

— Mai trebuie puțin zahăr. Tu ce zici?

Și mă invita să fac parte din joc, să gust cu lingura de lemn. Eu eram de acord. Eram întotdeauna de acord cu ea, cu mama. Cu mama mea. Ea atunci fredona: *Un elefant se legăna pe o pânză de păianjen...* Lua căpăcelul roșu de pe borcanul cu zahăr și, scuturând, presura zahăr în cratiță. Cât trebuia, după părerea ei. Închidea capacul borcanului, îl pune la loc, își ștergea mâinile de șorțul cu floricele și venea lângă mine să vadă ce fac.

— Dacă termini repede de învățat, îți dau cu o turteluță mai mult decât lui Paolo... numai el să nu afle.

Și râdeam împreună, ea mă săruta după gât în timp ce eu ridicam umerii strângându-i înfiorat.

Cât de greu se uită momentele frumoase.

Merg repede cu motocicletă. Vântul e plăcut și cald în seara asta de septembrie. Sunt puține mașini. O iau pe Corso Francia, în jos pe Vigna Stelluti și ajung până la semafor, apoi cotesc și o iau pe Flaminia. Accelerez. Imediat semaforul e verde, accelerez înainte să se schimbe culorile. E mai frig aici, îmi vine să tremur. E verde de-a lungul drumului. Printre dealuri mai înalte, cu vreo grotă ascunsă și arbori înalți care ascund din când în când luna. Motocicleta încetinește singură. Se termină combustibilul. Ciudat. Am făcut plinul. Poate sunt depuneri în carburator. De asta consumă mai mult ca de-obicei. Apăs pedala de accelerație și, fără să micșorez viteza, cobor cu mâna în jos, la stânga rezervorului până la pârghie. O dau mai jos spre rezervă. Trebuie să mă

alimentez. Trec pe lângă centrul comercial Euclide pe dreapta și puțin mai încolo îmi apar luminile unui self-service. Mă opresc lângă distribuitor. E aprins. Opresc motocicletă și bag cheile în capacul rezervorului. Mă ridic și-mi scot portmoneul din buzunarul de la blugi. Sprijinind motocicletă între picioare, iau două bancnote de 10 euro și le strecur în aparat. Pe a doua bancnotă a aruncă înapoi. Bag bancnota încă o dată și lovesc cu pumnul deasupra distribuitorului. Peste câteva secunde aparatul mă informează că a primit banii. Mișc motocicletă puțin în urmă și vreau să scot pompa. Drăcie, nu e posibil. Nu e posibil. Văd un lacăt sub distribuitorul de benzină Super. E blocată. Nu e lacătul obișnuit pe care-l au distribuitorii. E mai mare. A blocat și butonul de primire a cecului. E un truc! Trucul unui șmecher care vrea să-și facă plinul din contul meu. Mi-a șterpelit 20 de euro șmecherul ăsta... Drăcie. Drăcie. Drăcie. N-am timp. Trebuie să merg la întâlnire. Nu asta am vrut. Închid rezervorul, răsucesc cheia și pornesc furios. Pompa de benzină rămâne singură în liniștea nopții. Câteva mașini trec repede, îndreptându-se spre cine știe ce weekend magic, sau pur și simplu spre o cină ceva mai departe de Prima Porta. O pisică traversează piazza benzinăriei. Brusca se oprește, ca și cum ar fi auzit un zgomot straniu. Rămâne nemișcată în semiîntuneric, cu capul întors, gâtul un pic plecat și ochii semiînchiși. De parcă ar căuta ceva. Dar nu-i nimic. Pisica se relaxează și continuă să-și vadă de drum ducându-se cine știe unde. Câțiva nori trec repede. Un vânt ușor descoperă din când în când luna. De după ghișeul benzinăriei, o mașină se pune în mișcare. Apare o Miera de un albastru-închis, numai cu farurile de poziție aprinse. Înaintează lent spre pompa de benzină.

Parchează, oprește motorul și coboară un tip nu prea înalt, cu o căciulă neagră pe cap de care poartă fetele și o geacă Levi's întunecată. Se uită în jur. Nu vede pe nimeni, scoate din buzunar cheile de la lacăt și-l descuie. Nu reușește să pună mâna pe pompă că îi și apar la spate, îl arunc cu violență pe capota mașinii și sar peste el.

— Cum, drace, îți faci plinul pe banii mei!

Îi blochez gâtul, dar se agită. În acest timp căciula îi zboară de pe cap. Părul lung îi cade peste capota albastră. Încerc să-l lovesc cu mâna dreaptă în plină figură, dar razele palide ale lunii îi luminează chipul.

— Drăcie!... Ești fată.

Încearcă să se elibereze din prinsoare. Încă o țin în timp ce las brațul drept în jos.

— O fată, naiba să te ia! îi dau drumul.

Se ridică de pe capotă și își aranjează geaca.

— Ok, sunt fată și ce dacă? Ce te hlizești, ai vrut să mă bați? Nu mă tem de tine.

Foarte tare tipa asta. O privesc mai bine: stă cu picioarele îndepărtate unul de altul, poartă blugi cu talia joasă și niște sneakers Hi-Tech. Are un tricou negru sub geaca de blugi întunecată. E stilată. Își scoate căciula și o pune în buzunarul de la pantaloni:

— Și?

— Și ce? Tu ești cea care mi-a șterpelit banii?

— Ei și?

— Nimic.

Urc în mașină și scot cheile din panoul de comandă.

— Așa măcar scăpăm de urmărire.

Le pun în buzunar și merg puțin mai departe. Peste o clipă ies cu motocicleta de după gardul viu al benzinăriei. O pornesc și într-o secundă sunt în fața ei. Opresc și deschid rezervorul.

— Dă-mi pompa.

— Nici n-am de gând!

Clatin din cap, o iau singur și fac plinul. Îmi vine o idee, torn numai de 10 euro în rezervorul meu și mă opresc. Înconjur mașina cu pompa în mână, deschid capacul și torn de ceilalți 10 euro în mașina ei. Ea mă privește curioasă. E frumoasă, cu un aspect puțin agresiv. Poate e pur și simplu șocată că a fost prinsă. Părul îi vine în față, are ochi mari și întunecați și un zâmbet frumos, așa pare din puținul care s-a putut vedea. Face o grimasă ciudată de curiozitate.

— Și acum ce faci?

— Îți fac plinul.

— De ce?

— Pentru că mergem împreună la o cină.

Mut motocicleta și o închid în spatele ghișeului benzinăriei.

— Nici nu poate fi vorba! Eu la cină cu tine? Eu am altceva de făcut... Am o petrecere rave, mă întâlnesc cu prietenii mei.

Vrea să pară severă, dar îmi vine a râde.

— Atunci hai să ne înțelegem așa, tu ai vrut să-ți petreci seara cu cei 20 de euro ai mei, dar ești mult mai norocoasă și o petreci cu mine.

— Auzi tu...

— Sau, dacă nu-i suficient pentru orgoliul tău fantastic... să zicem așa: ori îți petreci seara cu mine, ori eu te denunț. E mai

simplu, nu?

Tipa îmi zâmbește răutăcios.

— Desigur, eu urc în mașină, mai precis în mașina mea cu un necunoscut.

— Nu mai sunt un necunoscut. Eu sunt victima jafului tău nereușit.

Pufnește.

— Atunci să vedem lucrurile altfel. Eu urc în mașină cu o victimă a unui jaf nereușit, ok? Până aici e clar. Dar de unde să știu eu că tu nu mă duci cine știe unde și profiți de mine? Dă-mi un motiv rezonabil.

Rămân în tăcere. Ducă-se dracului toți cei din cauza cărora ea acum nu poate avea încredere în mine. Toți căcăcioșii care le-au stricat fetelor impresia despre băieți, toți dobitocii care nu sunt în stare să le cucerească, toți cei care în zadar trăiesc pe fața pământului.

— Ok... ok...

Îmi vine a râde, dar știu că ea are dreptate.

— Atunci facem așa. Vezi celularul acesta? Îl scot din buzunar. Eu, cu un simplu apel, aș putea „profita” știi de câte? Așa că mai bine urcă și taci. Iată când un telefon îți poate prinde bine cu adevărat! Îmi trimite o privire plină de ură și vine spre mine. Se postează în fața mea și își întinde un braț cu mâna deschisă. Îi prind brațul în aer. Cred că vrea să-mi dea o palmă. M-am înșelat.

— Dar nu-ți fac nimic. Dă-mi cheile, conduc eu.

Zâmbesc, strecurându-mă în mașina ei.

— Vorbă să fie.

— Dar cum poți oare să crezi că eu aș putea avea încredere în tine?

— Nu, cum poți oare să crezi că eu aș putea avea încredere în tine? Tu care m-ai păcălit din mers.

Mă întind spre cealaltă parte ca să-i deschid portiera. Îi zâmbesc.

— Am dreptate sau nu? Urcă, mai repede.

Rămâne un pic perplexă, apoi, îmbufnată, urcă în mașină cu brațele încrucișate și privirea fixă înainte. Conduc un pic în tăcere.

— Hei, e bunișoară mașina ta.

— În toată afacerea asta este inclusă și conversația forțată?

De-abia am trecut de Saxa Rubra.

— Nu, dar acum putem încheia altă afacere. Vezi, eu pot să te dau jos aici și să plec cu mașina ta, evident fără să „profit” de tine, după cum zici tu... Pur și simplu, cu mașina ta... dar cu benzina mea. Așa că fii mai amabilă, distrează-te, zâmbește. Ai un zâmbet atât de frumos.

— Tu încă nu l-ai văzut...

— Întocmai... Ce mai aștepti? Zâmbește arătându-și intenționat dinții.

— Uită-te la mine, ești mulțumit?

— Foarte.

Întind mâna spre ea. Se ferește iute.

— Vai, ce faci?

— Mamă dragă, ce mai încredere! Vreau să mă prezint ca oamenii educați, nu ca cei care fură. Sunt Stefano, Step pentru prieteni. Stau cu mâna întinsă în semiîntunericul mașinii.

— Bine... Salut, Stefano. Eu sunt Ginevra, Gin pentru prietene. Pentru tine, Ginevra.

— Ginevra, e tare... cum au știut ai tăi că au adus pe lume așa o prințesă?

O privesc ridicând o sprânceană, dar apoi încetez și izbucnesc în râs.

— O, Doamne, scuză-mă îmi vine a râde și nu știu de ce. Prințesă.

Continui așa. O privesc și râd. Mă amuză. Îmi este simpatică. Poate pentru că nu-i frumoasă. Mașina se deplasează repede. Luminile felinarelor apar și dispar de pe chipul ei. O luminează, apoi iar o lasă în întuneric. Din când în când razele lunii cad peste ea. Are pomeți înalți și bărbie mică. Sprâncenele se ascund după părul întunecat. Are ochi căprui, intenși, vioi și veseli în pofida supărării. Da, m-am înșelat. Nu-i frumoasă. E foarte frumoasă.

— Au fost pricepuți părinții tăi. Ți-au ales cel mai bun nume: prințesa Ginevra...

Mă privește în tăcere.

— Stefano, părinții mei nu mai sunt. Au murit.

Îmi îngheață sângele. Cea mai puternică lovitură posibilă. În plină figură. Îmi schimb expresia de pe chip.

— Scuză-mă.

Rămânem un timp în tăcere. Mașina merge repede. Mă uit înainte la drum, încercând să pierd printre liniile albe greșeala pe care am făcut-o. O aud suspinând, poate că plânge. Nu prea am curaj să mă întorc, dar trebuie. O văd din unghi cum mă privește. Stă ghemuită lângă fereastră. E așezată pe-o parte. Pe neașteptate, izbucnește într-un râs nebunesc.

— O, Doamne, nu mai pot, ți-am spus o prostie! Unu la unu, bine? Facem pace.

Și sprintenă bagă un disc în aparatul stereo.

— Ai vrut război, ai primit război. Nu ți-a plăcut? O faci pe băiatul rău, dar de fapt ești un băiețuș sensibil. Sărmănelul...

Ginevra râde și se mișcă în ritmul celor de la Red Hot Chili Peppers.

— Unde mergem să mâncăm, mă rog?

Acum e mult mai calmă, stăpână pe situație. Rămân tăcut. La naiba, m-a păcălit. Bună lovitură, dar prostească. Cum poate să glumească despre astfel de lucruri? Continui să conduc privind înainte. Cu coada ochiului o văd cum dansează. Ține perfect ritmul, dansează veselă după Scar Tissue. Se agită mișcându-și părul. Râde și-și mușcă buza de jos.

— Hai, încă nu ți-a trecut? mă privește. Scuză-mă, ești la volanul mașinii mele. Desigur, cu benzina ta, o spun eu ca să n-o repeți tu. Duci o fată la o cină cu prietenii tăi, corect? Sau ceva de genul... Mai pe scurt, nu ai niciun motiv s-o duci, nu? Chiar tu mi-ai spus... Distrează-te... Zâmbește!!! Asta am și făcut. De ce n-o faci și tu acum?

Continui să tac.

— Mare treabă! S-a supărat. Ai fi preferat să fie într-adevăr morți? Bine, să încercăm să facem măcar un pic de conversație... Ai tăi ce fac?

— Foarte bine. Au divorțat.

— Uite la el, plagiatorul. Mamma mia, cum mă plictisești. N-ai putea inventa ceva mai bun?

— Ce pot să fac dacă așa este? Da' tu ești tare! Vezi, e vina ta, ai făcut să dispară credibilitatea din conversația noastră.

— Nu vorbești serios...

— Ți-am spus că da.

Acum ea tace. Mă privește cu uimire. Mă studiază dintr-o parte.

— Nu-i adevărat!

— Doar ți-am spus că da.

Încă nu e absolut convinsă de ceea ce i-am spus. În timp ce conduc, mă întorc s-o privesc. Pentru o clipă ne fixăm cu privirea. Pare să roșească. Dar e prea întuneric ca să pricep dacă-i adevărat sau nu.

— Hei, uită-te la drum! Benzina e a ta, dar mașina-i a mea. Vezi să nu mi-o boțești cumva!

Zâmbesc fără să mă observe.

— Mi-ai spus o prostie, așa-i? Nu sunt divorțați.

— Cum să nu, deja de câțiva ani.

— Păi, îmi pare rău, sincer. Oricum, am citit pe undeva că dintre cei care divorțează, șaiszeci de procente au copii mari...

— Așadar?

— Înseamnă că nu prea ai pentru ce te victimiza.

— Dar cine se victimizează? Ia auzi...

Aș vrea să-i spun toată povestea, poate pentru că nu știe nimic despre mine sau pentru că îmi inspiră încredere, sau pentru vreun oricare alt motiv, nu știu. Dar n-o fac, ceva mă oprește.

— La cine te gândești? La ai tăi?

— Nu, mă gândeam la tine.

— Cum e posibil, dacă nici nu mă cunoști?

— Mă gândeam cât de frumos e când nu cunoști pe cineva, dar stă alături de tine și poți fără probleme să-ți închipui câte și mai câte, jocuri ale fanteziei, ajungi cu ele unde vrei.

— Și tu unde ai ajuns?

Intenționat fac o pauză.

— Departe.

Chiar dacă nu-i adevărat, dar mă amuză s-o spun.

— Și, știi, m-am răzgândit, cred că ai dreptate.

— Adică?

— Am să profit de tine.

— Idiotule! Mare cretin mai ești! Vrei să mă îngrijorez, așa-i? Dar n-ai să poți, îmi pare rău. Am al treilea dan. Știi ce înseamnă al treilea dan? Îți explic imediat.

Vorbește agitată, iar eu o ascult amuzat.

— Asta înseamnă că nici n-o să reușești să pui mâna pe mine și ai să te tăvălești pe jos, ai priceput? Al treilea dan la karate. Am mai făcut și kick-boxing. Încearcă să întinzi mâna spre mine și ești terminat. Terminat.

— Ce mai? Sunt în siguranță, nu?

Nu reușesc să termin fraza că volanul îmi fuge din mână. Micra derapează periculos. Întorc volanul din zbor și iau piciorul de pe accelerație. Ginevra cade peste mine. Duc mașina ușor spre dreapta în timp ce ea se ridică. E foarte speriată. Mă lovește tare cu pumnul în umăr, de mai multe ori în același punct.

— Imbecilule, m-ai speriat! Cretinule!

Râd.

— Auuu, oprește-te, fii cuminte! Eu n-am nimic cu asta. Se pare că s-a spart roata.

— Ce vorbești? Ai făcut-o intenționat!

— Îți spun că nu.

Cobor din mașină și mă aplec lângă capotă ca să văd roțile.

— Iată aici, ai văzut?

Coboară și ea, și vede roata spartă.

— Și acum ce facem?

— Sper că ai o roată de rezervă.

— Desigur că am.

— Bravo!

Rămânem așa să ne privim.

— Păi?

— Păi ce? Du-te și adu-o!

— Dar scuză-mă. Tu conduceai. Deci e vina ta.

— Poate... Însă mașina e a ta. Înseamnă că roata o schimbi tu.

Ginevra se îmbufnează și se duce spre capota mașinii.

— E dincolo, în spate!

— Verificam doar dacă e totul în ordine.

Minte.

— Desigur... Desigur... Cum să nu.

Deschide portbagajul și ridică bucata de carton sub care e roata.

— Dar cum se scoate?

— Vezi șurubul mare de sus? Deșurubează-l și trage roata spre tine.

Urmează toate instrucțiunile mele, roata e liberă. Încearcă s-o scoată afară, dar când ajunge la jumătate, o scapă înapoi. Nu poate.

— Scuze, dar de ce nu mă ajuți?

— Ce am eu cu asta? Eu ca și cum nici nu aș fi aici. Ai spus chiar tu că nu eram prevăzut în programul tău pentru astă-seară, nu? Ca să nu mai vorbim despre egalitatea între genuri și mai este încă ceva important.

Se postează în fața mea cu mâinile în șolduri.

— Să auzim! Ce-ai vrut să zici?

— Ai spus că ai al treilea dan, corect? Dacă nu te isprăvești cu o roată, atunci... Vai, vai...

Mă privește înfuriată rău. Aproape că se cufundă în portbagaj, cuprinde roata și-și îndreaptă înapoi spatele. Face un efort mare, mă duc repede spre ea ca s-o ajut, dar reușește înainte să ajung la ea.

— Am reușit, ce credeai?

Trece pe lângă mine și intenționat mă împinge cu umărul.

— Mișcă-te! Nu-mi sta în cale, mă încurci.

Rostogolește roata ținând-o dreaptă, cât pe ce să mă dea jos.

— Vrei să te cari într-o parte sau nu?

— Cum să nu? Chiar mă duc să mă așez sub un copac să fumez o țigară. Hei, n-o întinde prea mult, bine?!

— Hai, du-te, du-te-n...

Mă așez pe un parapet de pe marginea drumului și-mi aprind o țigară. Stau ascuns în întuneric și o privesc. Apoi îi strig de departe:

— Bravo, bravo, te descurci minunat.

Se bagă sub mașină ca să plaseze cricul. Îngenunchează, pune mâinile jos, ținând degetele ridicate, și se uită unde trebuie să așeze cricul. Fundul ei strâns în blugi iese în relief ca un delușor pe asfalt, pe fundalul caroseriei mașinii albastre ca cerul. Se agită când caută locul cel mai bun pentru cric. Un adevărat spectacol.

— Hei, nu știi ce panoramă se vede de aici! Ar trebui s-o vezi. Luna rotundă, perfectă. E lună plină, știi?

Se ridică scuturându-și mâinile. Își șterge palma cu vârfurile degetelor, făcând să zboare firisoare de pietriș lipite de pielea ei moale.

— Care lună? Nu se vede nimic?

— Două minute în urmă era, îți jur, o lună îmbrăcată în blugi. O minune, nu alta. Era acolo, se vedea de după mașina ta.

— Știi ce, nici nu vreau să-ți răspund.

Începe să fixeze cricul pompând în sus și în jos, iar mașina oscilează ușor.

— Să-mi spui când termini, aș putea să adorm până atunci.

Mă las pe spate peste parapet. Privesc norii care trec pe cerul întunecat. Se amestecă cu fumul care-mi iese din gură. Netezi, transparenti, scăldați de o lumină ascunsă. Luna e mai sus, nu se vede, dar e acolo și nu poartă blugi. Respir adânc. Zâmbesc și mă întorc s-o privesc. Încearcă din răspuțeri să învârtă cheia. Nu poate și dintr-un salt se ridică în picioare. Cheia fixată pe bulon alunecă și cade la pământ. Ea pufnește. Cu marginea palmei, ca să nu se murdărească, își dă la o parte părul căzut peste față. E frumoasă și rumenă. Îmbracă cheia în jurul bulonului și încearcă din nou. Vine o mașină. E întunecată, trece cu viteză medie, luminează cu farurile și claxonează. Aud cum frânează puțin mai departe și se întoarce înapoi accelerat. E o Toyota Corolla. Se apropie cu toată viteza, derapând ușor. Face un semicerc și se oprește în fața mașinii Ginevrei. Coboară niște inși. Mă așez pe parapet. Sunt trei băieți. Arunc țigara jos și rămân să urmăresc scena.

— Hei, salut, ce faci aici singură?

— Ai spart roata? Ce ghinion.

— Și noi avem ghinion, am crezut la început că ești o prostituată. Încep să râdă. Unul tușește. Au în jur de douăzeci de ani, cu părul scurt, ar putea fi militari.

Ginevra nu se uită în partea mea.

— Auziți, vă rog, puteți să mă ajutați să schimb cauciucul?

— Desigur... Cu cea mai mare plăcere.

Cel mai mărunțel se așază jos și cu cheia începe să deșurubeze buloanele.

— La naiba, cât sunt de ruginite.

— Eh, nu am mai schimbat roata la mașina asta până acum... E prima dată când se sparge.

— Da, toate sunt cândva pentru prima dată.

Unul dintre cei trei râde într-o manieră impertinentă, ceilalți îl urmează.

— Și ți s-a întâmplat în seara asta tocmai când treceam noi.

— Da, noroc de voi.

De data asta Ginevra aruncă o privire în direcția mea și, fără să fie văzută, face un gest cu mâna, ca și cum ar spune: „Ei, ai văzut? Aceștia mă ajută.”

Mărunțelul se apucă de lucru, iute înlătură buloanele și scoate cauciucul spart. Îl lasă să cadă făcându-l să salte de la pământ și pune imediat roata cea nouă. Centrează și înșurubează toate buloanele. Le face o strângere generală, unul după altul, fără să le strângă prea tare, apoi mai trece o dată pentru o strângere decisivă. Probabil e mecanic de meserie. Mai face o rotație cu cheia și se ridică.

— Et voilà, lucrul s-a făcut. Totul e în ordine, domnișoară! Își curăță mâinile scuturându-le de blugi, deasupra genunchilor. Sunt atât de murdari blugii lui, că nici nu rămân urme pe ei.

— Mulțumesc, nici nu știu ce m-aș fi făcut fără voi.

Ce poți să faci, mă gândesc. E chiar o prințesă. Vorbă potrivită la momentul potrivit. Sau greșită. O încercare de se debarasa de ei într-o manieră simpatcă. Dar nu aveam îndoieli, nu e suficient.

— Oho, cum adică? Numai atât?

Tipul mai înalt, dar și mai zdravăn decât ceilalți, ia situația în mâinile sale.

— Păi, v-am spus mulțumesc. Mi-ar fi luat mai mult timp, dar aș fi putut s-o schimb și eu singură.

Tipul se uită la ceilalți doi și zâmbește. Are un pulover larg, de culoare bordo, îngust la gât și cu o dungă neagră pe piept.

— Bine, dar dă-ne măcar un pupic.

— Nici nu poate fi vorba.

— Dar nu te-am rugat să ne faci și altceva...

Râde amuzat, într-un fel cu totul obraznic, încât mă scoate și pe mine din fire. Are niște dinți foarte strâmbi care-i transformă grimasa de pe față într-o mască grotescă.

— Hai, ce stai? Unde-i pupicul?

Tipul o apucă pe Ginevra din mers și o trage spre sine. Ginevra e blocată. El o cuprinde de talie și încearcă s-o sărute. Ginevra își îndepărtează instinctiv fața. Tipul o linge pe obraz și continuă, încercând să-i bage limba în gură. Ginevra se smucește. Tipul e puternic și o strânge hotărât. Ginevra încearcă să-l lovească între picioare cu genunchiul, dar el stă prea aproape de ea. Nu reușește. Mărunțelul, acela care a schimbat roata, nu zice nimic, privește scena în liniște. Mai degrabă pare ușor iritat. Celălalt, un grăsan, râde într-un colț, foarte vesel, aproape excitat, o face pe supporterul pentru amicul său.

— Bravo, Pie', bagă-i limba în gură!

Pie', cred că-l cheamă Pietro, nu reușește totuși. Ginevra se agită atât de tare, încât până la urmă îi aplică o lovitură cu capul.

— Ah, să te ia dracu'!

Pietro își duce mâna la frunte.

— Să știi altă dată, blegule!

Ginevra își aranjează părul, oprită în mijlocul drumului, nu departe de el, fără să fugă, fără să mă cheme.

— Eu, bleg? Lasă că-ți arăt eu.

Se pornește dârz spre ea. Ginevra lasă capul în jos și se apară cu mâinile, închizându-se ca o midie. Pietro o apucă de geacă. E momentul să intervin.

— Hei, te-ai distrat destul, ți-ajunge.

Pietro o lasă în pace, ceilalți doi rămân surprinși văzându-mă apărut din întuneric. Merg spre ei.

— Tu cine naiba ești?

— Unul care trecea pe-aici întâmplător. Da' tu cine îți închipui că ești?

Am ajuns lângă ei. Pietro mă privește. Cântărește în gând dacă merită să-mi răspundă. Într-un cuvânt, dacă ar putea s-o facă sau nu. Optează pentru da:

— Stai că îți rup coaiele, bre.

Se înșală. Îi aplic din mers o lovitură fix în fix, perfectă. Nici nu reușește să clipească. Îl pocnesc nu prea tare, dar îndeajuns ca să-i sparg nasul. Îl văd cum se clatină, încearcă disperat să riposteze. Îl lovesc iar din stânga, chiar deasupra sprâncenei drepte. Un impact precis, surd, plin de răutate. Se prăbușește la pământ, nu are timp să se miște, îi mai aplic o lovitură cu piciorul drept în față. Poc! De-abia îmi retrag piciorul că jos, lângă el se formează o baltă de sânge. Curge mult, lucios și cald din nas, lent, în semiîntuneric, se amestecă cu asfaltul. Pietro, sau cum naiba l-o fi chemând, stă cu gura deschisă, respiră și face clăbuci ciudați din șuvoiul de sânge care i se prelinge pe buze. Scuipe, din când în când, picături de sânge amestecate cu salivă. Acum nu mai râde.

Mă uit la Ginevra.

— Hai, să mergem. Să nu întârziem.

Iau cauciucul spart, îl arunc în portbagaj și-l închid. Trec pe lângă mărunțelul care a schimbat roata și-l depășesc. Grăsunul stă lângă mașină. Are reacție încetinită. Îl apuc cu dreapta. Îi simt urechea între degetul mare și arătător, i-o strâng tare răsucind-o cu furie. Aș vrea să i-o rup.

— Auuuu, drăcie, auuuu!

— Dă-te într-o parte, blegule! Prea te-ai îngrășat.

Îl mai trag o dată ucigător de tare și-l las baltă. Rămâne îndoit, cu mâinile la ureche, în timp ce eu urc în mașină. Aștept ca Ginevra să închidă portiera și o iau din loc. Mă uit la cei trei prin oglinda retrovizoare. Rămân departe, în întunericul nopții care ne desparte.

— Cum te simți?

Tace. Încerc s-o înveselesc.

— Nici nu știi ăștia ce noroc au avut. Dacă le arătai al treilea dan, nu rămânea nimic din ei, așa-i?

Nu reușesc. Nimic, nici nu deschide gura să vorbească. O privesc. Șuvițele de păr îi alunecă de parcă învinse, acoperindu-i o parte din față. Buzele strânse apar din ascunziș, incerte și nedreptățite, cu un tremur ușor.

— Hai, Ginevra, totul e în ordine!

— Totul e în ordine? Pe dracu'! Închipuie-ți dacă se spargea roata și eram singură.

— Dar n-a fost așa.

— Dar putea să fie. Dacă cei trei se opreau, cum s-ar fi sfârșit lucrurile?

— Se putea întâmpla să trec eu cu motocicleta și te ajutam să schimb cauciucul, încerc s-o liniștesc.

— Nu pot să cred că sunteți toți așa de proști... În trei să profite de una singură, ce rahați!

Văd că are o idee fixă. Vreau să detensioneze atmosfera.

— Păi, dacă ai un fund atât de frumos.

— Cum? Și tu ești dintr-aceia?

— Nu, eu n-am nimic cu asta. Părinții tăi sunt de vină. Ai un fund frumos, în sensul bun al cuvântului. Și se vedea atunci când schimbai roata. Să zicem că e un pic și vina ta... Să stai acolo, în poziția aceea... Mai pe scurt, le-a săltat inima în sus sărmanilor băieți.

— Aha, tu vrei să spui că fundul meu, strâns în cei mai banali blugi, e un atentat la liniștea oamenilor.

— Da, exact.

— Pe ce lume trăiești? Și dacă lui Jennifer Lopez i se spargea roata, atunci ce s-ar fi întâmplat? Izburnea al treilea război mondial?

— Ce legătură are? Ea și l-a asigurat cu milioane de dolari...

— Ei și ce?

— Se poate folosi de el liniștită.

— Mai du-te tu! Chiar ești un idiot.

— Încercam să te fac să râzi.

— Și n-ai reușit.

Stăm în tăcere, eu continui să conduc. Gin mărește volumul sunetului, nu vrea să știe de nimic.

— Îmi place cântecul. Știi ce se spune în el?

Încerc să-l ascult. Dar nu pot să mă amăgesc. Am învățat la perfecție calculatorul, designul, 3D-ul și tot restul, dar cu engleza mi-a fost greu tot timpul.

— Înțeleg câte ceva...

— Se spune așa: *Nu știi nimic din istorie sau matematică...*

Gin continuă să traducă, salvându-mă.

Ascult cuvintele ei. Vorbește lent, zâmbind, pare că nu-i scapă nimic.

— Îmi plac versurile.

— E foarte frumos!

Nu știi de ce, dar se pare că a picat exact la momentul potrivit.

— Da, e frumos.

Și imediat după, radioul difuzează alt cântec. De data asta nu am probleme. *Tu, îmbrăcată în flori și în luminile orașului, prin nori și culori, cu picioarele goale culegi trandafiri și pe urmă...* Privesc afară în întunericul nopții. E una dintre acele coincidențe stranii: muzica la momentul oportun, o mașină care nu-i a ta, un drum fără lumini, fără trafic, infinitul în față, o fată alături. Printre altele, foarte frumoasă. Își aranjează mai bine geaca.

— Mai avem mult până la destinație?

Tocmai atunci ne apropiem de tunelul care duce spre Prima Porta. Sunt toți acolo: Bardato, Manetta, Zurli, Blasco și încă niște inși. Observ printre ei și câteva fete. Îi depășesc fără să mă opresc.

— Nu, curând ajungem.

Accelerez, dar nu cred să mă recunoască cineva. Știau că voi veni cu motocicletă. Și de unul singur. Iar eu sunt în mașină cu ea. Conduc, ca și cum nimic nu s-a întâmplat. Gin se uită afară prin geam.

— Ai văzut? Acolo un grup așteaptă pe vreunul care întârzie. Ce loc absurd pentru o întâlnire.

Mă privește după ce-a spus-o. Inima îmi bate cu putere. Nu pot să cred că și-a dat seama.

— Da, un loc absurd.

Continuă să mă privească.

— E o situație ciudată, așa-i?

— Care situație?

Sper să nu vrea să vorbească iar despre grupul acela.

— Păi, de puțin timp suntem în mașină tu și eu, doi necunoscuți. Și de-acum s-au întâmplat de toate. De când ne-am întâlnit, ne batem... Pentru numai 20 de euro.

— Pe care tu ai vrut să mi-i șterpelești.

— Da, însă nu te pierde mereu în detalii. Apoi se sparge roata și eu trebuie s-o schimb.

— Hai, mai departe. Nici tu nu te pierde în detalii.

Gin zâmbește.

— Se opresc trei, unul se dă la mine, tu îl bați și acum, ca să încheiem, mergem la o cină cu prietenii tăi. Semănăm cu unul dintre acele cupluri tipice... O seară tradițională plus ceva neprevăzut.

— Da, numai că noi nu suntem împreună.

— Ah, desigur.

Conduc, dar afirmația ei sună ciudat.

— Ce înseamnă: „Ah, desigur”?

— Înseamnă „Ah, desigur”, nimic mai mult.

Râde.

— Păi, acel „Ah, desigur” nu înseamnă numai „Ah, desigur”. În spatele lui mai este ceva, corect? o privesc în așteptarea răspunsului.

— Pare-se tu ești un pic obsedat de „în spatele”, da? Al meu este un atentat la liniște, al tău este o reflecție care nu se mai sfârșește. Scuze, vrei să zici că suntem împreună, tu și eu?

— Deocamdată, nu.

— Nu, în acest caz, având în vedere ce discutăm, răspunsul trebuie să fie doar „nu”, nu „deocamdată, nu”. Ți-e clar? micuța se aprinde.

— Ah, desigur.

— Deci nu suntem împreună?

— Nu.

— Vai, bine.

— Deocamdată.

Gin mă privește iritată.

— Tu vrei să câștigi mereu?

— Mereu.

— Păi, propun să ne înțelegem așa. Noi nu suntem împreună, deocamdată și cu siguranță pentru restul serii. Iar dacă tu continui discuția, eu voi adăuga niște date mai îndepărtate, așa putea ajunge până la un termen de câteva luni, ți-e clar?

— Foarte clar.

Zâmbesc.

— Am învățat că atunci când se pune prea mult accent pe siguranță, e un semn al nesiguranței. Vrei să-ți fie mai clar?

— Da.

— Era mai bine dacă spuneai numai „deocamdată”.

Zâmbesc. Gin clatină din cap.

— Deocamdată încetez pentru că m-am plictisit. Și apoi ție ți se pare că discutăm dacă tu și eu suntem împreună?

— Da, de obicei toți discută atunci când deja sunt împreună. Înseamnă că noi am început invers.

— Noi nici nu am început.

Frânez încet-încet și acostez. Gin mă privește îngrijorată.

— Și acum ce faci? Vrei să încerci?

— Nu, deocamdată. Întâlnirea era aici, dar nu văd pe nimeni. Probabil că au plecat, noi am întârziat.

— Tu ai întârziat.

— Ok. Eu am întârziat.

— Cum de îmi dai dreptate?

— Dacă începem să discutăm despre orice fleac în felul acesta, ne vom despărți înainte să fim împreună.

De data asta Gin izbucnește în râs. Râd și eu. Râzând, ne gândim la o întâlnire care nici nu a existat. Răsună muzica.

Se difuzează un mix de hituri vechi și noi.

— Ce frumos! Acesta e cel mai bun.

Și o cred: răsună legendarul *Love me two times* de Doors.

— *Love me two times, girl, one for tomorrow, one just for today...*
Love me two times, I'm goin' away..., dar pe asta nu ți-o traduc.

— Cred că am înțeles despre ce se spune.

În jur e întuneric. Dar „deocamdată”, poate are dreptate el, e mai bine să plecăm.

— Unde mă duci?

— Mergem la o cină, tu și eu. Vreau să zic că pe prietenii mei îi vei cunoaște altă dată.

— Când altă dată?

Îl privesc și aștept o reacție. Hotărăsc să accept armistițiul.

— Păi, dacă se va întâmpla vreodată.

— Așa e, dacă se va întâmpla vreodată.

Total mulțumită, dau volumul radioului mai tare și schimb postul, căutând frenetic cine știe ce alt cântec. Și, fără să-mi dau seama, în semiîntunericul din mașină, cu coada ochiului mă uit la Step.

Nu pot să cred... Eu, Gin, în mașină cu el. Dacă ar ști ai mei. Nu știu de ce, dar e primul gând care îmi vine mereu în minte. Adică, dacă părinții mei ar ști că eu sunt acum în mașină cu un necunoscut, adică cu cineva pe care ei îl cred un necunoscut, ce ar putea spune? Mi-o imaginez pe mama: „Tu ești nebună? Ginevra, nu trebuie niciodată să ai încredere în nimeni. Ți-am spus de o mie de ori...” Vai, ce poți să-i faci. În orice situație, nu se știe de ce, mama zice mereu că mi-a spus-o de-o mie de ori. Ah. Un lucru e cert: la așa ceva nu s-ar aștepta niciodată. Și apoi ce i-aș spune? Știi, voia să-și facă plinul... Cum aș putea să-i explic cum stau lucrurile cu adevărat? Nu, nu vreau să mă gândesc. Nici eu nu pot să cred.

— Știi de cine mi-ai adus aminte mai devreme?

— Când?

— Când schimbam cauciucul și au venit cei trei nemernici.

— De cine ți-am adus aminte?

— De Richard Gere.

— Richard Gere?

— Da, în scena din *Ofițerul și gentlemanul*, când el și prietenul lui ies împreună cu două fete și se duc într-un bar. Apoi, la ieșire

este unul care le enervează pe fete împreună cu prietenii lui și Richard Gere încearcă în toate felurile să nu se certe, dar până la urmă nu mai rezistă și-i dă una în față.

— Și Richard Gere are al treilea dan?

— Nu, bre. Acelea erau lovituri de full contact.

— Deci te pricepi?

— Ți-am spus deja. Am făcut și kick-boxing și niște lecții de full contact. Nu mă crezi? Mai devreme sau mai târziu am să-ți demonstrez.

— Ah, de asta sunt sigur... dar, oricum, mai mult decât *Ofițerul și gentlemanul* mi se pare potrivit un alt citat. Ezechiele 25:17: „Și dreptatea mea va cădea peste ei ca o mare răzbunare cu pedepse pline de furie asupra celor care vor încerca să-mi îmbolnăvească și până la urmă să-mi distrugă frații și tu vei afla că numele meu e Domnul, când va cădea răzbunarea mea peste tine.”

— Ah, modestule, da?! Totuși îți place *Pulp Fiction*.

— Da.

— Și încă tare, judecând după cum știi totul pe de rost!

Step zâmbește și continuă să conducă. Cine știe ce ar fi vrut să spună cu povestea asta: ah, asta-i sigur... Mai bine să nu ghicesc. Îl privesc. Are brațul drept încordat și ține volanul ferm, dar, în același timp, cu mult calm. Cotul stâng se sprijină de marginea geamului și-și ține bărbia cu mâna. Mâna dreaptă e sus, la mijlocul volanului, îl strânge cu putere și intră ușor în curbă. Are un tatuaj sub încheietură lângă o brățară de aur. Tatuajul îmi pare... Mă apropiu fără să mă observe și-l privesc mai atent.

— E un pescăruș.

— Ce-ai zis?

— E un pescăruș, tatuajul de sub încheietură.

Îmi zâmbește, pierzând din vedere drumul pentru o clipă. Simt cum roșesc, dar sunt sigură că nu observă.

— Uită-te la drum.

— Și tu uită-te la tatuajele tale.

— N-am tatuaje.

— Nu ți-au permis să-ți faci niciunul?

Step zâmbește într-o manieră antipatică ce mă scoate din sărite.

— Ai mei nu au nicio legătură, e alegerea mea.

— Ah, desigur, am priceput...

Mă privește înțelegător și își ridică sprânceana, glumind pe seama mea.

— Alegerea ta...

— Da, a mea.

Rămânem în tăcere. Peste puțin timp mă plictisesc.

— Te-am mințit. Am un tatuaj, foarte frumos, dar mă îndoiesc că l-ai putea vedea.

— E ascuns bine?

— Depinde din ce unghi privești.

— Adică?

— Hai, ai înțeles foarte bine.

— Da, dar nu știu „cât de bine” am înțeles sau mai degrabă „unde”.

— E un trandafir mic în josul spatelui, bine?

— Foarte bine. Ador să culeg flori!

— E unicul tatuaj în relief.

— Adică?

— E plin de ghimpi.

— Întotdeauna ai răspunsul pregătit, da? Dar mâinile mele sunt pline de bătăături.

Zâmbește și el. Are un zâmbet frumos. Nu pot să neg asta. Nu pot nici să-i spun. Are un semn ciudat pe obrazul stâng. Ducă-se dracului, îmi place la nebunie. Și apoi e cu totul altfel decât Francesco. Nu știu de ce, dar tocmai el îmi vine în minte acum. Poate că încă mă afectează toată povestea aceea. Francesco e ultimul meu iubit. Adică, practic unicul. Și cel mai prostănac, ca să fiu mai exactă.

Francesco. Și totuși îmi părea atât de drăguț. Corect se spune că adevărul în iubire ți-l poate arăta doar timpul. La început totul ți se pare drăguț. După despărțire, cel care-ți părea drăguț poate deveni frumos. Infinit de frumos... Dar de cele mai multe ori, devine pur și simplu urât. Din păcate. Francesco a fost o excepție. El a reușit să transforme lucrurile în ceva și mai urât. Îngrozitor de urât. O greșeală de neiertat a distrus totul. Nu pot să uit seara aceea.

— Ce spui, trecem pe la Gilda, vrei?

— Nu, mulțumesc, France. Mâine trebuie să răspund la istorie și încă nu am studiat tot capitolul.

— Ok, cum vrei... te duc acasă.

A condus mai rapid ca de obicei, dar eu, furată de gânduri, nu i-am dat prea mare importanță. Cobor din mașină.

— Ciao, noapte bună... Tu ce faci, te duci pe la Gilda?

— Nu, nu, dacă tu nu mergi, nici eu nu mă duc. Și apoi, sunt obosit.

Nu m-a însoțit până la ușă, n-a făcut-o niciodată. Ciudat, dar în seara aceea chiar m-a enervat. Nu pentru că aș fi genul de fată care se teme sau care să vrea să fie însoțită peste tot. Pentru mine, toate acestea: pierderea de timp și puținii pași până la ușă erau un lucru ce mereu mi-a plăcut, dar de care nu am avut parte

niciodată. Poate pentru că te face să te simți mai importantă decât timpul și decât graba, poate pentru că poți savura un ultim sărut. Iar Francesco a așteptat să învârt cheia în broască și salutul meu de departe, că a și plecat iute cu Mercedesul său 200SLK, ultimul model. Repede. Prea repede. O presimțire. O presimțire prostească. Uneori însă presimțirile pot fi înțelepte.

Mai târziu. Am citit de câteva ori capitolul și, până la urmă, mi-a rămas câte ceva în cap. Mă uit la ceas. E două și jumătate. Îl sun pe Fra'. Vreau să-l aud vorbind, să mă răpească vocea lui pentru o clipă. Nu pot să merg la culcare cu capitolul de la istorie în cap. Nimic, telefonul sună în gol. Ciudat. Locuiește într-un apartament de sub cel al părinților lui pe care i l-a lăsat bunica când s-a mutat la Rieti. Telefonul sună iar. Nu aude, ori doarme strâns, ori... Nu poate să nu-l audă. La naiba, dacă-i acasă, trebuie să-l audă numaidecât. Are două odăi, bucătărie și baie. Cunoscut bine apartamentul, am petrecut multe weekenduri acolo. Gândul la timpul petrecut cu el mă enervează și mai mult. Weekenduri atât de intime, și el nu răspunde. Nu face nimic, dar totuna nu mi-e somn. Știi ce-am să fac? Ies și mă duc să-l sun la interfon. Camuflez cât mai bine patul, o pernă sub plapumă în locul corpului meu și pregătesc și hainele de școală pentru mâine-dimineață pe scaun. Încet-încet, în vârful picioarelor trec pe lângă dormitorul părinților mei, iau cheile de la Polo (pe atunci încă nu aveam Micra) și pornesc în noapte. Nu cumva prostănațul s-a dus la Gilda. Trei și zece. Mai bine să trec pe acolo mai întâi. Parchez iute în rândul al doilea pe via Mario dei Fiori și merg spre ușă. Massimo, băiatul de la pază, mă salută.

— Hei, salut, Gin! Ce faci aici la ora asta?

— Tu cum crezi?

— Vrei să dansezi, așa-i?

Idiotul.

— De fapt, aş vrea să fiu paznic pentru o noapte.

Râde cu poftă.

— Tare, prea tare.

— Ascultă, nu văd aici Mercedesul lui Francesco.

— Frumoasă mașină, nu?

— Da, foarte frumoasă. Nu știi, e înăuntru?

— Nu, nici n-a trecut pe-aici. Știu pentru că nu m-am mișcat de lângă ușă. L-a căutat și Antonello, el a intrat cu vreo jumătate de oră în urmă. L-a căutat înăuntru și a plecat. Nu era, s-a enervat fiindcă a spus că trebuiau să se întâlnească. Pofțiți!

Îi permite să treacă unui bărbat gras care însoțește o doamnă îmbrăcată mai mult în aur decât în stofă, cu un machiaj atât de accentuat, că i-ar putea speria și primele ei riduri.

— Bine, dacă îl vezi, spune-i că-l caut.

— Ok, ciao, Gin. Noapte bună.

Da, bună noapte, n-ai ce zice! Faptul că nu-l pot găsi mă înfurie. Trec pe lângă casa lui Francesco. Nimic, Mercedesul nu-i. De obicei îl parchează afară, pentru că în apropiere stă mașina carabinierilor care îl supraveghează pe un politician aflat sub anchetă sau condamnat, nici nu mai știu. Un carabinier stă lângă mașină. Îl salut când trec pe alături. Încerc să-l înveselesc cumva. Mă privește în timp ce mă îndepărtez. Îl văd în oglindă cum continuă să-mi fixeze mașina, probabil întrebându-se de ce l-am salutată. Sau poate i-am trezit curiozitatea. Îl las în pace pe carabinier și mă gândesc iar la Francesco. Unde naiba s-a pierdut?

Drăcie, e trei și jumătate. Mâine trebuie să răspund. Îmi mai rămân vreo patru ore pentru somn. Numai de-aș reuși să-l găesc. O fac eu pe carabinierul în povestea mea de dragoste și hotărâsc să merg până în pânzele albe. Regret că Eleonora nu-i în oraș. Ele, cum îi spunem noi, e prietena mea cea mai bună. A trebuit să plece în Toscana la niște rude. Ele s-a născut în Florența, mai târziu s-a transferat la Roma. Noi o numim Toscaneza.

— Vai, prostuțo, vai, Ele... vai, fata cu păr albastru... îi imităm accentul. E rândul tău să treci la răspuns.

Ne amuzăm glumind de fiecare dată când suntem la ore și e rândul ei să răspundă. Drăcie, dacă era în oraș m-ar fi însoțit. Pentru Ele, orice scuză e bună când e vorba să stea afară până în zori. Păcat. Deoarece pe aproape locuiește Simona, hotărâsc să trec pe la ea. Simona e din Roma, cu părul blond, aspect fizic plăcut, dar are un caracter cam deocheat. Oricum e simpatică. De un an ne cunoaștem și avem o relație bună. Normal că lui Ele nu-i prea place. Ea zice că în adâncul sufletului Simona e o idioată.

— Ai încredere în mine, ai încredere în toscaneză, de data asta tu ești prostuța.

Eu râd. Ea e geloasă. E firesc, nu suportă că eu mă văd cu Simona. Iată, am ajuns lângă casa ei și se întâmplă ceva de necrezut... Sau dimpotrivă de crezut. Vreau să sun la interfon, dar ușa blocului se deschide și iese Francesco. Patru fără un sfert. De parcă ora asta târzie n-ar fi de-ajuns, văd că-i fără cravată, are cămașa descheiată și, lucrul cel mai groaznic, are o privire pe care eu am văzut-o de multe ori. De prea multe ori. Acum regret foarte mult. După ce facem dragoste toți devenim mai pașnici.

Trăsăturile feței ni se înmoaie, ochii ne sunt ușor umezi, buzele puțin mai cărnoase și zâmbim cu mai multă ușurință, dar mai lent. Francesco nu reușește să spună ceva.

— Gin, eu...

Încearcă, dar îl scuipe în față. L-am ochit perfect. Îl nimeresc drept în față, fără măcar să-l privesc. Când plec, mă gândesc că de asta se va curăța. — Gin, așteaptă, îți explic totul.

— Totul? Ce-i aici de explicat?

Urc în mașină. Am lăsat-o în al doilea rând, iar el fuge din urma mea, încearcă să-mi blocheze portiera, dar nu reușește. Mă închid înăuntru și includ alarma.

— Gin, nu-i ceea ce crezi. E prima oară când vin la ea. Hai, nu pleca, Gin!

Așteaptă o clipă și spune ceea ce n-aș fi vrut să aud nicidecum. Cel puțin nu atunci.

— Gin, eu te iubesc.

Deschid un pic geamul.

— Ah, da? De asta ți-o tragi cu Simona? Dar știi, la tine îmi place numai mașina!

Pornesc și fac câțiva metri, căutând-o. Iat-o acolo. A parcat-o aproape de ușă fără măcar să se gândească s-o ascundă. Iat-o, splendida lui mașină Mercedes 200SLK, de un cenușiu metalizat. Stau nemișcată în Polo. Mă simt ca un taur înainte să-l înfrunte pe toreador, pufnesc și stau cu piciorul pe accelerator. Accelerez și împing în jos de două sau de trei ori. Mă gândesc la mama și la mașina ei. Voi inventa eu ceva, prea mare e ispita, numaidecât că mă gândesc. Îl văd în oglindă pe Francesco care vine în fugă. E prea târziu și-i prea frumos... Ce ispită! Ce vis! Cuplez centura. În

viață sunt lucruri la care nu poți să renunți. Acesta este unul dintre ele. Apăs accelerația și pornesc cu toată viteza. Iată. Văd cum mă apropii înspăimântător de repede. Mercedesul lui, frumosul, noul, strălucitorul Mercedes. Frânez doar în ultimul moment, doar din instinct, ca să nu mor. Bum! O lovitură fantastică! Salt în sus de pe scaun. Ce bine l-am nimerit pe lateral, în portieră. Mașina mea se desprinde cu greu, dar reușește până la urmă. Mercedesul e în fața mea, complet umflat, până și un geam s-a spart. Nici nu vreau să-mi imaginez pagubele mele, dar fața lui Francesco, da. Îl văd bine, e disperat rău. Ce frumos... Se uită la mașina lui distrusă. E alb ca varul, nu-i vine să creadă, nu vrea să creadă, dar trebuie. N-are încotro... Și știi ce? Mai încerc o dată. Da. E prea incitant, prea frumos. Pornesc cu toată viteza și pocnesc mașina un pic mai în față. Bum! O lovesc cu și mai multă putere, fără frică de data aceasta, fără măcar să frânez. Am o dorință nebună s-o distrug de tot. Apărătoarea de noroi din față e crăpată și stă îndoită spre capotă. Francesco e acolo, în fața mea, fără cuvinte. Îl privesc, izbucnesc în râs și mă îndepărtez făcându-i semn cu mâna „pa-pa”. Du-te dracului tu și Mercedesul tău! Rahatule. Ce-ai căutat, ai găsit. Acum trebuie să mă gândesc la Simona. Vai, ce-am să-i fac, ce sărbătoare! Dar trebuie să fie o răzbunare inteligentă, rece, calculată, cumplită. Genială! Aș vrea să mai găsec adjective dacă ar fi posibil. Parchez lângă casă și cobor din mașină. Sărmănica Polina. Am distrus-o de tot în față. Are capota strâmbă, de parcă ar fi o mână cu un cârcel, două faruri sparte și bara de protecție la fel. Ce vacă sunt, acum ce-i voi spune mamei? Continui să mă gândesc în ascensor. Trebuie să inventez ceva pentru sărmănica Polina și pentru

idioata de Simona. Da, voi găsi ceva, sunt sigură. Mă dezbrac și mă strecor în pat. Mă gândesc la cele două probleme, la cum le-aș putea rezolva. Îmi amintesc cum i-am lovit Mercedesul. Încet-încet, sunt pe cale să adorm. Un ultim gând înainte de asta. Bum! Ce lovitură, ce frumusețe! La Francesco nu mă gândesc. Puff. A dispărut. Și surâzând, mă las răpită de Morfeus.

În dimineața următoare mă trezesc mai lucidă ca niciodată. Într-o secundă găsesc două soluții. Încep cu prima, problema cu Polo. Îl sun pe Ale, un prieten cu o mie de necazuri care, de data asta, ar putea să mă scape de unul.

— Alo... Cine-i? are vocea răgușită, o fi adormit nu demult.

— Ale? Sunt Gin.

— Gin, ce dracu' ai pățit? Cât e ora?

— Șapte.

— Șapte? Ce, te-ai țicnit?

— Ale trebuie să mă ajuți, te rog, spune-mi că ai la mână vreo mașină furată.

— Gin, nu la telefon... drăcia dracului!

— Scuză-mă, Ale.

Vorbește liniștit.

— Ce fel de mașină îți trebuie?

— Oricare, numai să fie furată. Îmi trebuie doar numărul de pe plăcuță. — Doar numărul? Chiar te-ai țăcănit la cap.

— Te rog, Ale, e foarte important.

— La tine toate-s foarte importante, așteaptă o clipă.

Peste vreo zece secunde revine la telefon:

— Hai, notează. Roma R27031. E un Clio albastru.

— Perfect. Mulțumesc, Ale!

— Alo, e totul în regulă?

— Da, totul e în regulă.

— Foarte bine. Acum eu vreau să dorm și închid telefonul.

— Ok, te sun după-amiază și-ți explic totul.

— Mă doare în cot.

Și închide. Exact la timp. Apare mama în capot, de-abia sculată.

— Ginevra, ce faci? Te-ai trezit deja?

— Mamă, nu știi ce s-a întâmplat. Ieri m-a ciocnit în față un nebun cu mașina.

— O, Doamne, fata mea, n-ai pățit nimic?

— Nu, sunt bine. Mi-a distrus mașina și a fugit... Dar am reușit să-i iau numărul! Îi dau notița de-abia făcută. Era un Clio întunecat. Trebuie să depunem plângere.

Mama ia foița.

— Dă-o înapoi, îi spun imediat lui taică-tău. Bine că n-ai pățit nimic. Dar ești sigură? Nu te-ai lovit la cap?

— Nu, mamă. E totul în ordine.

— Slavă Domnului! mă sărută pe frunte. Du-te și ia dejunul. Vezi să nu întârzi.

— Da, mamă.

Mă îndepărtez ca o fată cuminte sub privirea afectuoasă a unei mame neliniștite. Mă simt vinovată. Scuză-mă, mamă, dar trebuia s-o fac. Cine știe, poate într-o zi îți voi povesti toată istoria asta. Într-o zi. Dar acum să ne gândim la ziua de azi. Am găsit și a doua soluție, aceea ca s-o pun la punct pe Simona. O clipă mai târziu sunt între băncile școlii. A trecut deja prima oră. Religia. De două ori idioata mi-a întâlnit privirea și s-a întors în

altă direcție. Nu are măcar curaj să înfrunte consecințele acțiunilor sale. Culmea e că a fost întrebată de don Peppino, așa îl numim noi pe preotul care ne predă religia, și Simona a îndrăznit să răspundă. Lua-te-ar naiba. Nu vreau totuși să-l supăr pe Domnul din cauza unei idioate ca aceasta. Dar a doua lecție e toată a mea și a treia de asemenea. Mă prăpădesc de râs în sinea mea, vreau să mă distrez, două lecții de vis. Pentru azi am avut de scris o compunere la italiană. Și, aranjându-mi geanta, după ce m-am trezit, mi-a venit o idee. Sublimă... Iată, am găsit adjectivul potrivit pentru răzbunare. Pixul meu alunecă pe foaia albă și-o umple de cuvinte, de rânduri, de fapte, de amintiri, de decepții, de adjective, de frazeologisme, de insulte. Pixul meu de parcă zboară, ca într-o vrajă. Și să mai zici că eu nu mă descurc la italiană. Mă abat de la temă, nu mă îndoiesc, dar îmi face plăcere, ce distractiv e să-i dedic tema pentru acasă unei prietene, mai degrabă, unei foste prietene. Dar ca să fiu mai exactă, unei idioate. I-am dedicat până și titlul: „Sfârșitul mizerabil al unei prietenii”. Sunt sigură că profa de italiană mi-o va accepta, poate am să iau vreun șapte sau poate nu, dacă m-am abătut de la temă. Cel puțin un patru, dar ce patru! Cu siguranță nu mă va trimite la director, dar îmi va zice s-o citească în fața clasei. Profa va fi de partea mea, sunt sigură. Nu pentru că suntem într-o relație bună, dar pentru că de curând a divorțat.

Trece o săptămână. Primesc tema pentru acasă verificată. Păi, de necrezut... Mai presus de așteptări. Șapte și jumătate! N-am luat niciodată o notă atât de bună la italiană. Și nu s-a încheiat aici. Profa trebuie să aibă o mare simpatie pentru mine sau, cum

ar fi mai probabil, trebuie să fi suferit mult din cauza divorțului. Chestia e că a bătut cu pumnul pe catedră.

— Liniște, fetelor! Acum aș vrea să invit o elevă să-și citească tema pentru acasă. E vorba de o colegă de-a voastră care a înțeles că educația, cultura și conștiința civică sunt principalele arme ale societății noastre: Ginevra Biro.

Mă ridic și pentru o clipă îmi vine să roșesc. În fața tuturor. În fața celorlalți. Dar apoi dau roșeața la o parte. Drăcie, nu! E momentul meu de glorie, mă așteaptă. Care rușine, care ceilalți? Nu există ceilalți în astfel de situații. Și aceasta este adevărata ocazie. Mă duc lângă profă și încep să citesc. Alunec sprinten, cu patos și divertisment. Cu furie și entuziasm. Fac pauze unde se cuvine, îmi ajustez tonul vocii. Povestea mă răpește. Chiar eu am scris compunerea asta? La naiba, mi se pare perfectă. Citesc veselă, aproape fredonând. Cuvintele se succed unul după altul, un rând îl ajunge din urmă pe celălalt, fără frică, ca valurile mării albastre. Aleargă alături, fără a se încurca. Foarte repede ajung la sfârșit. Mai sunt două rânduri. Mă opresc și când îmi dezlipesc ochii de foaie, văd cum Simona mă privește. Stă cu gura deschisă, e palidă, înmărmurită. Am povestit toată istoria noastră, prietenia noastră, încrederea mea, trădarea ei. Fac o ultimă pauză. Respir și citesc până la final.

— Iată, dragele mele! Acum știți toate cine e Simona Costati. Dacă mama ei ar fi avut mai mult curaj, ar fi numit-o cu numele ei adevărat: Idioata!

Îndoi foaia și mă uit mulțumită la clasă. E un triumf. Colegele strigă împreună bucuroase:

— Bravo! Bine i-ai făcut, ești tare, Biro! Da, trebuie s-o desființezi, ești celebră!

Și pe neașteptate, pornit de nu știu cine, nu de mine desigur, nici de profesoară, cu atât mai mult de Simona, se înalță un cor perfect, inspirat cu siguranță de compunerea mea plină de cultură.

— Idioata! Idioata! Idioata!

Simona se ridică din bancă. Traversează încăperea târându-și picioarele, cu capul plecat, fără să aibă curajul să privească pe cineva în față. Izbucnește în plâns și iese din clasă.

— Bravo, o compunere extraordinară!

E vocea profesoarei. Incredibil. Credeam că mă va da afară pentru, mai știi, defăimarea unei eleve. Dar nu. Se vede că mi-a apreciat munca! Sau conținutul... Orice-ar fi, îmi zâmbește. Cine știe, poate pentru o clipă a avut un regret. Ar fi trebuit să scrie și ea o asemenea compunere despre soțul său.

21

- La ce te gândești?
- La școală.
- Adică? Nu pot să cred. Mergi în mașină cu mine, care sunt în topul preferințelor fetelor din Roma... și ce faci? Te gândești la școală!
- Păi, și școala poate avea latura ei interesantă.
- Da, mai degrabă, latura ei stresantă.
- Eu cred că în adâncul sufletului și ție îți plăcea să înveți.
- Desigur, cum să nu: anatomia. Dar direct pe colegele mele!
- Mamă... Da' tu chiar ai o fixație?!
- Păi, e o latură care mă fascinează.
- Da, parcă te văd. Când erai mic te jucai mereu de-a medicul.
- Când eram mic? Până mai ieri! Vrei să te examinez chiar acum?
- Cât de ciudat, te văd mai mult ca pe o persoană veselă, decât ca pe un obsedat!
- De-acum e ceva.
- Desigur, pe mine tipii îngâmfați mă amuză foarte tare. Mai ales unul care se crede primul în topul preferințelor. În privința ta, totul e clar. Mă privește și, amuzată, izbucnește în râs. Părul întunecat îi cade peste ochii care râd în perfectă armonie cu zâmbetul său.

— O, Doamne, nu mai pot, mare clown mai ești! Foarte tare!

O curbă tocmai la țanc. Un unghi perfect chiar pe partea mea. Apuc volanul din partea de jos și-l rotesc cu toată puterea spre stânga. Gin, aproape catapultată, vine peste mine. Frânez brusc și ea ajunge în brațele mele. O strâng de păr cu mâna dreaptă și o țin strâns, cât de tare trebuie.

— Nimeni, niciodată nu m-a numit clown.

Și o sărut pe gură. Ține buzele închise și începe să se agite. O țin de păr, cu putere, se agită ca să se elibereze. O strâng și mai tare. Până la urmă renunță și deschide buzele.

— În sfârșit, șoptesc cu jumătate de gură și mă aventurez în a sa. Auuu! Mă mușcă cu putere. Îmi aduc mâna la gură și-i dau drumul.

Gin se întoarce la locul ei.

— Asta-i tot? Mă așteptam la ceva mai bun.

Îmi trec cu degetele peste buze căutând sânge. Nu-i. Gin stă cu mâinile ridicate, gata să se apere.

— Hai, Stefano sau Step, cum naiba îți zice, mai ai chef de ceartă?

O privesc zâmbind.

— Ai și reflexele pregătite, da?

Mă lovește zdravăn în umăr. Pumnii curg unul după altul de jos în sus, mereu în același loc.

— Auuu, mă doare!

Îi blochez un braț, apoi pe celălalt. O țin strâns, nemișcată pe scaun. Și zâmbesc înveselit de această luptă.

— Scuză-mă, Gin. N-am făcut-o intenționat. Am văzut că un pic... Încearcă iar să mă lovească, dar o țin bine.

— Am ajuns, ok?

Cobor repede din mașină înainte ca să mai încasez niște lovituri.

— Închide, dacă vrei. Vai, poți să faci orice cu mașina asta, e a ta doar, nu? Cui îi trebuie așa o Micra... La cotituri de-abia găfâie.

Gin închide mașina și mă ajunge din urmă.

— Fii atent, auzi? Nu te pune cu mine că ai s-o pățești. Apoi Gin citește inscripția.

— Colonelul. Chiar așa se numește.

— Da, așa se numește. Ai crezut că proprietarul și-a scris porecla în locul denumirii?

— Da' tu crezi că vei agăța o fată cu glume din astea prostești?

— Nu, cu tine nici nu-mi bat capul. Succesul mi-e garantat!

— Vai, cum să nu, garantat... S-a văzut până acum, nu?

— Hai să facem pace, bine? Mergem să mâncăm câte-un biftec.

— Ok. Facem pace, dar pentru cină... plătești tu, așa-i?

— Depinde...

— De ce depinde?

— De ce va urma după cină.

— Iar începi? Uite, după cină eu te însoțesc până la motocicletă și atât. Ți-e clar? Răspunde-mi imediat, că de nu, n-am să mă mănânc nici măcar o bruschetă. Crezi că ai să mă șantajezi cu cina asta? Hai, îmi faci greață!

Gin intră în restaurant încrezută și veselă. O urmez. Nu-i multă lume. Ne așezăm la o masă situată destul de departe de cuptor, ca să nu ne fie cald. Îmi scot geaca. Mi s-a făcut foame.

Imediat vine un chelner să ia comenzile.

— Bună seara, ce să aduc?

— Pentru domnișoară doar o bruschetă. Pentru mine, în schimb, la felul întâi tagliatelle cu anghinare și un biftec alla fiorentina cu salată.

O privesc amuzat.

— Ori poate domnișoara s-a răzgândit și mai vrea și altceva?

Gin se uită la chelner zâmbind.

— Aduceți-mi și mie ca și lui. Mulțumesc. Și o bere, vă rog.

— Și pentru mine o bere.

Chelnerul își notează totul în grabă și se îndepărtează fericit că a luat o comandă atât de simplă.

— Dacă vrei să plătim egal, îmi spui unde locuiești și mâine îți aduc banii, bine? Ca să înțelegi că desert nu vei avea.

— Ah, nu? Să știi că te înșeli. Aici au niște înghețată cu trufe fantastică, se servește scufundată în cafea.

— Salut, Step! Unde-ai dispărut? Te-ai făcut burghez ca și alții.

Se apropie Vittorio, Colonelul, amabil ca întotdeauna.

— Toți se duc la Celestina, acolo se poate de agățat. Vă duceți cu turma, ca niște berbeci.

Își sprijină palmele de masă.

— Ai slăbit, după cum văd.

— Am stat doi ani la New York.

— Ei da, iată de ce nu te-am văzut demult. Se mănâncă atât de prost la New York? râde înveselit de propria-i replică.

— Eh, Vito... Ești mereu cel mai bun! Hai, adu-ne repede câte o bruschetă.

Las pe masă cheile de la mașina lui Gin, în timp ce Vittorio se îndepărtează. Cu burta înainte și cu mersul legănat ca întotdeauna. Îmbătrânit, dar voios. Are o față de copilandru cu obrazii roșii, părul încâlcit peste urechi, cu picături de grăsime sărite din costițe rumenite și biftecure alla fiorentina. Mă uit în jur. Sunt tot felul de oameni, nu mulți, dar gălăgioși și nu prea eleganți. Mănâncă cu plăcere, fără să ceară bucate delicate, nu sunt pretențioși, fără gânduri, cu o zi obositoare în spate și o farfurie cu ceva gustos în față. O pereche de-alături mănâncă în tăcere. El scoate carne de pe o costiță. Ea tocmai a băgat în gură niște cartofi prăjiți și se linge pe degete. Îmi întâlnește privirea și zâmbește. Zâmbesc și eu. Apoi revine la cartofi fără să se teamă că s-ar putea îngrășa. Gin trece la atac.

— Hai să clarificăm îndată totul: mi-ai șterpelit cheile, mi-ai șterpelit mașina și, principalul, m-ai furat pe mine.

— Barem! Chestia asta de la urmă nu mi-ar dispăcea deloc.

Gin e în fața mea cu mâinile în șolduri.

— Cretinule, am în vedere că mi-ai furat seara! Ai înțeles acum? Nu-ți băga idei ciudate în cap. Ca mai devreme în mașină...

— Pentru așa puțin... Nici n-ai pentru ce te supăra!

— Atunci să trecem la lucruri mai pragmatice. Să ne clarificăm o dată pentru totdeauna. Cine va plăti?

— Adică?

— O faci pe prostul?

— Vom vedea. Dacă aduci argumente haioase, plătesc eu. Dacă nu...

— Dacă nu?

— Tot eu plătesc.

— Vai, atunci rămân.

— Totuși n-aud argumentele!

Îmi dă o palmă peste față. Drăcie, e foarte rapidă. M-a lovit binișor.

— Auuu!

Fata cu cartofii se oprește din mâncat și ne privește. Și încă vreo trei-patru oameni de la mesele vecine.

— Scuzați-o, zâmbesc masându-mi obrazul. E îndrăgostită.

Gin nu le dă nicio atenție oamenilor care o privesc.

— Atunci facem așa, tu plătești cina fără să pretinzi nimic, iar în schimb eu îți dau niște lecții de bună purtare. Hai, batem palma. Oricum tu ești în câștig.

Vittorio pune bruscheta pe masă.

— Și domnișoara vrea una?

Gin îmi fură din zbor farfuria cu bruscheta și mușcă o bucată mare din ea, înfulecând jumătate din roșiile proaspete, tăiate cu dragoste de Vittorio, nu ca roșiile tăiate feliuțe la amiază și lăsate în frigider la rece.

— Adu-mi alta, Vit.

— Mmm, ce gustoasă...

Gin bagă în gură o bucată de roșie și se linge pe degete.

— Bravo, Step! Știi că aici se mănâncă bine. Ce-ți face obrazul?

— Foarte bine! Fii sinceră, ți-a părut rău că n-am mers mai departe cu sărutatul? Timp mai este, nu te înfură. Voi, fetele, sunteți toate la fel. Vreți totul imediat.

— Da' tu nu vrei o pizza în față și tot imediat?

— Ai reacție bună. Bravo. E greu să găsești în zilele noastre o fată rapidă la replici și la pumni.

— Mmm...

Gin îmi zâmbește forțat, cu fața înaintea ca și cum ar spune: „Ce mai umor...”

— Ce-i?

— Nu-ți pot digera glumele.

— Dar cu bruscheta mea te-ai isprăvit destul de bine. Ai înghițit-o dintr-odată.

Pe neașteptate aud niște voci.

— Ei da, Step! Știam eu! V-am spus că el era.

Nu pot să cred. Sunt toți în fața mea. Corăbierul, Balestri, Bardato, Zurli, Blasco, Lucone, Bunny... Sunt toți. Nu pot să cred. Lipsește doar unul, cel mai bun: Pollo. Mi se strânge inima, nu vreau să mă gândesc, nu acum. Simt un fior rece și pentru o clipă închid ochii, nu acum, te rog... Spre norocul meu, Schello îmi sare în gât:

— Hei, răule, o faci pe separatistul.

— Da, american.

— Ah da, ai fost în America... Statele Unite... Dar de ce n-ai venit la întâlnire? Eram toți acolo, așteptam o legendă. Însă legenda a șters-o... S-a dus să ia cina, tête-à-tête cu o iubită?

— Poate mai degrabă țâțe-à-țâțe!

— Uite ce frumuseți are...

— În primul rând, nu sunt iubita lui.

— În al doilea, atenție, băieți, are al treilea dan.

— Încă nu te-ai săturat să tot repeți povestea cu al treilea dan?

— Eu? Dar tu ai accentuat asta de trei ori de când am făcut cunoștință. Și chiar îl ai, dar a trebuit să intervin eu ca să te apăr.

— Ok! Toma Necredinciosul... Tu singur ai vrut-o!

Gin se ridică de la masă, merge în jurul prietenilor mei, îi privește o clipă și, fără să se gândească mult, se întoarce, îl apucă pe Schello cu amândouă mâinile de geacă, îl întoarce pe-o coastă și se apleacă repede înainte. Perfect, fără ezitare. Lui Schello i-au ieșit ochii din orbite, Gin își îndoaie piciorul drept și-l aruncă în sus ajutându-se cu umerii. Schello zboară ca o pană și, pe spate, aterizează pe masa la care stă perechea tăcută. Acum vor avea despre ce vorbi. Tipul se ridică imediat de la masă.

— Ce dracu-i asta...

Rostesc ambii la unison.

Ea:

— Cartofii mei...

El:

— Drăcie, geaca mea din blană de cămilă...

De nu era perechea de mormăiți, căzătura lui Schello ar fi devenit ceva bun de povestit, la limita legendarului.

Schello se ridică oftând.

— Auuu, ce naiba a fost asta?

— Al treilea dan și-un pic mai mult, răspunde prompt Gin.

Toți râd.

— Ce amuzant. E foarte tare! Da, e tare iubita ta.

— Iarăși... Nu sunt iubita lui.

— În clipa de față.

— Atunci de ce iei cina cu Step?

Carlona, așa îmi pare că o cheamă, iubita dintotdeauna a lui Lucone, ridică o sprânceană, ca și cum ar spune: „Știu eu cum suntem noi, fetele.” Gin zâmbește.

— Ai dreptate, dar e vorba că el îmi plătește cina și pe urmă eu o șterg.

— Step plătește cina și ea o șterge. În comparație cu asta *Mission: Impossible* e o glumă.

— Dar mie cine îmi plătește?

Schello îl privește zăpăcit. Tipul și-a scos geaca din blană artificială de cămilă și i-a pus-o sub nas.

— Pe tine te întreb... cine îmi plătește?

— Cum adică, suntem la *Camera ascunsă*? De ce vă bateți toți joc de mine? Unde stă ascunsă camera de filmat? Schello începe a cotrobăi prin local. Hei, unde-i?... Unde-i?

Caută peste tot o cameră de filmat închipuită: după tablouri, după ușă, în geanta unei doamne care stă rezemată de spătarul scaunului. Ridică obiecte și atinge totul, fără pic de respect, ca de obicei, vesel și obraznic, la limita țicnelii. Să cauți o cameră de filmat sub masa unuia care mănâncă... înseamnă că băiatul într-adevăr are probleme cu capul.

— Ai terminat? Dobitocule! Ce naiba te bagi peste tot? Vrei să mai zbori o dată?

Se ridică unul dârz, cu mâinile în șolduri, cu încheieturile julite, semne ale multor ore de muncă. Cu urme de tăieturi vindecate în timp, cu pielea uscată de tencuială și vopsele, de ghips și gunoaie de construcție, crăpată din cauza oboselii.

— Ai înțeles, cap prost?

— Hei... *Fly down*.

Schello profită, punând pariu cu sine însuși că tipul nu pricepe o boabă în engleză. Evident că tot el câștigă prinsoarea.

— Ce faci, mă ofensezi? Îndată îți rup coastele!

Zidarul îl apucă de după gât, într-o manieră elegantă, ca s-o impresioneze pe fată.

— De fapt eu mi-am cerut scuze în engleză, înțelegi, așa cum fac lorzii.

Zidarul strânge din pumni, noi râdem amuzați. Din fericire intervine Vit.

— Acum ajunge, toți în rând. Sunt colonelul vostru sau nu? Ajunge, încetați!

După care îi zice tipului:

— Îți aduc un limoncello din contul localului.

Apoi îl ia pe Schello de umeri și îl duce între prieteni.

— Nu v-ați schimbat, așa-i? Îmi face plăcere să vă revăd, serios. Nu știu cum se întâmplă, Step, dar serile cu tine nu sunt deloc plictisitoare. Haideti, acomodați-vă. Imediat vă pregătesc o masă pentru doisprezece, ok?

— Poate Step vrea să continue cina romantică?

Mă uit la Gin. Își deschide brațele.

— Lăsăm pe altă dată. Așa-i, dragule?

De simpatică e simpatică. Deși... E acel „deși” care mă lasă perplex.

— Da, draga mea, lăsăm pe data viitoare. Când ai să rămâi iar fără benzină și fără bani...

Gin zâmbește, apoi mă lovește cu pumnul în umăr și încă foarte tare. Lui Lucone nu-i scapă nimic.

— Drăcie, e tare copila, știe cum să lovească!

Toți sunt de acord. Se așază făcând un mare tărașoi, mută scaunele, râd, se ceartă de la locuri. Fetele o privesc pe Gin cu dezaprobare și cu un fel de detașare prefăcută. Complimentele

adresate altor fete sunt întotdeauna enervante, chiar dacă ar fi vorba de cea mai bună prietenă.

Cina se sfârșește repede. Pălăvrăgeli care mă pun la curent cu ultimele noutăți.

— Vai, nu știi... Giovanni s-a despărțit de Francesca. Nu-ți închipui ce l-a mai dus de nas: se iubește cu Andrea, un prieten de-al lui. Acela i- a dat la moacă. Ce mai vremuri! Vai, o noutate bombă: Alessandra Fellini s-a culcat în sfârșit cu Davide. Acum îi spunem „dom' Picătură”. Step, știi de ce? Patru ani el a picurat peste ea ca picătura chinezească. Primăveri, veri, la munte, la mare... el era mereu prezent. Cadouri mari, cadouri mici, bilețele. Merita să primească o medalie, nu? Și ea asta a și făcut! I- a dat medalia. Da, și pentru că a prins gustul, acum e ca la Olimpiadă, dă medalii la toți!

— Te cred, ea încearcă să recupereze ce-a pierdut.

— Să vă ia naiba, ce răi mai sunteți!

Carlona, din solidaritate feminină, încearcă s-o apere.

— Păi, e adevărat ce spun. Totuși dom' Picătură și-a luat primul laurii.

— Da, primul e mereu primul. E meritul lui.

Guido Balestri preia inițiativa povestirii.

— Frumos cadou i-a făcut lui Picătură, putea să se umple de păienjeniș peștera ei întunecoasă.

Râsete zgomotoase.

— După aceea, Davide a venit în piazza și ne-a ținut o cuvântare ca la miting...

— Nu cred.

— Îți jur. Le-a povestit la toți cum ea s-a bucurat ca o nebună.

— Nu...

— Da!

— Te cred, avea în spate patru ani de așteptare... și când în sfârșit ea a cedat, a cedat din tot sufletul!

— Vai, s-a auzit cum a urlat la lună. Mai ceva decât Lassie din *Porcelloni*. Îți amintești?

— Cum să nu! Bun film.

— Da, e foarte tare Davide ăsta. Pe timpuri l-a umilit și pe Goliat!

La gluma aceasta nimeni nu râde. În afară de Gin. Și e mare satisfacția. Continuăm așa, râzând și făcând nebunii.

Îi privesc în timp ce mănâncă. Nu s-au schimbat. Sunt actorii aceluiași spectacol. Se aruncă asupra mâncării de-abia aduse, ca de obicei, își înfig furculițele în salam, în prosciutto, în friptură. Devorează bucatele flecărind, lăsându-le intenționat să le atârne între dinți până în jos la bărbie. Ne-aduc cârnăciorii pe ace de frigărui. Toți se aruncă să le înhațe din zbor. Sunt încă aburinzi și calzi. Cârnăciorii și ardeii grași, proaspăt rumeniți, devin spade aromate într-un duel dintre Schello și Lucone. Hook li se alătură și lupta continuă. Se aude zgomot de metal uneori nedeslușit din cauza cărnii proaspăt fripte. Schello înaintează, dar Lucone îi parează lovitura. Și iată, zboară un cârnăcior. Gin îl prinde cu mâna dreaptă, are niște reflexe foarte tari, și mușcă din el o bucățică.

— Oho! Ai văzut ce viteză? Pun pariu că ți-a amintit de un film. Hai, am uitat cum se numea...

— Într-adevăr mi-a amintit de o scenă dintr-un film, da, dar din ce film? — Te ajut, hai. E istoria unei prostituate.

Intervine Lucone, exagerat ca întotdeauna.

— E vorba de *Alba ca Zăpada și cei șapte căcăcioși*.

Gin îl privește disprețuitor, strâmbând din nas și înghițind ultima bucătică de cârnăcior.

— Cât ești de dezgustător... E *Pretty Woman*. Încearcă să spui că nu l-ai văzut și, de data asta, chiar te bat.

Se uită la mine ridicând sprânceana, *Pretty Woman*, cum să nu, cu Julia Roberts.

— Îți amintești sau nu?

Brusc, mă întorc înapoi în timp. Eu și Babi, Hook și Sicilianul, nici nu știu cum, am ajuns la cinema toți împreună. Hook și Sicilianul au plecat la finalul primei părți.

— Ce-i cu asta? V-ați țicnit, ce-i cu voi?

— Noi o ștergem.

În sfârșit am putut să iau mâna lui Babi într-a mea și s-o țin până la încheierea filmului în timp ce ea mânca pop-corn.

Dar nu le povestesc tot filmul meu.

— Scena era aceea când chelnerul prinde din zbor melcul pe care Vivien, așa o chema pe Julia Roberts în film, a vrut să-l mănânce și i-a alunecat de pe farfurie.

— Da, cum să nu! În pofida instrucțiunilor pe care i le-a dat directorul hotelului.

— Vezi că-ți amintești? Step o face pe băiatul rău, dar în adâncul sufletului e foarte-foarte gingaș!

— Unde-i cel mai adânc.

— Apropo, mie îmi place să sap. Cine se grăbește? De mică voiam să fiu arheolog. Și apoi... Apoi am înțeles că sufăr de claustrofobie și n-aș reuși niciodată să intru într-o piramidă.

— Pe scurt, îți place mai mult să stai deasupra decât dedesubt.

— Chiar nu poți inventa ceva mai bun?

— Așteaptă să mă concentrez.

Îmi sprijin capul în mâini, ca și cum aș medita. Pun mâinile înapoi pe masă și îi zâmbesc.

— Nu, îmi pare rău, nu-mi iese nimic mai bun.

Și exact în acel moment, pleosc! Gin primește drept în față o feliuță de pâine umezită. Îi explodează pe obraz și bucăți mici de pâine aterizează în părul ei. Nu pot să nu râd. Din celălalt capăt al mesei, Lucone își cere scuze.

— Vai, scuză-mă! Drăcie, am țintit în Step.

— Înseamnă că țintești ca un chior, Gin își masează obrazul înroșit și încă ud. Mă doare... Nu vezi?

E un semnal de luptă. Toți încep să arunce cu ce se nimerește. Și de parcă nu era de-ajuns tărbăoiul, Schello scoate din buzunar un player și apasă butonul play.

— Bătălia are nevoie de o coloană sonoră bună.

Nici nu termină de spus, că drept în playerul lui Aiwa, din care răsună Hair, nimerește o bucată de cârnăcior. Toți încep să danseze așezați pe scaune, agită brațele deasupra capului, încercând să se ferească la timp de mâncarea care zboară. De această dată, un cartof prăjit o lovește pe Gin în frunte și ea se ridică imediat ca o dementă. Iată, mă gândesc, acum chiar își va ieși cu totul din fire. Dar ea e și mai și. Face cel mai frumos lucru pe care mi-l puteam imagina. Urcă pe scaun cu picioarele și hai... Îl imită pe legendarul Treat William din Hair. Urcă pe masă și tot așa, un pas după celălalt. Gin înaintează dansând, lasă părul să-i cadă înainte, după care își descoperă iar fața. Zâbind senzual,

apoi din nou agresiv, oricum e foarte frumoasă. Nu-i rea deloc. Și toți s-au prins în joc. Hook, Lucone, Schello mută farfuriile, furculițele și paharele la fiecare pas al ei. Până și fetele fac la fel. Toate dau la o parte ce au dinaintea lor. Se prefac tulburate de această extravagantă Gin, la fel ca și invitații de la acea masă lungă din Hair. Gin dansează minunat. Schello, în schimb, strică totul ca de obicei. Urcă pe masă și începe să danseze la spatele lui Gin. Fără artistism, perfecta lui lipsă de tact distruge totul. Un picior la dreapta. Unul la stânga. Și tot așa. Iubita lui Hook nu reușește să-i ia farfuria de sub picioare. Gheata Clarks scofâlcită calcă cu toată puterea pe marginea farfuriei și ea zboară cu viteza luminii... drept în țintă. Ca un penalti trimis de atacantul Di Canio. Și iată... o lovește în frunte pe iubita zidarului. Tipa cade de pe scaun. Își duce mâinile la față și începe a țipa ca din gură de șarpe încât îi acoperă pe toți, până și playerul lui Schello. Vit aleargă înnebunit.

— Mama dracului, v-ați smintit cu totul? Coborâți îndată de-acolo! Doamnă, cum că simțiți?

Vittorio o ajută să se ridice. Din fericire, nu are nimic sau aproape nimic... Într-un cuvânt, n-are nicio tăietură. Doar un cucui enorm în dreapta. Ca un corn absolut nejustificat sau poate invers.

— Cine-a făcut-o?

— Ce mai contează cine-a făcut-o?

În anumite cazuri Schello nimereste în ritm, mai ales când e vorba de dânsul.

— A fost așa, un incident.

— Da, și ți s-a întâmplat ție.

Vit se bagă în mijloc ca să-l oprească pe zidar.

— Haideți, cumințiți-vă. Mai bine nu trebuie.

— Vai, nu, și ce-ai să-mi faci? Îmi mai oferi un limoncello? Știi ce-am să fac cu el? Ți-l torn în chiloți!

— Dacă așa-i vorba, atunci poftim.

Zidarul își face vânt și încearcă să-l apuce pe Schello care se dă înapoi mergând pe masă și cade pe spate, spărgând cu piciorul bancheta unui scaun din lozie și ajunge jos, pe podea.

Zidarul nu se pierde cu firea, aleargă înconjurând masa. Schello e încă jos, cu piciorul blocat în scaun și nu poate să se ridice. Zidarul, gândindu-se la iubita lui, vrea să-l lovească din fugă cu piciorul în față. Așa s-ar putea să fie chit. Dar nu reușește. Cineva îl pocnește din spate. Lovitura lui se pierde în gol. Lucone îl întoarce într-un semicerc și îl lasă să cadă puțin mai într-o parte.

— Hai, ajunge, într-adevăr a fost... un incident.

— Da.

Intervine Hook.

— Scuze, hei, poate ar fi mai bine să-i pui iubitei tale niște gheață pe frunte.

— Știi unde-am să pun gheață? Ție, drept într-un loc!

— În acest caz, eu n-am de ales. Să nu-mi spui pe urmă că te-a durut.

Hook râde, zidarul nu înțelege, încearcă să spună ceva, dar este centrat din zbor de Hook. Îi dă o lovitură cu piciorul, extrem de rapidă, drept în față. Poc! A mai crescut Hook, se vede. Probabil că s-a antrenat mult cât eu am fost plecat. Zidarul zboară înapoi ca într-o magie. Aterizează ceva mai încolo pe un scaun care cade

crăpând sub el. Toți încep să țipe. Lumea din local se agită. Domnii din spatele sălii se ridică de la mese. O doamnă ia celularul și începe să sune. E timpul să ne cărăm. Nici nu-i nevoie să ne privim. Lucone, Hook, Corăbierul, Balestri, Zurli, Bardato își trag iubitele după ei.

— La naiba, nici n-am mâncat pe săturate!

— Nici eu.

— Fii cuminte, hai vino, am să te servesc cu o înghețată de la Giovanni.

— Știu eu ce au ei acolo. Un Caippo numai cremă.

Râd, până și Schello se eliberează, aruncând scaunul cât colo, dar din nefericire îl nimereste iar în spate pe zidar care se pare că tocmai a înțeles unde se află. O trag pe Gin de pe masă. E gata să cadă, dar o prind din zbor.

— Ce e? Ce se întâmplă?

— Deocamdată nimic, dar e mai bine să plecăm.

— Așteaptă... geaca.

Se întoarce înapoi și înșfacă geaca Levi's.

— Ciao, Vit, scuză-ne, am petrecut și noi un pic.

— Da, veșnic voi sunteți cu petrecerile! Am să vă arăt eu petrecere data viitoare!!!

Pare supărat, dar în realitate s-a distrat și el. Stă lângă ușă. Se uită cum ieșim în grabă, făcând mare tărăboi. Schello face un salt și își bate picioarele unul de altul în stilul lui John Belushi, ceilalți râd, Lucone și Bunny fură câte ceva de mâncare de pe alte mese: o bruschetă și niște cârnăciori. Balestri pășește încet. Are privirea obosită, e un pic amețit sau cine știe. Zâmbește totuși și își desface brațele ca și cum ar spune: „Așa sunt ei.”

De fapt, și el este așa. Schello apucă o bucatăică de carne de pui, mai bine zis o smulge din gura unei doamne, care tocmai voia s-o mănânce. Aproape că-și mușcă limba și trânteste nervoasă cu pumnul în masă.

— Cum e posibil? Cea mai bună bucatăică! Mi-am lăsat-o la urmă.

Vit, care bea un pahar de vin, izbucnește în râs și varsă vinul peste el. În acel moment trec eu cu Gin și, ca să nu rămân mai prejos, îi șterpelesc doamnei un cartof. Mușc din el.

— E perfect, încă e cald. Bucăți mari cum le taie Vit cu mâna lui, nu din aceia înghețați. Ține, îi dau lui Gin jumătate din cartoful rămas. Să nu zici că nu ți-am oferit o cină.

Ne ținem de mână și fugim urmându-i pe ceilalți. Ea râde, clătinând din cap cu jumătate de cartof în gură.

— E fierbinte...

Se preface că se vaietă, râde și fuge ca o nebună. Cu picioarele în părți, părul în vânt și geaca întunecată. În acea secundă, în noapte, am un singur gând. Sunt fericit că mi-a furat benzină de 20 de euro.

Mai târziu în mașină.

— Prietenii tăi sunt un pic țăcăniți, dar simpatici. Uneori nouă, fetelor, ni se întâmplă să ieșim cu niște mortăciuni.

— Nouă, fetelor... Cui adică?

— Ok, atunci să zicem că uneori mie mi s-a întâmplat să ies cu niște mortăciuni... E mai clar așa?

— Un pic da.

— Bine. Atunci ce-ar trebui să spun: „Prietenii tăi sunt extraordinari!”. E mai bine așa?

— Extraordinari. Ce cuvânt urât. Seamănă cu denumirea unui film. Epici, ai mai putea spune!

Gin râde.

— Ok, *touché*.

Mă privește și-și încruntă sprâncenele.

— Oops, scuze. Nu înțelegi franceza?

— Cum să nu, *touché, touché* înseamnă...

Virez brusc. Ea ajunge drept în brațele mele. Sâni ei sunt în mâinile mele.

— Iată, aceasta înseamnă *touché*, corect?

Încearcă să-mi dea o palmă, dar de data asta sunt mai rapid decât ea. Îi prind mâna în aer.

— Oops, scuze. Sau pardon! Nu voiam să te „touchez”, dar tu ești *très jolie*! Cum mă descurc în franceză? Oricum am ajuns. Dar asta nu știu cum se spune.

Cobor din mașină. Gin e înfuriată.

— Te rog să-mi satisfaci curiozitatea, dacă prietenii tăi sunt atât de „epici”, cum ai spus, de ce când ai trecut pe lângă ei te-ai prefăcut că nu i-ai văzut?

Drăcie. E prea de tot! Nu-i scapă nimic. Pășesc și-i întorc spatele. Imediat simt o împunsătură în stomac.

— Iar aceasta, poate n-ai știut, se numește tombé, adică lovit și învins, prostule!

Gin intră în mașină, pornește iute motorul și, cu două sute la oră, o ia din loc. Alerg spre motocicletă. Încă un metru și ajung.

Uită-te la dânsul. Mai du-te tu dracului! Cine-și închipuie că e? Ok, îl cheamă Step, ei și ce? Cina naiba îl cunoaște? Da, e o legendă și a fost o legendă, dar numai pentru amicii lui. Pentru epici, cum le spune el. Ei și ce?

— Și totuși îți place un pic.

De mică m-am distrat făcând-o pe Gin 1, Răzbunătoarea și Gin 2, Înțeleapta. Cel puțin eu așa le numeam. Prima, Gin-Răzbunătoarea e Selvaggia. Printre altele, când eram mică am avut o prietenă pe care o chema așa și mi-ar fi făcut mare plăcere să-i răpesc numele. A doua, Gin-Înțeleapta, e Serena, cea romantică și echilibrată. Și Selvaggia cu Serena discută în continuare despre tot.

— Da, îmi place, și ce dacă?

— Atunci te-ai înșelat.

— Fii mai explicită, te rog.

— Ok, îmi place mult! Îmi place părul lui scurt, buzele lui cărnose, ochii veseli și buni, mâinile și... ah, da, îmi place foarte tare fundul lui mare.

— Cât ești de stricată.

— Mamă, numai nu-mi ține lecții.

— Ah, da?

— Da!

— Dar dacă îți plac toate astea, atunci explică-mi... de ce i-ai furat cheile de la motocicletă?

— Pentru că nimeni nu are dreptul să-mi atingă sânii fără permisiunea mea. E clar? Și Step-Legendarul sau poate Epicul, nu avea permisiune. Iar cheile le-am luat ca amintire.

— Sunt sigur că te gândeai la mine.

Drăcie, e Step, e cu motocicleta, dar cum a reușit s-o pornească?

— Oprește-te și parchează că de nu, îți fac bucățele rabla asta.

O fi unit cablurile, mama naibii! Gin încetinește și până la urmă se oprește. Dacă s-a descurcat atât de repede și a pornit, poate n-o fi tocmai legendar, dar isteț precis că este.

— Bravo, foarte amuzant!

— Ce anume?

— Ah, încă te prefaci, vicleano? Cheile!

— Ah, da, scuză-mă. Am observat de-abia acum. Păi, se vede că... Da, mai pe scurt, poate ai încurcat geaca și le-ai pus într-a mea.

O apuc de guler.

— Nu, Step, îți jur că n-am observat.

— Nu jura... prefăcuto!

— Poate le-am luat din greșeală.

— Ah, din greșeală... Ai greșit foarte tare, mi-ai luat și cheile de la casă.

— Nu, jură-te!

— Ah, chiar pot să jur.

— Nu te cred.

— Crede-mă.

Îi dau drumul.

— Ce ipocrită mai ești!

— Nu mă numi ipocrită.

Scoate cheile din geacă și mi le aruncă. Fac un pas într-o parte și le prind din zbor.

— Nesimțito, nici nu poți să mă lovești. Hai, urcă în mașină, te însoțesc până acasă.

— Nu, nu-ți face griji.

— Ba îmi fac griji, cum să nu? Tu ești genul de fată periculoasă.

— Ce vrei să spui?

— Dacă iarăși ți se sparge cauciucul, cineva te ajută să schimbi cauciucul, iar tu, ca o mitocană cu acte în regulă, ai încredere în acela, însă el îți face felul și se constată că ultimul cu care ai fost văzută sunt eu.

— Ah, doar pentru asta?

— Toți știu că îmi place să trăiesc liniștit pe cât e posibil. Vai, nu mă scoate din sărite, urcă în mașină și gata!

Giin urcă bosumflată. Pornește motorul, dar înainte de asta, coboară geamul.

— Am înțeles de ce o faci. Mă apropii cu motocicletă.

— Vai, și de ce, mă rog?

— Ca să aflu unde trăiesc.

— Rabla ta are număr de înmatriculare, Roma R24079. Îmi sunt de-ajuns zece minute și un prieten la poliție ca să aflu adresa ta. Astfel aș economisi pe drum. Mișcă, mișcă, mitocană fudulă!

Pornesc din loc. Drăcie, Step știe pe de rost numărul de pe plăcuță. Eu încă n-am reușit să-l învăț. Într-o clipă mă ajunge din urmă. Îl văd în oglindă. Ce tip. Mă urmează, dar nu se apropie prea tare. Ciudat, e prudent. N-aș fi crezut niciodată. Păi, în fond, nici nu-l prea cunosc... Daaa!

Încetinesc și mă țin departe. N-aș vrea ca Gin, în glumă, să frâneze brusc. E cea mai bună metodă de a scăpa de un motociclist. În caz de ceva, poți să-i spui: tu n-ai respectat distanța. Corso Francia, piazza Euclide, via Antonelli. Ce repede mai conduce îngâmfata. Nu se oprește la niciun semafor. Trece prin fața ambasadei americane cu toată viteza. Depășește mașinile oprite la roșu, drept înainte, apoi cotește la dreapta, pe urmă la stânga, fără să semnalizeze. Un nechibzuit claxonează, dar e târziu de-acum. Via Panama. Se oprește până să ajungă la piazzale delle Muse. Gin parchează, strecurându-se rapid între două mașini fără să le atingă, dintr-o singură manevră practică și precisă. Sau poate i-a mers?

— Hei, știi să manevrezi.

— Încă n-ai văzut totul.

— Oare e posibil să-ți spun ceva fără ca tu să nu dai ultima replică?

— Ok... Atunci îți mulțumesc pentru cină, m-am simțit foarte bine. Ați fost fantastici, prietenii tăi sunt extraordinari, scuză-

mă, epici. Scuză-mă pentru greșeala cu cheile și mulțumesc că m-ai însoțit. E bine așa? N-am uitat nimic?

— Da, nu mă inviți sus la tine?

— Ce-ai zis? Nici nu poate fi vorba. N-am adus acasă niciun iubit de-al meu și poți să-ți închipui că am să te invit pe tine, un necunoscut. I-auzi!

— Păi cum, tu ai avut...?

— Iubiți?

— Și câți, mă rog?

— O droaie.

— Cum oare te suportau?

— Erau buni la matematică. Făceau calculul și la sfârșit se adunau mai multe lucruri bune decât rele. Dar, din păcate, tu nu ești mare as la matematică.

— Într-adevăr, era unica materie la care învățam așa și așa.

— Iată, întocmai, așa și așa. Și acum ai probleme cu cifrele...
Noapte bună, domnule Valiani...

Mă întorc să văd pe cine salută. Nu-i nimeni. Aud cum se închide poarta la spatele meu.

— Ta-dam!

Mă întorc înapoi: Gin e de cealaltă parte a porții care încă vibrează. A închis-o după ea. E foarte rapidă.

— Ți-am spus, ești legendar. Dar te pierzi în banalități.

Gin aleargă spre ușă. Scotocește în geantă ca să-și găsească cheile. Îmi trebuie o secundă: dreptul, stângul, trec peste poartă și alerg spre ea care încă își caută disperată cheile. Bum! Sunt la spatele ei și o cuprind. Țipă. O țin strâns.

— Ta-dam! Te-ai jucat de-a prinselea în copilărie? Nici n-ai reușit să te întorci și eu te-am înșfăcat. De-acum nu-mi scapi.

Părul ei miroase a parfum. Nu-i dulce. Urăsc parfumurile dulci. Aduc a prospețime, răcoare, bucurie, viață. Se zbate încercând să se elibereze, dar o țin cu putere.

— Dacă nu mă lași să intru la tine, putem face și aici cunoștință.

Vrea să mă lovească cu tocul de la pantof, dar reușesc să-mi îndepărtez iute picioarele.

— Ușurel... Nu-ți fac niciun rău... Nu te-am pipăit, doar te-am îmbrățișat.

— Eu nu te-am rugat.

— Crezi că poți să-i ceri cuiva „hai, îmbrățișează-mă, te rog”?
Gin, Gin... mi se pare că droaia aceea de iubiți lăsa un pic de dorit.

Obrazul meu e lângă al ei. E neted, moale și rece ca o piersică ușor rumenită, are pielea deschisă, transparentă, fără machiaj. Deschid buzele și o ating fără s-o sărut, fără s-o mușc. Mișcă din cap la stânga și la dreapta, încercând să mă îndepărteze, dar stau lipit de ea ca o umbră. Un vânt de noapte domol aduce spre noi mireasma iasomiei din grădină.

— Hei, ce mai zici? Te-ai răzgândit?

— Nici în vis.

Răspunde într-o manieră ciudată, cu o voce joasă și răgușită.

— Da, dar văd că-ți place...

— Ce vorbești?

— Îmi dau seama după voce. Tușește puțin.

— Ascultă, te dezlipești sau nu?

— Nu.

— Cum adică nu?

— Scuze, însă tu m-ai întrebat, corect? Și răspunsul meu este nu. Mai încerc. În tăcere. Cu voce joasă. Purtat de vântul nocturn.

— Tuc-tuc, Gin, pot să intru?

— Nici nu-ți imaginezi ce vei găsi.

— Nu intru nicăieri dacă nu știu cum voi ieși.

— Ce frază frumoasă.

— Îți place? Am împrumutat-o din *Ronin*.

— Idiotule.

Îi place, probabil. O îmbrățișez și o țin strâns legănându-mă ușor cu ea la dreapta și la stânga, ținându-mi brațele de-a lungul corpului ca să le blochez pe ale ei. Fredonez ceva. E Bruce, dar nu știu dacă îl recunoaște. Notele mele moi și lente se transformă într-o respirație caldă care se amestecă cu părul ei. Apoi, tot mai jos, pe gât. Gin își relaxează mâinile. Se pare că s-a predat un pic. Continui să cânt lent, mișcându-i corpul. Ea mă urmează, îmi devine complice. Îi văd gura foarte frumoasă. E semideschisă. Suspină visătoare. Poate e un fior. Zâmbesc. O eliberez, dar nu de tot. Mă îndepărtez și duc brațul drept spre șoldul ei. Încet-încet. Ea mă urmează, pas cu pas, cu ochii închiși în întunericul nopții și cu imaginația în întunericul emoțiilor. Îngrijorată că aș putea s-o ating, ca un copil care descoperă trucul unei magii. Dar nu aceasta este dorința mea. Lent, cu gingășie rătăcesc prin părul ei. Îi mângâi gâtul, îmi pun palma pe obrazul ei. O împing puțin, jucându-mă... Îi întorc fața la stânga. Ușor, Gin își lasă fața în bătaia vântului, părul se revarsă înaintea și, deodată, ascunsă pe jumătate, apare gura ei, ca o floare de-abia deschisă, moale și umedă. Suspină abandonată și desenează nori mici de abur pe

sticla uşii. O sărut. Ea zâmbeşte, îmi permite, mă muşcă un pic, apoi încetează şi e foarte frumos așa. E dramă, e comedie, e paradis, nu... E mai mult de-atât. E infern. Pentru că încep să mă excit.

— Gin, tu ești?

O voce de băiat la spatele meu. Tocmai acum... Nu! Nu pot să cred. Poarta, paşii... Asurziți de dorință n-am auzit nimic. Mă întorc mai mult pregătit să parez decât să lovesc. Pe de altă parte, tipul nu-i vinovat. Îl privesc. E un băiat nu prea înalt, cam slăbănog.

— Drăcie, nu pot să cred!

Are fața mai degrabă veselă decât iritată. Gin își aranjează părul, e supărată, dar nu foarte tare.

— Păi, e mai bine să crezi sau vrei să ne sărutăm iar?

Drăcie, ce dură e tipa.

— Ah, din partea mea.

Încă stau cu mâinile ridicate.

— Stefano, acesta e Gianluca, fratele meu.

Las gărzile jos, respir adânc, dar nu din cauza îngrijorării dinaintea luptei. Sunt alte gânduri. Poate mai îngrijorătoare.

— Salut.

Îi dau mâna și zâmbesc. Sigur nu e cea mai bună ocazie de a face cunoștință cu unul care se dă la sora ta.

— Acum ești pe mâini bune, pot să plec.

— Da, nu cred că el ar putea să mă violeze.

Zâmbeşte, luându-mă peste picior. Mă pornesc spre poartă și-i las acolo, soră și frate, pe pragul casei. Pornesc motocicleta și

plec, lăsând în parfumul nocturn de iasomie un sărut dat numai pe jumătate. Gianluca se uită foarte mirat la Gin.

— Serios, nu pot să cred!

— Crede, sora ta e ca multe altele și dacă asta de consolează, te-ai convins și tu că nu sunt lesbiană.

— Nu, n-ai înțeles, nu pot să cred, te sărutai cu Step!

Gin în sfârșit a găsit cheia și deschide ușa.

— De ce, îl cunoști?

— Îl cunosc? Aș vrea să știu cine din Roma nu-l cunoaște!

— Iată-mă-s. Ai exemplul în fața ta, eu nu-l cunoșteam.

Gin se gândește în sinea ei, doar e fratele meu, ce contează, cu o minciună în plus sau în minus.

— Nu cred. Nu e posibil să nu fi auzit vorbindu-se despre el. Hai, toți îl știu. A făcut tot felul de nebunii, a apărut și în ziare, cu motocicleta pe-o roată și cu iubita sa la spate, înconjurat de poliție. Nu pot să cred! Sora mea se sărută cu Step.

Gianluca clatină din cap. Intră în ascensor.

— Oricum, am să-ți destram mitul despre celebrul Step, bătaușul, agresivul, tipul care se ridică pe-o roată cu iubita la spate...

— Da, am înțeles. Ce vrei să spui?

— Că sărută la fel ca și ceilalți.

Tot atunci Gin apasă pe 4. Se privește în oglindă. Roșește. Pe sine însăși nu poate să se mintă. A spus o minciună. Mare. Și știe foarte bine.

Noapte. Merg cu motocicletă cu toată viteza. Piazza Ungheria, drept spre zoo. Nu găsesc cuvinte ca s-o descriu pe Gin. Totuși încerc. Simpatică, nu. Foarte drăguță, ce mai! Frumoasă, veselă, diferită. De ce la urma urmei s-o caracterizez? Poate e toate astea adunate împreună. Poate mai e ceva. Nu vreau să mă gândesc. Îmi vine în minte un lucru care mă face să zâmbesc. Cu ea am trecut prin piazza Euclide, urmărindu-i mașina. Nici nu m-am uitat spre Falconieri, nu m-am gândit cum de acolo ieșea Babi, iar eu o așteptam, și nici la ceea ce a fost. Mă gândesc acum. Brusc, apare o amintire ca un fulger pe cerul senin. Ziua aceea. Dimineața aceea. De parcă ar fi azi. Sunt în fața școlii. O observ de departe, o văd coborând, râzând cu prietenele, vorbind despre cine știe ce. Zâmbesc arogant. Poate despre mine... O aștept.

— Salut...

— Vai, ce surpriză! Ai trecut să mă iei de la școală.

— Da, fugi cu mine.

— Mama și-a meritat-o. Mereu întârzie.

Babi se urcă pe motocicletă la spatele meu. De îndată mă strânge cu putere.

— Adică, nu fugi cu mine pentru că vrei, dar pentru că așa o pedepsești pe mama ta care întârzie. Bună bucătică mai ești...

— Păi, scuze, dacă pot să obțin ambele lucruri dintr-odată, oare nu-i mai bine?

Trecem prin fața surorii ei care stă și așteaptă.

— Dani, spune-i mamei că mă întorc acasă mai târziu. Tu să nu fugi, bine?

Puțin după aceea suntem pe via Cola di Rienzo. Rosticceria Franchi. Ieșim cu o pungă plină de legume la grătar, de care poți găsi numai acolo și care ne plac foarte mult, coapte de-ți lasă gura apă, calde încă și cu niște șervețele, o sticlută de apă la doi și o foame incredibilă. Le mâncăm așa, ea așezată pe motocicletă și eu în fața ei, în picioare, fără să vorbim, privindu-ne în ochi. Apoi, pe neașteptate, începe să plouă cu grindină. Din senin și de necrezut. Iar noi fugim, fugim ca niște smintiți și ne ascundem sub o ușă închisă, aproape alunecând ca să ne ferim de grindină. Rămânem în frig, sub streășina unei terase. Încet-încet grindina se transformă în zăpadă. Ninge la Roma. Dar zăpada nu reușește să atingă pământul, că imediat se topește. Noi mai zâmbim încă o clipă, ea mușcă din legume, eu încerc s-o sărut... Și hop, ca și zăpada se topește și-această amintire. Nu știi când te pot învălui amintirile. Vin pe neașteptate, așa, fără să te întrebe. Și nu știi niciodată când vor pleca. Singurul lucru pe care îl știi este că, din nefericire, se vor întoarce din nou. Dar de obicei durează câteva secunde. Și știi cum trebuie să procedez. E de-ajuns să nu mă opresc prea mult. Îndată ce vine amintirea, mă îndepărtez repede, fără ezitare, fără regrete, fără să mă joc. Fără să mă rănească. Iată, e mai bine. A trecut deja. Acea zăpadă s-a topit în totalitate.

Opresc motocicleta și intru. Portarul e încă același.

— Bună seara. Bucuros să vă revăd.

Mă recunoaște.

— Și eu la fel.

În toate sensurile, dar nu-i spun.

— Vreți s-o anunț?

— Dacă-i nevoie.

Mă privește și zâmbește.

— Nu, nu-i nimeni cu ea.

— Ok, atunci urc și-i fac o surpriză.

Intru în ascensor. Portarul aruncă o privire fugară și curioasă.

— Fără pepene verde?

De-abia reușesc să-i răspund.

— Nu, în seara asta, nu.

E incredibil. N-ai ce-i face. Portarilor nu le scapă nimic.

202. Sunt în fața ușii și bat. Aud pașii ei repezi. Vine să-mi deschidă fără să întrebe cine-i.

— Salut! Ce surpriză!

Eva e fericită să mă vadă.

— Am încercat să te sun, dar telefonul era închis. Erai cu cineva?

— Cu prietenii.

Mint și mă simt puțin vinovat, dar nu știu de ce. Nu prea are sens.

— Eu nu te-am căutat.

— Păi, chiar ai venit. Bine ai făcut, eu mâine iarăși plec.

— Încotro?

— În America de Sud, vrei să vii cu mine?

— Aș vrea eu, dar trebuie să stau la Roma. Știi, am niște treburi pe-aici. — Ah, înțeleg.

Bine că nu întreabă ce anume am de făcut. În realitate nici eu nu prea știu. Să încep să lucrez, să încep o poveste de dragoste. S-o închei pe alta. Pe aceea. Nu. Nu acum. Nu e tocmai momentul potrivit. Amintirea ei revine, dar o șterg cu ușurință. Poate pentru că Eva a îmbrăcat un alt set de lenjerie. E drăguț și elegant ca și celălalt. Mai transparent. Îi pot vedea sânii.

— Știi, Eva, nu eram sigur dacă să trec pe la tine, mă gândeam că poate ești cu cineva.

— După seara de ieri... Drept cine mă iei?

Eva râde, face o față caraghioasă și clatină din cap. După care se așază în genunchi. Îmi descheie blugii și își umezește buzele. Nu-mi mai rămân îndoieli. Da, drept cine am luat-o?

Dimineață. Vanni clocotește de oameni. Toți sunt foarte ocupați și bine îmbrăcați sau foarte bine, rău sau foarte rău. Eterogeni, să-ți ieși din minți, nu alta. Folositori și nefolositori în lumea mare a televiziunii. Toți sunt prezenți ca întotdeauna.

— Salutare, domnule director.

— Bună ziua, domnule profesor.

— Domnule avocat, vă amintiți de mine? N-aș vrea să vă deranjez, dar ce se mai aude despre proiect?

— E adevărat sau nu că emisiunea a fost blocată?

— Pe scurt, iese sau nu iese blestemata de emisiune?

— Totuși trebuie s-o băgăm undeva pe fata aceasta.

— Dar cum e, frumoasă?

— Ce importanță are? Oricum trebuie să apară.

Și tot așa. Creează, manipulează, câștigă, trișează, negociază, șantajează, construiesc, entuziasmează, produc și pun pe post ore și ore de emisie. Oricum ar merge: cu idei noi, format vechi, plagieri pe colo, pe dincolo, dar tot sunt în emisie. Apar în mii de feluri în acel mic aparat electrocasnic pe care îl cunoaștem de când ne-am născut. Ea, televiziunea, e fratele nostru mai mare sau sora, iar pentru unii chiar a doua mamă... Sau poate prima și unica.

Ne-a ținut companie, ne-a iubit, a alăptat generație după generație, cu același lapte catodic, proaspăt, care ba se păstrează mult, ba se strică repede.

— Ai înțeles?

— Într-un cuvânt, tu așa crezi. Și ai venit tocmai de la Verona ca să faci televiziune.

— Ca să creez imagini și logo-uri într-o manieră nobilă și tot așa.

— Nu mai repeta atâta „și tot așa”. E aproximativ, prea aproximativ.

Marcantonio mă privește. Zâmbește.

— Bravo, văd cum crești. Agresiv și pui de cățea, așa îmi plac.

— O recunosc: *Platoon*.

— Chiar începi să mă surprinzi... Vino, mergem să vedem ce se întâmplă la TdV.

— Ce e TdV?

— Păi cum, nu știi? Teatro delle Vittorie, templul istoric al televiziunii de altădată.

— Dacă e „templu istoric”, atunci să mergem.

Traversăm strada. Un stand de cărți ocupă spațiul din grădină. Băieți și fete, cu aspect mai mult ori mai puțin inteligent, răsfoiesc cărți la preț redus. O fată plinuță are în mână o carte de bucate. Marcantonio n-o lasă să-i scape.

— Cumpără despre sex și sport, e mult mai util.

Râde singur în timp ce ea îl privește un pic deprimată. Marcantonio își aprinde din mers o țigară Chesterfield și o fumează cu lăcomie mimând, după părerea lui, cine știe ce act sexual.

— Bună ziua, Tony.

— Salutare, domnule conte. Cum o mai duceți?

— Rău de când a căzut monarhia.

Tony pufnește în răs. El, simplu gardian de la Teatro delle Vittorie, se distrează aflându-se aici. Simte că are și el autoritate în lumea asta mică. Administrează intrarea. Le permite să intre oamenilor importanți, directorilor, figuranților, actorilor și închide ușa în fața celor fără permis. Într-un cuvânt e gardian în showbiz.

— Aveți dreptate, domnule conte. Poate îmi trimiteți o armată de plebei ca să deschid ieșirea de siguranță. De o săptămână aștept echipa tehnică. Și încă nu s-a arătat nimeni.

Ar putea fi așa, precis. Tony se apropie și ne destăinuie cu voce joasă:

— N-ar fi rău, eu pe ușa aceasta mă duceam la baia de jos. Acum, în schimb, trebuie să mă duc pe înconjurate... mă ard tălpile.

Și izbucnește în răs, simplă improvizare a unui oportunist de comodități.

— Perfect, Tony, avem în sfârșit pe cineva care va rezolva această problemă de prioritate fundamentală.

— Cine-o fi acela?

— El e, Step!

— Cine? Unul de la curtea dumatăle?

— Glumești. Un erou de importanță regală... Străin în țara pe care cândva a dominat-o ca un tiran... Și apoi scuze, Tony, vrei să ajungi repede la baie sau nu? Așadar îmi rămâi dator mie.

— Bine, ce legătură are, ușa o va repara el... Mi s-a părut mai drăguț.

Ar putea să continue ore în șir. Eroul, care de fapt sunt eu, decide să-i întrerupă.

— Când terminați, să-mi spuneți care-i ușa...

— Ai dreptate, scuze...

Tony o face pe ghidul.

— Veniți pe-aici.

În interiorul teatrului e gălăgie, zgomot de metal, ferestraie electrice, aparate de sudat.

— E aproape gata. Montează luminile, se scuza Tony. Iată, aceasta e ușa, am încercat în toate felurile. Nimic, fără rezultat. Nu mai știu ce să-i fac.

O privesc atent. E o ușă din acelea sub presiune, trebuie să aibă lacătul lateral blocat. Cineva o fi blocat-o pe dinăuntru. Poate chiar Tony și acum nu-și amintește sau nu vrea să admită că a făcut o asemenea prostie. Ar fi nevoie de o cheie. Sau:

— Ai o vergea metalică mai îngustă?

— Ca aceasta? ridică una dintr-un dulap pus pe podea. Tu înțelegi că am încercat în toate felurile?

— Vedem îndată.

Fixez vergeaua în lacăt și lovesc sec, cu putere.

— Deschide-te, sesam.

Și ușa se deschide ca într-o vrajă.

— Et voilà, am făcut-o!

Tony e foarte fericit, pare un băiețaș.

— Step, nici nu știu cum să-ți mulțumesc! Ești un vrăjitor.

Îi dau înapoi vergeaua.

— Să nu exagerăm.

Marcantonio ia situația sub control.

— Corect, să nu exagerăm. Ține minte că ai rămas cuiva dator, ok?

— ‘nțeleș, ‘nțeleș...

Tony zâmbeste și inaugurează ușa entuziasmat, ducându-se la baie.

Marcantonio îmi face cu ochiul și trece în fața mea.

— Vino să-ți arăt teatrul.

Coborâm jos, spre scenă, printre scaunele de la parter sub arcada mare a galeriei. Iată-le acolo. Dansatoarele. Toate colorate, cu păr lung sau scurt, sau rase într-o parte și cu desene pe cap. Dansatoarele. Blonde, brunete, roșcate sau cu șuvițe albastre. Corpuri sculptate, ascuțite, slabe, cu abdominali bine conturați. Cu picioarele musculoase și funduri rotunde, dar ferme. Gata să explodeze într-un spagat pe o notă înaltă. Perfecte, stăpâne ale mișcărilor agile și grațioase, obosite însă oricum zâmbitoare. Muzica la volum maxim umple toată scena. Și ele se lasă duse, se aranjează una după alta, se împrăștie, se unduiesc într-un ritm, se îndepărtează, se lasă purtate de dans și-l trăiesc cu intensitate. Proiectoare mari le înflăcărează și le îmbracă în fascicule luminoase. Le mângâie picioarele neacoperite, sânii mici, costumele minuscule.

— Stop! Bine, bine, ajunge atât!

Muzica se oprește. Coregraful, un bărbat mărunțel de vreo patruzeci de ani, zâmbeste satisfăcut.

— Bine, facem o pauză. Repetăm mai târziu.

— Aceasta e trupa de dans.

— Da, am priceput.

Defilează pe lângă noi zâmbind toate, un pic în grabă ca să nu răcească, încă încălzite, dar parfumate și ușoare. Două sau trei îl sărută pe Marcantonio.

— Salut, fetelor.

Se pare că le cunoaște bine. Uneia îi dă o palmă la fund. Ea zâmbește, deloc jenată.

— Nu m-ai sunat.

— N-am putut.

— Încearcă să poți, și fuge cu un zâmbet promițător.

Mă privește ridicând sprânceana dreaptă.

— Dansatoare... Vai, ce mai iubesc televiziunea!

Zâmbesc privind-o pe ultima. E un pic mai mică decât celelalte, iese în fugă, a rămas în urmă ca să-și ia hanoracul. Rotundă și atrăgătoare, cu ceva în plus pe ea, dar asta nu-i strică aspectul. Îmi zâmbește.

— Salut.

Nu reușesc să-i răspund, că ea deja a dispărut.

— Încep să le iubesc și eu.

— Bravo, așa îmi placi. Vezi, aceasta este scena, iar acela e logo-ul nostru. E sus, acolo: Mari genii. Modesta mea operă...

— Nici nu mă îndoiam, se recunoaște dintr-odată... mint cu nerușinare. — Nu cumva mă iei peste picior?

— Glumești?

— Ei bine, uitate, același logotip în 3D, în formă grafică. Emisiunea este așa: câțiva oameni obișnuiți, inventatori adevărați și talentați, vin pe scenă și explică cum au rezolvat o problemă

mică sau mare a societății noastre, pur și simplu, cu ajutorul intuiției.

— O idee foarte bună.

— Noi îi prezentăm, așezăm trupa de fete în spate, arătăm spectacolul și ei prezintă ideea care le-a venit în minte folosind un prototip. E o emisiune simplă, dar cred că va trezi interesul publicului. Și nu doar atât, cei care-și prezintă invențiile la noi au o pistă de lansare cu ajutorul televiziunii, care îi poate duce cine știe unde. Pot face bani buni din aceste invenții.

— Ah, desigur, dacă sunt interesante și dacă într-adevăr servesc la ceva.

— Sunt. Vezi ce tare e emisiunea. E o concepție a lui Romani... După mine, va avea un mare succes, ca tot ceea ce face el. Romani... I se spune regele Midas al televiziunii.

— Pentru cât câștigă?

— Pentru succesele pe care le are. Tot ce atinge el are rezultate mari.

— Bine, înseamnă că trebuie să fiu fericit că lucrez cu el.

— Da, ai început din vârful. Iată-i.

Îi văd intrând, o procesiune întregă. Romani e în fruntea grupului. Îl urmează doi tipi care au mai puțin de treizeci și cinci de ani, unul robust, complet chel, cu ochelari întunecați pe cap, celălalt slab și un pic cărunt. În urma lor, un tip cu părul lung dar ordonat. Are aspect de șmecher, se uită mereu în jur. Are nas acvilin, privire nevrotică și fugitivă. Poartă un costum de catifea verde-închis, fără îndoituri. Tivul de jos al pantalonilor a fost făcut nu demult. Se vede dunga mai întunecată. Cu siguranță le-a

adăugat picioarelor sale câțiva centimetri în plus, iar eleganței sale ceva în minus. Dacă asta mai era posibil.

— Așadar, la ce etapă suntem? Romani se uită în jur. Nu-i nimeni pe-aici?

Vine în fugă un bărbat mic de statură cu păr blond și ochi albaștri.

— Bună ziua, maestre! Termin de montat luminile, pentru diseară totul e în regulă.

— Bravo, Terrazzi, mereu spun că tu ești cel mai bun.

Terrazzi zâmbește mulțumit.

— Mă întorc la console să ajustez lumina.

— Du-te, du-te.

Tipul cu părul lung se apropie de Romani.

— Chiar e nevoie mereu să-i încurajați? Cu cât mai mult îi încălzești, cu atât mai bine lucrează?

Romani mijește ochii și-l privește cu severitate.

— Terrazzi într-adevăr lucrează bine, chiar foarte bine. Instalează lumini încă înainte ca tu să te fi născut.

Individul cu părul lung se întoarce tăcut la locul său. Se-așază la rând, e ultimul. Continuă să se uite în jur, prefăcându-se că-l interesează scenografia. Până la urmă, pentru că n-are pe cine să se descarce, prinde să-și roadă unghiile.

— Ei sunt autorii proiectului. Romani mai e și regizor, îți amintești? îmi spune într-un mod ironic.

— Cum să nu. E cel care ne dă de lucru.

— Ceilalți doi, cel robust și cel slab, sunt Sesto și Toscani, semipărosul și părosul. Li se spunea „Motanul și Vulpea”, sunt sclavii lui Romani dintotdeauna. Au încercat să facă ei singuri o

emisiune, dar au închis-o după două ediții și de atunci i-am rebotezat, „Motanul & Motanul”. În grupul lor adevărata vulpe este Romani, e de rasă. În afară de „Motanul & Motanul” mai este Renzo Michelli, Șarpele. E-acel josuț și un pic grăsuț, cu părul lung și nasul cârlig, e din Salerno. Are mâinile până la coate în paste și o respirație de care s-ar speria și un șoarece. Romani îl poartă după el de mai bine de un an. Cred că poate fi feciorul cuiva, iar el se răsplătește pentru vreo favoare care i s-a făcut. Îl numim Șarpele pentru că îi vorbește pe toți de rău, până și pe Romani, dar mai ales pe el care e unicul său permis în această instituție. Și lucrul cel mai absurd e că Romani știe despre asta.

- Șarpe, foarte bună poreclă.
- Step, să fii atent cu el, are aproape patruzeci de ani, mulți prieteni cu autoritate și se dă la toate, îndeosebi la fetișcane.
- Dacă-i vorba de-așa, Mazzocca, atunci el ar trebui să fie atent cu mine. Iar acum arată-mi, te rog, unde vom sta noi.

25

— Gin, nu înțeleg de ce te încapățânezi să merg cu tine la probe, doar știi că pe mine nu mă acceptă nicăieri?

Mă uit la Eleonora și zâmbesc. Ea în schimb clatină din cap.

— Adică, după părerea mea, tu, Gin, te bucuri să mă vezi picată la interviuri. Probabil ți-am făcut ceva într-o altă viață sau cine știe ce în aceasta.

— Dar Ele, nu vorbi așa. Tu îmi porți noroc.

— Am înțeles, dar nu puteai să fii ca toate, să porți, mai știu eu, un talisman în buzunar, vreun animăluț cum ar fi o broscuță, un purceluș, un elefântel cu trompa ridicată?

— *No, I want you.*

— Semenii cu unchiul Sam în raport cu soldații americani. Mai lipsește să decizi că trebuie să mergem la probe în Vietnam.

— Și tu, normal că mă vei urma.

— Desigur, cum să nu... doar îți port noroc!

Apoi o ciocnire neașteptată.

— Drăcie, frozen-ul meu!

Marcantonio are tot iaurtul vărsat pe sacou. Gin izbucnește în râs.

— Porți noroc, numai nu lui.

— Hei, fetelor, de ce nu vă uitați pe unde mergeți?

— Păi, scuze, tu de ce nu te uitai? Era iaurtul tău.

— Da, numai că acum voi trăi doar cu amintirea.

— Și atunci de ce trebuie să dai vina pe noi?

Puțin după asta ies cu frozen-ul meu încă intact. Și o văd pe Gin. Nu pot să cred. Și ea e aici. Îmi vine să râd. Mă apropii.

— Vai, pe cine văd! Așteaptă, am înțeles. Vrei să-ți ofer și un prânz.

— Eu? Glumești? O cină mi-a fost de ajuns și de rămas. Mai degrabă ce faci tu la Vanni? Așteaptă, ah, am înțeles, m-ai urmărit.

— Calmează-te, calmează-te. De ce crezi mereu că totul se învârte în jurul tău? Nu vezi? Beau un frozen cu un prieten de-al meu.

— Ciudat. De-o mie de ori am fost pe-aici și nu te-am întâlnit niciodată.

— O mie, nu cred. Poate ai venit în ultimii doi ani cât eu am fost plecat.

Marcantonio intervine:

— Scuzați, dar cât voi restabiliți cronică evenimentelor, eu intru să mă curăț... Și apoi, grăbește-te, Step, avem o întâlnire importantă.

Marcantonio se întoarce înapoi clătinând din cap. Eleonora ridică din umeri.

— Ce bădăran e prietenul tău, nici nu s-a prezentat.

— Adică, i-ai turnat iaurtul peste haină și pretinzi că el trebuie să se închine în fața ta. Mă faci să cred că ești o prietenă demnă de Gin.

După care mă uit la dânsa.

— Ei, și? În afară de stricăciuni, ce mai faceți pe aici?

Eleonora răspunde îndrăzneată:

— Am venit să facem o probă.

Gin îi dă un cot.

— Auuu.

— Nu te dezechilibra, nici nu-l cunoști și de-acum îl pui la curent cu planurile noastre.

Gust din frozen-ul meu. Foarte gustos, n-am ce spune.

— Și cine sunteți? O trupă nouă? Spy Girls?

— Vai, vai... Știi, Ele, replicile lui sunt fenomenale. Dar trebuie să înțelegi când sunt și când nu sunt replici.

— Ah, iată.

— Păi, nu, aceasta nu era o replică, e chiar realitatea. Multe fete lucrează în serviciile secrete. Și tipele ca voi nu prea se aruncă în ochi.

— Da, un pumn în ochi trebuia să-ți dau. Aseară, când te dădeai la mine ca un disperat...

Ele ne privește surprinsă.

— Despre asta nu mi-ai povestit!

Gin zâmbește uitându-se la mine.

— E un lucru atât de neimportant încât mi-a zburat din cap!

Scot lingura din gură și încerc să adun iaurtul de pe fundul păhăruțului. — I-ai spus cum ai suspinat într-un anumit moment?

— Du-te dracului!

— Aseară nu mi-ai spus așa.

— Îți spun azi de două ori: du-te dracului!

Zâmbesc.

— Ador eleganța ta.

— Păcat că n-o poți aprecia pe toată. Noi trebuie să mergem, îmi pare rău numai de un lucru... Ele, scuze, dar nu puteai să răstorni tot iaurtul pe el, acritură peste acritură.

Se îndepărtează. Le privesc cum pleacă, Gin foarte agresivă și prietena ei un pic mai joasă. Ele, cum îi spune ea, Elena, Eleonora sau cine știe cum o cheamă. Mă fac să râd.

— Hei, salutări lui Tom Ponzi!

Gin, fără măcar să se întoarcă, ridică mâna stângă și în particular indică spre cer, cu degetul mijlociu ridicat. Marcantonio vine tocmai la timp ca să vadă salutul.

— Te adoră, așa-i?

— Da, mă admiră la nesfârșit.

— Ce le faci tu femeilor... Trebuie să fiu mai atent cu tine, mai atent.

Gin și Ele continuă să meargă. Ele pare cu adevărat supărată.

— Pot să știu de ce nu mi-ai povestit nimic?

— Îți jur, Ele, că mi-a zburat din cap.

— Da, ce-ai să zici... Adică te săruți cu un frumos nefericit și îți zboară din cap!

— Serios, îți place de el?

— De frumos e frumos, dar nu-i genul meu. Eu l-aș prefera pe celălalt, seamănă cu Jack Nicholson în tinerețe. În opinia mea, are o grămadă de gânduri indecente. Îmi amintește mai mult de un purceluș.

— Și-ți place purcelușul?

— Păi, în sex e nevoie de fantezie, iar eu l-aș putea uimi... I-aș linge toate hainele pe care i le-am murdărit de iurt, după care aș începe să i le rup cu dinții.

- Da, și apoi te vor aresta în față la Vanni.
  - Mai bine spune cine-i frumosul acela?
  - Nefericit ai spus.
  - Bine, așa e. Ce face, unde lucrează, cum l-ai cunoscut, v-ați sărutat pe bune, cum îl cheamă?
  - Ești și tu ca Tom Ponzi, dar mult mai rea. Chiar trebuie să răspund la toate întrebările?
  - Desigur, ce mai aștepti?
  - Bine, răspund la toate. Nu știu, nu știu, l-am cunoscut aseară, a fost un sărut, îl cheamă Stefano.
  - Stefano?
  - Step.
  - Step? Step Mancini?
- Eleonora mă privește cu ochi mari.
- Da, da, îl cheamă Step. Și ce-i cu asta?
- Mă apucă de geacă și mă scutură.
- Nu pot să cred, iu-huuu! Voi intra în istorie. Când se va afla noutatea asta, vom apărea în *Parioli Pocket*. Step, bătașul, Step cel dur. Are o Honda 750 Custom albastru-închis, merge cu ea ca Valentino Rossi, s-a bătut cu jumătate din Roma, era mereu în piazza Euclide, prieten cu Hook, Schello și pentru prietena lui s-a certat până și cu Sicilianul. Gin, Step e incredibil!
  - Vai, voi toți îl cunoașteți pe Step, singura care nu-l știa eram eu.
  - Și el cu cine este împreună? Cu tine!
  - Lăsăm la o parte faptul că noi nu suntem împreună, în primul rând. În al doilea, cine-i iubita lui?
  - Ah, înseamnă că te interesează. Te-a amețit?

— Pe dracu'! Sunt curioasă și atât.

— Era cu una mai mare ca noi, cred, o fată frumoasă de la Falconieri. E sora Danielei, aceea plinuță care se iubea cu Palombi, acela care...

— Am înțeles, cel care se iubea cu Giovanna, care se iubea cu Piero, care se iubea cu Alessandra etc, etc. Șirul tău infinit. Bine, eu nu cunosc pe nimeni din acești oameni și, mai ales, nu-mi pasă de ei. Acum hai să mergem la probe că eu am nevoie de bani. Vreau să cumpăr o motoretă pentru mine și fratele meu.

— Nu poți să ceri bani de la ai tăi?

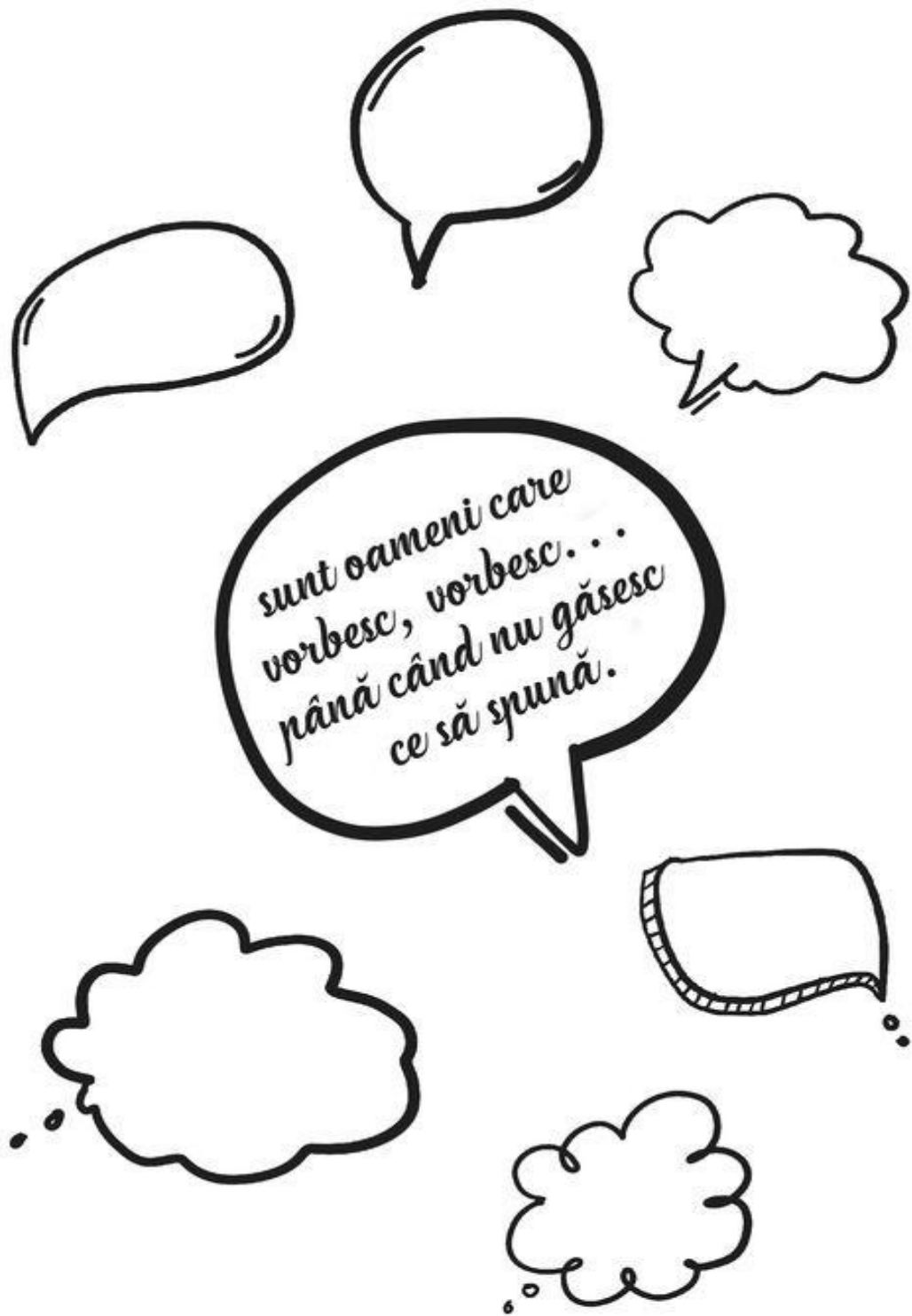
— Nici nu se discută. Hai, scoate actele.

Gin și Eleonora își iau buletinele și le arată tipului de la ușă.

— Ginevra Biro și Eleonora Fiori, trebuie să facem probe de telefoniste, doar că video, adică vom apărea pe ecran.

Tipul se uită în acte, apoi verifică după listă. Semnează cu pixul pe marginea foii.

— Aha, totul e în ordine. Intrați, imediat începe. Numai voi lipseați.

sunt oameni care
vorbesc, vorbesc...
până când nu găsesc
ce să spună.

Câteva fete stau aliniate în centrul scenei. Înalte, blonde, brunete, roșcate, vopsite ușor cu henna. Mai mult sau mai puțin elegante, casual sau pseudokitch în încercarea disperată de a asorta două piese vestimentare absolut nepotrivite. De sub costumele perfecte de culoare gri se văd ghetetele cu talpă groasă, care sunt iarăși în vogă. Au nasuri drepte sau operate nereușit, ori încă neatinsse de bisturiu din lipsă de bani. Unele sunt liniștite, altele nervoase, altele încăpățânate cu piercing-uri îndrăznețe, altele încă timide, cu găuri rămase după un piercing scos de curând. Cu tatuaje mai mult sau mai puțin acoperite și încă cine știe câte rămase ascunse. Sunt fetele care au venit la probe. Gin și Ele își găsesc loc printre ultimele.

— Așadar...

Romani, Motanul & Motanul, Șarpele și încă vreo doi, care au legătură cu acest gen de muncă, stau așezați în primul rând pregătiți să asiste la micul mare spectacol, de fapt, un pic de distracție înainte de începerea muncii adevărate.

Mă așez în ultimul rând, cu iaurtul din care au mai rămas vreo două lingurițe și savurez scena de departe. Gin nu mă vede. Cu mâinile în buzunar, pare încrezătoare și calmă. Nu pot să zic cărui grup îi aparține. Îmi pare mică. Nici prietena ei nu-i mai rea.

Mișcă din cap din când în când încercând să dea înapoi părul care-i cade pe ochi. Coregraful are în mână un microfon.

— Acum faceți un pas înainte, prezentați-vă, numele și prenumele, vârsta și ce-ați mai făcut până acum. Uitați-vă la camera din mijloc, cea cu lumină roșie, unde stă un domn care vă salută acum. Salutare, Pino!

Tipul așezat la camera din mijloc, fără să-și desprindă privirea de la monitor, lasă pe o clipă camera de filmat și ridică mâna în semn de salut.

— Ok! Ați înțeles?

Câteva fete dau din cap că da, dar nu prea sigure. Coregraful, dezamăgit, lasă mâinile în jos și vorbește la microfon:

— Hei, fetelor, vreau să vă aud vocile frumoase, spuneți-mi ceva... Faceți-mă să simt că exist.

Dinspre fete se înalță un cor de voci necoordonate: da, bine, de acord, până și câteva zâmbete.

Coregraful pare mulțumit.

— Bine, atunci să începem.

Marcantonio se apropie de mine.

— Step, ce faci aici? Să mergem în față, în primele rânduri, ca să vedem mai bine.

— Nu, eu am să savurez de-aici.

— Cum vrei, se așază lângă mine. Ai să vezi că Romani ne va chema. Vrea să știe părerea noastră în orice chestiune.

— Când ne va chema, ne vom duce.

Una după alta, fetele își transmit microfonul și se prezintă.

— Salut, sunt Marelli Ana, am nouăsprezece ani. Am participat la diferite emisiuni ca asistentă, studiez dreptul. Am jucat un rol

mic într-un film de Ceccherini...

Renzo Micheli, cel zis Șarpele, pare interesat.

— Ce fel de rol?

— De prostituată, dar numai am stat la marginea drumului, fără cuvinte.

— Și ți-a plăcut rolul?

Toate chicotesc, dar fără să se facă văzute. Numai Romani rămâne impasibil. Marelli Ana răspunde:

— Da, îmi place cinematografia. Dar, după părerea mea, viitorul meu e în televiziune.

— Bine, continuăm cu următoarea.

— Bună ziua, sunt Francesca Rotondi, am douăzeci și unu de ani și sunt ultimul an la economie. Am făcut...

Romani se întoarce la dreapta și la stânga uitându-se în jur, apoi ne vede.

— Mazzocca, Mancini, veniți mai aproape.

Marcantonio mă privește ridicându-se:

— Ce ți-am spus?

— Ne ducem, de parcă suntem la școală. Dar dacă face parte din joc...

Fetelor le bate lumina în ochi și nu ne pot vedea. Încă o fată se prezintă și apoi alta. O ajunge rândul pe fata de lângă Gin. Mă așez în primul rând din dreapta. Ea încă nu m-a văzut. Ele în schimb, prietena ei, m-a zărit. Ele, cum e și firesc, nu lasă să-i scape ocazia.

— Hei, Gin, îi șoptește. Uită-te pe cine-l avem în primul rând.

Gin, cu mâna streășină la ochi, se mișcă un pic și mă vede. Îmi duc mâna dreaptă lângă obraz și, fără să fiu observat, o salut. Nu

vreau s-o iau peste picior. Înțeleg că a venit aici pentru angajare. Dar ea iar o ia în nume de rău, ca de obicei, și cu mâna stângă întinsă de-a lungul corpului îmi arată degetul mijlociu, trimițându-mă cât mai departe. A treia oară.

— E rându-tău, bruneto.

E momentul ei, dar fiind distrată, este luată prin surprindere.

— Vai, ce e? Ah, da.

Ia microfonul pe care i-l întinde fata din dreapta sa.

— Sunt Ginevra Biro, nouăsprezece ani, studiez la filologie, specialitatea regie. Am participat la diferite emisiuni în calitate de asistentă. Ta-dam!

Gin întinde brațele înainte, apoi le ridică în sus, face un pas în față și o plecăciune pe jumătate.

— Dacă eram cu plicul, ca de obicei ar fi zburat în jos.

Se întoarce la locul său. Toți râd amuzați.

— E tare asta.

— Da, e simpatică, chiar drăguță.

— Da, îmi place.

O privesc și eu amuzat. Ea se uită la mine, obraznică și plină de sine, neînfricoșată de faptul că se află în fața tuturor, în lumina reflectoarelor. Mai mult, se strâmbă la mine. Mă aplec spre Romani.

— Cer scuze, domnule Romani...

El se întoarce spre mine.

— Pot să-i adresez o întrebare acestei fete, știți, ca s-o cunosc mai bine.

Mă privește curios.

— E vorba de o întrebare profesională sau vrei să afli numărul ei de telefon?

— Categoric în legătură cu angajarea.

— Atunci, desigur, pentru asta suntem aici.

Mă uit la Gin, mă reculeg o clipă și încep.

— Domnișoară, care sunt planurile dumneavoastră de viitor?

— Un soț și mulți copii. Tu, dacă vrei, ai putea să-mi faci unul.

Drăcie. *Knock out*. M-a pocnit. Toți râd nebunește. Se prăpădesc de râs, nu alta. Până și Romani râde și mă privește desfăcându-și brațele de parcă vrea să spună: „Ea a câștigat.” Și a câștigat pe bune. M-a lovit mai ceva ca Tyson. Poate că el nu m-ar fi dat jos chiar așa. Ok, să fie voia ta, Gin. Nu-mi pasă ce cred alții, așa că eu continui.

— Scuzați, însă de ce ați mai venit la preselecție în loc să porniți în căutarea bărbatului pe care vi-l doriți?

Gin mă privește și surâde. Se preface cuminte, nevinovată și răspunde ca cea mai sfântă dintre femei:

— De ce nu s-ar putea să fie tocmai aici bărbatul ideal? Văd că vă faceți griji, dar n-ar trebui, pentru că deja sunteți exclus din lista mea.

Cineva din nou chicotește.

— Ok, acum ajunge, zice Romani. Am terminat?

— Nu, de fapt mai sunt și eu.

Ele, prietena lui Gin, face un pas înainte.

— Bine, prezentați-vă.

— Sunt Eleonora Fiori, am douăzeci de ani. Am încercat să particip la diferite emisiuni, dar n-am prea reușit. Studiez pictura, acolo am rezultate mai bune.

Cineva, în șoaptă, iese cu o replică prostească.

— De ce nu continui atunci?

Trebuie să fi fost Sesto, cel din Motanul & Motanul. Dar nu mai râde nimeni. Micheli, Șarpele, se uită în jur. Romani se preface că n-a auzit. Și bineînțeles, el tot așa face. Toscani, celălalt Motan, râde o clipă. Iar când se convinge că nu-i în favoarea lui, preschimbă râsul în tuse.

— Foarte bine, vă mulțumim, domnișoarelor!

Romani se apropie de coregraf, se uită în foaia pe care o are în mână și arată cu degetul la câteva nume. După care ne privește și vine spre noi.

— Aveți vreo preferință?

Mă uit în foaie. În dreptul câtorva fete sunt puse bife. Cinci sau șase au fost alese. Mă uit în josul foii. Iat-o. Ginevra Biro are bifă. De necrezut, eu și Romani avem aceleași gusturi. Zâmbesc. Până la urmă nu-i atât de greu. Sesto și Romani arată numele uneia, Romani aprobă. Șarpele a ales două, dar Romani o acceptă numai pe una. Mazzocca își dezvăluie alegerea.

— Romani, îți poate părea absurd, dar trebuie s-o luăm încă pe una. S-ar putea să nu-ți placă, dar dacă mai reflectezi, ai să vezi că e o mișcare genială.

— Să auzim, la cine te referi?

— Fata le va plăcea oamenilor care nu prea au încredere în sine, celor care stau acasă și se gândesc că nu-s în stare de nimic. Pe aceea trebuie s-o iei, Romani.

— Pe care?

— Pe ultima.

Motanul & Motanul, urmași de Șarpele, spun aproape în unison:

— Buuu...

E ca un fel de indignare generală. Romani nu zice nimic, cei trei neauzindu-l, se opresc. Oricum Șarpele a exclamat prea tare.

— Dar e o absurditate. Cum adică, facem o Miss Italia doar că invers? Să nu uitați să trimiteți telespectatorilor subtitre cu explicații...

Nu se dă bătut. Mazzocca clatină din cap.

— E o idee puternică. Te vei mai gândi, Romani, așa-i?

Romani tace câteva clipe. Dintr-odată zâmbește.

— Nu, n-am crezut, dar e just. Ok, notează-o și pe asta, Carlo.

Coregraful n-a înțeles nimic, dar scrie pe foaie o ultimă bifă chinuită.

— Ok, fetelor, coregraful iese dintre primele rânduri și se duce în mijlocul scenei. Le mulțumesc tuturor participantelor care, din păcate, n-au fost selectate.

Ele ridică din umeri.

— Mă rog.

Gin o lovește cu cotul.

— Nu fi pesimistă. Gândește constructiv și pozitiv, nu atrage singură eșecul.

Coregraful începe să citească.

— Așadar, Calendi, Giasmini, Fedri...

Unele fete îndată se luminează de bucurie, zâmbesc și fac câte un pas înainte. Altele, al căror nume nu este pronunțat, pălesc, văzându-și iarăși foarte îndepărtat visul de a străluci măcar pentru o clipă la televizor.

— Bertarello, Solesi, Biro și Fiori.

Gin și Ele fac ultimele pasul în față. Ele o privește.

— Nu pot să cred. Se va întâmpla ca în Chorus Line, cele care au făcut un pas înainte pleacă, iar celelalte rămân.

— Fetele pe care le-am numit încep de luna viitoare. Vă rog, la ora douăsprezece să veniți la oficiu ca să semnați contractele, iar la două să fiți aici, la teatru, vom începe repetițiile. Repetăm de luni după-amiază până sâmbătă. Sâmbătă seara suntem în direct, e clar?

Una dintre fetele alese, una dintre cele mai drăguțe, cu ochii mari și cu o expresie de toantă pe față, ridică mâna.

— Ce este?

— Eu n-am prea înțeles.

— Ce anume?

— Ce-ați spus.

— Începutul e bun. Tu ține-te de cea roșcată de lângă tine și să faci ceea ce face ea. Acum ai înțeles?

— Așa și așa, spune fata supărată.

Se uită la cea cu părul roșu care îi zâmbeste, încercând s-o încurajeze. Poate că nici ea n-a înțeles prea bine. Ele își trece cu mâna prin păr.

— Nu pot să cred, m-au luat!

— Trebuie să crezi, i-ai cucerit cu povestea despre nereușitele tale.

Ginevra și Ele se îndreaptă spre ieșire.

— Voi deveni vedetă! Iu-huuu! Nu pot să cred!

— În privința asta mi-aș păstra calmul.

Tony le vede și le salută vesel.

— Cum v-a mers?

— Foarte bine!

— La amândouă?

Ele îl privește strâmbând din gură.

— Da, amândouă am fost acceptate, printre primele.

Ies râzând și îmbrâncindu-se una pe alta.

— Întotdeauna trebuie să știi cum să te vinzi, nu?

— Fir-ar... mașina!

— Unde-i?

— Nu mai este, Ginevra se uită în jur îngrijorată. Am parcat-o aici, în față. Mașinuța mea... Mi-au furat-o! Hoții naibii!

— Hei, nu te lua de hoți, le spun venind la spatele lor împreună cu Marcantonio. Cui i-o fi trebuit rabla ta!

— Măcar tu nu te amesteca! Of, trebuie să scriu o plângere...

— Cum ai numit-o? Crezi că era normal să-i spui „mașinuța mea”?

— Dar e a mea!

— Era mașinuța ta, iar acum e a lor. Mai pe scurt, e destul să-i schimbi numele și lucrurile vor reveni la normal!

— Eu cred că mai degrabă va trebui pur și simplu să achiți amenda, ți-au evacuat-o, așa că dacă vrei să te iei de cineva, să te iei de polițiști. Dar ca să fie mai corect, ceea ce mi se pare că e unul din prerogativele tale, să te iei de tine însăși.

— Ascultă, mi se înnegrește în fața ochilor de furie, și tu mi te bagi cu vorbele tale cu tâlc. Ce vrei să spui?

— Că ai parcat în fața ieșirii de rezervă a teatrului. Foarte simplu.

— Domnul are dreptate.

O polițistă trece pe lângă noi. A auzit toată vorbăria noastră și a hotărât să intervină.

— A trebuit să evacuăm mașina.

— „A trebuit” mi se pare prea exagerat, ați fi putut aștepta două minute. Eram înăuntru, aveam treabă.

Polițista izbucnește în râs.

— Vreți să mă contraziceți?

— Doar vă povestesc cum stau lucrurile. Polițista se îndepărtează fără să-i răspundă.

Ginevra nu pierde ocazia, scoate limba și zice cu voce joasă:

— Polițistă proastă. Să mai faci niște sex noaptea, ca să nu fii așa de înăcrită dimineața.

Râd și fluier dând din cap.

— Fiuuu... În sfârșit văd pe cineva care respectă instituțiile statului! Bravo, ești exactă și, în special, bine crescută. Îmi place de tine.

— Iar tu mie pentru nimic în lume!

— Urmezi și tu sfatul acela?

— Care?

— Acela de a face sex ca să nu fii înăcrită. Vezi, că de nu, pot să te ajut eu, bine?

— Desigur, cum să nu.

— Eu aș face-o numai ca să-ți ridic moralul.

— E la maximum de-acum, mulțumesc.

Marcantonio hotărăște să ne întrerupă.

— Ok, v-ajunge. Deoarece avem o după-amiază liberă și mai ales pentru că voi două ați trecut preselecția, aș propune să mergem și să ciocnim toți împreună, de altfel...

Marcantonio îi zâmbește lui Ele, pe urmă clatină din cap.

— Ei, de altfel, noi v-am votat, corect?

— Ai dreptate. Mergem să bem.

Mă uit la Ele și-mi desfac brațele.

— Hei, dacă faci așa, e ca și cum ai spune: „La mine se referă.”

Gin se postează în fața mea foarte determinată.

— Hei, legendarule Step, te previn, nu te lua de prietena mea, ți-e clar?

Pe-o clipă chiar mă tem de ea.

— Ok, atunci să vedem cum vei răspunde la invitația noastră.

— Ce-i asta, încă o probă? Dar plătiți voi?

O privesc zâmbind.

— Dacă vrei.

— Nici nu mă îndoiesc că ai face-o și pe asta. Însă îmi pare rău, nici să nu visezi.

Marcantonio iar se bagă între noi.

— Cum e posibil să vă certați de la fiecare cuvânt? Am propus doar să bem ceva. Haideți măcar cu un pic de entuziasm, ce naiba!

Ele urlă ca o apucată:

— Iu-huuu! Da, foarte bine! Mergem să ne distrăm, să ne facem de cap...

Își aruncă părul în sus și-și agită brațele deasupra capului, apoi începe a dansa și a se roti în jurul său. La un moment dat se oprește și mă fixează.

— Așa e mai bine?

— Foarte bine!

De fapt, la ce trebuia să mă aștept. Doar sunt prietene.

Marcantonio o apucă pe Ele de braț.

— Mergem odată că ne prinde noaptea aici și avem lucruri mult mai interesante de făcut.

O trage după el, iar Ginevra rămâne locului și-i privește.

— Vai, vai, ți-au luat prietena...

— E mare și e vaccinată, era mai problematic dacă mergea cu tine.

— De ce? Ești geloasă?

— Hei, ce ți-ai imaginat? Pentru ea îmi făceam griji. Ok, unde ți-e motocicletă?

— De ce întrebi?

— Ca să mă duci acasă, dar fii atent cu mâinile, să nu primești iar o palmă ca în restaurant.

— Ah, de necrezut. Adică eu trebuie să te duc până acasă și să nu te ating? N-am mai auzit așa ceva. Poți să rămâi fără cuvinte!

Ajungem la motocicletă, urc și pornesc. Vrea și ea să urce, dar eu împing motocicleta înainte.

— N-ai ce-i face, eu sunt taximetrist de modă nouă.

— Adică?

— Iau plata în avans.

— Ce vrei să zici?

— Că trebuie să-mi dai un sărut.

Mă întind spre ea, cu buzele înainte și ochii închiși. De fapt, pe stângul îl țin întredeschis. N-aș vrea să mă păcălească încă o dată. Gin se apropie de mine și mă linge nebunește cu limba, de jos în sus până pe buze. Mă face să mă simt ca un con de înghețată pe jumătate topit.

— Hei, ce-i asta?

— Eu așa sărut! Sunt și eu fată de modă nouă.

Urcă la spatele meu.

— Hai odată, după cât ți-am plătit eu, ar trebui să mă duci până la Ostia.

Râd și pornesc ridicând roata din față. Dar Gin e foarte rapidă. Mă strânge cu putere și își sprijină capul de umărul meu.

— Hai, legendarele Step, ador să merg cu motocicleta!

Nu aștept să-mi spună de două ori. Zbor cu viteză, iar ea își unește picioarele strângându-mă cu fermitate. Parcă am fi un

singur corp pe motocicletă. Dreapta, stânga, curbe line și ușoare, cu accelerație. Trecem prin față la Vanni și mergem drept spre Lungotevere. O curbă la dreapta. Încetinesc pentru o clipă la semaforul roșu, care instant se face verde. Depășesc cu ușurință două mașini care staționează. Mă aplec la dreapta, mă aplec la stânga și iată-ne lângă Tibru și mai departe, repede, cu vântul în față. Zăresc în oglindă o parte din fața ei. Îi văd ochii semiînchiși, agrafa din păr, conturul feței. Părul lung și întunecat se amestecă, mângâind soarele care apune la spatele nostru, moale se colorează în roșu, rebel luptă cu vântul, dar când accelerez, ajunge să se predea și învins se lasă purtat de viteză. Ea încă mai stă cu ochii închiși.

— Iată, domnișoară, am ajuns.

Opresc în fața casei ei, fixează suportul lateral și rămân așezat.

— Drădrala, am ajuns într-o clipă.

O privesc amuzat.

— Drădrala? Ce înseamnă?

— Drăcia dracului prescurtat, am adăugat „la” ca să fie mai vesel.

N-am mai auzit.

— Drădrala. Am să-l folosesc.

— Nu, e al meu! Am drept de autor pe teritoriul Italiei.

— Chiar?

— Desigur. Bine, ai putea să-l folosești și tu. Îți mulțumesc, ca taximetrist nu ești rău deloc.

— Atunci ar trebui să mă inviți sus.

— De ce?

— Ca să completăm fișa unui card de reducere și data viitoare te va costa mai puțin.

— Fii liniștit. Am cu ce plăti.

De data aceasta Gin crede că este mai rapidă decât mine și închide ușa pe partea cealaltă, gândindu-se că iar m-a amăgit.

— Ei nu! Ce-i cu glumițele acestea? scot din buzunarul de la blugi cheile ei și i le bălăbănesc în fața ochilor. De la tine am învățat, vezi?

— Ok, legendarule Step, dă-mi-le!

O privesc cu ironie.

— Epicule... Nici nu mai știi... Oare ce-ar fi să mă plimb un pic și să mă întorc mai târziu.

— N-ar fi în favoarea ta. În jumătate de oră am să schimb toate lacătele. — Vei cheltui mai mulți bani decât pentru vreo zece curse din cele adevărate...

— Ok, vrei să negociem?

— Cum să nu?

— Atunci, ce-ai vrea în locul cheilor?

Ridic capul și o privesc distrat.

— Nu-mi spune. Hai, urcăm. E mai bine să încheiem cu un „să-ți ofer ceva?”, ca în filmele bune. Dar mai întâi, dă-mi cheile.

Deschid ușa, iar cheile le strâng în mâna dreaptă.

— Ți le dau sus, lasă-mă să fiu în rol de *chaperon*.

Gin zâmbește înveselită.

— La naiba, nu încetezi să mă surprinzi.

— Cu franceza mea?

— Nu, ți-ai lăsat motocicletă descuiată.

Și intră mergând cu capul pe sus. Includ alarma și peste o secundă sunt înaintea ei. O depășesc și intru în lift.

— Domnișoară, intrați în ascensor sau vă este frică și mergeți pe scări?

Intră sigură de sine și se postează în fața mea. Aproape, foarte aproape. Prea aproape. Deși, e chiar tare. Apoi se îndepărtează.

— Bine, aveți încredere în *chaperon*. La ce etaj, domnișoară?

Se sprijină de perete și mă privește. Are ochii mari, surprinzător de inocenți.

— Al patrulea, mulțumesc.

Zâmbește, amuzată de jocul nostru. Mă aplec înainte spre ea, prefăcându-mă că nu găsesc butonul.

— Vai, în sfârșit... Al patrulea, am găsit.

Rămâne lipită de peretele vechi de lemn, uzat de continuul sus-jos în mijlocul golului scării. Urcăm în tăcere. Stau foarte aproape de ea, îi respir parfumul. Mă îndepărtez puțin și ne privim. Privirile noastre sunt atât de aproape, ea clipește din ochi de câteva ori, apoi continuă să-și țină privirea ațintită asupra mea. Sigură, îndrăzneată, deloc înfricoșată. Zâmbesc, ea mă privește și mișcă din obraji în încercarea de a zâmbi. Se apropie și-mi șoptește la ureche cald și senzual:

— Hei, *chaperon*...

Un fior rece.

— Da?

O privesc în ochi. Ea ridică sprânceana.

— Am ajuns.

Se strecoară pe lângă brațele mele, îndemânică și rapidă. Într-o clipă e afară din ascensor. Se oprește în fața ușii. O ajung

din urmă și scot cheile.

— Hei, sunt mai ceva decât ale Sfântului Petru.

— Dă-le încioace.

Tuturor ne place să pomenim despre istoria cheilor Sfântului Petru. Mă simt prost pentru că mi-a ieșit din gură tocmai în acel moment. De ce... Poate pentru a face să treacă timpul. Cine știe de ce o pomenim. Sfântul Petru trebuie să aibă o singură cheie, sau poate nici nu are nevoie de ea. Și crezi că ar putea să-l lase pe el afară? Gin învârte cheia ultima dată. Eu sunt gata să pun piciorul în mijloc și să blochez ușa când va încerca să nu-mi dea voie înăuntru. Dar Gin mă lasă. Zâmbește veselă și, amabilă, deschide ușa.

— Hai, intră, dar să nu faci tărăboi.

Îmi permite să trec și închide ușa după mine, apoi mă întrece și începe să strige:

— Hei, sunt aici. Este cineva?

Apartamentul e drăguț, modest, nu foarte încărcat și liniștit. Deasupra unui dulap sunt niște fotografii, iar alte câteva stau pe o comodă semirotondă de lângă perete. Un apartament calm, fără excese, fără tablouri ciudate, fără șervețele inutile. Dar cel mai important e că este ora șapte, soarele a asfințit și acasă nu-i nimeni.

— Hei, ai noroc, legendarule Step.

— Nu vrei să încetezi cu legendarul? Și de ce zici că am noroc? Dacă e cineva aici care are noroc, aceea ești tu. Te-am adus vie și nevătămată pe tine și fundul tău apetisant, rotund și perfect, întind mâna spre spatele ei.

— Vai, ai terminat? Semeni cu un pușcăriaș ieșit la libertate după șase ani de când n-a văzut o femeie.

— Patru.

Mă privește încruntând sprâncenele.

— De ce patru?

— Am fost eliberat ieri după patru ani de pușcărie.

— Ah, da?

Nu știe dacă vorbesc serios sau nu. Mă privește curioasă și oricum hotărăște să se joace.

— Evident că ești nevinovat... dar totuși pentru ce ai stat închis?

— Am omorât o fată care m-a invitat la ea acasă exact pe la ora asta...

Vreau să mă uit la ceas.

—... aproximativ pe la ora asta și ea n-a vrut să facem dragoste.

— Repede, repede... Am auzit un zgomot, sunt ai mei. Drăcie!

Mă împinge spre dulap.

— Intră înăuntru.

— Hei, încă nu sunt amantul tău, nici măcar nu ești căsătorită. Care-i problema?

— Ssst.

Gin mă închide în interior și fuge de acolo. Rămân în tăcere și nu știu ce să fac. Aud un zgomot îndepărtat de ușă care se deschide și se închide. Și nimic mai mult, liniște. Doar liniște. Cinci minute, nimic. Opt minute, nimic. Mă uit la ceas. Drăcie, au trecut aproape zece minute. Ce să fac? M-am supărat. Pe de altă parte, nu s-a întâmplat nimic rău. Eu ies. Încet-încet deschid ușa

dulapului. Mă uit prin crăpătură. Nimic. Niște mobilă și o liniște ciudată, cel puțin pentru mine. Apoi, deschizând ușa încă un pic, văd o bucată dintr-o canapea. Deschid mai tare. Un covor, o vază și apoi văd și picioarele ei, așa, unul peste altul. Gin stă relaxată, cu capul sprijinit de spătar și fumează o țigară. Râde amuzată.

— Hei, legendarule Step, iată-te în sfârșit. Ce faci de-atunci închis în dulap? Te distrezi de unul singur? Egoistule.

La naiba, mi-a făcut-o! Ies afară dintr-o săritură și încerc s-o prind. Dar Gin e mai rapidă decât mine. Stinge țigara și o ia la fugă. Se lovește de colțul unei uși și aproape că alunecă pe covorul care se încrețește sub pașii ei, dar recuperează în curbă. Două salturi și e în odaia ei, se întoarce brusc și încearcă să închidă ușa. Dar nu reușește. Sunt peste ea cu amândoi umerii. Gin se forțează să reziste o clipă, dar abandonează tentativa. Lasă ușa și se aruncă pe pat cu picioarele ridicate spre mine. Dă din picioare și râde ca o descreierată.

— Ok, scuze, legendarule Step, sau nu, epicule Step, sau numai Step, Step și atât, Step perfectul. Sau mai bine, Step cum vrei tu! Hai, am glumit. Dar cel puțin glumele mele sunt mai vesele decât ale tale.

— De ce?

— Ale tale sunt lugubre! Tu care omori fetele când te duci la ele acasă. Hai!

Eu merg în jurul patului încercând să pătrund în apărarea ei, dar ea mă urmează dând din picioare. Rapidă și atentă, îmi urmărește mișcările întinsă pe pat și se învârte fără să mă piardă din vedere. Mă prefac că o iau spre dreapta și mă arunc asupra ei.

Intru peste garda ei și ea își retrage mâinile instantaneu și își acoperă fața.

— Ok, ok... mă predau, facem pace.

Râde și-și sprijină obrazul de umărul stâng.

— Ok...

Îmi zâmbește și vine spre mine. Moale, tandră și caldă, încă obosită, se lasă sărutată. Se lasă sărutată, da, și mă sărută și ea, alunecă și se întoarce la buzele mele cu atenție, cu grijă, cu pasiune, cu toată ființa ei. Deschid ochii pentru o clipă și o văd plutind așa, atât de aproape de fața mea, atât de prinsă, atât de implicată. Închid iar ochii și mă las purtat împreună cu ea. Călătorim amândoi, facem surf pe valul nostru, limbile moi, mână în mână răsând, ne îmbrâncim și ne îmbrățișăm din nou. Buzele noastre se întâlnesc și încearcă să se unească într-un sărut gingaș și perfect. Gin se agită un pic. Continui s-o sărut. Iar se agită. Ce-i asta? Pasiune? Se lipește de mine.

— O, Doamne, scuză-mă, izbucnește în râs. Nu mai pot... Timp de unsprezece minute și treizeci și două de secunde tu ai stat închis în dulapul din salon, nu pot să cred. Drăcia dracului, e de legendă! Scuză-mă, te rog, scuză-mă...

Sare jos din pat înainte ca s-o pot apuca.

— Deși săruți bine, dacă asta te-ar putea consola.

Rămân întins pe pat, mă sprijin în cot și rămân s-o privesc. E dificil să găsești o fată atât de drăguță și încă atât de veselă și spirituală. De fapt nu, m-am înșelat. Atât de veselă, spirituală și atât de frumoasă. Da fapt nu, iar m-am înșelat. Și... foarte frumoasă. Dar nu-i spun.

— Știi care-i lucrul cel mai incredibil? Că vom lucra împreună zi de zi pentru cine știe cât timp și, cum totul se întoarce, tu vei fi acolo și eu te voi pedepsi.

— Ah, bravo, treci la atacuri josnice, mă ameninți... foarte bine! Ce voiai de fapt? Să-ți arăt casa, să-ți ofer ceva de băut? Formalități din astea? Nimic mai simplu!

Vorbește cu voce schimbată:

— Ce dorești, Stefano? Un aperitiv? Niște cartofiori poate...

Și se preface că râde:

— Ha... Ha!

— Uite că tu ai merge bine în loc de cartofiori.

Continuă cu voce schimbată:

— Vai, nu pot să cred. Ce replică fantastică! Mai ceva ca Woody Allen în anii de glorie...

— Da, după o partidă de sex cu o pretinsă coreeană!

— De ce tu ești tot timpul atât de greoi? Nu crezi că există simpli îndrăgostiți? Se mai întâmplă, știi?

— Desigur, în povești, aproape în toate, mi se pare sau nu?

— În toate!

— Le cunoști bine.

— Da, și am decis să-mi trăiesc viața ca pe o poveste. Numai că a mea încă n-a fost scrisă. Eu sunt cea care decide, pas cu pas, moment după moment. Eu sunt cea care îmi scriu povestea.

Hotărâsc să nu-i răspund. Mă uit în jos prin odaie. Niște jucării de pluș, fotografiile cu Ele, așa mi se pare, cu încă niște fete și cu doi sau trei tipi extraordinari. Ea observă.

— Sunt niște băieți de la o agenție de modeling. Am lucrat împreună, nimic mai mult.

Gin vede totul.

— Dar n-am întrebat nimic.

— Te-am văzut îngrijorat.

— Categorie nu, nici nu cunosc așa cuvânt.

— Vai, desigur, uitasem, tu ești un tip dur. Brrr, mi-e frică!

Mă ridic și fac un înconjur camerei.

— Știi că se poate afla totul despre o femeie dacă te uiți în dulapul ei? Dă-mi voie să arunc o privire!

— Nu!

— De ce te temi? Ai vreun schelet? Să mori, nu alta, câte lucruri ai tu? Și toate sunt nou-nouțe! Au până și etichete. Și-s toate de firmă, domnișoară! Ești dotată nu doar cu siluetă, da?!

— Vezi ce imbecil mai ești? Și încă unul neinformați. Pentru toate lucrurile acestea eu nu plătesc.

— Ah, desigur, ești imaginea vreunui brand?

— Nu. Sunt de pe Yoox. Comand totul de pe Yoox, un site de haine outlet. Au toate brandurile importante. Aleg ce vreau și le primesc acasă. Le port câteva zile și sunt atentă să nu le deteriorez și nici eticheta nu le-o scot. Le întorc înapoi până în a zecea zi, spunând că nu sunt mulțumită sau că nu era mărimea mea.

Continui să mă uit printre haine. Are de toate: topuri de la Cavalli și Costume National, o fustă lungă Jill Sander, mai multe fuste Haute, două genți D&G, un tricou de cașmir de la Alexander McQueen, un mantou Moschino de jeans, o geacă amuzantă în carouri de la Vivienne Westwood, o bluză Miu Miu, blugi Miss Sixty Luxury...

— Să-ți ieși din minți, nu alta.

— Da.

E tare. Frumoasă, veselă, fără prejudecăți. Știe cum să trăiască pe picior mare. Uite ce i-a venit în cap. E una care navighează inteligent pe net. Yoox ca să se îmbrace mereu altfel, mereu la modă, fără să cheltuie un euro. Îmi place.

— Stai așa! Ai o expresie absurdă! La ce te gândești? Ia ceva de pe masă îndreptându-l spre mine.

— Zâmbește, nu fi așa rău!

Un Polaroid. Ridic o sprânceană tocmai în momentul când fotografiază.

— De fapt, vei arăta bine între cei doi băieți de la agenție. Desigur, ei nu au povești ca ale tale în spate, dar vor fi fericiți să aibă alături „o legendă”!

— Da, ca și cei doi tâlhari pe cruce alături de Isus.

— Îmi pare un pic hazardată comparația.

— Da, însă au devenit și ei vestiți.

— Dar cu siguranță nu erau fericiți! Ei nu erau acolo pentru iubire.

Îi fur Polaroidul și-i fac o fotografie.

— Și eu te-am prins!

— Hai, oprește-te. Nu ies bine în poze!

Fotografiez și scot polaroidul de-abia făcut.

— Nu ieși bine în poze? Dar pe viu?

— Imbecilule, cretinule! Dă-mi-o.

Încearcă să mi-o ia în toate felurile. Prea târziu. Strecor poza în buzunarul de la geacă.

— Ai să vezi, dacă n-ai să te porți frumos, dacă vei încerca să spui cuiva povestea cu dulapul, vei găsi afișe cu fața ta prin toată Roma.

— Bine, puteai să-mi spui omenește!

— Ce mai înseamnă și tabelul acesta?

Îi arăt o foaie împărțită perfect în zile, săptămâni și luni agățată deasupra mesei, cu denumirile diferitor săli de fitness.

— Acesta? Sunt sălile din Roma. Vezi, câte una pentru fiecare zi. Sunt împărțite după instructori, lecții și zone. Ai priceput?

— Da și nu.

— La naiba, Step, ce fel de legendă mai ești și tu? Hai, e ușor. Câte o lecție la fiecare sală, în fiecare zi în alt loc, iar săli sunt mai mult de cinci sute în Roma și nu foarte departe. Vrei să te antrenezi gratis?

— Adică, mâine de exemplu...

Mă uit în tabel, cu degetul găsesc ziua ca în bătălia navală.

— Te antrenezi la Urbani și nu plătești nicio liră.

— Bravo, ai prins firul. Și tot așa! E un sistem inventat de mine. Tare, nu?

— Ca și acela de a face plinul cu ajutorul lacătului.

— Da, toate fac parte din marele meu manual de economisire. Nu-i rău, așa-i? Hai, uită-te ce bine ai ieșit.

Polaroidul e mai clar acum.

— Am s-o pun în mijlocul celor două. În asta nu te-ai strâmbat. Dar văd că te uiți prea mult la tabelul meu. Și tu, „legendo”, vrei să te antrenezi gratis? Am priceput, eh... Uite, am să pregătesc un tabel și pentru tine. La diferență de o zi, poți să mergi liniștit la antrenamente, fără să te întâlnești cu mine.

— N-am nevoie de așa ceva.

— Ești bogat?

— Da' de unde? Vorba e că sălile de sport mă folosesc în loc de publicitate.

— Da, sigur, cum să nu! Sunt o căscată. Ei bine, vizita s-a încheiat. Te conduc, pentru că părinții mei trebuie să vină în curând, sau vrei iar să te ascunzi în dulap? Deja ești antrenat.

Trece pe lângă mine și mă privește ridicând sprânceana.

— Stai liniștit. Ți-am zis doar, n-am să spun nimănui.

Mă însoțește până la ușă și pentru o clipă rămânem în tăcere. Începe ea:

— Păi, hai să nu facem atmosfera apăsătoare. Ciao, taximetristule, ne mai vedem, nu?

— Desigur.

Aș vrea să spun ceva. Însă nici eu nu știu ce anume. Ceva frumos. Uneori, când nu găsim cuvinte, e bine să facem așa. O trag spre mine și o sărut, Gin se împotrivește o clipă, apoi se predă. Gingașă ca și prima dată. Poate și mai mult. Cineva este la spatele nostru...

— Scuzați, dar vă luați rămas-bun exact în ușă...

E fratele ei, Gianluca, de-abia ieșit din ascensor. Gin e foarte jenată. E supărată chiar.

— Nimerești în cel mai potrivit moment.

— Vai, e vina mea acum! Ce tare ești, surioară! Ascultă, Step, te rog să-mi faci o favoare. Între două sărutări, plesnește-o din partea mea!

Își face drum printre noi și intră în casă. Gin profită și îmi dă un pumn în piept.

— Știam că de la tine trebuie să mă aștept numai la probleme.

— Auu! Acum e vina mea?

— Și de ce nu? Încă un sărut, un sărut și un sărut. Chiar nu poți rezista? Ești atât de dependent de mine? Pe naiba...

Îmi închide ușa în nas. Înveselit, prind ascensorul. Într-o clipă ajung jos.

Gianluca intră în odaia lui Gin.

— E tare Step ăsta! De-acum sunteți o pereche stabilă?

— Ce vorbești? Și cine-i tare, mă rog?

— Păi, mereu vă sărutați.

— Mare treabă, un sărut...

— Două, după cum am numărat eu.

— Vai, o faci și pe numărătorul? Mai bine du-te și numără voturile alegătorilor.

— Acea deja e politică.

— Step e ca și politica, de altfel.

— Ce vrei să spui?

— Că nu am încredere în unul ca el, simpatic și vesel, dar cine știe ce ascunde.

— Dacă zici tu.

— Desigur, Luke. După un sărut se vede totul. Și el e... e ciudat.

— Adică?

— Nu cedează, nu are încredere, și când cineva nu are încredere, înseamnă că nici el nu este de încredere.

— O fi.

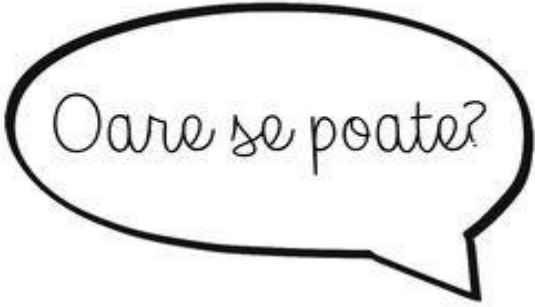
— Este!

Gianluca iese în sfârșit și mă lasă singură. Ok. Ajunge. Acum vreau să-mi ordonez gândurile. Clatin din cap și îmi agit părul. Gin, te rog, revino-ți. Nu cred că ți-ai pierdut mințile pentru un mit, o legendă. Step nu-i pentru tine. Necazuri, prostii, cine știe

care-i trecutul lui adevărat. Și apoi, ai observat? De fiecare dată când îl săruți, când e cel mai frumos, cel mai plăcut, cel mai fantastic, cel mai de poveste, vine pe neașteptate Luke, fratele tău. Ce ar putea să fie? Un semn al destinului, un sfânt trimis din paradis ca să eviți infernul, o salvare? Sau o simplă înfrângere? Drăcie, am fi putut continua să ne sărutăm ore în șir. Și cum sărută. Cum sărută el. Ce să zic... nu știu ce să zic! Un sărut e totul. Un sărut e adevărul. Fără prea multe figuri de stil, fără întorsături externe, fără exerciții de echilibristică. Firesc și foarte frumos. Sărută cum îmi place mie. Fără dorință de afirmare, simplu. Sigur, gingaș, calm, fără grabă, distractiv, fără tehnică, savuros. Să mai adaug? Cu dragoste! O, Doamne! Nu, asta nu. Du-te naibii, Step!

Te urăsc și te iubesc.

Oare se poate?

Nu știu...

- Salut, Pa'.
- Stefano, pe unde-ai fost? Ai dispărut.
- Hei, îi spun depășindu-l ca să intru în odaie, știi care e prima lege pe care o înveți în America?
- Da. Vrei să trăiești, vezi-ți de treabă.
- Bravo. Și a doua?
- N-o știi.
- *Fuck you!* intru în odaie și închid ușa după mine.
- Văd că ai învățat câte ceva în engleză. Sper că mai știi și alte cuvinte. Nu-i răspund și mă arunc pe pat. Tocmai în acel moment aud cum sună interfonul. Ies iute din cameră. Paolo e deja în salon, se duce spre interfon.
- Răspund eu.
- Aproape i-l smulg din mână. Rămâne încremenit. — Nu înțeleg, e casa mea, te găzduiesc, iar tu acaparezi totul.
- Îl privesc urât, apoi zâmbesc.
- Hai, lasă. O fac pe majordomul.
- Sună din nou. Ridic receptorul. Inima îmi bate cu putere.
- Salutare, Step este acasă?
- O voce feminină. Bătăile se întetesc.
- Sunt Pallina!
- Da, Pallina. Ce faci?

— Am venit să-ți văd casa cea nouă și apoi vreau să te iau într-un *local-tour*.

— În privința invitației mai vorbim. Ok, urcă. Al cincilea etaj.

Împing butonul ca să se deschidă ușa de la intrare. Paolo mă privește și zâmbeste.

— O femeie?

Încuviințez.

— Vrei să nu te deranjez? Mă închid în odaie și mă prefac că nu sunt.

Fratele meu. Dar ce poate să înțeleagă, ce știe el despre mine într-adevăr?

— E Pallina, iubita lui Pollo.

Rămâne în tăcere. Pare să se întristeze.

— Scuză-mă.

Tăcut, se duce în camera lui. Fratele meu. Ce tip, parcă-i din altă lume. Nu s-a schimbat deloc. Soneria. Merg să deschid ușa.

— Hei!

— Drăcie, Step! îmi sare în gât și mă strânge cu putere. Încă nu pot să cred că te-ai întors.

— Dacă mai faci așa, plec iar.

— Lasă, scuză-mă.

Pallina se dezbracă.

— Arată-mi apartamentul.

— Vino cu mine, închid ușa și merg în urma ei, o fac pe ghidul. Acesta este salonul, culori deschise, draperii la fel...

Vorbesc și-i descriu totul. O văd cum vine după mine, privește lucrurile cu atenție, din când în când atinge câte ceva ca să aprecieze mai bine, ca să cântărească în mână vreun obiect.

Pallina, cât ai crescut, ai slăbit, ți-ai schimbat tunsoarea. Până și machiajul pare mai accentuat, sau poate amintirile mele nu sunt atât de clare?

— Aceasta este bucătăria... Vrei ceva?

— Nu, nu, deocamdată nu.

— Spui așa pentru că-i dezgustător aici?

Izbucnește în râs.

— Nu, nu, pe bune.

Râsul ei nu s-a schimbat. Pare veselă, odihnită, liniștită. Dacă te-ar vedea Pollo acum. Ar fi mândru de sine însuși. Din povestirile lui știu că a fost primul tău bărbat, Pallina. Iar mie, Pollo nu-mi spunea minciuni, nu avea nevoie, nu trebuia să exagereze ca să pară mai frumos ori mai fițos în fața mea, prietenul lui cel mai bun. Pollo a modelat un cocon pentru acest fluturaș tânăr, a suflat în el focul iubirii și l-a pregătit de primul său zbor... Iat-o aici, în fața mea. Pallina merge sigură de sine, însă dintr-odată își schimbă expresia feței.

— Nu-mi arăți dormitorul?

Devine altfel. Senzuală și răutăcioasă. Mi se strânge inima. Are un alt iubit? A avut pe cineva după el? Ce s-a întâmplat după Pollo? Step, au trecut aproape doi ani. Da, dar nu vreau să ascult. Nu mă interesează. Nu vrei s-o justifici? Nu, nici nu vreau să mă gândesc.

— Iată, unul e acesta, deschid ușa bătând ușor. Putem intra?

Paolo, care își scotea cămașa, o îmbracă imediat și vine la ușă.

— Cum să nu. Salut, Pallina!

— El este cel care a amenajat totul.

— Salut.

Își dau mâna. Pallina zâmbește un pic jenată.

— Felicitări, e foarte frumos, ai gusturi bune. Credeam că o femeie a ales totul.

Paolo vrea să răspundă, dar nu reușește.

— El chiar e un pic femeie, și închid încet ușa, scoțându-l din itinerarul nostru.

— Hei, eu am avut în vedere dormitorul tău.

Mă lovește în umăr împingându-mă înainte.

— Nu mi-a fost clar. Iată-l, e acesta, deschid ușa odăii mele.

— Hei, nu-i rău deloc.

Pallina intră și se uită în jur.

— E puțin cam gol, nu-i ajunge culoare.

Îmi dau seama că poza lui Gin e sprijinită pe noptieră.

Fără să mă vadă, o acopăr.

— Totuși are un fel de farmec. Și apoi, e nevoie de timp ca să-i dai culoare.

Mă privește curioasă și caută o explicație pentru acea ultimă frază, dar exact atunci îi sună telefonul. Pallina îl scoate din buzunarul de la geacă, îl privește și-l duce la ureche.

— Hei, păi nu-i al meu.

Iau telefonul de pe masa de alături.

— De fapt, e al meu!

Nu cunosc numărul.

— Alo?

— Bine-ai revenit.

Roșesc. Îi ascult glasul.

— Sper să ne vedem odată ce ești iarăși la Roma.

— Da.

— Ți place noua casă?

— Da.

— Ți-a fost bine în străinătate?

— Da.

Încuviințez, pe urmă îi ascult vocea, mereu dulce, curtenitoare, plină de o iubire delicată, îngrijorată să nu spargă cristalul subțire, trecutul nostru, secretul nostru. Continui să-i răspund. Reușesc să mai spun câte ceva în afară de *da*.

— Tu ce mai faci?

Și continuă să vorbească. Pallina mă privește, dar nu-mi zice nimic. Mă întrebă cine-i mișcând din cap. Dar nu-i răspund. Mă întorc spre fereastră. Mă uit în depărtare și-i ascult vocea.

— Da, îți promit, te sun eu și vin să te vizitez, da...

Urmează o tăcere dificilă căutând cuvinte de rămas-bun.

— Ciao.

Închid.

— Vai, dar cine era? Vreo iubită de-a ta?

— Și da, și nu.

Zâmbesc și mă prefac amuzat, încerc să mă eliberez de acea conversație dificilă. Nu-i dau timp să-și spună replica.

— Era mama mea. Și acum ce facem, ieșim pentru un *local-tour*?

Soarele e la asfințit. Dar nu razele lui îi luminează acum chipul. Babi iese din casă. Se mișcă lejer și rapid, ca atunci când mergi spre ceva ce ai așteptat demult. Poate dintotdeauna. Poartă haine noi, de un albastru gingaș. Și-a strâns părul, descoperind doi obraji ușor rumeniți. Dar nu din cauza vitezei cu care a coborât scările. Nu a luat ascensorul pentru că azi i se părea extrem de lent. Uneori lucrurile nu merg în același ritm cu fericirea noastră. De asta se îndreaptă acum spre garaj ca să ia Vespa. La această oră, când traficul e aglomerat, ar fi o prostie să ia mașina. Vespa e mai rapidă. Sau cel puțin e într-un pas cu inima ei. Așa spunea și Cremonini când cânta cu Lunapop... *Cât e de frumos să ai aripi la picioare, dacă ai o Vespa Special care te scapă de probleme...* Dar Babi nu are probleme. Mai mult decât atât, simte doar nevoia și dorința de a merge cu motocicletă ca să nu întârzie la întâlnire. Cine știe cum va fi și dacă va fi așa cum se așteaptă ea.

Un foșnet ciudat îi întrerupe gândurile. Nu pare să fie un motan. Nici vântul. Nici Fiore, cu atât mai mult.

— Salut!

De câte ori a auzit vocea aceea. Numai că azi pare altfel. Un pic răgușită. De parcă ar veni de departe, de undeva unde ea n-a fost niciodată. Acolo unde ajungi când te simți singur. Foarte singur.

Acolo unde nu mai ai nevoie de voce pentru că nu are cine te asculta.

— Alfredo. Salut... ce mai faci? Ce faci după tufişuri?

— Salut, te aşteptam.

— Scuze, şi de ce te ascundeai?

— Nu mă ascundeam, eram acolo, era de-ajuns să te uiţi şi mă vedeai îndată. Unde pleci? Eşti frumoasă, îţi stă bine.

— Mulţumesc... am o întâlnire. Tu ce mai faci?

— De ce nu mi-ai răspuns la sms-ul de ieri? Am aşteptat toată noaptea, dar nu mi-ai scris nimic.

— Scuză-mă, n-am bani pe cont. Bine că mi-ai amintit, imediat am să-l reîncarc. Da, ți-am văzut mesajul. Ascultă, eu nu prea am timp de discuții, putem vorbi altă dată? Poate într-una din zilele următoare urci la mine și calm...

— Calm, pe naiba!

— Alfredo, ce-i cu tine? Ce-i cu tonul acesta?

— Alfredo, ce-i cu tine, ce-i cu tonul acesta. Ascultă-mă. Mai pe scurt, unde te duci? Te vezi cu vreun tip în Vigna Stelluti? Sau poate pe Corso Francia? Ori în față la Falconieri ca să te cufunzi în amintiri?

— Alfredo, nu înțeleg... Și oricum nu-mi place tonul cu care-mi vorbești. Îmi spui ce s-a întâmplat? Ce ai? Ești ciudat.

— De fapt, tu ar trebui să-mi spui ce s-a întâmplat, nu-ți pare?

— Uite, nu e cazul sa facem tragedie din asta.

— Vai, nu contează! Ție ce-ți pasă? Ea e fericită, ea se simte bine. Ea iese frumoasă și grăbită din casă, se duce să se vadă cu cine știe cine. Sau poate eu îl cunosc pe-acel cine știe cine?

— Poți să-mi spui ce vrei? Ce-i cu toate întrebările astea?

— De ce nu pot să-ți pun întrebări? E interzis? Ți amintești cine sunt, nu-i așa? Sunt Alfredo, cel care...

— Cel care ce? Cel care se ascunde după tufișuri și îmi face un interogatoriu? Cel care vrea să mă simt vinovată, și nu e clar pentru ce? Acel Alfredo?

Rafala de întrebări se termină cu strigăte. Obrajii lui Babi acum sunt roșii cu adevărat. Și nu din cauza entuziasmului.

— Da, tocmai acel Alfredo. Cel de care ți-ai bătut joc atât de bine, Babi! — Dacă vrei să continui tot așa, va fi mai rău, înțelegi? Mai rău pentru tine. Uneori lucrurile nu se întâmplă așa cum vrem noi, nu-i vina nimănui, nu trebuie să te porți așa. Nu strica totul.

Când cuvintele nu sunt de-ajuns. Pentru că înăuntru arde ceva ce nu se redă prin cuvinte. Nu se poate spune. Când în fața ta stă cineva, care în loc să-ți dea răspunsul dorit, îți zice altceva. Ți zice prea mult. Acel prea mult care nu înseamnă nimic. Care nu servește la nimic. Și te doare de două ori mai tare. Și-atunci unica dorință pe care-o ai este să restitui celui alt durerea. Să-l faci să sufere, sperând că astfel tu te vei simți mai bine. Alfredo îi dă o palmă peste față, puternică, frumoasă, precisă, furioasă, needucată. Nu reușește să găsească alte adjective ca să exprime cât de mult i-a plăcut.

— Alfredo, ești nebun?

Nu știe. Stă și își privește mâna de parcă nu ar fi a lui. Deși e mâna lui. A ajuns unde nu trebuia. Și nu mai este sigur dacă se simte mai bine acum. Babi e tulburată. Are ochii plini de lacrimi. Un obraz e mai roșu decât celălalt, și nu din cauza furiei.

— Ești un nebun, un violent! Așa ești tu! Step nu s-ar fi hazardat niciodată, el nici nu s-ar fi gândit să-mi facă așa ceva! Ești un cretin, nu ești băiatul serios și liniștit pe care l-am cunoscut. Ești un dobitoc, o fiară! Eu plec, n-am altceva ce să-ți mai spun. Și da, dacă vrei să știi mă duc să fac un lucru important. Foarte important. Care se referă la viitorul meu. Și la iubire. Și n-am să te iert niciodată dacă mă faci să întârzii.

Ținându-și mâna pe obraz, pleacă repede, doar că mai puțin liniștită decât atunci când a ieșit din casă. Încearcă să se adune, să se calmeze. Ridică rulourile garajului și se privește în oglinda Vespei. Cine știe, poate că vântul va reuși să-mi împrășteze obrazul. Măcar de-ar trece roșeața. Dacă nu, cum voi arăta când voi ajunge acolo. Să-l ia naiba pe Alfredo, el chiar e nebun. Mi-a luat o grămadă de timp ca să mă pregătesc, și iată-mă acum cu fața tulburată și cu ochii plânși.

Nu s-a întors s-o privească. Nu i-a răspuns. Mâna încă îi mai tremură. Nu se compară cu nimic furtuna pe care o are înăuntru. Nu știe ce să zică. Și nu va spune nimic. Tăcerea în care trăiește de mult timp îl îmbrățișează din nou, răpindu-i și ultima picătură de speranță care l-a purtat până acolo, după tufișuri, unde s-a ascuns ca s-o aștepte. Ca să afle un adevăr pe care îl cunoștea deja. Pentru că faptele vorbesc mai clar decât oamenii. Dar el nu le-a ascultat. Nici atunci, nici acum. Și în timp ce urcă scările, aude la spatele lui zgomotul Vespei care pornește cu toată viteza, nervoasă ca și cea care o conduce.

Scuze, Babi. N-am vrut. Într-adevăr, n-am vrut. Data viitoare va fi mai bine. Data viitoare vom vorbi calm, poate voi trece pe la tine și vom bea un ceai. Și îmi vei povesti unde te-ai dus azi.

*Cuvinte
care nu au fost
rostito niciodată,
dar pe care le-au avut
mereu în gând.*

Suntem pe motocicletă în noapte, eu și Pallina. Las motocicleta în voia ei. O viteză liniștită și gânduri în bătaia vântului. Ea mă strânge, dar fără exagerare. Două echivocuri umane, conjuncturi astrale ale unui destin ciudat. Eu, cel mai bun prieten al iubitei ei, ea, cea mai bună prietenă a iubitei mele. Dar toate acestea aparțin trecutului. Măresc viteza, simt vântul proaspăt. El îmi duce gândurile departe. Ah, suspin. E frumos uneori să nu te gândești. Să nu te gândești. Să nu te gândești... Vânt, viteză și zgomote îndepărtate. Să nu te gândești. Un șir de localuri. Akab e primul dintre ele.

— Hai, aici îi cunosc pe toți, vor fi fericiți să te vadă.

Mă las convins. Intrăm. Îi cunosc pe câțiva.

— Un rom, mulțumesc.

— *Light* sau *dark*?

— *Dark*.

Un alt local. Charro caffè. Mă las dus.

— Încă un rom, cu gheață și lămâie.

Pe urmă la Alpheus. Și încă un rom. Gheață și lămâie. Aici au de toate: muzica anilor '70-'80, hip-hop, rock, dance. Apoi la Ketum bar. Uit unde am parcat motocicleta. Ce mai contează?

— Încă un rom. Gheață și lămâie.

Râdem. Salut pe cineva. Unul îmi sare în spate.

— Drăcie, Step, te-ai întors? Încep iar nebuniile, da?

Da, încep. Dar cine naiba e acela? Încă un local și încă un rom, și apoi încă unul și încă unul. Și încă niște rom. Dar cine era tipul care mi-a sărit în spate? Ah, da, Manetta. A adormit odată în munți. Da, eram la Pescasseroli. El era sub plapumă, cu picioarele afară. I-am pus între degetele de la picioare chibrituri cu vârfurile în jos și le-am dat foc. Drăcie, ce-a mai sărit când s-a trezit simțind că arde! Iar noi ne tăvăleam pe jos, râzând ca niște smintiți. Eu și Pollo. El alerga cu picioarele fripte prin odaie și țipa: „Ce coșmar, drăcie, ce coșmar!”

Nouă ni se făcea rău de la atâta râs. Mie și lui Pollo. Ce mai râdeam. Ca nebunii. Eu și Pollo. Dar Pollo acum nu mai este. Mă cuprinde tristețea. Încă un rom, dintr-o sorbitură îl dau peste cap. În timp ce dansez cu Pallina, partenera lui, iubita prietenului meu, a prietenului care nu mai este. Dar dansez, dansez și râd, râd cu ea. Eu râd și mă gândesc la tine. Încă un rom și, nu știu cum, ajung lângă casă.

— Hai, am ajuns.

Cobor de pe motocicletă, clătinându-mă un pic. Ultimul pahar de rom a fost prea mult.

— Unde ai parcat SH-ul?

— Nu, am venit cu mașina, acum am un Fiat 500, model nou.

— Ah, drăguț.

În realitate, e una din mașinile care îmi plac cel mai puțin. Dar oare face să-i spun? Nu, și de aceea tac, mai ales că mi-am depășit limita.

— Merge bine, nu consumă mult și piesele de schimb sunt la preț bun.

- Da, de fapt.
- Am petrecut vesel, nu?
- Foarte.

Aici sunt sincer.

- S-au schimbat localurile în jos pe Testaccio.
- Spre bine. Au muzică bună și lumea pare să se distreze cu adevărat. Piese tari, se dansează mult. Da, a fost o seară minunată.

Pallina scotocește prin toate buzunarele.

- Hei, cred că am uitat cheile la tine.
- Nicio problemă, urcăm.

În ascensor e o liniște ciudată. Privirile noastre se întâlnesc. Stăm în tăcere. Pallina zâmbește. O face cu tandrețe. Eu bat cu degetele pe peretele de metal, pe oglindă. La naiba, uneori ascensorul pare că nu mai ajunge. Sau romul în surplus încetinește călătoria? Sau încă ceva. Am ajuns. Deschid ușa apartamentului. Pallina se strecoară înăuntru. Se uită în jur, apoi merge spre masă.

- Iată-le, le-am găsit!

Îmi acoperă câmpul vizual, n-am văzut nimic. Într-adevăr cheile erau pe masă, le-a uitat sau a fost o scuză ca să intre? Dar ce-ți vine în minte? Nu te simți bine. De ce te gândești la aceste lucruri, Step? Prea mult rom. Cheile erau pe masă, trebuiau să fie acolo.

- Hei, ai și terasă!
- Da, știi, nici nu i-am dat atenție.
- Hai, lasă! Ești distrat ca întotdeauna.

Deschid ușa și ies afară. Luna e foarte frumoasă. Înaltă și rotundă, stă printre casele îndepărtate, toate scaldate de razele ei. Siluete de antene vechi, parabolice noi și, ca un contrasens, rufe înșirate cu o zi în urmă. Respir adânc, simt parfum de iasomie văratică și aerul nocturn de septembrie. Din depărtare se aude țârâit de greieri, tăcere peste tot în jur. Pallina vine la spatele meu.

— Ține, ți-am mai adus unul, îmi întinde un pahar. Ca să încheiem frumos seara.

Îl iau și îl duc la gură.

— Încă un rom. Pare să fie bun.

Paolo mă uimește și mai tare. Avem rom în casă. Se schimbă spre bine. Beau. Trebuie să fie Pampero. Nu, Havana Club, cu o vechime de șase ani, cel puțin.

— Foarte bun.

Mă întorc să privesc în zare. Un zgomot de mașină dispare undeva.

— Știi, Step, trebuie să-ți spun ceva.

Rămân în tăcere. Continui să privesc în depărtare. Mai beau puțin fără să mă întorc. Pallina continuă să vorbească. O aud la spatele meu.

— N-ai să crezi. De când a murit Pollo, n-am mai fost cu niciun băiat, mă crezi?

— De ce să nu te cred? rămân întors cu spatele.

— Nici măcar un sărut, îți jur.

— Nu jura. Nu cred că-mi spui minciuni.

— Ți-am spus una.

Mă întorc și-o privesc în ochi. Ea zâmbește.

— Cheile le aveam în buzunarul de la geacă.

O adiere ușoară de vânt cald îi agită părul întunecat. Pallina. Mica femeie care a crescut. Tremură ușor și închide ochii, respirând adânc. Se apropie și mă cuprinde. Își sprijină capul de pieptul meu. Dulce prietenă parfumată. O las să facă ce vrea.

— Știi, Step, sunt atât de fericită că ești aici.

Stau cu brațele desfăcute și nu știu ce să fac. Las paharul pe pervaz și încet o îmbrățișez. O simt cum zâmbește.

— Bine-ai revenit! Te rog, strânge-mă cu putere.

Rămân fără să găsesc putere ca s-o mai strâng. Vreau să-mi cer scuze.

— Ascultă...

Dar e o secundă. Ea ridică fața de pe pieptul meu și mă sărută. Împinge buzele mele și deschide gura. Încearcă să se miște, se agită ușor, cu ochii închiși. Își mută gura la dreapta și la stânga, căutând cum să pătrundă ca să fie cât mai firească. Dar e imposibil. Eu stau neclintit. Nemișcat. Nu știu ce să fac, n-aș vrea s-o rănesc. Stau cu buzele închise, cu siguranță reci, poate de piatră. Lent, Pallina își încetinește agitația. După care își lasă capul pe pieptul meu și începe să plângă. În tăcere. Îi tresare puțin capul, sughiță scurt, apoi cu disperare. Mă strânge ca să nu se dezlipească de mine, rușinându-se de privirea mea. Eu îi mângâi încet părul și îi șoptesc la ureche:

— Pallina... Pallina, să nu faci așa.

— Nu, nu trebuia s-o fac niciodată.

— Dar ce-ai făcut? Nu s-a întâmplat nimic. N-a fost nimic. Totul e în ordine.

— Nu. Am încercat să te sărut.

— Serios? Nu mi-am dat seama. Sunt sigur că prietenul nostru ne privește acum și râde de noi.

— De mine, mai degrabă.

— Și pe mine e supărat că n-am fost cu el.

Pallina izbucnește în râs. Dar e un râs nervos, își trage nasul și se șterge cu mâneca de la geacă. Un pic râde și un pic încă plânge.

— Scuză-mă, Step.

— Ah, iarăși... Pentru ce să te scuz? Dacă mai continui cu povestea asta, te duc în pat.

— Da, poate.

Râde din nou, de data aceasta mai liniștită. Îi arăt amenințător din deget.

— Să-ți cânt de noapte bună, ce credeai?

Zâmbește din nou.

— Chiar asta și-am să fac, mă duc să mă culc.

Și fără să mai adauge ceva, încă jenată, se îndreaptă spre ușă. Se oprește pe-o clipă.

— Te rog, Step, uită de asta și sună-mă.

Îi zâmbesc și încuviințez. Apoi închid ochii și, într-o secundă, Pallina nu mai este. Stau în mijlocul salonului, mă uit în jur și văd sticla de rom. Am avut dreptate. E Havana Club. Cu o vechime de doar trei ani. Ce zgârcit ești, Paolo. Ies pe terasă. Mă uit în jos și reușesc să văd Fiatul 500 al Pallinei care cotește spre stradă. Înghit ultimul strop din sticlă fără să-l torn în pahar și rămân acolo. Cu brațele încrucișate, sprijinit de pervaz, cu sticla goală alături.

— Drăcie!

Simt o furie înăuntru pe care nu am pe cine s-o revărs. Drăcie și ducă-se naibii! De ce? De ce? De ce? Rahat. Nu pot face nimic. Nici să înjur. Nu, nu ar servi la nimic. Dar nu vreau să mă gândesc. Nu mă simt bine, ce naiba. Mă uit în jos. Iat-o. Mulțumesc. Sunt mai fericit acum. Iau sticla. Îmi adun toate puterile și o arunc ca pe un bumerang, perfect, repede, sper numai că nu te vei întoarce. Sticla se învârte de o mie de ori și bum! Nimereste în parbrizul unui Twingo, dezintegrându-l. Era un Twingo nou, foarte frumos. Cred că era negru. Tocmai așa cum nu-mi place mie. O singură lovitură. Ca în *Vânătorul*.

Un vânt lejer se pierde printre marmura albă și cenușie, printre florile deja ofilite și altele de-abia aduse. Fotografii și inscripții care ne amintesc de cineva. Iubiri trecute, vieți întrerupte sau încetate firesc. Oricum, ei au plecat, ca și prietenul meu. Iar uneori, aceasta se întâmplă fără un motiv și atunci durerea e și mai mare. Merg printre morminte. Am un buchet de flori în mână, e floarea-soarelui, cea mai frumoasă pe care am putut s-o găsesc. În prietenie, ca și în iubire, nu te uiți la cheltuieli. Iată. Am ajuns.

— Salut, Pollo.

Mă uit la fotografie, mă uit la zâmbetul care de atâtea ori mi-a ținut companie. Privesc imaginea aceea micuță, după care e inima lui mare și generoasă.

— Ți-am adus asta.

De parcă m-ar vedea, de parcă ar ști. Mă aplec, scot florile ofilite din vază și mă întreb oare cine le-a adus. Poate Pallina. Dar renunț la gândul acesta, îl arunc departe ca pe florile ofilite. Aranjez floarea-soarelui în vază cât pot de bine. Așez firele cu grijă, lăsând spațiu între ele. Se pare că se acomodează singure. Deodată se întorc spre soare, ca un suspin lung, de satisfacție, de parcă mereu au căutat această vază.

— Iată, iată, am terminat.

Stau un pic în tăcere, aproape îngrijorat să nu fiu înțeles greșit, că poate am avut vreun gând greșit, dar nu curat și pur cum a fost prietenia noastră.

— Dar, nu-i așa, Pollo, și tu știi asta. N-a fost așa nici măcar o clipă.

Și încep s-o apăr pe Pallina.

— Trebuie s-o înțelegi, e o fetișcană și îi este foarte dor de tine. Și tu știi sau poate că nu știi, cât de multe i-ai dat, cine erai pentru ea, cât o făceai să râdă, cât de fericită o făceai. Și noi putem să ne spunem asta. Cât de mult o iubeai...

Privesc în jur, sunt puțin îngrijorat că cineva ar putea asculta confidența. Departe, puțin mai departe, stă o femeie în vârstă îmbrăcată în negru. Se roagă. Un pic mai încolo un grădinar încearcă să taie cu foarfecile niște flori îngălbenite. Mă întorc la prietenul meu. Și la ea.

— Trebuie s-o înțelegi, Pollo. E o fată frumoasă. A devenit femeie. E de necrezut cum se transformă. Tu le vezi, le întâlnești și e destul ceva timp, o clipă ca să găsești alta în locul lor. Ieri n-am avut îndoieli, nu știu, n-aș putea niciodată. Știu cât de mult am glumit și am râs de „niciodată să nu spui niciodată”, dar e frumos să ai în viață ceva care să reprezinte o certitudine, nu? Drăcie, adevărul e că numai noi putem fi certitudinea noastră. Și tare-mi place să spun „nu”, ai înțeles? Îmi place tare să spun „nu”. Și tare-mi place să spun „niciodată”! La naiba, îmi place s-o spun pentru tine, pentru ceea ce-a fost și este prietenia noastră. Pentru că e o certitudine. E certitudinea mea. Deja îmi imaginez cum râzi acum. Îți bați joc de mine? De fapt nu, știu asta. Dacă ți-aș fi ținut tot discursul acesta undeva în altă parte, la sfârșit ai fi

spus o glumă. Dar pentru că nu -mi poți răspunde... Păi, ar trebui să accepți toată povestea așa cum este, ok? Oricum știu ce întrebare mi-ai fi pus. Nu. N-am văzut-o și nici n-am de gând, bine? Cel puțin nu acum. Nu sunt pregătit. Știi, uneori mă gândesc cum ar fi fost dacă lucrurile se întâmplau altfel. Dacă ar fi plecat ea în locul tău. Tu și eu, ca prieteni, nu ne-am fi despărțit niciodată, în timp ce pe ea n-aș fi putut-o uita niciodată. Știi, sunt egoist, dar acum măcar am posibilitatea s-o uit. De fapt, am vrut să-ți povestesc ceva despre Gin. E ca o gură de aer curat. Îți jur, drace, e veselă, simpatcă, inteligentă, e foarte tare. Nu-ți pot spune multe pentru că, pentru că... nu m-am culcat cu ea.

În acel moment trece doamna în vârstă pe alături. Și-a terminat toate rugăciunile. Mă privește curioasă. Zâmbește oarecum ciudat. Nu înțeleg dacă e un zâmbet de solidaritate sau e o simplă curiozitate. Adevărul e că zâmbește și pleacă.

— Ei bine, Pollo, mă duc și eu. Sper să-ți pot povesti în curând ceva despre Gin, ceva bun.

Puțin mai departe a venit un oaspete nou. Câțiva oameni coboară din mașini în tăcere. Ochi în lacrimi, flori proaspete, ultimele amintiri. Cuvinte spuse cu jumătate de voce, încercând să înțeleagă mai bine ce să facă. Confuzia durerii. Mă aplec pentru ultima oară. Aranjez mai bine florile. Le dau mai mult spațiu și ocazia de a-i ține companie prietenului meu de suflet. Îmi vine în minte o frază de Winchell: „Adevăratul prieten este cel care vine când toată lumea a plecat.” Și tu, Pollo, ai venit să stai pentru totdeauna în sufletul meu.

— Ce-ai făcut? Pe unde ai umblat?

Îl privesc zâmbind.

— Păi, am fost cu o veche prietenă.

— Și te-ai întors în trecut...

Îl privesc. Marcantonio are fața lui Jack Nicholson și încearcă să-mi înțeleagă cu simpatie secretele. Dar nu știe toată povestea. Nu știe cine e Pallina. Nu știe nimic despre mine și Pollo. I-ar fi fost simpatic?

— Eu, în schimb, m-am întâlnit cu Fiori.

— Și?

— Oh, nu le înțeleg pe femei. Un sărut, încă un sărut, o îmbrățișare, începi s-o pipăi cum trebuie, dar la urma urmei, scuze, nu e mai bine să v-o trageți deodată? Ba nu, e prea devreme, e prea devreme. Ce-i devreme, ah?!

Puțin mai târziu. Același oraș, aceeași poveste. Doar că în manieră feminină.

— Ei, și ce-ai pus la cale?

Tăcere. O apuc pe Ele de la spate și-i pun agrafa mea la gât.

— Dacă nu vorbești, te tai. Ele începe să tușească.

— Bine, bine. Ce-i cu tine, te-ai țicnit? Puteai să mă sufoci. Și apoi, cine să-ți povestească aceste *prudite*?

— Ce?

— *Prudite*: chestii mărunte sau ești cu totul *out*. Ele clatină ușor din cap și mă privește.

— Ascultă, Ele, lăsăm la o parte ce-ai spus și nici tu n-ai înțeles, dar cum e posibil să nu reușești să spui trei cuvinte la rând în italiană, dar trebuie numaidecât să bagi câte unul în vreo limbă străină!

— *Yes, I do*.

Ridic ochii spre cer. E incorigibilă.

— Ok, îmi povestești sau nu?

— Bine, dar știi ce-a făcut? M-a invitat la cină la el acasă.

— Cine?

— Marcantonio, graficianul.

— Prietenul lui Step!

— Marcantonio e Marcantonio și atât. Tu nu știi cât e de draguț și curtenitor, mi-a pregătit o cină splendidă.

Marcantonio zâmbește. Ca unul care știe ce face. Sau, mai bine zis, știe pe de rost diferite trucuri pe care le pune în practică.

— Pentru început, m-am dus la Paolo, japonezul de pe via Cavour și-am luat câte ceva. Tempura, sushi, sashimi, fructul pasiunii. Afrodisiace, într-un cuvânt. Am urcat la mine, am încălzit tempura, et voilà, am pregătit totul. Am aranjat masa, am pus niște bețișoare japoneze, dar și furculiță și lingură, în caz că nu e obișnuită să mănânce în stil oriental... — Ai cumpărat de la marocanul de lângă semafor clasicul buchet din 5 flori?

— Desigur, sunt ideale: cheltuieli minime pentru decorațiunea efemeră din mijlocul mesei!

Ele pare entuziasmată de seara precedentă.

— Mai departe. Așadar, a aranjat masa cu multă dragoste, toate lucrurile le-a ales cu gust...

— Cu mult gust...

— Ești pregătită? Întrebarea fundamentală: flori erau?

— Desigur! Trandafiri mărunți, foarte frumoși, de parcă s-a jucat cu numele meu de familie...

Izbucnim în râs, apoi devin iar serioasă.

— Ele, acum spune-mi adevărul.

Ele ridică ochii spre cer.

— Așa și-am știut. V-ați jucat un pic și la revedere pe data viitoare, o apuc iar de gât. De data asta pe bune te tai.

— Nu, ok, de acord, îți spun, îți spun.

O eliberez din strânsoare. Ele mă privește îngrijorată, ridicând sprânceana.

— Hei, și după asta chiar mă tai? O privesc neliniștită.

— Ce naiba ai făcut?

— Ok... I-am făcut o felație!

— Nu, Ele, cum se poate! La prima întâlnire! N-am mai auzit așa ceva.

— Dar despre cine vorbești?! Benedetta despre care credeai că-i o sfântă, Benedetta Paoletti, ți-o amintești, nu? A fost prinsă la Piper în baie, îngenuncheată într-o sfântă adorație orală cu un oarecare Max pe care l-a cunoscut pe ringul de dans. Timp de făcut cunoștință - jumătate de disc de Will Young... Cover-ul celor de la Doors, *Light my fire*. După care chiar a fost pusă pe jar. A cântat la microfon și pe urmă a fost prinsă. Dar Paola Mazzocchi? Știi că au prins-o în baie școlii cu profesorul de educație fizică, Mariotti? Eh, știi sau nu știi, după numai o săptămână de școală.

Devoratoare de cannoli siciliene! Îți aduc aminte că porecla aceea a circulat prin toată școala. Și știi de ce? Pentru că Mariotti are părul vopsit blond și e din Catania.

— Da, dar acestea sunt legende urbane. Mariotti a rămas să predea. Crezi că dacă-l prindeau, nu l-ar fi concediat?

— Ah, nu știu. Știu numai că Mazzocchi avea patru la educația fizică...

— Ce legătură are asta?

— Are, are... Înseamnă că nu știa să facă bine o felație.

— Ele, ești cu totul smintită! Vrei să spui că tu în schimb poți să te lauzi cu faptele tale de glorie? Păi, chiar am să te tai, să știi.

Marcantonio continuă să povestească cu satisfacție.

— I-am făcut *body art*.

— Ce vrei să spui?

— Tu vii de la New York și nu știi ce înseamnă asta? Eu aș putea să mă justific, mi-am petrecut vacanțele la Castiglioncello... Iar tu ai fost în Big Apple și nu știi despre ce vorbesc?

Pufnesc și surâd privindu-l.

— Știu ce-i. Dar ceea ce vrei să spui e o altă întrebare.

— Ah, iată așa îmi plăci. I-am pictat corpul. Am dezbrăcat-o toată și am început s-o pictez. Pensule și vopsele, ușoare pe corpul ei, în sus și în jos, din când în când umezeam pensulele în apa caldă din ceașcă. Alunecam pe corpul ei, îi dăruiam plăcere și-o priveam. Și obrajii ei prindeau culoare, fără ca să mă ocup eu de ei. I-am desenat pe fund chiloței de care am dezbrăcat-o, apoi încetișor am adăugat umbre obscure pe sfârcurile ei care se umflau tot mai tare, fiind înnebunite de atingerile calde.

— Și pe urmă?

— Cuprinsă de un orgasm cromatic a vrut să dea ea culoare pensulei mele.

— Acum tradu-mi.

— Mi-a făcut felație.

— Fiuuu. Ce-aș vrea și eu...

— Ai vreo speranță că s-ar putea întâmpla cu prietena ta, asta ai avut în vedere?

— Așa mi-a ieșit, din greșeală... Și pe urmă?

— Pe urmă nimic, am pălăvrăgit despre toate și despre nimic, am mai ciupit din mâncarea japoneză și am însoțit-o până acasă.

— Hai, și după felație nu v-ați tras-o?

— Nu, n-a vrut.

— Adică, explică-mi un pic, felație ți-a făcut, dar să i-o tragi n-a vrut, care-i sensul?

— Are ea o filozofie a ei. Cel puțin așa mi-a spus. — Și ce altceva ți-a mai spus?

— Mi-a zis: „Trebuie să știi să te mulțumești cu puțin.” De fapt, nu. A zis că cine se mulțumește cu puțin, trebuie să se bucure. Și a izbucnit în râs.

— Dar, Ele, scuze... Cât îți mai rămânea să te culci cu el. Sex pentru sex.

— Dar ce legătură are asta? Să ți-o tragi e altceva, e o uniune perfectă. Implicare totală. El înăuntrul tău, ipoteza unui copil... Îți dai seama? Altceva e o felație.

— Desigur! Cum să nu!

— Ascultă, pentru mine e ca un salut, dar mai afectuos. Iată, ca o strângere de mână.

— O strângere de mână? Să le-o spui părinților tăi.

— Desigur, dacă va veni vorba... Însă de ce, scuze, ei n-au făcut asta? Noi suntem acei care nu vedem sexul ca pe ceva normal, ar trebui să vorbim despre asta ca despre celelalte, nu suntem niște burghezi, de exemplu, imaginează-ți cum mama ta face o...

— Ele!!!

— De ce, și mama ta o face cu greu?

— Te urăsc.

— Step, acum trebuie să plec. Când avem întâlnirea cu Romani, Șarpele și restul vietăților?

— Mâine la unsprezece. Adică, cel târziu... De-acum eu trebuie să-ți amintesc de întâlniri.

— Desigur, aceasta înseamnă să fii asistent. Atunci ne vedem mâine pe la aceeași oră, plus-minus.

Îl văd cum se îndepărtează, un pic bălăbănindu-se, cu o țigară în gură. După câțiva pași se întoarce. Mă privește și zâmbește.

— Hei, să-mi spui dacă ai noutăți cu Biro. Să nu ții în tine, ok? Aștept să-mi povestești, dar nu cumva să născocești ceva.

O după-amiază ca multe altele. Dar nu pentru ea. Raffaella Gervasi umblă neliniștită prin casă. Ceva nu-i în regulă. O indispoziție ușoară. De fapt, e o stare de iritare. Ceva ce a uitat... sau ceva ce nu reușește să-și amintească. Raffaella încearcă să se calmeze. Ce neghiobie, poate sunt așa din cauza fiicei mele Babi. S-a schimbat mult. S-a schimbat într-un mod plăcut. În sfârșit știe ce vrea. A făcut o alegere și acum nu mai are îndoieli. Dar eu? Eu ce vreau? Și brusc se regăsește în fața oglinzii din salon. Se apropie îngrijorată de propria imagine, se privește, încearcă să-și întindă pielea cu mâinile, își trage un pic obrazii ca să-și șteargă de pe chip timpul care a trecut, anii care se întrezăresc depozitați în jurul ochilor. Iată, aș vrea să am mai puține riduri și acest lucru e ușor de făcut. E de-ajuns un pic de botulină. E la modă acum. Se organizează niște petreceri unde se corectează aceste „imperfecțiuni estetice”. Trece cineva cu un talger de argint, o mulțime de seringi... le iau și ți le dau ca și cum ar fi șampanie. Ușoare, nedureroase, costă mai puțin decât un Moët. Dar aceasta e adevărata ta problemă? Raffaella se privește în ochi și încearcă să fie sinceră cel puțin cu sine însăși. Nu, ai patruzeci și opt de ani și pentru prima oară în viață ai îndoieli în privința soțului tău. Ce se petrece cu el? Se întoarce tot mai târziu de la serviciu. Am verificat până și contul bancar pe care îl deținem împreună. De pe cont au

fost extrași mulți bani. Prea mulți. Și cum asta nu era destul, și-a cumpărat și niște discuri. El... are nevoie de discuri? Am verificat în mașină.

Ascultă *Magesse* de Cesare Cremonini, apoi o compilație de Montecarlo Nights, niște muzică nocturnă și senzuală, și culmea culmilor... Buddha Bar VIII, care e și mai rău! Pentru unul care mereu a ascultat numai muzică clasică și dacă s-a aventurat cel mult într-un jazz delicat, toate acestea sunt un fel de revoluție. Și în spatele unei revoluții ca aceasta nu poate fi decât o femeie! Dar cum e posibil? Claudio... și altă femeie! Nu pot să cred. De ce nu poți să crezi? Câte cupluri din grupul nostru s-au destrămat? Și din ce motiv? Divergențe în privința alegerii serviciului? Discuții despre unde să meargă în vacanța de vară: la munte sau la mare? Contradicții referitoare la studiile copiilor? Sau în ce mod să schimbe amenajarea casei? Nu. În spate e mereu o altă persoană. O femeie. Și aproape întotdeauna e o femeie mai tânără. Și în timp ce face aceste confesiuni, Raffaella parcurge cu gândul, într-o succesiune rapidă, eventualele scheme și ipoteze, dar și fețele tuturor posibilelor amante din grupul prietenelor ei adevărate sau false, sau cum ar putea fi. Nimic. Nu-i iese nimic. Nici măcar o presupunere, un nume, un indiciu măcar. Și atunci, cuprinsă de gelozie, se afundă în dulapul lui Claudio și scotocește în fiecare sacou, în geaci, în paltoane, în pantaloni, căutând o dovadă, miroase gulerele, întoarce hainele pe dos ca să găsească vreun parfum vinovat, vreun fir de păr, vreo invitație, vreun bilețel de dragoste, vreun semn al dorinței... vreun plan de evadare! Măcar ceva ce ar putea să-i liniștească isteria nebună și nesiguranța furioasă. Claudio și altă femeie. Să piardă tot ce părea pentru ea și

pentru viața ei o certitudine banală. Deodată o lumină, o sclipire, o idee. Poate soluția. Raffaella mai nu se împiedică alergând spre sufragerie în căutarea ceștii de argint unde de obicei ajunge corespondența de-abia primită. Iată. Totul e aici și n-a fost deschis nimic. Ia în mână tot ce găsește și începe iute să răsfoiască. Pentru Babi, pentru Daniela, pentru mine, iarăși pentru Babi... iată, pentru Claudio! Însă e factura de la Enel, o promoție de reduceri pentru mine. Dar acum nu-mi pasă de reduceri. Iată. Claudio Gervasi. Extrasul de pe contul cardului de credit Diners. Raffaella aleargă în bucătărie, ia un cuțit și-l deschide delicat. Dacă găsesc vreo dovadă, îl închid și-l pun la loc și mă prefac că nu știu nimic. Apoi, poate îl prind în flagrant și îl distrug. Îl distrug. Jur că îl distrug. Scoate extrasul și începe să-l studieze ca pe cea mai importantă partidă de poker jucată vreodată. Fiecare rând o face să tresară. Bănuiește că adversarul ar putea avea în mână patru dame. Sau numai una, dar oricum alta. Raffaella verifică frenetic toate sumele. Nimic. Toate sunt plăți obișnuite. Creditul, plata pentru combustibilul mașinii... iată! O recipisă ciudată. Dintr-un magazin de discuri. Câte o fi cumpărat? După preț, ar putea fi cele trei pe care le vede în mașină. Da, iarăși nimic. Iată achitarea pentru costumul de la Franceschini, cel de pe via Cola di Rienzi. L-a cumpărat la reducere, apoi Teresa, croitoreasa, i-a făcut tivul la pantaloni. Da, totul e în regulă. Raffaella se uită la ultimele două rânduri, plata pentru telefonul fix... Fir-ar, în două luni au cheltuit 435 de euro. Dar nu are timp să se înfurie sau să se gândească la ce le va spune fetelor, singurele vinovate pentru cifra aceea enormă, pentru că ochii îi

cad peste o altă cumpărătură. 180 de euro pentru ceva la care nu s-a așteptat niciodată.

În Prati, nu departe de Rai, la colțul dintre via Nicotera și viala Mazzini, se află Residence Prati, casă și hotel pentru multe stele de cinema, ficțiune, telenovele, varietate, din toată televiziunea italiană. Puțin mai departe este o sală de sport. Cobor, e un demisol. Nu pare, dar sunt patru sute de metri pătrați, ori poate și mai mult, amenajare bună, oglinzi diferite, o ventilație perfectă.

— Salut, cauți pe cineva?

O fată cu părul scurt, pieptănat caraghios, îmi zâmbeste de la o masă ciudată de scris. Ascunde un manual de drept, închis cu un creion la mijloc și două markere, atributele clasice pentru primul an de facultate.

— Da, o caut pe o prietenă.

— Pe cine? Poate o cunosc. E înscrisă de mult timp?

Îmi vine să râd și să-i spun: „Da' de unde?” Dar cu Gin nu-i de glumă. Nu pot să-i dau în vileag rețeaua de săli.

— Nu, mi-a spus că azi vrea să facă o oră de probă.

— Spune-mi numele și o anunț la microfon.

— Nu, mulțumesc, zâmbesc și mă prefac un pic naiv. Vreau să-i fac o surpriză.

— Ok, cum vrei.

Fata revine la manualul ei și continuă să învețe. Codul Penal. M-am înșelat, trebuie să fie cel puțin anul trei, dacă n-o fi făcând

vreun curs suplimentar. Râd în sinea mea. Cine știe, poate într-o zi va fi avocatul meu. Iat-o, Ginevra. Gin. Domnișoara Biro. Să-ți ieși din minți, nu alta. Desenează în aer traiectorii perfecte înainte de a lovi sacul de box. Saltă încontinuu. Îmi amintește de Hillary Swank când se duce să-și sărbătorească ziua de naștere singură, la sala de sport. Înconjoară repede sacul, iar Morgan Freeman hotărăște să-i dea niște sfaturi despre cum să lovească. Auzisem că italiencele ar fi obsedate de box. Credeam că sunt numai vorbe. Dar, de fapt, e adevărat.

— Hai, încă o dată! Foarte bine! Lovește în față! Cineva o antrenează. Dar nu seamănă cu Clint Eastwood. Pare destul de satisfăcut, poate vrea doar să ajungă cu ea în pat. Și totuși o privesc. Și totuși, pentru că îmi pare că o privesc altfel. Ciudat. Când te uiți la o femeie dintr-o parte, observi particularități, detalii, cum își mișcă gura, cum se încruntă, cum își mușcă buza, cum pufnește, cum își aranjează părul, cum... face multe alte chestii, pe care aproape le pierzi, pentru că te afli sub ochii ei. Gin continuă să respire greu lovind repetat sacul.

— Dreapta, stânga, lovește! Bravo, întoarce-te înapoi, dreapta, stânga, lovește... Și tot așa...

Continuă să transpire în timp ce lovește și își agită părul negru. Aproape pare un *rallenty*, cu mânușa își dă părul de pe față după urechi. Mai lipsește să-și refacă machiajul. Femeile și boxul, nebunie curată. Mă apropii încet, fără să fiu văzut.

— Acum construiește un atac și lovește.

Gin lovește de două ori din stânga și atacă din dreapta. Prind sacul din zbor și îl blochez cu brațul drept.

— Bum!

Îi văd fața mirată, aproape surprinsă. Rapid, îmi închid mâna într-un pumn și o lovesc ușor în bărbie. — Salut, Million Dollar Baby. Bum, bum, te-am doborât.

Se răsucește ca să se elibereze.

— Ce naiba faci tu aici?

— Am venit să mă antrenez.

— Ca să vezi! Tocmai în această sală.

— Da, uite așa o coincidență. Mie mi-e comod aici pentru că lucrez nu departe...

— Eu credeam că îți e totuna.

— N-am spus eu așa ceva.

— Ai făcut niște aluzii.

— Ești un pic dusă.

— Ba tu ești un prost!

— Ajunge, calmați-vă... Doar nu aveți de gând să vă certați chiar aici în sală, nu? intervine antrenorul. Și apoi, scuze, Ginevra... pentru tine aceasta e prima oră, nu? Nu ești înscrisă la Gymnastic. Rezultă că el n-avea cum să știe că te va găsi aici. Așa s-a întâmplat.

O privesc și zâmbesc.

— Așa s-a întâmplat. Viața e plină de coincidențe. Mi se pare absurd să găsești scuze acestei coincidențe. Corect? E o coincidență și gata.

Gin pufnește cu mâinile în șolduri îmbrăcate încă în mănuși.

— Despre ce „coincidență” vorbești?

— Dragă Ginevra, intervine iar antrenorul. E prea multă dușmănie între voi. Se pare că vă urâți.

— Nu, nu se pare. Așa și este!

— Atunci trebuie să fiți atenți. Tu ai absolvit de curând școala, ar trebui să-ți amintești: „Te urăsc și te iubesc. Oare se poate..., nu știu...”.

Gin ridică ochii spre cer.

— Da, da, mulțumesc, cunosc poezia. Dar aici problema e alta.

— Înseamnă că trebuie s-o rezolvați, dar nu aici.

O privesc zâmbind.

— Corect, într-adevăr... E o idee bună. Ieșim?

— Fii atent. N-o subaprecia. Ginevra e puternică, știi?

— Cum să nu știu. Are al treilea dan.

— Mă uimești... arbitrul devine curios. Nu știam. E adevărat?

— Da. Ciudat, dar spune adevărul.

Antrenorul se îndepărtează clătinând din cap.

— Câtă dușmănie, câtă dușmănie... Așa nu merge.

Apoi se întoarce înapoi zâmbitor, ca și cum ar fi găsit soluția tuturor problemelor globale. Sau măcar pentru ale mele cu Gin.

— De ce nu faceți un meci? Scuzați, însă ar fi ideal, o adevărată descărcare a tensiunii.

Gin ridică mâna cu mânușa și arată spre mine.

— Nu cumva acesta și-a adus și echipamentul?

— Da, „acesta” și l-a adus, îi zâmbesc vesel și iau geanta mea din spatele coloanei. Și acum, urmând sfatul antrenorului, mă duc repede să mă schimb. Nu-ți face griji, ne vedem curând.

Gin și antrenorul rămân să mă privească cum mă îndepărtez.

— Nu-i nimic rău, în fond, băiatul mi se pare simpatic, iar tu ai putea aplica o parte din loviturile pe care ți le-am explicat, am impresia că le-ai înțeles perfect.

— Da, dar tu ai înțeles cine-i acela?

Antrenorul mă privește perplex.

— Nu, de ce? Cine-i?

— El e Step.

Rămâne un pic îngândurat, cu ochii mijiți, căutând în memoria sa, printre amintiri și zvonuri, ceva despre legendele urbane. Nimic. Nu găsește nimic.

— Step, Step, Step... Nu n-am auzit.

Îl privesc neliniștită în timp ce el îmi zâmbeste mulțumit.

— Nu, pe bune, n-am auzit. Dar fii pe pace, îl vei da gata.

Și-atunci înțeleg două lucruri. Primul: el nu e un antrenor bun și al doilea: din această cauză chiar ar trebui să mă neliniștesc.

Un tricou lejer, șorturi, ciorapi și ghete noi Nike, cumpărate de la Nike Town din New York.

— Hei, Step, salut.

În vestiar mă întâlnesc cu unul pe care îl cunosc, dar nu-mi amintesc cum îl cheamă.

— Ce faci? Te antrenezi aici?

— Numai azi. Vreau să fac o oră de probă ca să înțeleg cum merg treburile.

— Merg bine! Și sunt multe fete. Ai văzut-o pe fata de la box? E super tare!

— Eu am să fac un meci cu ea.

— Ce vorbești?!

Tipul, pe care nu-mi amintesc cum îl cheamă, mă privește surprins, un pic îngrijorat.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Ce ai în vedere?

— Că e super tare.

Încui dulapul și pun lacătul în buzunar.

— De ce nu? E adevărat! îi zâmbesc și ies.

— Hei, al treilea dan, începem?

Gin mă privește cu un zâmbet prefăcut.

— Al treilea dan nu are nimic cu asta, vezi că te cam repeți, nu reușești să găsești ceva nou?

Râd ca un nebun și îmi desfac brațele.

— Nu pot să cred. Suntem înaintea unei lupte serioase... și tu ce faci? Începi cu din astea?

— Da, cu din astea.

— N-ai voie, în acest caz eu am tot dreptul!

Și exact în acel moment... Bum! Pe neașteptate. Mă pocnește în față cu dreapta, repede, precis, pot să spun neașteptat, ca să mă justific. Într-un cuvânt, mi-a făcut-o.

— Bravo, foarte bine! antrenorul râde vesel. Dreapta, stânga, ataci și te închizi.

Mișc maxilarul spre dreapta și spre stânga, mă doare puțin.

— Nu-i rupt nimic?

Gin saltă privindu-mă și își ridică sprânceana.

— Dacă vrei, începem serios. Apoi săltând, vine mai aproape.

— Aceasta a fost o lovitură de probă, legendarule Step. Vai, antrenorul meu n-a auzit niciodată de tine.

O privesc în timp ce îmi îmbrac mănușile.

— Dacă așa stau lucrurile, el încă n-a văzut poza pe care ți-am făcut-o cu Polaroidul. Desigur, dacă ar vedea-o...

— Dacă ar vedea-o?

— Probabil s-ar răzgândi. În acea fotografie ești atât de înfiorătoare, încât el n-ar mai vrea să ajungă în pat cu tine.

— De data asta chiar m-ai scos din sărite.

Gin sare asupra mea înfuriată și începe să mă lovească. Răzând, parez pumnii care vin din toate părțile, cu mânușa deschisă, apoi închisă, desfăcută, strânsă. Până la urmă, intră peste mine și mă lovește cu piciorul mai jos de centură.

— Hei...

Ochit bine. Sub centură. Mă îndoii de durere. Reușesc să-mi trag un pic respirația.

— Auuu! Așa nu se poate.

— Cu tine se poate totul.

— Uite, Gin, dacă aș vrea acum să-ți demonstrez iubirea mea, n-aș fi deloc la înălțime.

— Nu-ți face griji. Te cred pe cuvânt.

Drăcie, m-a distras, m-a făcut să râd și pe urmă m-a dat gata. Rămân aplecat încercând să-mi revin.

Se apropie antrenorul.

— Probleme?

Îi simt mâna pe umăr.

— Nu, nu, totul e în ordine... Sau aproape.

Bat din picioare și-mi pun mâinile în șolduri, respir profund.

— Vezi, puteam să te termin, dacă nu-mi era jale de tine.

— Ce miloasă mai ești. Mergem în ring?

— Desigur.

Gin îmi zâmbește liniștită. Trece sigură de sine prin fața mea. Antrenorul ajunge primul la marginea ringului și ridică frânghiile ajutându-ne să trecem pe sub ele.

— Hei, eu vă rog... Niciun fel de lovituri interzise și mai mult calm, bine? Să fie un meci bun. Gin vine la mine în centrul

ringului, ne lovim unul pe altul peste mânuși. Doi adversari, ca în filme.

— Ești pregătită?

— Sunt pregătită pentru tot! Și nu-l băga în seamă, el nu este antrenorul meu, iar tu ești terminat. Te previn, sunt admise toate tipurile de lovituri și în special cele interzise, cel puțin din partea mea!

— Vai, vai, vai... M-ai speriat!

Drept răspuns, încearcă să mă lovească în față, dar de data asta sunt pregătit, parez din stânga și o lovesc cu piciorul în fund, deși nu prea tare.

— Eh, eh, eh... Să mă vezi pe mine acum. Ce facem, începem?

Săltăm amândoi, mergem în cerc, ne studiem în timp ce Nicola, antrenorul, a pornit timpul la un cronometru Swatch. Gin începe să mă lovească și totodată zâmbește.

— Hei, încă ți-e vesel? Bravo, bine faci, pentru că în curând...

Dar urmează o lovitură drept în burtă care îmi taie respirația pentru o clipă. E rapidă fătuca.

— Păstrează-ți respirația, legendarele Step, vei mai avea nevoie. Ți-am spus că am făcut și mult full contact?

Continui să sar în timp ce recuperez.

— Prima regulă, trebuie să ataci mereu după o lovitură bună, de nu...

Mă apropii de ea, dar nu foarte tare și nu foarte repede. Dreapta, din nou dreapta, apoi driblez din stânga și iarăși din dreapta. Primele trei le parează perfect, ultima, din dreapta, nimereste în țintă. O văd pe Gin cum se mișcă spre stânga și

aproape alunecă. Am lovit-o prea tare. Vreau s-o prind înainte să cadă.

— Hei, scuze, te doare? sunt îngrijorat pe bune. Pur și simplu...

Gin îmi răspunde cu un *uppercut*, luându-mă de sub bărbie. Îmi retează cuvintele, din fericire numai pe acelea.

— Nu mi-ai făcut nimic.

Pufnește orgolioasă și, cu o mișcare energică din cap, își dă înapoi părul de pe frunte. Apoi sare în atac. O foarfecă dublă. Dreapta, stânga și cu piciorul mă împinge înapoi, ca să mă lovească de jos. Dreapta, stânga și iar dreapta. Stânga, dreapta, *hook*, parez cum pot ca să n-o lovesc din nou, parez surâzând și, ca să fiu sincer, de fiecare dată îmi vine tot mai greu. Ne apropiem destul de mult. Mă trimite în colț și încă mă atacă.

— Hei, te avânți prea tare.

Mă acopăr cu mânușile și ea continuă să mă lovească, după care încearcă o lovitură cu dreapta și hop! am prins-o. O apuc cu mâna stângă și o trag spre mine. Îi blochez brațul drept sub al meu și o țin strâns.

— Ești în capcană!

Rămâne blocată, cu mâna stângă puțin într-o parte.

— Vezi ce pățești dacă te avânți prea tare?

Gin încearcă să se elibereze în toate felurile. Se dă înapoi, se sprijină de frânghii, mă împinge, iar se dă înapoi, se zbate încercând să se răsucescă. Îi dau un pumn ușor cu dreapta peste față.

— Pum... Vezi ce-aș putea să-ți fac? continui s-o lovesc. Pum, pum, pum! Gin-sac-de-box... Ești terminată!

Drept răspuns, ca înnebunită, încearcă să mă lovească cu stânga. Parez cu ușurință, nu se predă. Pum, pum, pum, le parez pe toate, una după alta. Gin încearcă de jos, apoi cu dreapta, un *hook*, iar de jos, sare cu un picior pe frânghie și se ajută să înainteze ca să mă lovească și mai tare. N-are ce să-mi facă, eu stau neclintit în colț și-i țin strâns brațul drept. Gin își iese din fire.

— Iaaaa!

Încearcă să mă lovească cu genunchiul, dar îl ridic momentan pe-al meu și parez din nou. Încearcă să mă lovească cu un *hook* pe stânga, dar o face cu viteză mai mică, poate e un pic obosită. Anume aceasta e greșeala pe care o așteptam. Întind brațul drept și i-l blochez ei pe stângul ținând-o strâns lângă mine.

— Și acum?

Mă privește în față pentru o clipă, complet blocată.

— Încotro, tigroaică Gin?

Caută să se elibereze.

— Stai cuminte, cuminte. Aici în brațele mele.

Se forțează din nou să se elibereze, dar nu reușește. Mă apropii și o sărut, stăm așa o clipă.

— Auuu!

M-a mușcat. O las, eliberându-i ambele brațe.

— Drăcie! îmi duc mâinile la gură ca să văd dacă nu sângerez. Puteai să-mi rupi buza! Și apoi pe cealaltă? Vezi că nu am mai mult de două.

— Ți-am spus deja. Nu-mi pasă și nu mi-e frică!

Și, ca s-o confirme, încearcă un *waikiki*. Face o rotație în jurul său ca să mă lovească din zbor cu piciorul. Dar eu sunt mai rapid,

alunec în jos și o dobor făcând-o să cadă alături de mine.

— E inutil, Gin, e ca și atunci când Apollo din *Rocky 4* zice: „Te-am învățat aproape totul. Tu te dai mare, iar eu sunt mare!”.

Într-o secundă sunt deasupra ei, îi blochez corpul cu picioarele strânse în jurul taliei și cu dreapta o țin la pământ, cu fața în jos, aproape de a mea.

— Ei și? Dar, știi, ești foarte frumoasă așa? Ți-o spun cu toată sinceritatea.

Nu știu de ce, însă îmi amintește de filmul *Armă letală*. Când Mel Gibson și Renè Russo își compară cicatricile, apoi cad jos. Dar noi suntem mai frumoși, mai adevărați.

— Gin, ai vrea să faci dragoste?

Gin zâmbește și clatină din cap.

— Aici? Acum, pe parchetul sălii, în fața lui Nicola și a altora care stau și se uită?

— Chestia e numai să nu te gândești.

— Ce vorbești, Step, ești nebun? Tu n-auzi cum ei numără secunde în cor?

— Ok, atunci să reluăm lupta, cum vrei tu. Eu ți-am dat o șansă.

Ne ridicăm amândoi. De data asta, deja amuzat, atac eu. O strâng în colț și încep s-o lovesc. Fără să întrec prea mult măsura. Gin e rapidă și încearcă să iasă. Cu o îmbrâncitură, o trimit iar în colț. Ea se lasă mai jos, se eschivează, vrea să scape, dar eu o blochez din nou și o împing înapoi. Se preface că lovește cu stânga, dar în realitate încetinește. Eu o trag ușor spre mine. Ea închide brațul foarte repede și îmi blochează mâna dreaptă.

Imediat după, aproape din mers face același lucru și cu stânga mea.

— Ta-ta... Te-am blocat eu. Și acum?

De fapt, dintr-o lovitură cu capul, mă eliberez iute, dar nu e cea mai bună idee. Gin suspină.

— De obicei... tu ești prizonierul meu, totuși nu te hazarda să muști. Jur că dacă încerci, te fac praf. Mă sărută. O las s-o facă, amuzat, săruturi și transpirație, săruturi alunecoase și moi, pofticioase și fugare. O las s-o facă, da. Se joacă cu buzele mele, o strâng cu mânușile, se șterge de mine, de șorturi și de tricoul ud. Părul ei se lipește de fața mea, ascunzându-mă de priviri indiscrete.

Dar Nicola, care ne cronometrează timpul, nu poate să nu comenteze acest meci ciudat.

— Ba vor să se bată, ba se dau în spectacol. Ce tineret aiurea.

Și se îndepărtează mișcând ușor din cap. Ne dăm în spectacol? Aceasta e artă, omule! Artă fantastică, superfină, mistică, sălbatică, elegantă, primordială. Continuăm să ne sărutăm în colțul ringului, atingându-ne, acum mai liberi și excitați, cel puțin eu. Într-un moment nepotrivit... la maximum. Las să-mi alunece mănușa și ajunge, ca să vezi, între picioarele ei, dar Gin se dă într-o parte. Și de parcă nu era de-ajuns, în ring sar doi tipi care au mai puțin de patruzeci de ani, cu păr încărunțit și un aer plictisit.

— Scuzați, nu vrem să vă deranjăm, dar noi chiar am vrea să boxăm, așa că ar fi mai bine să plecați de-aici.

— Da, și luați-vă și idila asta cu voi.

Râd amândoi. Eu o iau pe Gin de braț și-o strâng cu degetul mânușii ca s-o ajut să iasă din ring. Bărbatul mai bine făcut, de la care miroase a fum, nicidecum nu se poate domoli.

— Ce ți-a venit, mă rog, să te bați cu o fată?

Gin îmi scapă din mâini, se strecoară iute pe sub frânghii și intră din nou în ring.

— Ce ți-a venit, ce ți-a venit... vrei să vezi? se așază în poziție de luptă.

Mă grăbesc să intervin înainte ca situația să se agraveze.

— Ok, ok. N-o luați în seamă, vă lăsăm să vă bateți. Scuzați! Fata e nervoasă.

— Eu nu sunt nervoasă.

— Hm, atunci ar fi bine să mergem să ne luăm câte o înghețată.

Îi spun încet lui Gin, șoptindu-i la ureche:

— Te servesc eu, dar, te rog, încetează.

Gin își desface brațele.

— Ok, ok.

— Cât de drăguți sunteți! Mergeți să vă luați înghețată!

— Da, o înghețată cu sărut.

Râd amândoi. Unul tușește zgomotos. Mai lipsea vreo replică. Gin încearcă să se întoarcă din nou, dar eu o împing înainte.

— Ne schimbăm, facem duș și apoi înghețata. Repede și fără discuții.

— Hei, ești mai fioros decât tata. Uită-te, tremur toată. Și simulează un dans din fund, imitând femeile africane.

Îi dau o palmă peste fese.

— Mai repede am zis. La vestiar!

Și cu o ultimă îmbrâncitură, reușesc s-o trimit să se schimbe. Fiuuu, ce-am obosit. *Mission impossible*. Nu pot să cred. Gin se ițește de după ușă.

— Să știi că eu mă schimb numai pentru că e ora unsprezece și am terminat antrenamentul.

— Da, desigur.

Mă privește perplexă pe o clipă, cu sprânceana ridicată apoi renunță și zâmbește.

— Ok.

Înțelege că am lăsat-o să câștige.

— Ai un minut, ne vedem la bar.

Mă duc și eu să mă schimb. Ce mai luptă! Nu știu dacă e mai bine în ring sau în afara lui. Scot cheia de la dulap și încep să mă dezbrac. Ce are așa special? Mă bag sub duș. Da, ok, un fund frumos, un zâmbet frumos... Găsesc un șampon lăsat de cineva și mi-l torn peste cap. Da, și e o tipă veselă, merge gratis la sală. E oricând gata să dea replica. Totuși e cam obositoare. Da, dar de când n-am mai avut o istorie ca asta? De doi ani. Însă mă simt mai bine deja. Liber și frumos. Râd ca un nemernic când șamponul dulceag îmi intră în ochi. Drăcie. Mă ustură. Niciun deranj cu ce faci diseară, ce facem mâine, ce facem în weekend, te sun mai târziu, spune-mi că mă iubești, tu nu mă mai iubești, cum adică nu te iubesc, cine era fata aceea, de ce ai vorbit cu ea, cu cine vorbești la telefon? Nu, fără toate acestea. Mi-am revenit de curând, nu vreau să revină. Vreau o viață „după calendar”. În prima zi a fiecărei luni cu una, în a doua zi cu alta, în a treia cu încă cineva, în a patra cine știe, poate cu nimeni, în a cincea cu vreo străină întâlnită întâmplător, în a șasea... În a șasea... Ești

singur, știi asta. Da, desigur, ce-mi pasă, nu vreau să mă împotmolesc. Mă usuc și-mi îmbrac pantalonii. Nu vreau să dau explicații. Mă închei la cămașă și-mi iau geanta. Merg spre ieșire. Nici nu-i spun la revedere, oricum ne vedem mai târziu la Teatro delle Vittorie. Vai, nu. Azi ele nu sunt convocate. Bine, am s-o văd mâine. Dar dacă stau să mă gândesc, asta ar fi în stare să dea buzna la mine acasă și să-mi facă scandal. Dacă nu mă găsește pe mine, dă peste Paolo. Pe Paolo e ușor să-l dai jos. Ea se poate transforma în orice: într-o bestie, o furie, o tigroaică. N-am încotro, trebuie s-o aștept. Cine știe cât îi va lua să se pregătească. Ce fel de femeie este ea? Sofisticată, obraznică, risipitoare, zgârcită, nebună, drogată, ușuratică, imposibilă? Ajung la bar și comand un Gatorade nu prea rece.

— Cu ce, scuzați?

— Cu portocală.

Apoi răspunsurile vin aproape singure. Gin e naturală, sălbatică, elegantă, pură, pasională, nedrogată, altruistă, veselă. Râd. Ce mai tipă! Dar întârzie și eu trebuie s-o aștept.

Plătesc 2 euro, deschid capacul și beau Gatorade. Mă uit în jur. Un tip bine îmbrăcat, care pare să fie antrenor. Citește *Il Tempo*. Mănâncă aplecat din farfuria cu orez necondimentat, colorat pe ici, pe colo cu vreun bob de porumb ajuns întâmplător în farfuria lui. La masa de alături, un alt pseudosportiv pălăvrăgește pe un ton fals cu o fată. Se arată excesiv de entuziasmat la fiecare replică a ei. Două prietene își fac planuri pentru o vacanță ipotetică. O fată îi povestește prietenei sale de suflet despre cât de urât s-a comportat un oarecare el. Un băiat la teighea, încă transpirat după o serie de exerciții de-abia făcute, altul e deja schimbat. O fată

care bea un cocktail și pleacă, o alta așteaptă cine știe ce. Caut chipul acesteia din urmă în oglinda din fața teighelei. Dar o acoperă băiatul de la teighea. El bea ceva și pleacă descoperind-o. Ca o carte bună care îți ajunge în mână la un poker, ca ultimul salt al bilei unei rulete care apoi se oprește la numărul pe care ai mizat... apare ea. Iat-o. Mă privește și zâmbește. Bretonul îi cade peste ochii de-abia machiați cu umbre ușoare de gri. Buzele roșii sunt puțin inflamate. Se întoarce spre mine.

— Hei, ce faci, nu mă recunoști?

Poker. În plin. E Gin. Poartă un taior albastru. Pe îndoitură sunt scrise două litere. D&G. Zâmbesc. Yoox. Pantofi cu toc de aceeași culoare. Foarte eleganți. René Caovilla. Curelușele ușoare îi lasă gleznela la vedere. La degetele de la picioare are unghiile acoperite cu un albastru pal. Ochelari Chanel albaștri, ridicați pe cap. Brațele perfect modelate, picioarele dezgolite și fața zâmbitoare strălucesc de parcă un strat de miere a fost vărsat peste ea.

— Ce zici?

Ce să zic... Toate presupunerile mele dispar dintr-odată. Caut cuvintele potrivite. Îmi vine să râd și îmi apare în minte o scenă din *Pretty Woman*. Richard Gere o caută pe Vivien la barul hotelului. Și o găsește. Pregătită să meargă la operă. Gin e perfectă ca și ea, chiar mai ceva. Mă simt absolut derutat. Își ia geanta și vine spre mine.

— Te gândești la ceva?

— Da. Mă gândesc că Gatorade era prea rece.

Gin zâmbește și mă depășește.

— Mincinosule, te gândeai la mine.

Hotărâtă și amuzată se îndepărtează, nu prea dă din șolduri, dar pășește sigură scările care duc spre ieșirea din sală. Picioarele ei se văd de sub fusta ușoară, puțin plisată, se pierd tonifiate și strălucitoare, dispărând subțiri, pentru a lăsa loc unor tocuri ferme de formă pătrată.

Se oprește în vârful scărilor și se întoarce.

— Ce faci, te uiți la picioarele mele? Hai, nu sta locului. Mergem să luăm un aperitiv sau ce vrei tu. Mai târziu voi lua prânzul cu părinții mei și cu unchiul. De asta și m-am îmbrăcat așa.

Femeile. Le vezi la sală. Poartă niște body-uri minuscule, salopete ciudate, șorturi strâmte și maiouri strălucitoare. Aerobică până la capătul puterilor. Transpirate, fără machiaj, cu părul încâlcit, căzut peste ochi. Și apoi, minune... Mai ceva ca din lampa lui Aladin. Ies din vestiar absolut diferite. Rătușca cea urâtă s-a machiat. S-a ascuns în haine alese cu grijă, are genele mai lungi, arcuite cu un rimel scump. Buzele conturate, uneori până și tatuate, scot în evidență gura încă neatinsă de seringă cu colagen. Femeile - tinere lebede mascate. Desigur nu mă refer la Gin. Ea e...

— Vai, la ce te gândești?

— Eu?

— Cine altul? Suntem numai noi.

— La nimic.

— Da, iarăși. Trebuie să fie un nimic foarte deosebit. Păreai emoționat. Sau ai încasat prea multe lovituri de la mine?

— Da, dar îmi revin.

— Eu sunt cu mașina mea.

— Ok. Urmează-mă.

Urc pe motocicletă, dar nu rezist. Așez oglinda ca s-o pot vedea cum urcă. O depășesc. O țin în centrul vederii mele. Iat-o, urcă. Gin se apleacă înainte, se așază pe banchetă, gingașă și ușoară, face să zboare de la pământ unul după altul picioarele ei. Rapide și plastice, aproape că se unesc, dar numai pentru o frântură de secundă care, pentru mine, e ca un film întreg. Ce cadru senzual. Mă întorc la realitate. Pornesc din loc. Gin mă urmează fără probleme. Conduce ca un pilot experimentat de Formula 1. Nu are probleme în trafic, depășește și revine pe banda ei. Claxonează din când în când pentru a preveni vreo eroare a cuiva. Urmează mersul mașinii în curbe, își agită capul, îmi imaginez că în ritmul muzicii. Gin, sălbatică de oraș. De fiecare dată când observă că o urmăresc în oglindă, îmi semnalizează de două ori cu farurile, ca și cum mi-ar spune: „Hei, fii liniștit, sunt aici.” În scurt timp ajungem. Mă opresc, o las să defileze, mă acostează.

— Hai, parchează aici, mai departe nu poți trece. Nu cere alte explicații. Închide mașina și se așază la spatele meu ținându-și fusta ca să poată îndeplini operațiunea aceea ciudată de cavalerie.

— Foarte tare motocicletă, îmi place. N-am prea văzut de așa fel.

— Nici nu sunt. Au făcut-o doar pentru mine.

— Da, chiar te-am crezut. Știi cât ar costa un singur model pentru o singură persoană?

— 415000 de euro.

Gin mă privește uimită cu adevărat.

— Atât de mult?

— Mie mi-au făcut și reducere.

Mă vede cum zâmbesc în oglinda pe care am întors-o spre ea ca să-i întâlnesc privirea. Încerc să fac un fel de *armwrestling* cu privirile, dar renunț și zâmbesc. Ea mă bate tare pe umăr.

— Hai, ce vorbești, ești un lăudăros!

Nu mi s-a mai întâmplat să aud asta încă de pe timpurile bătailor legendare din piazza Euclide și a întrecerilor de pe via Cassia până la Talenti. Step, un lăudăros. Și cine și-a permis să zică? O fată. Această fată care stă la spatele meu. Și ea continuă.

— Dacă nu luăm în considerație prețul, într-adevăr îmi place motocicletă. Poate într-o zi îmi vei permite s-o conduc.

Să înnebunești, nu alta. Cineva care îmi cere să conducă motocicletă mea, cine-i? Tot o fată. Aceași care m-a numit lăudăros! Dar lucrul cel mai incredibil este că eu îi zic:

— Da, desigur.

Mergem spre Villa Borghese, conduc repede dar fără prea mare grabă și mă opresc în fața micului bar de lângă lac.

— Iată, am ajuns. Aici nu vine multă lume, e mai liniștit.

— Cum adică? Nu vrei să fii văzut?

— Hei, iar ai poftă de ceartă? Dacă știam, mă purtam mai dur cu tine în ring.

— Măi, măi, ce-am mai zis.

— Iarăși.

— Ok, ok, facem pace și luăm un aperitiv, vrei?

Claudio parchează mașina în garaj. Din fericire, Vespa nu-i. Niciuna din fiice nu s-a întors. Cu atât mai bine. Cel puțin nu riscă să-i fie zgâriată mașina. Și așa e dificil să coboare mai jos de suma pe care i-au oferit-o pentru Mercedes. Și cu acest ultim gând de libertate, dedicat visului său de a avea un BMW Z4, închide garajul și urcă în casă.

— E cineva?

Apartamentul pare cufundat în tăcere. Respiră ușurat. E frumos să aibă o clipă de liniște. Ca să-și organizeze mai bine ieșirea de seară. Nu va fi deloc simplu. S-a gândit toată după-amiaza, dar ar vrea să mai reflecteze ca s-o perfecționeze până în cele mai mici detalii. Vrea să se asigure că nu va apărea nimic neprevăzut. Dar tocmai în acel moment la spatele lui răsare Raffaella.

— Eu sunt, și mai e și asta.

Îi flutură în față extrasul de pe contul cardului său bancar, cu penultimul rând subliniat cu markerul. Claudio îl ia în mână zăpăcit. Raffaella se apropie de el și mai mult.

— Ce vrea să însemne? Poți să-mi explici?

Claudio simte că i se învârte capul. Extrasul de pe contul lui e deschis. I-a dat o palmă în fața tuturor... soția lui. O, Doamne, se gândește, oare ce-o fi găsit? Face o analiză în minte. Nu. Nu ar

trebui să fie nimic. Pe urmă vede penultimul rând evidențiindu-se dintre toate. Dovadă de necombătut a vinovăției sale. Dar ea nu poate să știe, nici nu-și închipuie.

— Ah, aceasta... nu-i nimic, nimic deosebit.

— 180 de euro înseamnă nimic deosebit? Mie nu-mi pare așa.

— Ok, am cumpărat un tac de biliard.

— Așa vasăzică? Asta știu și eu. Aici doar scrie clar: echipament pentru biliard. Ceea ce nu știu eu este de când tu joci biliard. Și, mai ales, cine știe ce alte lucruri nu mai știu.

— Dar, Raffaella, te rog. Te înșeli, nu e pentru mine.

O luminiță, un far în noapte, posibilitatea de a ieși nevătămat din marea zbugiumată, șansa de a supraviețui furtunii pe nume Raffaella.

— Nu știam ce să-i dăruiesc domnului Farini, și deoarece am aflat că în căsuța de vacanță are o masă de biliard, m-am gândit că acesta ar putea un cadou frumos! De fapt, i-a plăcut foarte mult. Diseară ne vedem, luăm cina și jucăm o partidă!

Nu acesta era planul la care s-a gândit toată după-amiaza, dar uneori improvizarea poate crea niște minciuni miraculoase. Raffaella nu știe ce să creadă.

— Adică, vă duceți să jucați biliard împreună?

— Da, dar tu nici nu-ți închipui. Zice că tacul pe care i l-am dăruit i-a reaprins o veche pasiune. De când a început iar să joace și afacerile firmei merg mai bine, înțelegi? Biliardul îl relaxează, nu-i o minune?

Adaugă apoi mândru, aproape umflându-se:

— Îți imaginezi, mi-a acordat finanțări de sute de mii de euro datorită unui tac de biliard de numai 180 de euro. Oare nu-i

minunat?

O vede că stă încă pe gânduri. Atunci hotărăște să pună totul în joc, să riște totul, entuziasmat de minciuna reușită, să se arunce cu capul în jos până la nivelul celei mai absurde falsități.

— Ascultă, nu știu cum să te conving. Uite, facem așa, vino și tu cu noi! Vom lua cina și apoi tu vei calcula punctele în sala de biliard, ce zici? Raffaella rămâne pentru o clipă în tăcere.

— Nu, mulțumesc.

În fața acestei aruncări în gol, se liniștește. Și Claudio la fel. Dar dacă accepta? Unde l-ar fi găsit la șapte seara pe Farini? De cel puțin un an nu s-au mai văzut, ar fi fost dificil să organizeze o cină așa, în grabă, dar mai ales o partidă de biliard, ținând cont de faptul că Farini nici nu prea joacă. Claudio hotărăște să nu se mai gândească la asta. I se face rău de la atâtea gânduri. Îi zâmbește și încearcă să arunce orice umbră de îndoială. Totuși Raffaella găsește un ultim argument.

— Scuze, dar dacă era un cadou de afaceri, de ce n-ai folosit cardul de la oficiu?

— Vai, doar știi cum e Panella, se agață de orice fleac, și dacă Farini pe urmă decidea să nu mai colaboreze cu noi? M-ar fi bătut la cap un an întreg! M-am gândit că pentru 180 de euro nu merită să risc!

Și tocmai când spune asta, Claudio își dă seama cât de mult a riscat în realitate. Își scoate sacoul, e transpirat. Se duce în dormitor ca să ascundă cumva tensiunea dramatică a momentului.

— Ah, Raffaella, nu-ți face griji, bine? Acum că Farini lucrează cu noi, eu îmi voi recupera cei 180 de euro, crede-mă!

Raffaella merge după el și îl ajunge din urmă în dormitor. Vrea să mai zică ceva, dar Claudio nu mai rezistă. Se apropie și o apucă de braț.

— Știi, îmi place că după toți acești ani tu mai ești geloasă. Cum ar veni, relația noastră e încă vie.

Raffaella zâmbește. I se pare că într-un fel este iar o fetișcană, sau, măcar puțin mai tânără, și într-o clipă ridurile, pe care le vede în oglindă, au dispărut. Claudio se apropie și o sărută. Încetșor încep să se dezbrace, cum nu au mai făcut demult, foarte demult. Claudio se simte vinovat și excitat. Raffaella îl privește.

— Da, îmi părea absurd că tu ai putea face ceva de genul și acum mi-a venit o poftă nebună, simt cum furia devine dorință.

Claudio își dă jos pantalonii și îi ridică fusta, o lasă să coboare lent pe pat și îi scoate chiloții, ridicându-i picioarele încă în pantofi. În semiîntunericul odăii, cu un aer încă nesigur, rarefiat de îndoieli și minciuni, de înșelăciune, de căutarea disperată a adevărului, încep să se atingă. Claudio își trage chiloții în jos, îi desface picioarele și o acaparează. Se mișcă în sus și în jos. Gâfâie și transpiră în cămașă. Raffaella își dă seama.

— Dezbracă-te cu totul.

— Și dacă vin fetele?

Raffaella zâmbește și închide ochii, savurând, trăgându-l spre sine.

— Ai dreptate... e frumos așa... continuă... încă... hai...

Claudio împinge cu putere, încercând s-o satisfacă, excitat dar îngrijorat. Cum va fi mai târziu prestația lui pe masa de biliard-canapea cu sosia lui Farini? Preferă să nu se gândească. A citit un articol despre neîncrederea în forțele proprii. Până și gândul

trebuie evitat. Un lucru e sigur: zgârieturile de săptămâna trecută au rămas ascunse sub cămașa transpirată toată. Deodată, din capătul holului, se aude vocea lui Babi.

— Tată, mamă... unde sunteți?

Raffaella, din dormitor, cu vocea ușor răgușită, încearcă să câștige timp.

— O clipă, venim.

Și exact în acea secundă Claudio, excitat de absurdul situației, își dă drumul. Raffaella rămâne așa, întreruptă în cel mai frumos moment. E nevoită se zâmbească. Claudio o sărută pe buze.

— Scuză-mă...

Fuge în baie. Se clătește repede. Și pe față. Arată rău, rău de tot. În schimb, totul a mers bine. Acum speră doar să fie la înălțime, odată ce planul a ieșit perfect. Apoi își amintește că nu trebuie nici să se gândească. Că de nu, știe ce va urma. Neîncrederea în forțele proprii.

Gin zâmbește și ne așezăm la o masă. Nu prea departe, un intelectual, cu ochelari și o carte pe masă, soarbe un cappuccino. Ceva mai încolo, o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul lung și un maidanez sub scaun, fumează indiferentă o țigară, tristă și nostalgică, tânjind probabil după jointurile pe care nu și le mai permite.

— Drăguță ambianță, așa-i?

Gin a observat la ce mă uitam.

— Da, nu-i prea pentru noi. Tu ce iei?

La spatele ei își face apariția un chelner.

— Bună ziua, domnilor.

Are în jur de șaiszeci de ani și ne tratează într-o manieră elegantă.

— Pentru mine un Ace.

— Iar mie o Coca-Cola și o pizza mică, cu prosciutto și mozzarella.

Chelnerul face o plecăciune ușoară cu capul și se îndepărtează.

— Hei, după sală nu prea ai grijă de tine. Pizza albă și Coca Cola, dieta sportivilor!

— Apropo de sportivi, tu care ești o sportivă profitoare, dă-mi și mie lista sălilor pentru 365 de zile.

— Cum să nu, îți fac imediat o copie.

— Felicitări, e o idee bună oricum...

— Nu doar. Și dacă ești atent, reușești să faci același tip de lecții în fiecare săptămână, dar trebuie să te împrietenești cu instructorii pentru că mai devreme sau mai târziu te descoperă.

— Și atunci?

— După antrenament le oferi două Gatorade, le explici dificultățile tale financiare și continui liniștit. Ușor, nu?

— Mai folosește cineva această metodă?

Revine chelnerul.

— Un Ace pentru domnișoară și pentru dumneavoastră o pizza albă și o Coca-Cola.

Chelnerul pune totul în centrul mesei, lasă nota de plată sub o pretinsă farfurie de argint și pleacă.

— Nu, cred că nu.

Gin gustă dintr-o felie de cartof și o mănâncă. Râzând, își acoperă gura cu mâna.

— Cel puțin sper...

Continuăm să pălăvrăgim, să ne cunoaștem, să râdem și să încercăm să ghicim ce avem în comun.

— Chiar n-ai fost în afara Europei?

— Nu, am fost în Grecia, Anglia, Franța și o dată în Germania, la Oktober Fest cu două prietene.

— Și eu am fost.

— Când?

— În 2002.

— Și eu tot.

— Ca să vezi.

— Da, dar cel mai absurd lucru e că una dintre prietenele mele era abstinentă. Nu-ți închipui ce-a făcut: a luat o bere de un litru, știi, în halbe uriașe care sunt spălate în căzi mari. A dat jumătate peste cap și la puțin timp după aceea era cățărata pe o masă și dansa tarantella, iar în același timp striga: „Havuzul, havuzul...” și a făcut pe ea, ce grozăvie.

O privesc în timp ce bea Ace. În sala unde eram noi, o fată dansa pe masă. Dar cine nu dansa pe masă în acea seară la Oktober Fest? Îmi amintesc că atunci când i-am spus lui Babi că plecăm cu Pollo, Schello și alți prieteni la München cu mașina, ea s-a înfuriat de-a binelea.

— Adică tu pleci la München, iar eu nu?

— Tu nu... Suntem doar băieți.

— Ah, da? Aș vrea să mă conving.

Și apoi tâmpitul de Manetta, care mergea cu cealaltă mașină, ce-a făcut? Și-a luat o mândră cu el. La întoarcere ne-am certat al naibii cu Babi pentru că, până la urmă, a aflat despre asta.

— La ce te gândești?

Evident că mint.

— La prietena ta care dansa pe masă. Ar fi trebuit s-o filmezi. Ce ați mai fi râs după aceea.

— Dar noi am râs chiar atunci, că după aceea nu mai contează. După aceea... mai bine acum!

Mai soarbe o dată din Ace privindu-mă cu subînțeles. Oare ce vrea să spună? Ceva nu-i în ordine. De fapt, am înțeles. Gin vrea „acum”. Însă nu tocmai acum, nu încă. Poate mâine, da, peste puțin timp, mai târziu...

— La ce te gândești? Tot la prietena mea care dansa pe masă? Nu cred, îmi pare mie că tu ai făcut cunoștință cu vreuna la Oktober Fest și îți amintești ce nebunii ai făcut cu ea.

— Judeci greșit.

— Judec absolut corect.

— Nu, judeci greșit despre grupul nostru. Ne consideri cine știe cine. Noi suntem oameni liniștiți, pașnici. Desigur că suntem tipi veseli, nu dintre aceia care merg la restaurant și se gândesc numai la bunele maniere. „Nu, așa nu se face, nici așa...”, pe noi ne doare în cot de lucrurile astea.

Mă întorc și ce văd? La masa de alături s-a așezat o pereche. Au un setter englez, poartă haine de brand, și chestia cea mai absurdă este că amândoi au sub braț *Il manifesto*. Vine chelnerul și ei comandă ceva.

— Iată, uită-te la cei doi. Nu-și vorbesc deloc.

Comandă separat, fără să se sfătuiască, fără să-l întrebe pe celălalt ce și-ar dori. Distracți, indiferenți, plutind în derivă.

— Privește, chelnerul pleacă, iar ei continuă să citească amândoi *Il manifesto*... Nu că eu aș avea ceva împotriva ziarului...

Mai degrabă aș avea, dar nu despre aceasta e vorba.

— Nici măcar n-au observat că au cumpărat același ziar? Ce poate fi mai rău? Indiferență totală...

Chelnerul se întoarce repede la masa lor. Ambii au luat câte o cafea simplă.

— Și acum bărbatul va plăti pentru că el trebuie s-o facă, așa-i regula. Tipul se ridică de pe scaun, se lasă cu toată greutatea pe piciorul drept, portmoneul, după cum e și firesc, îl ține în stânga,

strecoară mâna în buzunar și plătește în timp ce femeia, fără măcar să-l privească, își bea cafeaua mai departe.

— Distrăți și plictisiți. Prietenii mei nu sunt ca ei, nu? Fac tot felul de nebunii, scandaluri, se bat, nu plătesc sau plătesc cerând de la fiecare client câte un euro, dar în cazul lor viața cel puțin nu e supraviețuire, la naiba.

Gin zâmbește.

— Da, da, ai dreptate, în această privință ai dreptate.

Și atât mi-e de-ajuns, nu vreau mai mult. Nu acum cel puțin.

— Bine, și acum relaxează-te, Step, mai ai și altceva de făcut.

— Adică?

— Trebuie să rezolvi problema cu dumnealui.

Mă întorc, la spatele meu e chelnerul care zâmbește. Nu l-am observat.

— Îmi permiteți?

Nici nu reușesc să răspund. Tipul se apleacă înainte și ia nota de plată de sub farfurioara de argint. Nu l-am auzit venind la spatele meu. Ciudat, de-obicei nu se întâmplă așa. Iată, cu Gin, sunt pentru prima dată relaxat. E de bine oare?

— 11 euro, domnule.

Fac exact aceeași mișcare ca și tipul posomorât din perechea apatică și scot portmoneul din buzunar. Îl deschid și zâmbesc.

— Cu atât mai bine.

— Ce ai în vedere?

— Că nu suntem ca cei doi amărâți.

— Adică? Gin mă privește ridicând sprânceana. Vorbește mai clar!

— E foarte simplu. Trebuie să plătești tu, eu n-am bani.

— Aș prefera să nu facem exces de extravaganta ca să fim altfel. Adică, era mai bine dacă eram la fel și plăteai tu.

Gin, elegantă și toată numai zâmbet, machiată și îmbrăcată perfect, îmi face o grimasă, chipurile ironică. Îi zâmbește chelnerului, cerându-și scuze că îl face să aștepte. Deschide poșeta, scoate portmoneul, îl deschide și-i dispare zâmbetul. Un pic jenată, roșește.

— Suntem total diferiți de cei doi. Nici eu n-am bani, se uită la chelner. Știți, mi-am schimbat hainele pentru că merg să iau prânzul cu părinții și deoarece ei plătesc, nu m-am gândit la bani.

— Foarte rău...

Chelnerul își schimbă tonul și expresia feței. Toată politețea lui a dispărut într-o clipită. Poate, om matur, în vârstă, se simte luat peste picior de niște tinerei.

— Pe mine nu mă interesează.

Încerc să controlez situația.

— Uitați-vă, nu vă faceți griji, eu o însoțesc pe domnișoară până la mașină, merg să iau bani de la un bancomat și mă întorc să vă plătesc dumneavoastră.

— Da, desigur... pe mine mă cheamă Joe Condor! Chiar mă credeți așa de prost? Plătiți ori chem poliția.

Îi zâmbesc lui Gin.

— Scuză-mă.

Mă ridic și-l apuc pe chelner de braț, destul de gentil la început, dar când el se revoltă zicând: „Ce vrei, stai cuminte”, eu îl strâng mai tare și mă îndepărtez cu el.

— Ok, domnule chelner. Noi n-avem dreptate, dar nu faceți mare zarvă din asta. Nu avem de gând să vă furăm 11 euro. E clar?

— Dar eu...

Îl strâng mai tare, de data asta mai hotărât. Văd pe fața lui o grimasă de durere și imediat îi dau drumul.

— Vă rog, vă rog din toată inima. E prima oară când ies cu această fată...

Poate impresionat și convins mai mult decât orice altceva de această ultimă confesiune, încuviințează.

— Ok, vă aștept să reveniți mai târziu.

Ne întoarcem la masă. Îi zâmbesc lui Gin.

— Totul s-a rezolvat.

Gin se ridică și se uită la chelner sincer indispusă.

— Îmi pare rău, serios.

— Vai, nu vă faceți griji. Se mai întâmplă.

Eu îi zâmbesc chelnerului. El mă privește. Cred că încearcă să înțeleagă dacă voi reveni sau nu.

— Și să nu vă întoarceți prea târziu, vă rog.

— Nu vă faceți griji.

Plecăm lăsând în urmă un zâmbet gentil și o scânteie de speranță.

Sunt la spatele lui Step, pe motocicletă, gândurile îmi zboară în vânt. Ca să vezi. În ce te-ai băgat, Gin? E absurd. Prima ieșire sau, mai bine zis, a doua. La prima, el și prietenii lui au fugit din local. Cum se numea? Il Colonnello. Și acum, azi, în dimineața aceasta are posibilitatea, marea șansă de a ieși cu tine, Gin cea unică, irepetabilă, formidabilă. Și ce face? Vine fără bani. Mai rămânea să se ia la hartă acolo. Ce tâmpenie! Unchiul meu Ardisio ar spune: „Fii atentă, Ginevra, el nu e chiar un prinț”. Îmi imaginez vocea lui joasă, răgușită, cum în loc de „t” spune „d”... „Adendă, adendă, prințeso...” Unchiul Ardisio. „E mai curând prințul porcilor... Nicio floare pentru prințesa mea, închide ochii și gândește-te... Adendă, adendă... prințesă...”

Scutur din cap, iar el își dă seama, mă prefac că mă uit în altă parte. Dar el mă urmărește în oglindă și se apleacă înapoi ca să poată auzi.

— Ce e? Am făcut o figură proastă?

— De ce spui așa?

— Prima ieșire, eu nu plătesc, aproape că te impun pe tine să plătești, și mai rău, putem fi arestați. Știu deja ce crezi...

Step zâmbește și își schimbă vocea ca să mă imite.

— Iată, știam eu că-i un nemernic.

Continuă să turuie. Eu nu-i dau atenție.

— Uite cu cine m-am legat. Ah, dacă ar afla ai mei...

Step zâmbește și o ține pe a lui. Vai, mi-a ghicit toate gândurile. Dar oricum e simpatic. Încerc să nu zâmbesc, dar nu rezist.

— Am ghicit, nu-i așa? Recunoaște, hai.

— Nu, mă gândeam la ce-ar putea spune unchiul meu Ardisio.

— Vezi? Bine, până la urmă era ceva adevărat în zâmbetul tău.

— Te-ar fi numit prințul porcilor!

— Pe mine? Îl fac pe băiatul rău. Numai să încerce.

Mă opresc. Gin coboară în fața mașinii ei. E liniștită, veselă, cu adevărat elegantă. Rămâne așa, cu picioarele puțin îndepărtate și părul care-i coboară pe ochi în timp se caută cheile în poșetă. Are o poșetă mică, dar probabil că încap în ea o mulțime de lucruri. Gin scotocește, zgâlțâie, mută lucrurile de colo-colo. O privesc înrămată de o arcadă a travertinului, la intrare în via Veneto, strălucește în toată frumusețea ei, modernă în acel cadru antic.

Un vânt ușor îi mângâie fusta transparentă. Sub albastrul acela, printre desenele cu flori, apare o nuanță mai închisă care ascunde mai sus, între picioarele încă bronzate, o floare interzisă.

— Iată-le! Vai, nu știi cum e, dar ajung mereu la fund. Scoate din poșetă cheile unite la un breloc în formă de oiță.

— E cadou de la Ele, oița Embè! Foarte tare, așa-i? Cu oița Embè trebuie să fii foarte atent...

— De ce?

— Îi bate pe toți lupii care se apropie de ea.

— Liniștește-te, eu deja practic am mâncat-o.

— Cretinule... Păi, mulțumesc pentru aperitiv, a fost, cum se zice... unic. Vrei să-ți aduc ceva gustos de la prânzul cu ai mei?

— Mare treabă, *never ending story*, mai rău decât în film. Se mai întâmplă să uiți banii, nu?

— Cum să nu... e ciudat totuși că ți se întâmplă mereu ție.

Și cu această frază frumoasă, se îndepărtează și urcă în mașină.

— Să treci pe la chelner. Te așteaptă. Nimeni nu trebuie neglijat.

Apoi pleacă, aproape derapând, conducând în stilul ei. Îmi vine să-i strig: „Hei, frumoaso, îmi datorezi 20 de euro pentru benzină...” dar ajung să regret până și gândul acesta.

*Scrie scrisori și le pune în sticle care se pierd în mare
una după alta, ca iubirea lui naufragiată...*

— Iat-o că vine! Gin!

Îi salut de departe. Ce grup ciudat formează toți împreună, de înălțimi diferite și îmbrăcați diferit. Fratele meu în blugi și tricou Nike, mama mea poartă o rochie întunecată cu flori și o jachetă albastră deasupra, tatăl meu impecabil, în sacou, cu cravată și unchiul meu Ardisio cu o geacă oranj și o cravată neagră cu buline albe. E incredibil unde reușește să găsească anumite lucruri. Costumierii de la televiziune, însuși Fellini, ar fi înnebuniți după el. Cu părul ciufulit, alb și capricios care încadrează fața lui hazlie, accentuată de ochelarii rotunzi. Ca un semn de exclamație la sfârșitul frazei: „Ce tip mai e și unchiul meu!”

— Salut.

Ne sărutăm cu afecțiune, cu dragoste, cu tandrețe. Și mama, ca de obicei, mă sărută punându-mi mâna pe obraz ca să exprime și mai multă dragoste prin acel simplu sărut, ca și cum ar vrea să-l lungească măcar cu o clipă. Unchiul meu, în schimb, exagerează ca întotdeauna și în timp ce mă sărută mă ține cu degetul mare și cel arătător de bărbie, impunându-mă să-mi întorc capul la dreapta și la stânga.

— Iat-o pe prințesa mea.

Mă doare un pic după ce îmi dă drumul. Îmi trec mâna peste bărbie, iar unchiul se alege cu o privire ușor răutăcioasă. Dar

durează numai o secundă. Pe urmă îi zâmbesc drept răspuns la zâmbetul lui. Așa e unchiul meu.

— Vasăzică?

Întâlnirile noastre încep mereu astfel.

— Cine a ales acest loc?

Ridic timid mâna.

— Eu, unchiule...

Și rămân în așteptare. Unchiul mă privește cu sprânceana ușor ridicată, o expresie un pic șovăitoare și buzele tremurânde. Trec câteva clipe, și eu încep să mă îngrijorez.

— Bravo, e frumos, ai făcut o alegere bună, fata mea, e frumos. Nu glumesc. Cândva se lua masa în mijlocul lucrărilor de artă...

Respir, uff... A trecut, chiar dacă nu sunt „fata lui”, îl iubesc pe unchiul meu. Speram că-i va plăcea să ia masa cu noi toți la Caffè dell'arte în apropiere de bulevardul Bruno Buozzi.

Unchiul Ardisio începe una din povestirile sale.

— Îmi amintesc când zburam deasupra taberei unde erau soldații mei... Vocea lui devine mai răgușită din cauza amintirilor apăsătoare, întreruptă pe-alocuri de puterea nostalgiei.

— Și eu le strigam: „Învățați, citiți”. Dar ei prea mult se gândeau la moarte. Eu făceam un cerc cu avionul meu cu două motoare și mă întorceam înapoi ca să le aduc vești și aterizam pe iarbă în apropiere. Brum, brum, veneam zgâlțâindu-mă într-un avion care era o minune a aviației...

Luke o face pe exactul în momente când nu este absolut necesar.

— Aviație, unchiule, aviație, cu „i”.

— Da' eu ce-am zis? Aviație, nu?

Luke clatină din cap și zâmbește. Bine măcar că de data asta nu insistă.

La masa noastră vine un chelner tânăr și modest, cu părul scurt dar nu prea și cu o privire nevinovată dar lucidă. Aproape perfect aș îndrăzni să spun, dacă n-ar împinge căruciorul cu pocale strălucitoare și o sticlă așezată într-o căldărușă plină cu gheață. E Moët, cea mai bună șampanie pe care o vom plăti noi, desigur.

— Cer scuze, dar nu-i pentru noi. Nimeni n-a comandat... Văd deja cum mama mă privește îngrijorată. Tânărul chelner intervine zâmbind.

— Nu, doamnă, această sticlă v-o ofe...

— Mulțumesc pentru „doamnă”, dar e prea devreme.

— Dacă îmi permiteți, vă rog, să vă spun. Această sticlă v-o oferă domnul de acolo.

Chelnerul, acum mai serios, arată spre cel mai îndepărtat colț al restaurantului. Înconjurat de arborii care se văd prin geamul de la spatele lui, stă el, Step. Se ridică de la masă și zâmbind, mișcă din cap în semn de ușoară plecăciune. Nu-mi vine să cred, m-a urmărit până aici. Cu certitudine voia să vadă unde merg, a vrut să descopere dacă eram într-adevăr cu familia mea. Acestea sunt gândurile lui Gin cea răzbunătoare. Gin-Sălbatica. Dar Gin nu e așa! O parte din mine se revoltă. Poate voia să-și ceară scuze pentru aperitiv, în fond, ai făcut și tu o figură proastă. Iar acestea sunt gândurile lui Gin cea înțeleaptă. Și nu știu prea bine de ce, dar îmi place mai mult Gin-Liniștita.

— Acest bilet e pentru dumneavoastră, doamnă.

Chelnerul îmi întinde un bilet și acest fapt mă convinge o dată în plus că am făcut o alegere corectă. Îl deschid ușor jenată, ferindu-mi privirea de toți, de mama, de tata, de Luke, de unchiul Ardisio. Înainte de a citi, roșesc. Ce situație. „E frumos să te privesc de departe... dar de aproape e mai bine... Ne vedem diseară? P.S. Nu-ți face griji, am găsit un bancomat și i-am plătit deja chelnerului pentru aperitiv.”

Închid biletul și zâmbesc, uitând că toate privirile sunt îndreptate spre mine. Unchiul Ardisio, mama, tata, Luke. Toți vor să știe ce scrie în bilet și cui îi datorez acea sticlă. E și firesc că dintre toți, tocmai unchiul Ardisio rezistă cel mai puțin.

— Așadar, prințesă... Cui datorăm sticla de șampanie?

— Păi. Unui băiat pe care l-am ajutat... nu putea, nu știa, în fine se pregătea pentru un examen.

— Ardisio, dar ce importanță are? mama mă salvează cu o lovitură de colț. Avem o sticlă de șampanie, haideți să ciocnim, ce mai încolo-încoace. Nu?

— Da, întocmai...

Mă uit la Step și-i zâmbesc, el mă vede de departe, s-a așezat înapoi. Dar acum ce mai face? De ce nu pleacă? A fost drăguț, dar ajunge. Du-te, Step, ce mai aștepti?

— Mă scuzați? chelnerul mă privește zâmbind, încă nu a deschis sticla.

— Da?

— Acel domn mi-a spus că trebuie să-i răspundeți.

— Ce?

— Nu știu, cred că la bilet.

Toți mă privesc din nou. Și mai atenți decât prima dată.

— Spuneți-i că da.

Mă uit apoi la ei.

— Da, voia să știe dacă l-am înscris la examen.

Toți respiră ușurați. În afară de mama care mă fixează, dar eu îi evit privirea. Mă uit iarăși la chelnerul care scoate un alt bilet.

— Atunci trebuie să vi-l dau pe acesta.

— Încă unul?

Mă asaltează toți.

— De data asta ne spui ce scrie?

— Credeți că e o vânătoare de comori?

Roșesc din nou și îl citesc: „La ora opt am să fiu lângă casa ta. Te aștept, să nu întârzii, să nu faci prostii... P.S. Să-ți iei bani cu tine, niciodată nu se știe.”

Zâmbesc în sinea mea.

Chelnerul în sfârșit a deschis sticla, toarnă iute șampanie în pocale și se pornește.

— Ascultă, cer scuze...

— Da?

Mă privește întrebător.

— Dacă spuneam nu, aveai un alt bilet?

Chelnerul zâmbește și clatină din cap.

— Nu, în acel caz mi-a spus că trebuia pur și simplu să iau sticla înapoi.

Raffaella o ajunge din urmă pe Babi în salon.

— Salut. Babi, spune-mi... despre ce-i vorba?

— Voiam să-ți arăt ceva. Mamă, dar ce ai? Ești toată roșie...

Babi o privește îngrijorată. Nu cumva v-ați certat?

— Nu, e cu totul altceva...

Raffaella o privește zâmbind. Dar Babi nu-i dă atenție și îi arată o revistă.

— Iată, ți-am zis, îți plac acestea pe mese? Nu-i așa că-s drăguțe? Sau îți plac acelea de aici, ele par mai naturale? Spice și boabe de grâu, frumos, nu? Sunt mai potrivite, nu?

— Îmi dai timp de gândire?

— Trebuie să ieși, da?

— Mă duc la familia Flavi.

— Mamă, trebuie să hotărâm odată, dar văd că ție nu-ți prea pasă!

— Mâine vom hotărî totul, Babi, acum mă gândesc.

Raffaella intră în baie și începe să se machieze repede. Exact în acel moment vine și Daniela.

— Mamă, trebuie să vorbim.

— Întârziiii...

— Dar e important!

— Mâine! Nu cred să fie ceva ce nu poate aștepta până mâine!

În acel moment trece Claudio pe alături. Și el se grăbește. Daniela încearcă cumva să-l oprească.

— Salut, tată, poți să stai o clipă? Trebuie să-ți povestesc un lucru, e foarte important!

— Iau cina cu Farini. I-am spus deja totul mamei. E o afacere extrem de importantă, și e vorba și de o partidă...

Claudio o sărută grăbit pe Daniela. Raffaella îl ajunge din urmă la ușă.

— Claudio, așteaptă-mă, coborâm împreună.

Daniela rămâne în mijlocul coridorului să-și privească părinții cum pleacă. Apoi se întoarce în odaia lui Babi. Dar ușa e închisă. Daniela bate ușor.

— Intră, cine-i?

— Salut, scuză-mă, trebuie să-ți povestesc ceva. Putem vorbi?

— Nu, eu ies acum. Mama a plecat, dar trebuia să rezolvăm o sumedenie de chestii importante. Nu e tocmai momentul potrivit, scuză-mă. Mă duc la Smeralda, poate măcar ea îmi va spune ceva. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă.

Și în așa fel iese și ea din scenă. Daniela, rămasă singură, se apropie de telefon și formează un număr.

— Alo, Giuli... salut... ce mai faci? Ah, bine... ascultă, scuză-mă, dar n-aș putea trece pe la tine? Trebuie să-ți spun ceva. Da, e ceva important. Da, îți jur, am să-ți răpesc numai două minute. Da, scuză-mă, dar chiar nu știu ce să fac. Îți jur, da, vorbim în pauza de publicitate. Ok, mulțumesc.

Daniela pune receptorul, închide iute ușa de la apartament și coboară în grabă scările. Deschide ușa de la intrare și iese.

Tocmai atunci aude de la spate:

— Dani! E Alfredo.

— O, Doamne, m-ai speriat de-a binelea... mamă dragă, mi s-a dus inima în călcâie. Ce ai, de ce te ascunzi aici?

— Scuză-mă, am văzut-o pe Babi ieșind.

Daniela observă cât e de palid, slăbit și nervos.

— Uite, știi... voiam să vorbesc cu tine pentru că ești sora ei.

Daniela îl privește. O, Doamne, acesta se ține scai de Babi.

— Nu, scuză-mă, Alfredo, eu nu știu nimic... trebuie să vorbești numai cu ea.

— Ok, scuze, ai dreptate. Tu ce mai faci?

— Bine, mulțumesc...

Daniela îl privește mai atent. Alfredo ar putea fi persoana potrivită cu care să vorbească. E medic, e matur, măcar i-ar putea da un sfat.

— Știi, scuză-mă dacă te-am speriat.

— Vai, lasă, nu-ți fă griji, mi-a trecut.

— Mie, în schimb, nu-mi trece. Mă gândesc mereu la sora ta și mă simt foarte prost. Iau până și calmante.

— Îmi pare rău.

Rămân o clipă în tăcere. Până la urmă Daniela hotărăște să încheie acea conversație imposibilă.

— Eu trebuie să plec, scuză-mă, mă așteaptă o prietenă...

— Ok, scuză-mă și tu...

Daniela se duce în grabă să ia Vespa din garaj. Speră să ajungă la Giuli până să înceapă filmul. Se gândește apoi la Alfredo. Sărmanelul, în ce hal a ajuns. Pasiunea pentru Babi l-a distrus cu totul. În acest moment este un om pierdut, un instabil psihic. În privința deciziei pe care a luat-o, Daniela nu are nicio îndoială.

Alfredo era ultimul om căruia putea să-i spună că este însărcinată.

Comod și liniștit, elegant ca niciodată, cel puțin așa cred. Mă privesc în oglindă și nu mă recunosc. Părul încă umed după duș, geacă albastră, cămașă albă și pantaloni bej de in, în ghete americane de culoare maro, care îi dau ținutei mele un aspect modern. Centură cu cataramă mare de un maro întunecat, identic cu cel al ghetelor. Vai, era să uit, cămașă încheiată până la penultimul nasture și celular în buzunar. Eu cu celular. Încă nu pot să cred. Pot fi găsit oricând, așadar nu mai sunt liber. Și ca dinadins începe să sune. La naiba, tocmai acum, îl deschid, oare Gin are vreo problemă? Dacă-i așa, nu-mi pasă, mă duc s-o iau de lângă casă sau urc până sus și o răpesc. Continui frenetic cu gândurile mele.

— Alo?

— Step, bine că ai răspuns...

E Paolo, desigur, cum nu m-am gândit?

— Ce-ai pățit?

— Step, s-a întâmplat un lucru groaznic, mi-au furat mașina.

— Fir-ar... Eu m-am gândit că s-a întâmplat ceva cu tata sau cu mama.

— Nu, ei sunt bine. Eu am coborât și am văzut că mașina mea nu-i. Să-i ia naiba, cum au reușit? Nu sunt cioburi pe jos,

înseamnă că nu au spart geamul. Dar garajul a fost deschis fără să fie forțat. Cum oare au reușit?

— Ah, Pa', hoții în ziua de azi au tehnici perfecte, nu știai? Garajul cu telecomandă nu-l mai sparge nimeni. Ei au regulator de frecvență. Îl încearcă până garajul nu se deschide.

— Ah, da, nu m-am gândit. Ce porcărie!

Îmi face plăcere să-l aud pe fratele meu enervat așa, mi se pare mai sincer, în sfârșit și-a ieșit din fire. Dar pentru un lucru de nimic... mașina. Mare treabă.

— Tocmai acum mi-au furat-o! Drăcia dracului!

Iată, drăcia dracului. Ce vrea să spună?

— Am plătit ultima rată săptămâna trecută. Nu puteau să mi-o fure înainte de asta, măcar economiseam niște bani.

Ce tâmpenie! Iar el cu calculele lui. Contabil până în măduva oaselor.

— Ei lasă, Pa'. Și acum ce ai de gând să faci?

— Nu, eu speram...

— Că ți-am furat-o eu?

— Nu, glumești? Doar cheile de rezervă sunt la locul lor.

— Totuși pentru o clipă te-ai gândit, așa-i?

— Nu, de ce, adică...

— Păi, dacă te-ai dus să verifici cheile de rezervă, înseamnă că te-ai gândit. Numai eu puteam să le iau.

Pauză.

— Da, de fapt, pentru o clipă m-am gândit. Dar mi-ar fi făcut plăcere, adică, mai pe scurt era mai bine dacă erai tu...

Fratele meu.

— Pa', nu vorbi degeaba, era mai bine.

— De ce?

Încă mă întrebă. Iar eu ca prostul încerc să-l fac să înțeleagă.

— Nimic, Pa', totul e în regulă.

— Eu voiam doar să aflu, Step. Numai nu te supăra, bine?

— Ce anume? Spune-mi...

— Păi, tu, de bine de rău, cunoști o mulțime de oameni din cercurile acelea. Dacă nu ți-e greu, ai putea să afli poate știe cineva cine a furat-o.

— Hei, dar pentru asta ei vor bani, nu știai? Că doar n-am să mă bat cu tipii aceia pentru o mașină oarecare.

— Oarecare... Pentru un Audi 4.

— Da, da, pentru un Audi 4.

— Nici să nu te gândești, categoric... Eu deja m-am gândit, sunt dispus să dau 4300 de euro...

— Și de ce anume atât?

— M-am gândit că împreună cu asigurarea și toate celelalte...

Fratele meu, mare contabil. Cel mai bun.

— Ok, Pa', am să încerc.

— Mulțumesc, Step, știam că pot conta pe tine.

Fratele meu care poate conta pe mine. Asta e bună de tot. Două intersecții și sunt lângă casa ei. Mă îndrept spre interfon, dar îmi amintesc că are celular. Două secunde ca s-o anunț. O fi înțeles? Aștept cu îndoială o clipă. Mai devreme sau mai târziu va coborî. Mai devreme sau mai târziu. Femeile cu toate pregătirile lor. Poate mai bine s-o sun la interfon. Încă un minut. Îmi permit să mai aștept un minut. Aprind o țigară. Iată, termin de fumat țigara și o sun la interfon. Pe stradă e liniște. Mă uit în jur. Trec mașini pe alături. Una se oprește pentru că un șofer o face pe mai marele

și nu-i cedează altuia trecerea. Dar, în sfârșit, și cel din urmă pleacă liniștit și se pierde în acest mare oraș. Ce prostie, mă gândesc la tot felul de fleacuri. De fapt, încă nu știu unde am s-o duc. Ciudat, m-am gândit la toate, numai la asta nu. Unde am s-o duc? Iată la ce trebuie să mă gândesc. Îmi vine o idee care mă îngrijorează. Mă îngrijorează ceea ce mă gândesc. Eu îmi fac griji unde am s-o duc să mâncăm? Nu îmi fac prea multe griji? Când ieși cu o fată și vrei să petreci o seară frumoasă, dacă te pregătești prea mult, s-ar putea să nu-ți iasă nimic.

Și chiar nu-ți iese nimic. E nevoie de dezinvoltură, de improvizare. Apoi, brusc, îmi vine un gând. La naiba, îmi place gândul acesta. Mai trag un fum și-am să sun la interfon. Dar în acel moment ușa se deschide. Zgomot de lacăt. Ușa se deschide lent. Dinăuntru vine o lumină slabă. Luminează frunzele copacilor din grădină, treptele îndepărtate, motocicletele parcate în fața casei. Iese o doamnă în vârstă. Pășește încet, zâmbitoare, cu picioarele ușor strâmbe sub greutatea anilor. Și imediat după ea, Gin. I-a permis doamnei să treacă, încă îi ține poarta, o ajută să iasă, îi vorbește zâmbind, îi răspunde la vreo întrebare ocazională clătinând din cap. Ea, atât de frumoasă, amabilă, zâmbitoare. Ea. Doamna trece prin fața mea și chiar dacă nu o cunosc, o salut.

Îmi zâmbește. De parcă m-ar ști dintotdeauna.

— Bună seara.

Se îndepărtează, lăsându-mă singur cu Gin. Are părul strâns în coadă, o geacă de piele, cu fermoar și multe curelușe, cu o centură albastră amuzantă 55 DSL, pantaloni întunecați cu talie joasă, cu cinci buzunare și cusături de contrast. O geantă mare de stofă Fake London Genius. Are stil. Și ca să-l aibă n-a cheltuit nimic.

Incredibil cum observi totul atunci când îți place cineva. Are o față hazlie. Dar ce vorbesc? E frumoasă.

— Unde-i motocicletă? N-ai venit cu ea?

— Nu.

— Iar eu m-am gătit așa.

Face o piruetă în fața mea.

— Semăn un pic cu „sălbaticul” Marlon Brando?

Zâmbesc.

— Mai mult sau mai puțin.

— Totuși cu ce-ai venit?

— Cu asta, m-am gândit că o să-ți fie mai comod.

— Un Audi 4? De la cine l-ai șterpelit?

— Ah, mă subapreciezi, e mașina mea.

— Da, iar eu sunt Julia Roberts.

— Depinde din ce film. Am înțeles că din *Pretty Woman*.

— Ssst.

Gin merge spre portieră și din mers îmi dă un pumn în umăr.

— Auuu.

— Un început cam prost. Nu mi-a plăcut replica ta.

— Dar nu, *Pretty Woman* în sens că era vorba de un vis.

— Adică?

— Păi, ți s-a împlinit visul...

— Ai în vedere mașina.

— Nu, eu.

Zâmbesc, intrăm în mașină și pornesc imediat.

— Acesta nu-i un vis, e mai degrabă un coșmar. Hai, spune, de la cine ai furat-o?

— De la fratele meu.

— Uite așa îmi plăci, e încă o minciună, dar cel puțin plauzibilă. Accelerez ușor și ne pierdem în noapte. Mă gândesc la cheile de rezervă pe care le-am cumpărat de la tipul de la barul Sorci Verde de pe Corso Francia, acela care are copiile cheilor tuturor mașinilor posibile și imaginabile. Mă gândesc la Pollo și la prima oară când m-a dus acolo, mă gândesc la farsele pe care le făceam, mă gândesc la fratele meu îngrijorat pentru mașina lui furată, mă gândesc la această seară, la ideea mea, la trecutul meu. Un gând rapid, mai puternic decât celelalte. Trec prin față la Assunzione. Trebuie să mă distrag. Mă întorc spre Gin. A deschis radioul, fredonează un cântec și fumează. Mă privește și zâmbește.

— Unde mergem?

— E o surpriză.

— Speram că vei spune asta.

Îmi zâmbește și își lasă capul pe spate, îți dezleagă părul.

Și în acel moment înțeleg că adevărata surpriză este ea.

— Și care-i surpriza? E una plăcută?

— Sunt mai multe surprize.

— Spune-mi măcar una.

— Nu. Așa nu mai este surpriză.

Parchez și cobor din mașină. Un marocan îmi aleargă în întâmpinare cu mâna deschisă. I-o prind din mers și i-o strâng.

— Salut, șefu'...

Râde amuzat și își arată dantura, vrând parcă să spună: „Dentiștii sunt foarte scumpi în ziua de azi!”

— 2 euro.

— Vorbă să fie. Dar îți plătesc când mă întorc, îi strâng mâna cu putere. Așa am să mă asigur că o găsesc întreagă. Se plătește după ce lucrul s-a făcut, adevărat?

Mă privește îngrijorat.

— Să nu-ți iei ochii de la ea, nu vreau zgârieturi. Clar?

— Dar eu după miezul nopții nu stau...

— Ne vom întoarce mai devreme, mă îndepărtez.

— Atunci să aștept, da?

Nu-i răspund și mă uit la Gin.

— Fratele tău ține mult la mașina asta, așa-i?

— Ca un obsedat. În aceste clipe e foarte disperat, crede că i-au furat-o.

— N-o să ne oprească poliția și-o să ajungem la pușcărie?
— Mi-a dat o noapte ca s-o gădesc.
— Și apoi?
— Apoi va depune plângere. Dar nu-ți face griji, am găsit-o deja, nu?

Gin râde și clatină din cap.

— Sărmanul fratele tău, îmi închipui prin ce trece acum.
— De fapt, el nici nu știe din câte situații l-am salvat. Mă gândesc la mama. Aș vrea să-i povestesc... Dar aceasta e seara noastră, a mea și a ei. Nu mai e loc pentru altcineva.

— La ce te gândești?

— Că mi-e foame... vino!

O trag după mine, luând-o de mână. La Angel, un aperitiv, un Martini cu gheață pentru amândoi, din shaker, gheață și lămâie alla James Bond pe stomacul gol e ca un vis. Gin râde și îmi povestește. Istorii din trecut despre prietenele ei și despre Ele, despre cum s-au cunoscut, despre certuri și scene de gelozie. Eu o țin de mână și îl salut pe un tip cu cerceș care pare să mă cunoască și o iau cu mine la baie.

— Hei, dar ce vrei să faci? Nu mi se pare tocmai cazul, nu?

— Nu, uite...

Îi pun în mână 20 de cenți sau poate 50, ori poate un euro sau doi, nici nu-i văd măcar. Mă gândesc la tipul de la parcare. Când mă voi întoarce, am să-i spun că nu mai am bani.

— Aceasta e fântâna dorințelor, vezi câți bani sunt la fund?

Gin se uită într-un fel de fântână care se află în acea cameră de baie, cu pereți albi și maro, iluminați de becuri albastre și galbene.

— Hai... Ți-ai pus o dorință?

Ea zâmbește, se întoarce cu spatele și aruncă moneda mea cu o dorință numai a ei, care ajunge la fund cu speranța de a se împlini. Fac și eu la fel și arunc moneda peste umăr. Zboară în jos și dispare ca printr-o vrajă, formând valuri în mijlocul apei într-un zigzag bizar, ca apoi să se așeze printre miile de alte vise și dorințe poate deja realizate.

Ieșim în tăcere, între timp un individ intră repede, aproape izbindu-se de noi, descheindu-și pantalonii, dar brusc se răzgândește și se aruncă peste lavoar ca să vomite. Ne uităm și izbucnim în râs, îngrețoșați și înfiorați... Pfu... Închidem ușa după noi și plecăm.

Las 15 euro pe masă și într-o clipă suntem afară. Îl întâlnesc pe Angel care mă salută.

— Salut, Step, de când nu ne-am văzut...

— Da, da. Am să mai trec pe-aici altă dată.

În realitate se numește Pier Angelo, încă mai țin minte, vindea tablouri ciudate străinilor în piazza Navona, mâzgăleli nemaivăzute pentru prețuri nemaiauzite. Un german, un japonez, un american, o explicație ciudată într-o engleză nu tocmai perfectă și încă o „capodoperă” de-a lui este vândută. În așa fel a putut să-și cumpere acest local Angel's.

— Păi? Asta-i tot?

— Stai liniștită... am înțeles, nu vrei să obosești.

O apuc din mers și mi-o încarc în spate.

— Nu, ce faci?

— Te duc eu... Ca să nu mai pui întrebări.

— Hai, lasă-mă jos!

Trecem prin fața unui grup de băieți și fete care ne privesc mai mult sau mai puțin amuzați, visătoare fetele și jenați băieții. Asta mi se pare că citesc pe fețele lor. Iar noi ne continuăm drumul.

— Iată acum poți să cobori. Aici vom lua un aperitiv cu vin și cașcaval.

Gin își aranjează geaca și tricoul care s-a ridicat și i-a lăsat la vedere burta moale și rotundă, fără vreun piercing ciudat în buric.

— La ce te uiți? Burta nu e ceea ce am eu mai frumos. Frumoasă și nesigură.

— Și care-i acel loc?

Gin pufnește.

— Sunt intrigat, atras, inevitabil excitat și...

— Da, da, ok. Am înțeles ideea.

Ne așezăm la prima masă și îi spun ce vreau să comand unuia de culoare, probabil francez, cu un șorț alb în față.

— Brânză de capră și două pahare de Traminer. Tipul încuviințează, și eu sper că a înțeles în nesiguranța lui ce i-am spus.

— De unde ai aflat de Traminer cu brânză de capră? Ți-a propus fratele tău?

— Ce rea mai ești...

Fac semnul victoriei ținând mâna cu degetele în jos.

— Ca o viperă. Nu, îmi pare rău, am făcut un curs personal cu un somelier francez. O somelieră, ca să fiu mai exact. În Epernay, Champagne. Purta dresuri gri întunecate. Foarte subțiri, cu elastic. Mai vrei detalii?

Pufnește iritată.

— Nu, mulțumesc, ca să nu începi din nou, știi, eu sunt intrigat, atras... și tot așa cu prostii din astea...

Tipul, probabil francez, îi pune în față un platou și voilă. A priceput: brânză de capră și Traminer rece. Incredibil, și nu se oprește aici.

— V-am adus și miere naturală...

— Mulțumesc.

Ce minunat e când cineva își iubește meseria pe care o face. Și nu e nimic mai frumos decât o fată care mănâncă cu poftă. Ca Gin. Zâmbește și întinde mierea pe pâinea încă aburindă, de-abia prăjită, perfect rumenită, deloc arsă. Pune deasupra o bucățiță de brânză și mușcă, hotărât dar lent, în timp ce cu palma făcută căuș se apără de căderea liberă a firimiturilor neascultătoare. Apoi, cu vârful degetelor își atinge palma și, ca și cum ar intona o melodie ciudată, le lasă să cadă pe farfurie, alături de pâinea rămasă, iar cu cealaltă mână ia paharul și acompaniază totul cu o mică sorbitură.

E perfectă, drăcie, e perfectă, știi. Mici împunsături... Nu știi ce sens au... Dar, în realitate... Știi. Băutura alunecă ușor, rece, cu un gust retro specific. Înghețată. Un alt pahar. Da. Știi, e perfectă. Și după cum mă amăgesc singur cu acel „știi, nu știi”, înțeleg că sunt pe jumătate beat. Aștept să termine ultima mușcătură, pun banii pe masă și o răpesc.

— Hai să mergem.

— Unde?

— Într-un local cu totul deosebit.

Și fugim un pic amețiți, râzând. Printre priviri indiscrete, oameni de la alte mese, capete care se întorc să ne vadă, să ne spioneze, să ne urmărească pe noi, doi necunoscuți... Iar noi, ca

niște meteori într-o noapte oarecare, într-un local oarecare, într-un moment oarecare, dar numai al nostru. Ca și acest tur gastronomic.

— Hei, Step?

— Da?

— Câte destinații mai avem?

— Ce vrei să spui?

— Văd că mâncăm câte ceva în fiecare local și vreau să înțeleg câte vor mai fi că, de altfel, simt c-am să plesnesc. Da, mai pe scurt, în câte localuri vom intra?

— Douăzeci și unu!

Răspund hotărât, puțin iritat, drăcie. Păi scuze, nicio aluzie, cum ar fi: ce idee drăguță, originală, distractivă. Gin se oprește brusc. Stă înțepenită în mijlocul străzii.

— Ce se-ntâmplă?

Mă apucă și mă trage spre sine cu ambele mâini.

— Spune-mi de la cine ai furat-o?

— Mașina, ți-am zis, de la fratele meu...

— Nu, ideea asta. Să mănânci ceva diferit în fiecare local, de la cine ai luat-o?

Râd clătinând din cap, mai beat ca niciodată.

— Eu așa m-am gândit.

— Vrei să spui că este ideea ta, n-ai furat-o din altă parte? Din vreo carte idioată, din vreun film romantic, din vreo legendă urbană?

Îmi desfac larg brațele și ridic din umeri.

— Ideea mea. Mi-a venit așa în minte...

Pocnesc din degete, zâmbind. Gin mă trage de guler și mă privește cu și mai multă îndoială pe față.

— Și n-ai folosit-o cu altă fată?

— Nu, e doar pentru tine. Dacă-i vorba de asta, eu nici măcar n-am fost cu altcineva în localurile pe care le-am ales.

Mă lasă din strânsoare și mă împinge înapoi.

— Ei, hai! Ce-ai mai zis-o! Pum!

Face să explodeze un balon închipuit suflând cu toată gura.

— Pum. Verzi și uscate! Step îndrugă verzi și uscate, vai, vai. Aproape că mă ia la rost. O apuc eu de guler, o învârtesc în loc, înainte ca să se îndepărteze prea mult. Ea mai face un semicerc și ajunge drept în fața mea. Îi văd buzele.

— Ok, am îndrugat prostii. Am fost, dar cu prietenii mei. Niciodată singur, așa cum sunt acum cu tine...

— Ok, deja e mai bine. Acum te cred.

— Trebuie să mă crezi.

Vocea mea coboară și mă mir eu însumi auzind-o atât de sufocată, șoptită, la urechile ei, după gâtul ei, prin părul ei. O privesc în ochi, îmi zâmbește sincer. Apreciază asta, mă crede. Dar vreau să-i confirm.

— Îți jur...

De această dată are încredere. Îmi zâmbește și ea. Un sărut. Un sărut gingaș, un sărut lent, un sărut care nu se grăbește. Un sărut amestecat cu Traminer, un sărut ușor, cu limbile care se luptă între ele, un sărut surf, un sărut duios, un sărut cu mușcătură, un sărut care să meargă mai departe, dar nu se poate. E prea multă lume în jur...

Nu pot să cred. Eu, Gin, aici pe via Governo Vecchi mă las sărutată în stradă. Oameni care trec, oameni care se uită la mine, oameni care opresc, oameni care mă fixează... Și eu în plină stradă. Fără să mă gândesc, fără să privesc, fără să-mi fac griji. Cu ochii închiși. Oameni în jur. Iată, cred că ar putea fi vreunul care mă privește țintă la cinci centimetri distanță de sărutul nostru. Deschid un pic ochiul drept. Nimic. Liniște. Îl închid înapoi. Cine știe dacă din cealaltă parte... Dar nu-mi pasă! Eu și Step. De asta sunt sigură. Îl îmbrățișez mai strâns și continuăm să ne sărutăm fără probleme, fără gânduri. Apoi izbucnim în râs, nici noi nu știm de ce. Poate pentru că și-a mișcat mâna, mi-a atins coapsa, coborând tot mai jos până cine știe unde. Dar eu sunt corectă. Nici măcar nu m-am gândit. Mi-a venit să râd și atât. Și lui tot. Și am râs ambii! Mi-am atins umărul cu obrazul drept, zâmbind, am simțit un fior... Sau poate o dorință.

— Hai, vino, ne așteaptă cei mai tari.

— Și cine sunt ei? Prietenii tăi țărăniți?

— Ce-i cu tine? E vorba de un local unde se mănâncă numai paste.

— Bine, fie, dacă cel puțin bucătarul a absolvit filosofia.

Încerc să pun capăt cu această replică. Step nu se opune. Proprietarul se prezintă drept un anume Alberto. E amabil, ne

arată unde să ne așezăm și ne recomandă un „trio”, așa îi spune el.

— Trofie măcinat, tortelloni cu dovleac și orez champagne cu crabi. Ne privim și facem da cu capul, ok, bine, da. Mai pe scurt, auzi, Alberto, ce-ar fi să pleci?

— Ce veți bea?

Step întreabă dacă au un vin alb, așa mi se pare. Dar n-am auzit bine... Farfallina sau ceva de genul.

— Foarte bine.

Alberto a înțeles și se îndepărtează.

Mă uit prin părți. Arcade din cărămidă veche, pietre ies din pereți, albe, maronii, roșii, lumini îndreptate în sus. Mă uit în jos. Teracotă perfectă, nouă. Puțin mai departe e bucătăria. Antichitate imitată, fier, bucăți mai întunecate, fontă sau altceva și două uși de tip salon, care se lovesc una de alta în timp ce iese un băiat cu un platou aburind, și nimeni nu-l împușcă. Mai mult, de la o masă i se face semn să se apropie. Cine știe de când îl așteaptă.

— Iată Falanghina dumneavoastră.

Alberto așază o sticlă de vin alb în mijlocul mesei și o deschide cu ușurință. Falanghina... Nu farfallina. Step ia sticla și toarnă un pic în paharul meu. Așteaptă ca eu să torn în paharul lui și le ridicăm să bem.

— Stai puțin, să ciocnim.

Îl privesc îngrijorată.

— Să auzim, spun zâmbind, pentru ce să ciocnim?

— Pentru ce vrei tu. Fiecare hotărăște pentru sine și ciocnim împreună. Mă concentrez o clipă. El mă privește în ochi. Întinde

paharul lui spre al meu și-l ciocnește.

— Poate e aceeași dorință.

— Poate într-o zi ne-o vom spune.

— Dacă se va împlini.

Îl privesc pe Step și încerc să-l înțeleg. El îmi zâmbește.

— Se va împlini... se va împlini...

Și-l dau peste cap dintr-o răsufare, cu certitudinea că mai devreme sau mai târziu acea dorință, cel puțin a mea, se va împlini. Să facem dragoste... Vai! Ajutor! Dar ce spun? Doamne-Dumnezeule. Mă distrag. Mă uit în jur. Cât de diferite par să fie perechile care mănâncă la alte mese. Nu știu cum se face, dar credem mereu că suntem cei mai buni. În cazul meu, cel puțin. Da, Gin e arogantă. Dar n-aș putea sta la o masă cu cineva cu care să nu pot schimba o vorbă. Să mănânci în liniște. Ce sens are? Așa fac cei doi de-alături. De fiecare dată, între două îmbucături, se uită departe, departe de viața lor, de gândurile lor. Caută altceva. Plictisiți de cel pe care îl au alături. De propria lor viață pe care ei și-au ales-o! Trag cu ochiul la mesele vecine, la alți oameni, continuând să mestece, caută ceva curios. Păi, îți dai seama?

— Ahhh!!

— Ce faci, țipi?

Step mă privește îngrijorat, iar eu râd.

— Ești nebună.

— Nu, sunt fericită!

Și strig iarăși, în timp ce tipa plictisită de la masă a încetat să mestece pentru o clipă și mă privește surprinsă, curioasă. Iar eu, păi, eu o salut. Iau o bucătică de pe farfuria care tocmai ne-au adus-o și-o pun în gură.

— Mmm, ce gustos...

Rotesc arătătorul pe obraz privind-o în continuare pe vecina plictisită care înclină din cap, neînțelegând gestul. Și când te gândești că bărbatul, cel din fața ei, nu a observat nimic. Step râde și clatină din cap. Iar eu zâmbesc.

— Hei, dar nu plătești prea mult?

— Cina e oferită de fratele meu. De fapt, el e un pic zgârcit, dar nu are probleme cu banii.

— Ce tare, dar de ce-o face?

— Ca să mă ajute pe mine, fratele mai mic, care are probleme cu femeile.

— Hai, încetează! Da, nici nu mă îndoiesc că pentru asta.

Și din nou alergăm repede râzând. Urcăm în mașină. Nici nu știu cum mai găsesc 2 euro în buzunar. Îi dau marocanului care probabil spera la ceva mai mult. Dar gândindu-se puțin, îi ia oricum satisfăcut și, ca un adevărat roman, mă ajută să manevrez.

— Mergeți, mergeți, domnu', totul e în regulă, am păzit-o ca pe-o floriceală.

Nu primește răspuns din partea mea în afară de o aprobare din cap. Da, da, bine, e bine așa.

Muzică. 107.10. Tmc. Cuvintele unui DJ lasă spațiu pentru cântecul celor de la U2. Și Gin, evident, îl știe. *And I miss you when you're not around, I'm getting ready to leave the ground...*

— Tu cunoști toate cântecele!

— Nu. Doar pe acelea care vorbesc despre noi doi.

Lungotevere. Trecem peste pod. Dreapta, stânga, piazza Cavour, via Crescenzo. Papillon. Mario, proprietarul, ne salută.

— Salve, sunteți împreună?

— Da, și suntem speciali.

Îi zâmbesc lui Gin strângând-o lângă mine. Tipul ne privește. Închide un pic ochii. S-o fi gândind: „Îl cunosc pe acesta? Cine-i? Cineva important?”

Dar nu primește răspuns, pentru că nici nu este unul.

— Vă rog, veniți, vă așez aici ca să vă fie mai comod.

— Mulțumim.

În nehotărârea lui a ales să-i trateze bine pe aceștia doi. Pentru orice eventualitate. Trecem printr-o sală cu mesele pline de lume, majoritatea femei și încă destul de drăguțe. Blonde, brunete, roșcate, zâmbesc, râd, toate machiate vorbesc cu voce ridicată, dar mănâncă educate, își taie bucățele de pizza de-abia coaptă de pe un platou din mijlocul mesei. Puțin mai încolo, furculițe flămânde se năpustesc asupra feliilor de prosciutto proaspăt tăiate, roze și ușoare, de la cine știe ce purcel durdului.

— Nemernicule...

— Auu, ce este? Gin tocmai m-a înfipt drept în coastă. M-ai speriat de-a binelea.

— Te-am văzut cum te uitai la una.

— Ce vorbești? Mă gândeam la prosciutto.

— Da, desigur, cum să nu. Mă crezi atât de proastă?

Mario se preface că nu aude. Ne lasă să ne așezăm la o masă din colț și pleacă imediat.

— Da, la prosciutto... știi eu la ce te gândeam. Acelea trebuie să fie dansatoarele de la Bagaglino. Sărbătoresc premiera sau ceva de-acest fel. Bărbatul de acolo, cel cu puțin păr e regizorul și cele două de lângă el sunt prim-balerine.

— De unde știi?

— Eu, din când în când, merg la probe... Tu ești cel infiltrat în lumea spectacolului.

Una din grup se ridică de la masă, se îndreaptă spre baie, trece prin fața noastră, zâmbește și se întoarce pierzându-se în capătul sălii, dar lăsând o panoramă perfectă, două picioare musculoase, un fund rotund încarcerat cu mare dificultate într-o fustă prea strâmtă.

— Da, ca să vezi cum îți mai curg ochii, iar tu te gândeai la prosciutto! Ce păcat!

— De ce?

— Seara s-a dus dracului pentru tine.

— Adică?

— Poate că aveai o șansă foarte mică cu mine și chiar era un pic. Păi, uite că ai pierdut-o.

— De ce, mă rog?

— De aceea. Mai mult, îți dau un sfat. Du-te la baie după tipa aceea, sigur ai putea căpăta o partidă de sex cu ea și două bilete la Bagaglino.

— Și ne vom duce acolo împreună.

— Nici măcar moartă.

— Nu-ți place Bagaglino?

— Nu-mi placi tu.

— Foarte bine.

— Cum adică foarte bine?

— Că am o șansă...

— Ce vrei să spui?

— Că ești geloasă, un pic cicălitoare, dar până la urmă...

— Până la urmă?

Gin vrea să plece, însă o prind de mână.

— Așteaptă. Cel puțin să comandăm.

Mario a apărut la spatele lui Gin.

— Ce să vă pregătesc?

— Am venit să gustăm minunatele voastre tagliate, mari și în sânge. Am auzit de bine despre ele.

— Perfect.

Mario zâmbeste, fericit că este vorbit măcar pentru tagliate.

— Și adu-ne un cabernet bun.

— Piccioni vă convine?

— Alegeți dumneavoastră.

— Foarte bine.

Și se simte și mai satisfăcut de faptul că se poate conta pe el până și la alegerea vinului.

— Gin, hai să nu ne certăm, vrei să ne schimbăm cu locul? Vrei să te așezi aici?

— De ce?

— Ca să le vezi tu pe dansatoare.

— Nu, nu, spune zâmbind. Mă amuză cum le privești tu, chiar îmi face plăcere.

— Îți face plăcere?

— Desigur, trebuie să fim cât mai deschiși. A, pentru că nu suntem un cuplu. B, după panorama aceea de țâțe și funduri vei fi mult mai liniștit când vei auzi un nu de la o muritoare de rând...

— Al treilea dan în toate și pentru toate, așa-i?

Fata care plecase la baie trece prin fața noastră ca să revină la masa ei. Mă întorc instinctiv, fără să vreau. Gin nu se gândește prea mult și o strigă.

— Scuze.

— Da.

— Poți să vii o clipă?

Fata, surprinsă, încuviințează.

— Hai, Gin, las-o baltă. Să petrecem măcar o seară liniștită.

— Dar de ce te frământă? Eu pur și simplu lucrez pentru tine.

Fata se apropie amabilă și curioasă de masa noastră.

— Mulțumesc... Vezi băiatul acesta, Stefano, Step Legendarul pentru unii, a vrut numărul tău de telefon, dar nu are curaj să ți-l ceară.

Fata rămâne uimită, cu gura întredeschisă.

— Într-adevăr...

Gin îi zâmbește.

— Nu, nu, nu-ți face griji pentru mine. Eu sunt verișoara lui.

— Ah.

Acum pare mai relaxată. Tipa mă privește, cântărește dacă e cazul să mi-l dea sau nu, și eu, poate pentru prima dată în viață, roșesc.

— Credeam că vă certați sau poate e o glumă...

— Nu, categoric.

Gin rămâne hotărâtă în privința afirmației sale.

— Ok, te gândești prea mult. Nu face nimic. E drăguță această fustă. E de la Ann Demeulemeester?

— De la cine?

— Nu, mi s-a părut. Mărimea 40, cordon cu urechiușe, nasturi ascunși, un buzunar...

— Nu, e Uragan.

— Uragan?

— Da, e un brand nou al unui prieten de-al meu.

— Ah, am înțeles și tu ești cea care o probează.

Fata zâmbește netezindu-și fusta și încercând s-o așeze un pic.

— Da, să zicem că da.

Oboseală inutilă. Fusta rămâne blocată, pur și simplu întinsă la maximum pe șoldurile ei, gata-gata să-i arate chiloțtii.

— Păi, încerc să iau situația sub control. Scuze, dar văd că te cheamă la masă.

Fata se întoarce. Într-adevăr, prietenele ei se pregătesc să plece.

— Ah da, mă scuzați.

— Păi, ciao.

— Da, ciao.

Tipa se îndepărtează.

O privim cum pleacă, și nu știu de ce, dar își leagă șoldurile mai tare ca mai înainte.

— Felicitări.

— Pentru ce?

— Păi, e prima dată când o femeie reușește să mă pună într-o situație jenantă... și mai ales cu alta.

— Păi, eu m-am străduit din răspuțeri. Ciudat... dar dacă nu ți-a dat numărul de telefon, ce să mai zicem de restul.

— Păi, de altfel m-aș putea folosi de sentimentul acesta de vinovăție.

— Pentru ce?

— Nu în fiecare zi se prăbușește un mit ca al meu... Step care nu reușește să afle numărul de telefon de la una care poartă fustă

Uragan. Nu se întâmplă chiar în fiecare zi.

— Nu știu dacă asta te poate consola, dar avea silicoane.

— N-am observat. Eram mai fascinat de fundul ei natural, zâmbesc răutăcios. Despre dânsul nu ai nimic de zis, așa-i?

— De fapt am niște îndoieli și în privința lui. Îmi pare rău că n-ai să-l poți încerca vreodată.

— Niciodată să nu spui niciodată.

Exact în acel moment, Mario pune două farfurii cu tagliate în fața noastră.

— Iată-le.

— Mulțumesc, Mario.

— Îmi fac datoria, ne zâmbește.

Gin începe să taie carnea.

— Păi, vezi, Step, va trebui să te mulțumești cu carnea aceasta.

— Ah, dacă nici ea nu-i naturală, înseamnă că ne-au păcălit pe amândoi.

La aceste cuvinte, Mario rămâne înlemnit.

— Cum adică, glumiți? Aici avem numai carne de calitate. Vai, nu-mi porniți vorbe că am să mă ruinez.

Izbucnim în râs.

— Nu, nu te îngrijora. Discutam despre altceva, pe bune!

Și continuăm să mâncăm, turnându-ne cabernet, mâncând încet, râzând, povestindu-ne lucruri neînsemnate, dar care par atât de importante. Frânturi din viața unuia sau altuia, la care n-am participat. Momente euforice și diverse cu prieteni din trecut care astăzi însă, dacă judecăm bine, nu par mare lucru. Sau poate e din cauza temerii de a nu părea destul de distractiv. Gin îmi

toarnă vin. Și numai faptul că ea este aceea care face acest lucru,
deja mă face să uit de toate.

Giuli o privește pe Daniela cu gura deschisă.

— Închide gura aceea, așa mă faci să mă simt și mai vinovată!

Giuli se supune. Apoi înghite în sec și încearcă să-și revină.

— Da, am înțeles... dar cum e posibil?

— Cum e posibil? Mai degrabă tu ar trebui să știi, odată ce ai făcut-o înaintea mea. Sau vrei să-ți explic?

— Ei nu, prostuțo. Asta știu, poate tu de fapt nu prea știi. Ziceam cum e posibil că ai rămas însărcinată?!

— Ascultă, Giuli, te rog. Și așa mă simt foarte rău. Chiar te rog. Și gândește-te că-ți spun asta ție... imaginează-ți ce va fi când am să le spun părinților mei!

— De ce să le spui?

— Desigur că am să le spun, cum altfel?

— Dar nu e absolut necesar! E de-ajuns o zi la clinică și problema ta puff, dispare. Ai înțeles?

— Ce vorbești, ești nebună? Eu vreau să păstrez copilul.

— Vrei să-l păstrezi, înseamnă că tu ești nebună!

— Giuli, nu mă așteptam de la tine. Mă obligi să vin în fiecare duminică la liturghie cu tine, și apoi... ai curajul să spui așa ceva!

— Vai, ia te uită, vrei să-mi ții o predică! Ai vrut s-o faci cu tot dinadinsul până la majorat că de nu, te simțeai o ratată, și ai fost

pedepsită, vezi? Ți se pare religios discursul tău? Hai, fă-mi o plăcere! În orice caz, fă cum vrei, e viața ta...

— Te înșeli. E și viața lui. Vezi, la asta nu te gândești. Acum mai e cineva în afară de mine.

— Dar la toate celelalte nu te gândești, așa-i? De exemplu, lui i-ai spus?

— Cui lui?

— Cum adică cui? Tatălui!

— Nu.

— Și nu te gândești cum va reacționa Chicco Brandelli când va afla noutatea, nu, chiar nu te gândești?

— Nu, nu mă gândesc.

— Păi desigur, ție nu-ți pasă de nimic, iar el, după mine, se va spânzura! — Nu cred că el este tatăl.

— Ce? Atunci cine-i? Am înțeles. Te rog, nu, spune-mi că nu-i adevărat. Andrea Palombi. Dar parcă a devenit un monstru, e groaznic, un ratat, gândește-te cui îi va semăna micuțul copilaș.

— Copilul meu va fi cel mai frumos, îmi va semăna numai mie...

— Asta nu se știe, ar putea să fie exact ca Palombi. Mamma mia, dacă-i așa, eu nu vreau să fiu nașă, ți-o spun de pe acum, eu nu vreau!

— Vai, nu-ți face griji. Nu va semăna cu el.

— De ce mă rog?

— Pentru că nu el este tatăl.

— Nici el nu-i tatăl? Cine-i atunci? Drăcie, ai dispărut într-un moment de la petrecere, dar am crezut că ești cu Chicco.

— Nu, îmi amintesc doar că am luat un extasy alb de la tipa la care m-ai trimis tu și apoi...

— Un extasy alb? Ai luat un *scoop*!

— Un *scoop*, ce-i asta?

— Te cred că nu-ți amintești nimic. Bine măcar că ai rămas vie. Acela te duce la fund, îți scoate toate inhibițiile, faci orice, devii cea mai mare scroafă din lume, și apoi puff, nu-ți mai amintești nici cum te cheamă!

— Păi, da, așa și a fost... cred...

— De necrezut, ai luat un *scoop*.

— Poate Madda a vrut s-o pedepsească într-un fel pe sorămea.

— Da, oferindu-ți ție o plăcere!

— Dar ea nu putea să știe că mie îmi va fi atât de bine.

— Drăcie, reușești mereu să mă uimești.

— Sunt tare, nu?

— Mai pe scurt... dar e posibil să nu-ți amintești nimic, niciun indiciu?

— Nu, îți jur, întuneric total. A fost frumos, da, asta îmi amintesc!

Giuli stă un pic tăcută pe canapea. Apoi bea puțină apă, se uită la Daniela și-și regăsește puterea de a vorbi.

— Păi, un lucru totuși reușesc să-mi imaginez...

— Ce anume?

— Fețele părinților tăi.

— Eu nu.

— După părerea mea, ai s-o încasezi de la ei, încât nici n-ai să știi de-a cui ești.

— Nu. După părerea mea, vor avea o reacție normală. Scuze, dar parcă nu în asemenea situații se vede iubirea adevărată a familiei, nu? Dacă mereu totul merge bine, ce mare treabă? Ar fi prea simplu, nu-i așa?

— Da, da, desigur. Pe mine nu m-ai convins, să vedem dacă reușești să-i convingi pe ei!

— Păi...

Daniela se ridică de pe canapea.

— Eu plec. Vreau să le-o spun în seara asta, nu mai pot păstra această taină. Va fi o eliberare. Ciao, Giuli...

Se sărută pe obraz. Giuli își ia rămas-bun și, în timp ce iese, îi spune:

— Să-mi dai de știre, bine? Sună-mă dacă ai nevoie.

— Ok, mulțumesc.

Giuli aude cum se închide ușa de la intrare. Mărește volumul sunetului și continuă să privească filmul. Dar puțin după aceea stinge televizorul. Hotărăște să meargă la culcare. De un lucru e sigură: după povestea Danielei, orice film pare plictisitor.

Mario se apropie neliniștit de masa noastră.

— Ce faceți? Plecați deja? Ați luat numai felul doi. Am un desert de casă extraordinar, făcut cu mâinile mele. De fapt, ca să fiu sincer, cu ale soției mele.

Și această ultimă destăinuire mă ia prin surprindere. Aș vrea să-i povestesc totul, să-i explic că nu e din cauza mâncării, dar pentru că am această idee extraordinară... O idee. Un anumit fel de mâncare. Până și vinul și-a făcut efectul și participă la serbare. Și așa prefer să spun o mică minciună.

— Nu, vorba e că avem o întâlnire cu niște prieteni și dacă mai stăm, ei vor pleca.

Mario pare să accepte liniștit această explicație.

— Atunci la revedere... dar să vă întoarceți curând.

— Desigur, desigur.

Până și Gin adaugă:

— Mâncarea a fost foarte gustoasă.

Dar când ne îndreptăm spre ieșire, se întâmplă ceva neprevăzut.

— Așteptați, așteptați!

Un băiat, cu o înfățișare caraghioasă și cu o bonetă de bucătar pe cap, aleargă spre noi.

— Step! Tu ești Step, așa-i?

Încuviințez.

Zâmbește, mulțumit că a ghicit.

Îmi dă un bilețel, dar nu reușesc să-l citesc pentru că Gin e mai rapidă decât mine și mi-l smulge din mână, în timp ce băiatul continuă:

— Mi l-a dat o fată blondă, o dansatoare, zâmbește fericit. Una de la Bagaglino. Mi-a spus să ți-l dau ție sau verișoarei tale.

Mario îl privește îngrijorat și apoi, aproape scuzându-se, zice:

— E fiul meu. Hai să mergem, mai sunt oameni care trebuie serviți.

— Dar au plecat toți.

Mario îl smucește.

— Chiar nu înțelegi nimic, îl împinge din urmă. Mișcă-te! Mai vioi.

Și băiatul, rușinat, cu capul plecat, e gata deja să asculte dojana tatălui întrebându-se de ce mereu el e cel vinovat.

— Ține.

Gin îmi dă biletul.

— Mastrocchia Simona... E una din acelea care își scriu mai întâi numele și apoi prenumele...

Mă privește cu un aer satisfăcut.

— Numărul de mobil, de fix și e-mailul. Vrea să fie contactată. După cum se vede, știe să folosească și calculatorul. E tare. Ca și fusta Uragan. Cel puțin, n-ai pierdut seara în zadar.

— Într-adevăr, încă n-am pierdut-o în zadar. În orice caz, pe timp de război totul îți poate prinde bine!

Împăturesc bilețelul și-l bag în buzunar.

— Ah, ah, cât de amuzant, pe bune.

Rămânem un timp în tăcere, mergând. Vânt de început de octombrie, câte-o frunză pe ici-colo pe trotuar. Acea tăcere mă irită.

— Vezi ce tare ești, ai făcut scandal, i-ai cerut numărul de telefon ca o verișoară grijulie, fata ți-a zâmbit și până la urmă ți l-a dat, iar tu te înfurii. Ești pur și simplu insuportabilă.

— Insuportabilă, ai zis bine. Ei și? S-a încheiat turul gastronomic sau cum naiba se cheamă? Nici măcar nu i-ai dat o denumire ideii tale formidabile!

Pronunță totul accentuând excesiv și continuă să mă privească pentru o clipă. Apoi deschide gura și face o grimasă ca și cum ar imita un pește aiurit sau un individ care nu găsește cuvintele potrivite ca să răspundă. Mai pe scurt ca un mamifer sau ca un amfiban, vorbește cu mine. Mă arde la tâmples. Și unde mai pui că m-am gândit s-o invit la un tur gastronomic... Și atunci, scot bilețelul cu numărul scris de Mastrocchia Simona și telefonul pe care mi l-a dăruit Paolo și încep să apăs tastele. De fapt, o fac la întâmplare fără să mă uit. Cu ochii, fără ca să-și dea seama, o urmăresc. Mica tigroaică bagă într-a patra.

— Ce prost mai ești!

Se aruncă în întâmpinarea mea. Închid repede telefonul și-l pun în buzunar, în timp ce cu dreapta parez o lovitură ce vine spre fața mea, iar Mastrocchia Simona, cu numărul ei scris într-o manieră nesigură, cade la pământ. O apuc de încheietură și iute îi răsucesc brațul la spate. Un semicerc și ajunge lângă mine.

— Auuu.

Aproape surprinsă de acea viteză și de acea durere. O slăbesc din strânsoare. O trag spre mine. Cu stânga o apuc de păr, îmi

strecor degetele printre șuvițe. Și ca un pieptene sălbatic, un pic repezit, un pic firesc, îi strâng părul la spate. Îi eliberez fruntea. Ochii ei sunt mari, expresivi. Mă privesc. Ce mult îmi place. Apoi îi închide. Îi redeschide și se revoltă. Încearcă să se răsucească. Dar eu o strâng mai tare.

— Cuminte... Ssst, îi șoptesc. Ești prea geloasă...

La auzul aceluia cuvânt, pare că-și iese din fire, tropăie, se agită, încearcă să mă lovească cu picioarele, cu genunchii.

— Eu nu sunt geloasă! N-am fost și nici n-am să fiu. Știu toți că nu sunt! Râd, apărându-mă cumva de loviturile ei. Se repede cu gura deschisă spre fața mea, încercând să mă muște. Începe un război al pomeților, o alternanță de atingeri, dinții ei se deschid și se închid, căutându-mă, negăsindu-mă, mă apropii și mă îndepărtez, gura ei mă urmărește, eu îmi fac drum spre ea, îi întorc capul și mă ascund în părul ei până ajung la gât. Deschid gura cât de tare pot. Aș vrea s-o înghit toată, și împreună cu respirația îi capturez pielea, gâtul, adâncitura claviculei și cu o mușcătură moale și gingașă o blochez, o înșfac, o cuceresc.

— Auu. Auu! Ok, ajunge! izbucnește în râs. Mă gâdili, te rog, numai nu pe gât.

Se apleacă spre mine și încearcă să se elibereze. Face o mișcare ciudată, pași mici ca de dans care se deplasează spre stânga în timp ce continuă să râdă. Fiori și zâmbete, își lasă capul pe umăr, închide ochii, slabă, învinsă, cucerită de acel gâdilă senzual. Și eu o sărut. Foarte tandru, cu buzele calde cum n-am mai făcut-o niciodată. Ard. De dorință. Sau din cauza luptei care a fost... Totul mi se pare proaspăt, inclusiv ceea ce are sub geacă, sub tricou și mă lasă să ating. Apoi, sânii ei... O mângâi cu mâna, moale și

gingaș. Dar durează numai o clipă, simt cum inima ei bate repede, și mai repede. Nu știu de ce, jur că nu știu de ce mă retrag. Nu vreau să deranjez. O iau de mână.

— Hai, ne-a rămas desertul...

Liniștită se lasă dusă. Dar, brusc, se oprește. Mă blochează ținându-mă de mână și își mișcă buzele împingându-le înainte, într-o grimasă de rățușcă.

— Eu nu sunt bună ca desert?

Încerc să zic ceva, dar ea nu-mi oferă această ocazie. Evadează din mâinile mele și fuge, cu pieptul înainte, cu sânii care fuseseră prizonierii mei, cu picioarele în urmă, râzând, liberă. Iar eu o urmez în timp ce puțin mai încolo, pradă vântului sau poate unui alt destin, rămâne un număr de telefon și un nume. Mai bine zis, un nume și un prenume: Mastrocchia Simona.

Claudio stă în Mercedesul său pe via Marsala. Se uită îngrijorat în jur. Se întreabă: cât de periculos este să stai în mașină? Cineva ar putea fi obosit, poate a mers mult și riscă să adoarmă la volan. Sau poate vrea să fumeze. Iată, asta e. Să fumez o țigară. Nu-i un lucru rău. Claudio scoate o țigară din pachetul Marlboro, dar o pune imediat înapoi. Nu. Mai bine nu. Am citit într-un ziar că reduce anumite performanțe. Nu. Nu trebuie să mă gândesc. Trebuie să alung gândul acesta, de altfel voi avea îndoieli în privința performanțelor mele bărbătești. Iat-o. Vine. Merge săltând. Are un CD-player în mână și căști în urechi, surâde și mișcă din cap în ritmul muzicii, cu părul pe spate și pielea ușor bronzată, e foarte naturală. O rochiță subțire verzuie, cu flori galbene și sâni ei mici. Frumoasă. Ca întotdeauna. Ca prima oară. Tânără, a continuat s-o dorească din acea seară, de când l-a sărutat în mașină, după partida de biliard câștigată împreună cu Step, iubitul de atunci al lui Babi. Tipul era simpatic, puțin agresiv, poate... dar ce partidă au jucat în seara aceea! De atunci Claudio a continuat să joace. De dragul unei pasiuni regăsite. Nu de dragul biliardului. De dragul ei, al Francescăi, tânăra braziliancă care vine spre el. În fond, de dragul ei s-a înscris la acel club, de dragul ei a cumpărat un tac nou, un Zenith, și de dragul ei ar vrea să câștige turneul de la Casilina. Ce nebunie. Și

nu-i doar asta. Vine cu ea aproape în fiecare săptămână la Hotelul Marsala. Povestea durează de mai mult de un an. Desigur, e un hotel mic, departe de locurile pe care le vizitează prietenii lui, frecventat doar de turiști tineri, de marocani și albanezi care vor să cheltuie puțin. Dar ce-i de făcut? El e plin de pasiune... pentru ea. Și acesta e unicul mod de a o vedea. Plătind cash pentru cameră, evident.

— Francesca!

O strigă de departe. Fata, cu căștile Sony în urechi, pare să nu-l audă. Atunci Claudio aprinde farurile. Francesca își dă seama, zâmbește, își scoate căștile și aleargă iute spre el. Urcă în mașină. Sare peste el, se cufundă în buzele lui.

— Ciao! Te vreau!

Și e sinceră. Râde. O face pe nebuna. Îl sărută cu putere, cu dorință, cu pasiune, tandru, îl linge, uimindu-l ca întotdeauna. Mai mult ca întotdeauna.

— Francesca, unde erai, te-am căutat.

— Știu... am văzut numărul tău, dar n-am vrut să-ți răspund.

— Cum adică n-ai vrut să-mi răspunzi?

— Da, nu trebuie să te obișnuiești. Eu sunt ca muzica și poezia... liberă ca marea, ca luna și marea ei.

Și zicând așa, Francesca începe să-i descheie nasturii de la cămașă și-l sărută pe piept. Îi deschide centura de la pantaloni și continuă să-l sărute, nasturele, fermoarul și tot mai jos, încă mai jos, până la chiloți și merge mai departe, fără teamă, fără probleme, ca luna și marea ei. Dar asta e o adevărată furtună, se gândește Claudio și se uită în jur, lăsându-se mai jos pe banchetă, ascunzându-se cât mai bine. Sigur că ar putea fi prins acum. E

mai ceva decât o țigară sau un pic de odihnă. Acestea sunt fapte obscene în spațiul public. De un lucru e sigur, nici urmă de angoasă pentru performanțele lui bărbătești. Speră doar să nu sune Raffaella tocmai atunci ca să afle cum decurge partida de biliard. Nu ar ști ce să-i răspundă. E o partidă minunată. Claudio închide ochii, se relaxează. Visează masa verde de biliard și bilele care se duc în gaură, una după alta, fără măcar să le lovească, așa, ca prin farmec. Și apoi se vede pe el pe acea masă. Se rostogolește încet, se mișcă în sus și în jos până dispare în ultima gaură... ah, da, așa... ce mai partidă!

Francesca se ridică de sub panoul de comandă.

— Hai, să mergem...

Și îl ia de mâini și îl trage după ea fără măcar să-i permită să închidă bine geamul. Claudio reușește cu greu să-și încheie pantalonii și să activeze alarma Mercedesului. Dar ce contează? Măcar cu 4000 de euro de l-ar da, ca să-și ia un Z4... acesta e chiar un vis. La fel ca și ea, ca Francesca, cea care îl salută pe portarul hotelului.

— Bună seara, Pino, numărul optsprezece, te rog.

— Desigur, bună seara, domnilor.

Portarul abia reușește să răspundă. Francesca îi fură cheile din mână și-l împinge pe Claudio în ascensor.

— Trebuie să fim atenți...

Francesca râde și îl face să tacă sărutându-l, nu vrea să-l audă.

— Ssst... liniște!

Nici nu-și poate închipui la ce se gândește Claudio. Dar scuze, am făcut-o în mașină deja, am fi putut merge să luăm pur și simplu o înghețată sau o bere, sau un vin sec, mai știu eu. E

angoasa pentru performanțele bărbătești. Scuze, ah. Claudio simte că se întoarce. Încearcă s-o alunge.

— Francesca...

— Da, scumpule?

— Te rog, să nu spui nimănui, bine? Nici persoanelor care crezi că nu m-ar putea vedea vreodată.

— Despre ce?

— Despre noi.

— Cine noi? Nu știu despre cine vorbești, râde și îl sărută din nou. Vino, am ajuns.

Și îl trage după sine în hol, Claudio aproape că se împiedică, dar o urmează și până la urmă se dă bătut clătinând din cap. În timp ce merge se uită la fundul ei. E pe deplin „brazilian”. Tare, puternic, vesel, vivace, dansator, nebun... biruie angoasa! Vrea o furtună, vrea să ajungă pe creasta valurilor, să facă surfing, pierdut în marea aceea braziliană... O ultimă licărire.

— Îți imaginezi, soția mea a aflat că eu am cumpărat un tac de biliard.

— Și?

— I-am spus că era un cadou pentru o persoană pe care o cunosc...

— Bravo, vezi? Crezi că-și va aminti de seara aceea când ai jucat biliard și ne-am cunoscut? A trecut atâta timp, ce-ar putea afla? Și apoi, localul acela a fost închis, iată de ce acum sunt la Casilina!

— Nu, n-ai înțeles. Nu-i vorba că ar putea afla, ea ar putea să ghicească!

— Vreau să văd dacă ghicește ce am de gând să-ți fac.

Și spunând așa, deschide ușa, îl împinge pe Claudio și închide cu spatele ușa odăii numărul optsprezece. Claudio se pomenește în pat, iar ea sare peste el, stăpână, sălbatică, mai ceva decât luna și marea ei. Claudio uită de orice grijă, până și unde se află. Îi permite să facă ce vrea. Apoi are o singură certitudine. Nu, asta n-ar fi ghicit nimeni, niciodată. Nici soția lui.

**SUNT LUCRURI CARE
NU AR TREBUI
SĂ SE ÎNTÂMPLE.**

— Ce zici, intrăm?

— Desigur, de ce nu?

— Din câte știu nu te lasă să treci. Vezi, au o listă.

— Dar eu îi cunosc pe cei de la Follia.

— Ca să vezi, îi cunoști pe toți.

— Bine, dacă îți face plăcere, ne așezăm la coadă și plătim. Oricum e din contul fratelui meu.

— Sărmănelul. Chiar dacă-i bogat, nu-i toca toată averea. O fată iese împinsă din urmă. Cei doi băieți de la intrare de-abia reușesc să ridice lanțul. Un țăcănit cu părul lung iese după ea și o mai împinge o dată.

— Mișcă-te, m-ai scos din minți!

Fata încearcă să spună ceva, dar nu reușește. O altă îmbrâncitură împrăștie în vânt cuvintele ei și o face să ajungă pe capota unei mașini parcate. Tipul transpirat, cu părul nespălat, o apucă cu mâna de față.

— Te-am văzut cum te uitai la blondul acela!

Gin nu poate spune niciun cuvânt, privește scena încremenită.

Tipul dezlănțuit închide mâna transformând-o într-un pumn plin de furie și violență, scrâșnește din dinți, are o față de nebun.

— Ți-am spus-o de mii de ori, toanto! și fără pic de milă o lovește în piept.

Fata se încovoiaie și-și duce mâinile la față, acoperindu-se înspăimântată. Gin nu mai suportă și explodează, pare că-și iese din fire.

— Oh, ajunge... Încetează!

Tipul se întoarce spre noi, mijește ochii și se aruncă spre Gin care îl privește îndrăzneată.

— Tu ce dracu' vrei?

— S-o lași în pace, smintitul!

Tipul face un pas spre ea, dar eu sunt mai rapid, o apuc de braț și-o trag după mine.

— Hei, calmează-te! O enervează purtarea ta. Ți-e clar?

— Cine mai sunteți și voi?

Rămân o clipă în tăcere, încerc să mă liniștesc, nu vreau să mă bat. E prima mea ieșire adevărată cu Gin... Nu mi se pare tocmai cazul.

Tipul strigă:

— Hei, de ce taci?

Îndepărtează picioarele. E gata de scandal. Vai, drăcie... Cei doi gardieni se bagă între noi.

— Calm, totul e sub control.

Par îngrijorați. Ciudat. Nu mă cunosc. Poate îl cunosc pe tip. E destul de zdravăn, bine plasat, dur. Probabil se tem de el. Dar e nervos, înfuriat, răutăcios. Nu pare lucid. Furia uneori întunecă mințile și te face să-ți pierzi calmul și rațiunea. Lucrul cel mai important. De zdravăn, totuși e zdravăn.

— Calmează-te, Giorgio. Nu ți-a zis nimic de rău. Te cerți cu prietena ta aici, în fața tuturor și s-ar putea întâmpla ca cineva...

Îl cunosc. Înseamnă că nu-i bine.

— Nu doar s-ar putea întâmpla, trebuie să se întâmple! O omoară pe sărmana fată.

Gin nu poate să tacă. Iar asta e și mai rău. Și încă nu-i tot. Ea continuă. — Bravo, te crezi tare! Să știi că nu ești decât un ratat! Cei doi agenți de pază pălesc la față. Mă privesc ca și cum ar spune: „Hei, cum naiba o vom scoate în capăt?”

Tipul pare să nu fi observat. E șocat, nu găsește cuvintele potrivite, clatină din cap năucit, de parcă acele vorbe ar fi fost o lovitură în plină figură, o pelerină roșie apărută pe neașteptate în mijlocul arenei. La spatele lui, fata își masează pieptul, plânge și-și șterge nasul. Pare că nu reușește să respire normal, pieptul ei se ridică și coboară cu un ciudat asincronism în liniștea care s-a lăsat.

— Hei, drăcie! Step, ce se întâmplă? Vino înăuntru, mai repede. Ai dispărut, da? Povestește-mi...

Mă întorc, e Balerinul. El stă mereu aici, la Follia, nu s-a mai îndepărtat.

— De când te-ai întors?

— Păi, de-o lună...

— Și nici nu te-ai făcut auzit! Ce nemernic! Hai, vino înăuntru să vezi ce petrecere, tocmai tăiem un tort foarte gustos, mimoză. Hai! Să-ți tai o felie ție și domnișoarei tale. E foarte bun, dulce, și mai ales nu trebuie să plătești.

— Pentru domnișoară?

— Nu, pentru tort.

Râde și începe să tușească. Miile de țigări care și-au găsit sfârșitul în plămâni lui s-au înveselit și ele la gluma lui prostească.

Mă întorc ca să intru, urmat de Gin și de cei doi agenți de pază. Dar, în realitate, încă mă uit în urmă. Ca și cum ochii mei nu vor să-l piardă din vedere. Am urechile ciulite, simțurile treze, de veghe. Și nu degeaba. Nu m-am înșelat. Trei pași repezi la spatele meu, un zgomot ciudat și instinctiv mă aplec înainte și mă întorc. Iată-l cum vine, ca o furie. Tipul dezlănțuit îi împinge cu umerii pe tipii de la pază și e gata să se arunce asupra mea, dar eu mă dau într-o parte. Îl lovesc fără întrerupere, din stânga și tipul ajunge sub perete. Apoi strigă și foarte repede se ridică în picioare. Are fața plină de tencuială galbenă de pe perete, amestecată cu excoriații de la lovituri. O picătură de sânge îi curge peste ochiul stâng, de deasupra sprâncenei. E pregătit să riposteze. Dar se întâmplă ceva la ce nu se așteaptă. Sar înainte și-l lovesc din dreapta, foarte iute, pentru că el e enorm și altfel n-aș reuși. Îl nimeresc drept în față, în nas și în gură. Își duce mâinile la față. Nu pierd timpul, îi aplic o lovitură cu piciorul drept în boașe, e mai bună decât toate loviturile pe care le-am avut vreodată în meciurile de fotbal în care am jucat. Bum! Îl dobor și din instinct îl mai lovesc o dată când de-abia atinge pământul. În față. O lovitură surdă, definitivă. Dar tipul e dur. Și-ar putea reveni. Mă pregătesc să-i mai dau una.

— Ajunge, Step, ce naiba te-ai legat de el? Balerinul mă trage de geacă. Vino să mănânci tort cât nu s-a terminat.

Îmi aranjez geaca și respir lung. Da, mai bine să încetez. Dar ce dracu' m-a apucat? De ce m-am legat de prăpăditul acesta?

Iat-o, o regăsesc peste o clipă. Stă și mă privește în tăcere. Gin. Are o privire... Nu știu cum s-o definesc. Poate nu știe ce să creadă. Îi zâmbesc încercând să sparg gheața.

— Vrei tort?

Încuviințează fără să răspundă. Îi zâmbesc. Aș vrea să uite că mai sunt și așa oameni... Dar Gin încă mai crede în multe lucruri. Și înțeleg că e greu. Atunci o zgâlțâi, o îmbrățișez, o împing.

— Hai...

În sfârșit zâmbește. O las să treacă înainte. O țin de mână într-o manieră elegantă, poate un pic nearmonioasă după toate cele întâmplate și o ajut să pășească peste tipul întins la pământ.

Raffaella parchează mașina în curtea blocului. Garajul lor este deschis. Claudio încă nu s-a întors. Se uită la ceas. E miezul nopții. Înseamnă că partida de biliard s-a prelungit... păi, dacă așa cere serviciul, atunci e bine. Închide mașina și se uită în sus. În camera lui Babi încă arde lumina. Raffaella se îndreaptă ușă. Nu știe de ce, dar în această perioadă nu reușește deloc să fie pe deplin calmă. Poate are prea multe gânduri. Alfredo încă stă ascuns în grădină, după un copac. Văzând-o, face un pas înapoi, dispăre printre ramuri în întunericul parcului. Raffaella aude cum trosnește un vreasc. Se întoarce repede.

— E cineva?

Alfredo își ține respirația. Stă nemișcat, paralizat. Raffaella caută grăbită cheile în geantă, le găsește, descuie ușa și o închide iute după ea. Alfredo se relaxează. Trage aer și începe să respire din nou. Nu, așa nu se poate merge mai departe. Dar dacă noutatea aceea este adevărată, atunci nimic nu poate să meargă mai departe.

— Babi, ești aici?

Raffaella vede ușa întredeschisă prin care iese un pic de lumină din odaie.

— Pot intra?

Babi stă pe pat. Răsfoiește niște reviste.

— Salut, mamă. Scuze, nu te-am auzit. Privește, vreau să le aleg pe acestea, îți plac? Îi arată niște fotografii.

— Foarte mult. M-a cuprins un fel de frică. Am auzit un zgomot în parcul de-alături și m-am speriat.

— Ah, stai liniștită. E Alfredo.

— Alfredo?!

— Da, de două zile se ascunde acolo în întuneric. — Dar nu se poate așa, terorizează oamenii. Și apoi, săptămâna viitoare eu am o cină acasă. Mulți îl cunosc, dacă îl văd așa, ce vor crede?

— Dar ce contează? văzând că Raffaella rămâne la părerea ei, Babi continuă. Bine. Dacă face așa și săptămâna viitoare, am să vorbesc cu el. Ok, mamă? Îi pune în față altă revistă.

— Privește, am hotărât și m-a ajutat și Smeralda. Le luăm pe acestea: spice de grâu care aduc noroc, ok?

— Da, dar...

— Nu, mamă. Ai ieșit și te-ai dus să joci, știu. Basta, am hotărât, nu? Dacă nu, așa nu vom putea merge mai departe. Îți jur, mă simt foarte prost, mi se pare că totul planează în aer, te rog...

Raffaella o privește și surâde.

— Bine, Babi, mi se par perfecte.

O vede cum se relaxează, mai liniștită.

— Serios?

— Da, serios.

— Nu-mi spui asta doar ca să-mi faci pe plac?

— Nu, într-adevăr acestea sunt cele mai frumoase.

Babi radiază de bucurie. Raffaella hotărăște să-și facă și pentru sine un cadou.

— Ascultă, Babi, vreau să te rog un lucru.

— Da, spune-mi.

— Îți amintești când tata trebuia să se întâlnească cu Step, când trebuia să-i spună să te lase în pace?

— Mamă, încă te mai gândești la povestea aceea? Au trecut mai mult de doi ani, acum noi decidem un lucru foarte important, iar tu încă te mai gândești? — Știu, știu, dar nu-i vorba că mă gândesc, sunt doar curioasă. Uite, dacă îți amintești, în seara aceea au jucat biliard?

— Da, desigur că-mi amintesc. Și încă au câștigat! 200 de euro mi se pare.

— Și cu cine erau?

— Cum adică cu cine erau?

Babi o măsoară cu privirea. Vede că e ciudată, îngândurată. Babi zâmbește clătinând din cap.

— Mamă, la vârsta ta să fii geloasă... ei lasă, mamă!

— Scuze, ai dreptate. Vorba e că a cumpărat un tac de biliard nu demult. Însă se pare că l-a dăruit cuiva.

— Și atunci, scuze, ce-i rău în asta? Și apoi, localul în care au jucat cred că a fost închis!

Raffaella, auzind această noutate, se liniștește cu totul.

— Bine, ai dreptate. Hai, arată-mi și celelalte lucruri frumoase pe care le-ai ales.

Deschide revista. Babi îi indică preferatele ei.

— Acestea îmi plac foarte mult, dar știu că ele costă scump.

Tocmai în acel moment apare Daniela la ușă.

— Mamă, trebuie să-ți vorbesc.

— O, Doamne, nu te-am auzit, m-ai speriat. Ce aveți toți cu mine în seara asta! În orice caz, nu acum, Daniela. Avem de

hotărât lucruri importante.

— Al meu e mai important, cred. Sunt însărcinată!

— Ce?

Raffaella se ridică de pe pat urmată de Babi.

— E o glumă?

— Nu, e adevărat.

Raffaella se apucă cu mâinile de cap, pășește încolo și înapoi prin odaie. Babi cade înapoi pe pat.

— Tocmai acum...

Daniela o privește.

— Eh, tocmai acum... ca să vezi. Scuză-mă că am ales tocmai acest moment!

Raffaella se apropie și o zgâlțâie.

— Dar cum e posibil? Nici măcar nu știam că ai o relație serioasă!

Apoi înțelege că o tratează prea dur și o mângâie.

— M-ai luat prin surprindere. Dar cine-i el?

Daniela se uită la maică-sa, pe urmă la Babi. Amândouă așteaptă răspunsul ei. Ele stau cu gura întredeschisă într-o așteptare nervoasă, exact ca și Giuli. Dar ele o vor accepta mai ușor. Sunt sigură. Cel puțin mama. Giuli va rămâne surprinsă de reacția ei. Știu precis.

— Uite, mamă, vezi... există o mică problemă... Adică, pentru mine nu e o problemă. Ah, sper că nici pentru voi nu va fi.

Tocmai în acel moment, pe palierul casei, a sosit Claudio. A văzut mașina Raffaellei și pe cea a lui Babi parcate, până și Vespa. Sunt toate acasă. Trebuie să doarmă deja. Seara lui a fost perfectă... chiar mai mult. A fost cea mai frumoasă partidă de

biliard din viața lui. Dar nu reușește să se mai gândească la asta, pentru că un țipăt îi face seara țândări. Un țipăt în noapte, o sirenă, o alarmă. Mai rău. Strigătul Raffaellei. Claudio trece în revistă orice posibilitate: au sunat de la hotel pentru că au făcut prea multe nebunii, ne-a văzut vreo prietenă de-a ei care i-a raportat cele văzute, a angajat un detectiv de doi bani și acela tocmai i-a trimis pozele. Și nu-i vine în minte decât să fugă. Prea târziu. Raffaella îl vede.

— Claudio, vino mai repede aici, vino aici! Raffaella continuă să strige ca o apucată. Vino imediat să auzi ce s-a întâmplat!

Claudio nu mai știe ce să facă. Se supune, total cotropit de acel urlat care-i paralizează orice posibilă reacție, orice tentativă de a se apăra.

— Vrei să auzi ce s-a întâmplat? Daniela e însărcinată!

Claudio respiră ușurat. O privește. Daniela e cufundată în tăcere. Are ochii plecați. Dar Raffaella nu se oprește aici.

— Așteaptă, așteaptă! Nu s-a terminat aici! Vrei să auzi toată povestea? E însărcinată și nu știe de la cine!

Daniela ridică ochii și îl privește pe Claudio, implorând un pic de iertare, un pic de iubire, o solidaritate de orice fel. Apoi e Babi, care-și privește dezgustată sora gândindu-se că a hotărât intenționat să-i strice totul. Și de cealaltă parte a odăii stă Raffaella. Și ea așteaptă ceva de la Claudio. O palmă, un strigăt, o reacție. Dar Claudio este complet răvășit. Nu știe ce să spună, ce să creadă. Într-un fel e ușurat. Pentru o clipă i-a fost teamă că a fost descoperit. Și atunci decide să iasă, chiar dacă e sigur că o va plăti încă mulți ani.

— Eu merg să mă culc. Scuzați, dar am pierdut și la biliard.

Muzică. Prima sală. Oameni care intră, oameni care ies, oameni care glumesc, oameni care beau, oameni care râd. Băieți care încearcă să se facă auziți, fete care ascultă și râd din când în când. Oameni nemișcați, oameni care privesc, oameni care speră, oameni care cine știe la ce se gândesc.

A doua sală.

Un DJ ciudat, prea bun ca să fie adevărat, pune muzică de calitate. Toți dansează și este greu să-ți faci drum. Un exhibiționist stă la un balcon. Pe câteva podiumuri, așezate la întâmplare de cine știe ce designer, dansează niște fete. Una e pe jumătate goală. O femeie-marinar. Alta e acoperită numai cu o plasă. O fată-militar. Frumoase toate. Cel puțin așa par. Muzica și luminile uneori îți pot juca festa. Balerinul își croiește drum, împinge, într-un mod amabil, alți dansatori mai puțin musculoși decât el, dar poate mai ritmați. Încet-încet înaintăm prin această tranșee umană.

A treia sală. Sala VIP.

Un tip cu un aspect impunător cântă cât îl țin bojocii, ultimul bastion al unei trupe ipotetice din spatele lui. Nu cântă rău.

Câteva VIP-uri suficient de necunoscute stau așezate pe canapea în sala VIP amplasată la un nivel mai jos. Un tip, la intrarea în acest mic ring, are grijă ca nimeni să nu intre în acel

paradis privat sau poate ca alte câteva VIP-uri să nu plece mai devreme decât ar trebui. Balerinul ne aduce două felii de tort.

— Imediat Walter vă găsește o măsuță și două pahare de șampanie. Vai, scuze, Step, dar eu trebuie să mă întorc la intrare.

Îmi face cu ochiul și zâmbește. S-a schimbat spre bine. Nu mi-l amintesc să fi avut această ironie ciudată.

Rămânem în mijlocul sălii, cu feliile de tort în mână. Gin, cu o furculiță de plastic, într-un echilibru bizar, încearcă să ciugulească un pic din tort.

— Ce ai, ești furioasă?

Îmi zâmbește.

— Nu, nici pe departe. Acela chiar era un ticălos. L-aș fi doborât eu dacă aș fi putut. Poate cu mai puțină violență. O privesc și devin serios. Mă cuprinde un fel de duioșie. Caut să fiu mai gingaș.

— Uneori nu ai de ales. E mai bine să nu dai atenție, să te prefaci că nu observi. Dar în acest caz ai ales tu...

— Și n-am făcut bine?

— Desigur. Încep să te cunosc. Știu doar că dacă ies cu tine trebuie să fiu în formă.

— După părerea ta, îi va prinde bine lecția?

— Nu cred, dar nu puteam să fac altfel. Poate era plin de cox. Cu tipi ca ăsta nu-i de vorbit. Sau el, sau eu. Tu cu cine ai vrut să mănânci tortul?

Ia repede o bucățică de tort.

— E gustos.

Îmi zâmbește mâncând cu poftă. Are gura plină și cu greu reușește să se facă înțeleasă.

— Vreau să-l mănânc cu tine...

Vine Walter, un tip de vreo patruzeci de ani în cămașă albă cu niște zorzoane. Parcă ar veni din Franța secolului al optsprezecelea.

— Acestea sunt pentru voi.

Și lasă pe masă două pocale de șampanie. Nu mai rămâne tort. Beau din pocalul meu. Și Gin îl bea pe-al ei dintr-o răsuflare. Mai luăm câte unul din mers de la o fată care trece cu un talger. Gin aproape că-l scapă pe al său, dar eu reușesc s-o ajut. Sunt un pic beat, dar încă lucid.

— Hai să mergem.

O iau de mână și o duc spre ieșirea de siguranță. Într-o clipă suntem în stradă. Vânt nocturn, vânt ușor, vânt de octombrie. Câteva frunze pe jos. Mă uit în jur. Ceva mai departe e intrarea în Follia, tipul e încă întins la pământ. Acum se sprijină în coate în timp ce fata e acolo, înaintea lui și îl fixează cu privirea, stând cu mâinile în șolduri de parcă ar fi o amforă. Cine știe la ce se gândește. Poate, adânc în sufletul ei, este mulțumită că cineva l-a tăbăcit așa. Sigur nu vrea să arate asta pe față. Poate între ei lucrurile se vor schimba. Poate da, poate... E dificil. Dar mie nu-mi mai pasă. Ea l-a ales, nu eu.

— Hei, pot să știu la ce te gândești? Să nu-mi zici că încă te bucuri de felul cum l-ai învins pe tip. Lui nu i-a mers, ai spus-o chiar tu. Sau el, sau tu. O chestiune de secunde. El a întârziat un pic. L-ai luat prin surprindere. Într-o luptă normală nu se știe cum s-ar fi sfârșit totul.

— Eu nu știu cum o vei sfârși tu dacă nu încetezi. Urcă în mașină, hai.

— Și acum unde mă duci? Am mâncat și desertul, gratis, apropo.

— Lipsește cireșica.

— Adică?

— Adică tu.

Dau muzica tare ca Gin să nu poată răspunde, e la maximum și mi-e în cot. *Un'altra come te ma neanche se l'invento c'è... Mi sembra chiaro che...* Gin zâmbește clătinând din cap. Reușesc să-i prind mâna și s-o duc la gură. O sărut dulce. E moale, e proaspătă, e parfumată. Trăiește o viață numai a sa, în pofida la tot ce a atins. Și o sărut din nou. Numai cu buzele. Între degete. Incitând, provocând, alunecând fără încetare, lăsându-mă dus, căzând. O văd cum închide ochii lăsându-și capul pe spătar. Acum, șuvițele de păr s-au împrăștiat abandonate. Îi întorc mâna și o sărut în palmă. Îmi strânge fața cu gingășie, în timp ce eu respir între liniile ei. A vieții, a norocului, a dragostei. Respir încet-încet, fără să fac zgomot. Ea, brusc, deschide ochii. Acum ei sunt altfel, ca niște cristale abia atinse de un vâl ușor. Fericire? Nu știu. Mă privesc cu atenție în semiîntuneric. Par să zâmbească.

— Fii atent la drum...

Mă ceartă. Eu o ascult și puțin după aceea cotesc la dreapta, în jos, de-a lungul râului, Lungotevere, printre mașini, repede, cu muzică și mâna ei într-a mea, care se mișcă din când în când, dansatoare, invitată la cine știe ce dans. La ce s-o fi gândind? Și dacă a ghicit, care va fi răspunsul ei. Da, nu... E ca la o partidă de poker. Iar ea e aici, lângă mine. O privesc o secundă. Ochii ei, ușor plecați, îmi zâmbesc sub gene, dulci și veseli. Nu am decât să risc și să trag cartea. Va fi un *da...* va fi un *nu...* e prea devreme?

Niciodată nu e prea devreme. Nu există un moment anume pentru astfel de lucruri și apoi, nu e o partidă de poker, nu se fac mize. Dar... Măcar sunt acceptat? Ce ușor e să fii domnișoară curtată. Ca și cum ar sta la fereastră, mă privește, se gândește, vorbește, se distrează. Râde de tânărul care umblă încolo și înapoi și nu știe ce să facă, să pretindă că totul e în ordine, pur și simplu să zâmbească sau să ceară ajutorul unei funii... Ca să urce... Ferice de tine că poți sta să aștepti mișcările mele.

— Mi se învâрте un pic capul.

Îmi zâmbește în timp ce îmi spune. E o mică justificare pentru situația în care s-ar întâmpla ceva? Sau e o mare justificare pentru că deja știe că se va întâmpla ceva. Sau poate doar i se învâрте capul și voia să-mi spună. Pur și simplu. Dar ce-i așa de simplu? Nimic care să merite. Cine a spus asta? Nu-mi amintesc. Mă chinui singur, versiuni complexe și complicate, raționamente extreme ca să văd posibilitățile reale. Ce șanse am să reușesc? Ajunge, drăcie... Nu-mi place să mă gândesc la toate astea.

— Și mie mi se învâрте.

E răspunsul meu simplu. Pur și simplu. Gin îmi strânge mâna mai tare, iar eu, naiv, iau gestul drept un semn. Sau poate nu. Drăcie. Am băut prea mult. Aventino.

O curbă și în sus pe urcuș. Mașina asta e ca o minune. Fratele meu va fi fericit s-o revadă. Îmi vine să râd. Ea mă privește, mă întorc și-mi dau seama.

— Ce ai? La ce te gândești?

Gin mă privește pe sub sprâncene, Gin are o privire încruntată, Gin e îngrijorată.

— Nimic, treburi familiale.

Gianicolo. Grădina Botanică. Mă opresc, trag frâna de mână și cobor.

— Hei, unde te duci?

— Nu-ți face griji, mă întorc imediat.

Trage portiera întinzându-se peste partea mea și se închide înăuntru. Gin e neliniștită. Gin e sigură. Gin e prevăzătoare. Mă uit în jur. Nimic. Perfect, nu-i nimeni. Unu, doi și... trei. Trec peste poartă și sunt înăuntru. Merg în liniște. Miresme ușoare, arome mai puternice, un pic pătrunzătoare. Viitoare parfumuri încă neexistente. Distilate în sticlute, esențe scumpe. Iată. Iată prada mea. O aleg instinctiv, o iau cu grijă, o rup cu putere, dar fără s-o rănesc. O dorință pe care am avut-o mereu și acum... Acum ești a mea. Unu, doi, trei pași și am ieșit. Mă uit în jur. Nimic. Perfect, nu-i nimic. Mă întorc la mașină. Gin mă vede pe neașteptate. Se sperie. Apoi îmi deschide.

— Unde-ai fost? M-ai speriat.

Deschid geaca, descoperind-o. Ca un *spinnaker* care prinde adierea vântului în largul mării. Într-o clipă, tot parfumul ei inundă salonul mașinii. O orhidee sălbatică. Apare în mâinile mele, printr-un gest mai curând al unui magician decât al unui hoț.

— Pentru tine. De la floare la floare, direct din Grădina Botanică.

Gin o miroase, se afundă în mijlocul orhideei sălbatică pentru a respira mireasma și mai intensă. Ea, tânără femeie, se ivește dintre petale. Îmi amintește de un desen animat. Bambi, așa e, Bambi. Ochii aceia mari, strălucitori, emoționați care apar dintre petalele delicate ale unei flori. Ochii aceia speriați și nesiguri de

ceea ce va urma în viitorul apropiat. Nu într-un viitor oarecare, ci al său. Prima, a doua, a treia, suntem iarăși pe drum. Curbe și urcușuri. Ocolesc o balustradă care ne-ar obliga să oprim și parchez puțin mai sus. Campidoglio.

— Vino! o ajut să coboare și ea, ca răpită, mă urmează.

— Privește ce...

— Ssst! Vorbește mai încet, aici trăiesc oameni.

— Da, bine. Voiam să-ți spun... Vezi, seara aici nu sunt nunți. Și apoi, noi nici n-am discutat. Iar eu mi-aș dori o poveste, ți-am spus.

— Adică?

— Rochie albă, un pic decoltată, flori amestecate cu spice și o biserică înconjurată de verdeață sau nu, pe malul mării.

Râde.

— Vezi că încă ești nehotărâtă?

— În ce privință?

— Verdeață sau mare?

— Ah, credeam că ai în vedere că sunt nehotărâtă dacă să mă mărit cu tine sau nu.

— Nu, în privința asta ești foarte hotărâtă.

O trag spre mine și încerc s-o sărut.

— Sigur de sine și nu prea romantic.

— De ce nu prea romantic?

— Nu se fac cereri indirecte. Ah, ah!

Izbucnește în râs și îmi scapă din mâini, ca un pește sare afară din plasa mea și fuge repede, dispărând după colț. O ajung din urmă. Într-o clipă. Suntem în piața mare din Campidoglio. Sus se văd lumini îndepărtate. Pe o statuie din mijloc stă agățată o

inscripție. Evident că au loc niște lucrări. Ne oprim alături, dar despărțiți de statuie. Totul pare foarte frumos, mai ales ea. Apare de după statuie.

— Ce faci? Nu mai poți?

Mă prefac că mă pornesc și ea fugе după statuie. Fug dinspre cealaltă parte și haț, o prind din zbor. Ea țipă.

— Nu... nu!

O ridic și o duc. Ca în răpirea Sabinelor sau ceva asemănător. Departe de lumină, departe de centru. Ajungem sub o colonadă, în semiîntuneric. O las jos și ea își aranjează geaca acoperindu-și burta moale și compactă. Îi dau părul la o parte și-i văd fața ușor rumenă din cauză că tocmai a alergat sau din cauza vreunui secret stânjenitor, cine știe. Pieptul ei se ridică și coboară repede, apoi încetinește.

— Îți bate inima tare, așa-i?

Mâna mea pe șoldul ei. Sub geacă, sub tricou, ușoară, aproape ca un fior, pe pielea ei. Ea închide ochii și eu încet-încet urc în sus după spate. Deschid mâna și o trag la mine, strângând-o, împingând-o spre corpul meu, sărutând-o. La spatele nostru e o coloană mai joasă decât celelalte, cu un diametru mai larg. Acolo, gingaș o împing lăsând-o să coboare ușor-ușor. Și ea se lasă dusă. Părul ei, spatele ei pe acel postament antic, măcinat de timp, cu adâncituri decolorate, din marmură poroasă, aproape obosită de câte a văzut... Se ține strâns de șoldurile mele cu picioarele, strângându-mă într-o legănare ușoară de la dreapta la stânga. Și eu mă las dus. În timp ce mâinile mele navighează liniștite de-a lungul centurii, pe pantaloni, pe nasturi. Fără grabă, fără... Fără să

eliberez ceva. Fără prea multă dorință. Până acum. Apoi, brusc, Gin se întoarce spre stânga și deschide ochii, zgâindu-i.

— E cineva acolo!

Speriată, hotărâtă, poate un pic plictisită. Mă uit mai atent în întuneric încă puțin tulburat de beția iubirii.

— Nu-i nimeni. E un vagabond...

— Și zici că nu-i nimeni? Ești nebun!

Coboară. Și eu care n-am auzit nimic, și mai ales că n-am poftă de ceartă, o iau de mână. O ajut. Fugim așa, lăsând acea coloană antică și acea siluetă mai mult sau mai puțin reală, uitate în întuneric. Ca într-un labirint, înaintăm printre copacii ascunși și luminile Forurilor Imperiale. Sub noi, în depărtare, coloane străvechi, ruine și monumente. Un drumușor șerpuiește în sus dinspre piața Capitoliului. Terase reliefate, cu parapete mici, cu pietriș pe jos, cu iarbă îngrijită, cu tufișuri sălbatice. Totul din jur e sub noi. O înălțime – „Tarpea”.

Suspendați în golul acelor ruine, sub un zid, într-un con de umbră, perfect protejată, o bancă ascunsă. Gin, acum mai liniștită, se uită în jur.

— Aici nu ne poate vedea nimeni.

— Tu mă vezi.

— Dacă vrei, închid ochii.

Nu zice nu, nu zice da. Nu zice. Dar respiră lângă urechea mea în timp ce se dezbracă. Geaca, tricoul alunecă de pe bancă, într-un întuneric și mai obscur. Ghetele, pantalonii. Fiecare scoate ceva de pe celălalt. Apoi ne oprim. E în fața mea, își acoperă sânii cuprinzându-se singură cu mâinile încrucișate, atingându-și umerii, cu părul scăldat în lumina lunii, nu are pe ea decât chiloții.

Nu pot să cred. Ea, Gin. Gin care voia să-mi șterpească 20 de euro.

— Hei, ce faci, te uiți?

— Nu, mi-ai spus să nu mă uit. Și apoi te înșeli, am ochii închiși.

De undeva, dintr-un local sau dintr-o fereastră lăsată deschisă, se aude un aparat de radio îndepărtat. *Won't you stop me, stop me, stop me...* Nu. Nu vrei, Gin. O știu chiar și cei de la Planet Funk.

— Ce mincinos ești.

Și își desface brațele lăsându-se privită, zâmbind. Apoi se apropie, are picioarele semideschise. Mă fixează.

— Ascultă...

— Ssst... să nu zicem nimic.

O sărut și ușor-ușor îi scot chiloții.

— Nu, vreau să vorbim. Mai întâi tu ai... da, mai pe scurt... de acela de care îți trebuie?

— Am... spun râzând. Am.

— Uite, știam eu. Îl porți în buzunar sau în portmoneu? L-ai cumpărat înainte să vii să mă iei? Erai deja sigur că se va întâmpla așa! Păi, dacă vrei nu-l folosim...

— Spune adevărul, ai vrea să ai imediat un copil, frumos ca mine, deștept ca mine, puternic ca mine?

— Dar, scuze, de la mine nimic?

— Bine... Și cu vreun defect de-al tău.

— Cât ești de nerod. Nu, lăsând glumele la o parte, tu îl ai sau nu... obiectul acela!?

— Calmează-te, calmează-te, într-adevăr la început nu-l aveam...

— Și acum îl ai, și cine ți l-a dat? Vagabondul?

— Nu, Balerinul, prietenul meu de la Follia. S-a apropiat, mi l-a strecurat în buzunar și mi-a zis...

— Ce ți-a zis?

— Succes... E într-adevăr drăguță, dar nu cred că ai s-o faci.

— Cât ești de mincinos...

— Dar e adevărat! Păi, n-a spus exact vorbele acestea, dar sensul acesta era, mai mult sau mai puțin.

— Și mai e ceva...

— Nu, ajunge, nu mai vorbim...

O trag spre mine. Îi sărut gâtul, își aruncă părul pe spate și eu, ca un vampir, continui s-o sorb adulmecând-o pe ea, parfumul ei, răsuflarea. Mâna mea pare să alunece singură pe șoldurile ei, pe talie, între picioare. O aud cum respiră încet, apoi ușor mai repede, în timp ce se agită între brațele mele aproape dansând, dulce, în sus și în jos, fără gânduri, fără falsă pudoare, zâmbind, deschizând ochii, privindu-mă cu o liniște și o seninătate care mă surprind. Și de parcă n-ar fi de-ajuns, în timp ce mișc mâna ca să iau siguranța noastră...

— Lasă, vreau s-o fac eu.

— Păi eu ar trebui să-l îmbrac.

— Știi... cretinule. Vrei să știi câte am îmbrăcat? Așteaptă, să mă gândesc...

— Nu vreau să știu.

— Acesta e al șaisprezecelea.

— Ah... Asta-i bine.

— De ce?

— Păi, dacă era al șaptesprezecelea îmi făceam griji, poartă ghinion!

Nu-mi face mare plăcere, dar mă înveselește. Îl scoate din ambalaj de parcă ar fi o bomboană, încearcă cu unghia, dar nu reușește, îl duce la gură, și de data asta cu răutate.

— Stai liniștit... n-am să-l mănânc.

Îl trage repede și e în mâinile ei. Îl întoarce pe o parte și pe alta zâmbind.

— E caraghios...

Asta e tot ce spune. Apoi își înclină capul spre mine.

— Ei și?

Gol, îmi îndepărtez picioarele și ea mă netezește ușor, în sus și în jos... apoi mi-l îmbracă liniștită.

— Cum m-am descurcat?

— Foarte bine!

Și nu mai spun nimic. Acum, ca un astronaut perfect, pornesc în această călătorie între conjuncții astrale sub un cer înstelat, deasupra unei femei încântate, printre ruinele trecutului, în plăcerea prezentului.

Galaxie. Spațiu interstelar. Natură. Miresme. Nimic sălbatic... Un pic de rezistență, poate prea multă... E ciudat. Continui în timp ce ea închide ochii.

— E rece banca.

Dar se relaxează întinzându-se pe tot spatele. Ridică un pic picioarele ajutându-mă.

— Au...

— Te doare?

— Nu, nu-ți face griji...

Nu-ți face griji... Nu pot să cred, nu pot să cred, eu, Gin, acum... Rămân în tăcere, suspendată, ascultând viața care se scurge deasupra mea, sub mine, înăuntrul meu. În acest moment decisiv, atât de important pentru mine, unic, pentru totdeauna. Nu-l voi putea repeta. Prima oară. Și te-am ales pe tine. Pare a fi ca în cântecul acela... Dar nu e. E realitatea. Sunt aici, eu, în acest moment. Și Step. Îl văd, îl simt. E deasupra mea. Îl cuprind, îl strâng, îl strâng cu putere, și mai tare.

Mi-e frică ca de fiecare dată când faci ceva ce nu știi. Dar e o frică normală... Sau nu? Fir-ar, Gin, nu te rătăci acum printre toate fixațiile și imaginile pe care le crezi singură... Ducă-se naibii, Gin, ce-ți închipui? Gin-Înțeleapta și Gin-Rebela... Unde sunteți? Nu se știe, s-au pierdut în ceață... Cum adică? Până și ele! Ce mai... urăsc asta, Doamne, nu, am spus-o ca să mă dezleg de vrajă... Mă tem, ajutor. Închid ochii, inspir, expir, totuși îmi place. Mă țin de gâtul lui, nu mai sunt încordată, nu mai sunt îngrijorată... Pierdută în tăcere, abandonată, naufragiată... Și-mi place. Îl simt. Simt mâinile lui, simt cum mă atinge peste tot, gingaș, da, aproape nici nu-mi dau seama... Și acum ce face? Nu, ajutor... Mă penetrează. Doamne, ce cuvânt, nu vreau să mă gândesc. Nu vreau să fiu aici să judec, să mă văd dintr-o parte, să mă controlez, să mă dedublez, să am această minte care continuă să vorbească, să-mi spună... Ah, dar ce vrei... Ajunge, dă-mi drumul... Nu! Vreau să continui. În leagănul iubirii lui, în această mare, în dorință, lent să mă las purtată de curenții lui. Pierdută. Da, fără gânduri. Să mă pierd în brațele lui... Acum. Aici.

O simt încordată încă, nu, iată, se destinde... O ultimă mișcare urmând ritmul unei melodii care nu se aude, poate că de aceea e și mai frumoasă. Inimi și suspine...

O tăcere neașteptată. O, Doamne, mă gândesc, Gin, tu ești pe cale s-o faci... Simt respirația lui, simt parfumul dorinței lui. Și caut gura lui Step, zâmbetul lui, buzele. Le găsesc și aproape că mă cufund ca să mă ascund, ca să mă regăsesc într-un sărut mai lung, mai profund, mai învăluitoare, mai...

Un geamăt mai puternic și acum e a mea. E ciudat să mă gândesc. E a mea, a mea. E ciudat să mă gândesc. E a mea, a mea. A mea acum, în clipa aceasta... Doar a mea. Îmi vine un gând. A mea. A mea pentru totdeauna... Poate. Dar acum, sigur. Acum e iubire... Înăuntrul ei. Și încă, și iarăși, fără oprire... Acum zâmbește, dulce, fără împotriviri.

Și tocmai în acel moment îl simt, este el, e înăuntrul meu. E o clipă. Un salt, o cufundare în sens opus... O durere ascuțită, o gaură în ureche, un mic tatuaj, un dinte căzut, o floare smulsă, un fruct rupt, o trecere eliberată, o cădere la schi... Da, uite, o cădere la schi, în zăpada proaspătă, rece, albă, de-abia căzută, direct din cer și tu ești aici, cu fața înainte, încă aluneci, râzi, te rușinezi, ești plină de zăpadă, tu te distrezi, te înveselești, e prima ta căzătură, tu aluneci de pe pantă... Pe acea zăpadă moale și curată, așa cum mă simt eu în acest moment. În sfârșit. E înăuntrul meu, îl simt, în burtă, ajutor, ajutor... Dar cât e de frumos, alung durerea, încep să simt, să încerc, să gust plăcere, o mică înțepătură... Mă simt bine, îmi place, îl vreau. Ca și cum literale lui, în piele, de azi, încrustate pentru totdeauna înăuntrul meu.

— Step, te doresc.

- Ce-ai zis?
- Te rog, fără glume.
- Nu, îți jur că n-am înțeles.

Step continuă să se miște deasupra mea. Înăuntrul meu. Îl privesc în ochi și mă pierd, răpită de privirea lui, de ochii aceia plini de iubire sau poate nu, dar nu-mi mai pun întrebări, acum nu... Îmi vorbește și eu nu înțeleg, respiră în urechile mele, și vântul, și plăcerea care mă răpește, care duce cuvintele lui, și zâmbește, și râde, și continuă să se miște, și-mi place, și nu înțeleg, și-mi sărut mâinile, și mi-e foame, și-i repet...

— Step, te doresc...

Mai târziu, nu știu cu cât mai târziu, Gin mă îmbrățișează așezată pe picioarele mele în timp ce eu îmi scot protecția noastră. Îl scot. O urmă ușoară de culoare roșie între degetele mele. O dovadă de neuitat. A mea... A mea pentru totdeauna. Pentru totdeauna a mea. Nu pot să cred.

- Dar...
- Asta voiam să-ți spun...
- Adică, tu niciodată...?
- Nu, niciodată...!
- De ce nu mi-ai spus?

— Da, n-am făcut niciodată și care-i problema? Mereu există prima oară, nu? Păi, aceasta a fost prima oară pentru mine. Rămân fără cuvinte, nu știu ce să zic. Poate pentru că nu-i nimic de zis.

Gin se îmbracă. A mea... Mă privește și-mi zâmbește ridicând din umeri.

— Ai văzut cât e de ciudat? Dintre atâția, tocmai ție ți-a revenit. N-ai să te simți vinovat, așa-i? Și nici mândru, sper.

Își îmbracă tricoul și geaca fără să-și ia sutienul. Încă nu reușesc să zic ceva. Își strecoară sutienul în unul din buzunarele de la geacă.

— Și apoi, mai știi... O fi fost din cauza acestei seri... De mâine însă, nu-ți face planuri trăsnete, trebuie să recuperezi timpul pierdut. Deoarece, din punct de vedere al statisticii, am rămas în urmă cu patru ani. Majoritatea fetelor au făcut-o deja la cincisprezece ani.

Îmbrăcată de-acum, stă pe scara de sub felinar în timp ce eu termin să-mi închei geaca. Ea începe să râdă. Sigură și senină.

— E adevărat că în ziua de azi ne întoarcem un pic la anumite valori din trecut. Mai pe scurt, să zicem că aceasta se referă și la mine.

Puțin după aceea sunt alături de ea și începem să mergem. De această dată în tăcere, poate și pentru că eu n-am reușit să zic nimic. Apoi, la un moment dat, își trece brațul pe după spatele meu. Eu o îmbrățișez strângând-o tot mai aproape de mine. Continuăm așa, în timp ce îi simt mirosul. Ea, Gin, încă parfumată cu prima ei iubire. A mea. A mea. A mea.

— Știi, Step, mă gândeam la un lucru...

Iat-o, știam eu. Era prea frumos! Femeile și gândurile lor. Ajung să năruie cele mai frumoase momente, unicele care merită să fie trăite în tăcere. Mă prefac că nu mă deranjează.

— La ce?

Își sprijină capul de umărul meu.

— Mi-a venit un gând straniu, adică în realitate e o curiozitate... Îți imaginezi? Cine știe dacă de pe timpurile Romei Antice și până azi a mai făcut-o cineva în acel loc.

— Nimeni n-a făcut-o.

— Cum poți fi atât de sigur!

— N-ai ce-i face, anumite lucruri le simți, le simți și gata.

Se oprește. Mă privește. Are ochii atât de expresivi. Și zâmbește într-un fel...

— Sunt sigur... nimeni. Crede-mă.

Își sprijină iar capul de umărul meu. Am convins-o. Poate prin modul în care i-am spus. Drăcie, pe bune mi-ar plăcea să știu dacă a fost cineva în acel loc. Dar nu-i posibil. Și nici nu știu cum de eu pot fi atât de sigur. Gin iar începe să vorbească.

— Am scris o pagină în istorie... a noastră.

Îmi zâmbește și mă sărută pe buze. Gingașă. Caldă. Drăgăstoasă. Istoria noastră... Altfel decât cei 20 de euro. Până la urmă tot ea m-a păcălit.

— Oprește aici, frânează.

Nu mă gândesc mult și o fac. Brusc, din mers, așa cum e ea. Bine că nu venea nimeni din spate. Fratele meu... Dar cine-l va asculta. Ei bine, se va putea lua mereu de cel care-a furat-o. Gin coboară repede din mașină.

— Vino.

— Unde?

— Urmează-mă, ah, atâtea întrebări...

Suntem vizavi de Ponte Milvio, într-o mică piazza pe Lungotevere de unde pornește via Flaminia care ajunge până la piazza del Popolo. Gin aleargă pe pod și se oprește la mijlocul lui, în fața celui de-al treilea felinar.

— Uite, e aici.

— Ce anume?

— Al treilea felinar. Există o legendă despre acest pod, Ponte Milvio sau Mollo, cum îi spunea Belli...

— Adică, o faci pe erudita?

— Sunt erudită! În puține privințe, dar sunt. Cum ar fi aceasta, de exemplu. Vrei să mă ascuți sau nu?

— Mai întâi vreau un sărut.

— Hai, ascultă... E o poveste frumoasă.

Gin se întoarce și pufnește. O îmbrățișez de la spate. Ne sprijinim de parapet. Privim în depărtare. Puțin mai încolo mai este un pod. Podul de pe Corso Francia. Mă pierd cu privirea. Și nicio amintire nu deranjează acest moment. Până și fantasmatele trecutului știu să respecte anumite momente? Se pare că da. Gin se lasă sărutată. Sub noi e Tibrul, întunecat și posomorât, curge în tăcere. Lumina slabă a felinarului cade peste noi. Se aude susurul lent al fluviului de-a lungul digurilor. Cursul lui se întrerupe pe neașteptate aproape de coloanele podului. Apa gălgâie, se înalță, spumegă, bolborosește. Apoi, deodată, după coloane se unește din nou și își continuă în liniște cursul spre mare.

— Hai, îmi povestești?

— Acesta este al treilea felinar vizavi de celălalt pod... Îl vezi pe cel de-acolo?

— Da... Văd că cineva și-a legat lângă el motocicletă...

— Hai, netotule. Se numește „Podul Îndrăgostiților”. Așa un lacăt de acest lanț, îl încuie și aruncă cheia în Tiberu.

— Și apoi?

— Nu se mai despart.

— De unde se iau poveștile acestea?

— Nu știu, aceasta a existat dintotdeauna, și Trilussa vorbește despre ea.

— Profiți de faptul că n-o cunosc.

— E adevărată... Mai degrabă ție ți-e frică să agăți un lacăt.

— Nu mi-e frică.

— E titlul unei cărți de Ammaniti.

— Sau al filmului lui Salvatores, depinde din ce punct de vedere te uiți.

— Totuși ți-e frică.

— Ți-am spus că nu.

— Desigur, profiți de faptul că nu avem lacăt.

— Stai aici și nu te mișca.

Mă întorc într-un minut. Cu un lacăt în mână.

— Pe acesta unde l-ai găsit?

— La fratele meu. Are lacătul și un lanț ca să blocheze volanul.

— Ei nu, nici nu-mi pot imagina cum e să furi de la propriul frate.

— Tu porți aceeași răspundere ca și mine. Și, printre altele, îmi datorezi 20 de euro.

— Zgârcitule.

— Hoțo!

— Ce vorbești? Vai, poate vrei bani și pe lacăt? Să facem imediat calculele...

— Acum îmi datorezi și mai mult.

— Ok, stop, să ne oprim aici. Ce zici, vrei sau nu?

— Desigur că da.

Agăț lacătul în lanț, îl încui și scot cheia. O țin puțin în mână în timp ce o fixez pe Gin cu privirea. Ea mă privește. Mă sfidează, îmi zâmbește, ridică o sprânceană.

— Ce-i?

Apuc cheia cu degetul mare și cel arătător. O las să penduleze un pic, suspendată în gol. Apoi, brusc, o las să cadă. Și ea zboară în jos, se rotește în aer și se pierde între apele Tibrului.

— Ai făcut-o într-adevăr...

Gin mă privește ciudat, visătoare și un pic emoționată.

— Ți-am zis. Nu mi-e frică.

Îmi sare în spate, mă încalecă, mă cuprinde, mă sărută, strigă de bucurie, e nebună, e... E frumoasă.

— Hei, ești prea fericită. Chiar funcționează pe bune legenda asta?

— Prostule!

Și fuge pe pod țipând. Întâlnește câțiva domni care merg în grup. Îi smulge pălăria celui mai serios dintre ei. Îl face să se învârtă în jurul său, aproape îl constrânge să danseze cu ea. Și iarăși fuge. În timp ce ceilalți râd. În glumă, îl împing pe domnul care s-a înfuriat și vrea să-i strige ceva din urmă. Trec pe lângă grup și-mi desfac larg brațele. Toți împărtășesc fericirea lui Gin. Chiar și domnul serios până la urmă îmi zâmbește. Da, e adevărat, e atât de frumoasă, încât ne obligă pe toți să fim fericiți.

Dimineață.

— Nu pot să cred!

Paolo intră în odaie ca o furie.

— Drăcie, nici nu mă îndoiam, am știut mereu că ești miticul Step. Dar cum naiba ai făcut?

Încă nu înțeleg nimic, știu doar că dacă spunea „cum dracu” era mai bine. „Cum naiba” nu pot să suport. Mă răsucesc în pat și mă uit printre perne.

— La ce te referi?

— La mașină, ai găsit-o și încă așa de repede. Ți-a fost de ajuns o noapte. Ești foarte tare!

— Ah, da... am dat niște telefoane. Și a trebuit să „dau”, pricepi desigur.

— Ce să pricep? Nu, nu pricep...

Paolo se așază pe pat. Ce a trebuit să dai?

— Hei, n-o face pe prostul... Bani.

— Ah, desigur. Dar nu, ce are a face, știi, fericirea... Nu mai înțeleg nimic. Ascultă, dar cum era tipul care mi-a furat-o? Un șmecher, un tontălău, un băiat rău, unul din aceia cu fața...

Întrerup această falsă tentativă de identificare.

— Nu, nu l-am văzut. Mi-a adus-o unul pe care îl cunosc, dar care nu avea nimic cu furtul.

— Păi, e mai bine așa. Cu cât mai rău, cu atât mai bine.

— Ce vrei să spui?

— Păi, așa se zice.

Mă întorc în pat și-mi strecur capul sub o pernă. Fratele meu. Spune niște lucruri care nici el nu știe ce înseamnă. Aud că se ridică de pe pat.

— Mulțumesc încă o dată, Step...

Vrea să iasă din odaie. Mă ridic în capul oaselor.

— Paolo...

— Eh, ce e...

— Banii.

— Ah, da, cât a trebuit să plătim?

— Să plătim? A trebuit să plătești 2300. Cu mult mai puțin decât mă așteptam.

— Atât de mult, mama dracului!

Când e vorba de bani, utilizează înjurături adevărate.

— Ce hoți, îmi vine să nu le dau.

— De fapt, eu deja le-am plătit. Dar dacă vrei, facem un denunț la poliție și eu le-o duc înapoi.

— Nu, nu, glumești? Oricum, îți mulțumesc, Step. Tu nu ai nimic cu asta. Ți-i las pe masă.

Puțin mai târziu mă scol, totuși e de-acum dimineață și vreau să iau dejunul. Mă ciocnesc cu Paolo în salon. El tocmai a terminat de completat cecul.

— Uite-l, își perfecționează semnătura cu o ultimă retușare. Ți-am lăsat și ție ceva pentru că te-ai străduit.

Iau cecul și mă uit. Paolo are o față bucuroasă ca și cum ar spune: „Ești mulțumit?”

2400. Adică cu 100 de euro mai mult decât ar fi trebuit să-i dau hoțului. 100 de euro pentru cineva care s-a zbătut să-i găsească mașina. Cel puțin el așa crede. Ce zgârciob! Dar trăiește pe picior mare. Dă măcar 2500, ce mai?! De fapt, în realitate mi-a dat un bacșiș foarte gras, „mi-a împrumutat” mașina lui și a achitat pentru o seară superbă, cu o cină frumoasă și tot restul.. nu pot decât să-i spun:

— Mulțumesc, Paolo.

— Fii serios, eu îți mulțumesc. Acestea sunt expresii pe care le urăsc.

— Știi ceva, Step, poate să-ți pară absurd, dar mi-au furat și un lacăt.

— Un lacăt? pretind că nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

— Eh, da, îmi făceam griji pentru mașină încât atunci când staționam, puneam un lanț în jurul volanului. Ieri nu l-am pus, dar puteam să cred că îmi vor fura mașina din garaj? Ce să facă un hoț cu un lacăt?

— Ce să facă? Nu știu.

La această întrebare într-adevăr nu știu cum să răspund. E mult de explicat. Știi, era pentru „Podul Îndrăgostiților”.

— Dar nu s-a terminat aici, Step. Privește.

Îl aruncă pe masă. Îl iau în mână, mă uit mai bine. Delicat. Simplu. Recunosc încuietoarea pe care am deschis-o ieri-seară. Un sutien. Sutienu ei.

— Pricepi... tâmpiții mi-au furat mașina și s-au dus să și-o tragă! Sper că ea nu s-a lăsat cucerită de hoțul acela de rahat. Poate și-a pus ea lacătul.

— Păi, dacă i-ai găsit sutienul în mașină, atunci nu cred că s-a petrecut cum ți-ai dori tu.

— Ah, desigur, și asta-i adevărat.

Mă ridic și mă pornesc spre bucătărie.

— Dar ce faci? Ți-l lași ție? Mă prefac că nu înțeleg.

— Ce anume?

— Cum ce? Sutienul!

Surâd făcându-l să penduleze în fața mea.

— Păi, de ce nu, va fi o nouă versiune a Cenușăresei! În loc de pantof, o voi căuta pe cea care va reuși să îmbrace acest sutien.

— S-ar potrivi fetelor care poartă mărimea trei.

— Ce ochi buni ai. Cu atât mai bine, nu va fi atât de greu. Paolo mă privește și ridică sprânceana.

— Step, scuze de întrebare... Dar tu te crezi un prinț adevărat?

— Depinde cine-i Cenușăreasa.

— Ce ai de spus?

Ele îmi aleargă în întâmpinare și aproape că sare peste mine. Pare înnebunită.

— Povestește-mi totul, hai... ce-ai făcut?

Mă împinge, mă lovește cu pumnii ei mici, aproape mă torturează.

— Sunt sigură că ai făcut ceva...

— De unde ai această siguranță?

— Presimt... Presimt... Știi că eu sunt sensibilă.

Se așază mai aproape de mine.

— Da, sensibilă. Bine, îți povestesc, dar să nu spui nimănui, ok?

Ele încuviințează, zâmbind. Mijește ochii, nu are răbdare.

— Am făcut dragoste.

— Ce?

— Ce-ai auzit.

— Nu cred.

— Crede.

— Da, bine, de data asta prea te-ai străduit.

— Ei bine, atunci n-am făcut nimic.

— Da, nimic! Nu cred.

— Acum vezi? Nici așa nu crezi.

- Bine, dar trebuie să fie ceva de mijloc.
- Da, dar dacă nu-i? Ce vrei de la mine?
- Vreau adevărul.
- Dar ți-am spus adevărul.
- Adică?
- Prima!
- Adică? V-ați tras-o?
- De ce trebuie să te exprimi mereu așa?
- Pentru că voi ați făcut asta sau nu? mă privește aluziv, încă nu mă crede. Atunci m-ai mințit.
- Bine ne-am tras-o, am făcut dragoste, am făcut sex, mai pe scurt spune-i cum vrei. Dar am făcut-o.
- Adică, așa dintr-odată, ai făcut-o cu el?
- Daaaa, și cu cine dacă nu cu el!
- Scuză-mă, dar ai așteptat atât.
- Întocmai! Vezi cât ești de absurdă. Cândva îmi spuneai: „Când ai s-o faci, fă-o cu acesta”. Mă aruncai sub oricine: „Du-te cu acela, ce-ți pasă, dacă n-o să-ți placă, n-ai să te mai vezi cu el...” și acum mă întrebi de ce m-am dus cu Step. Păi, vezi, ești foarte ciudată.
- Nu, doar că mi se pare neobișnuit într-un fel... Și cum a fost?
- Cum a fost? De unde să știu, eu nu pot să fac comparații.
- Da, într-un cuvânt, te-ai simțit bine, te-a durut, ți-a plăcut, în câte moduri ați făcut-o? Unde ați fost?
- Doamne, nu pot să cred, parcă ai fi un râu înspumat, o furtună de întrebări sau ce-i asta?
- Sunt!

— Ce anume?

— Un râu înspumat.

— Ok, am fost la Capitoliu. Acolo am început... apoi ne-am mutat la Forumul Roman...

— Și te-a „perforat”.

— Ele!!! De ce trebuie să strici totul? A fost foarte frumos. Dacă tu continui așa, nu-ți povestesc nimic.

— Hei, dacă tu continui așa, eu am să-mi cer drepturile. Nu pot să cred. Vocea lui. Eu și Ele ne întoarcem imediat.

Sunt chiar acolo, stau așezați cu două rânduri mai în spate. Step și Marcantonio. Au auzit totul. Dar de când sunt acolo? Ce-am zis? Despre ce-am vorbit? Într-o fracțiune de secundă parcurg repede ultima jumătate de oră... viața mea, cuvintele mele. O, Doamne! Oare ce-am povestit? Câte ceva, da, i-am spus. Oare de când sunt acolo? Sunt pierdută, terminată, aș vrea să dispar sub scaun. De altfel, acesta e TdV, Teatro delle Vittorie, Templul varietelui. Aici apărea marioneta aceea. Provolino. Care era replica lui? „Gurița mea fă-te mică.” Și dacă aș fi Raffaella Carra, aș face ca personajul acela în alb și negru. Maga Maghella. Și aș dispărea. Dar de fapt îi întâlnesc privirea lui Step care ridică sprânceana.

— Păi, într-un cuvânt, a fost binișor, nu? Așa-i, Gin?

Zâmbește vesel. Nu știi ce să spun... Nu, nu cred să fi auzit prea multe. Cel puțin sper.

Marcantonio sparge acea tăcere dramatică.

— Ce facem în seara asta? Păi, după toate aceste frumoase povestiri am putea organiza ceva *privé*.

Marcantonio mă privește. Are o privire foarte expresivă. Mă ia peste picior. Cel puțin sper...

— Schimb de parteneri?

Ele izbucnește în râs privind-mă.

— Deși n-ar fi rău. Cu tine, Gin, aș face nebunii!

Marcantonio se apropie și-mi mângâie părul. Step rămâne așezat pe scaun și își leagă picioarele înaintea și înapoi. Eu nu mai știu ce să fac. Mi se taie respirația. Roșesc, cel puțin așa cred. Îmi las ochii în jos, pufnesc. Părul aproape că se electrizează. Apoi o minune.

— Sunteți gata? Începem repetițiile!

Un du-te-vino general la auzul cuvintelor asistentului. Sau poate ale administratorului, nu știu. Oricine ar fi, m-a salvat. Pornesc în fugă, dar revin peste o clipă. Îl văd nepregătit pentru așa gest și e mai bine. Mă apropii și-l strig.

— Step?

Se întoarce. Îl sărut ușor pe buze. Uite așa. Step mă privește. Zâmbește cum numai el poate s-o facă.

— Asta-i tot?

Nu vreau să-l las să câștige.

— Da, asta-i tot. Deocamdată.

Fără a mai zice ceva, mă îndepărtez liniștită.

Administratorul studioului se apropie de Step.

— Foarte tare fata aceea.

— Foarte.

— Cum o cheamă?

— Ginevra. Gin pentru prieteni.

— E chiar tare.

Tipul se îndepărtează. Iar eu, bănuitor, îi strig.

— Hei...

— Da?

— Într-adevăr e tare. Și-i a mea.

După-amiaza repetiției. Sunt în sala de regie cu Marcantonio. Alături de noi, separați doar de o sticlă, sunt Mariani și toți ceilalți. Șarpele se agită nervos. Motanul & Motanul s-au așezat la spatele lui Romani, ca doi șoimi de vânătoare. Se uită înnebuniți în monitoarele consolelor și măsoară cu ochii sala de la un capăt la altul, căutând cadrul perfect, unul ideal pe care să-l ofere celor de-acasă pentru a reda cel mai bine ceea ce vor ei să transmită. Romani nu. Romani e calm. Fumează lent o țigară, o ține suspendată în gol la câțiva centimetri de fața lui, într-un bizar joc al echilibrului. Scrumul face un arc dificil pornind de la degetele lui, se prelungeste în gol rămânând suspendat în aer, fără să cadă. Romani, cu cealaltă mână, face niște mișcări lejere, pocnește din degete. Alternează camerele oferite de tipul de la mixaj cu promptitudine. Tipul e insuportabil. Apasă butoanele unei tastaturi, de parcă ar cânta la pian, extrage din monitoarele mai mici imaginile și le transmite către un monitor mare din fața lui Romani. Unu, doi, trei dispar de pe un ecran mare, patru, cinci, șase apar integral pe celălalt.

— Vezi, Step, aceasta e televiziunea.

Marcantonio mă lovește cu palma pe umăr.

— Să mergem la locul nostru, curând începem.

— Dar ce se întâmplă acum?

— Păi, nimic deosebit. E doar o repetiție înainte de cea generală. Practic suntem în întârziere și nu e bine. Dar așa e întotdeauna.

— Ah, înțeleg.

Ridic din umeri, nu-mi este chiar atât de clar. Dar trebuie să fie un moment important, se simte o tensiune ciudată. Cameramarii încep să-și îmbrace căștile, și le trag pe cap, ca niște soldați gata să coboare în tranșee. Mișcă rapid mânerul de la zoom, cu o lovitură surdă făcându-l să se rotească, reglează camerele din mers, își îndepărtează picioarele și își ocupă poziția, posesori de mitraliere gata să împuște orice imagine dorită de generalul lor, Romani.

— Trei, doi, unu... Pornește sigla!

Se aude muzica. Monitorul în culori, nemișcat vizavi de noi, prinde viață pe neașteptate. Intră logo-urile colorate pe care le-am făcut noi. Apoi dispar subit. Sub ele se deschid o serie de cortine, una după alta, perfect la timp. Camera a doua, unde un singur cameraman are plăcerea și posibilitatea de a sta așezat, avansează lent spre centrul studioului. În monitorul în culori văd că se filmează. Luminița lui roșie este aprinsă. E semnalul că se află în emisie. Avansează inexorabil ca o perfectă armă de vânătoare. A luat la țintă ultima cortină, acea ușiță de fond se deschide brusc. Iată-le. Una după alta: blondă, brunetă, roșcată ies pe ușiță ca niște fluturași, ca niște frunze colorate care cad de pe un autumnal copac televizat, ele, dansatoarele. Acoperite, descoperite, învăluite. Cu mușchi ascunși, cu zâmbete improvizate, cu părul aranjat sau vopsit, cu fețele machiate. Se mișcă ușoare spre centru. Își ocupă locurile cu eleganță. Apoi,

Într-un singur pas, pornesc împreună ca niște soldăței delicați. Dansează pe loc, se îndepărtează și se regăsesc, își desfac brațele și zâmbesc, stingându-se și aprinzându-se în fața fiecărei camere de filmat în care arde becuțelul roșu și le difuzează pe post. Cameramarii impecabili dansează cu ele, schimbă cadrele, le duc de mână, le lasă și le iau din nou. Iar Romani dirijează totul, maestru perfect al unei muzici abia create, compusă din imagini și lumini. Marcantonio, în tăcere, bate tactul pe tastele calculatorului eliberând, unul după altul, titlurile care apar și dispar mișcându-se în 3D acum pe chipul acelei fete brunete, ba într-un prim-plan, ba într-o panoramă care dispare. Bravo. N-a greșit nimic. Un ultim acord și muzica se oprește. Liniște. Fetele, aliniat toate într-un rând, își desfac larg brațele și printr-un gest unic arată spre spatele sălii. Pe ușă iese prezentatorul.

— Bună seara... bună seara. Ah, iată-ne aici... Ce vrea să însemne *Mari genii*? Vrea să însemne, vrea să însemne. De exemplu, să fim geniali înseamnă să fim aici cu aceste fete foarte frumoase și mai ales să fim plătiți pentru că suntem aici...

Mă uit la Marcantonio.

— El va spune vorbele astea în emisie?

— Nu, nu au legătură... O face pentru a se distra, pentru a părea simpatic sau ca să agațe vreo dansatoare, când va ieși în emisie directă, va fi cu totul altfel. Un gen de prezentator clasic. El nu înțelege că ar putea fi mult mai simpatic.

Oricum, lumea s-a obișnuit, toți citesc totul, urmăresc totul și știu totul. În schimb, el crede că îl privesc numai tontălăii.

— Păi, dacă îl privesc atât de mulți, printre ei sunt și tontălăii.

Marcantonio se întoarce mirat.

— Mmm, văd că înveți. Nu-i nimic. Stai aici și-ți explic ce ai de făcut.

— Cum adică ce am de făcut? Tu doar ești aici!

— Dar, într-o zi, s-ar putea să nu fiu, aș putea avea treabă sau... Aceasta e treapta inferioară. În viitor, totul va fi în mâinile tale, iar tu trebuie să-ți cunoști meseria.

Să-mi cunosc meseria. Sună prost. E ca și cum ai fi înghițit de un aspirator uriaș care te prinde și nu-ți mai dă drumul. Mă așez lângă Marcantonio care începe să-mi explice.

— Cu acest buton resetezi, cu acesta trimiți din nou logo-ul în 3D...

Încerc să-l urmăresc, apoi mă distrag pentru o clipă. În monitor a apărut Gin, i-a adus ceva prezentatorului, care îi zâmbește și-i mulțumește. Văd imaginea ei în prim-planul pe care Romani ni-l prezintă cu amabilitate. Gin se îndepărtează, iar prezentatorul continuă să explice ceva. Și Marcantonio explică ceva. Eu mă gândesc la Gin și la contractul pe care l-am semnat pentru acest loc de muncă. Blestemat aspirator. În ambele cazuri mă simt tras pe sfoară.

Mai târziu. S-a încheiat repetiția. În spate, fetele se schimbă în grabă, își reaprind telefoanele care încep a suna. Gin se apropie de Ele care stă aplecată într-un colț al vestiarului.

— Ele, ce faci?

— Nimic, îmi recapăt respirația, îmi vine să vomit. Ce oboseală! Însă e distractiv. Oare mereu e așa?

— Încă nu-i nimic, trebuie să vezi când vom fi în direct. Aceasta e doar repetiția.

— Ah, aici și celelalte fete sunt toate distruse. Dar așa e viața lor. Eu mai am nevoie de vreo două repetiții și voi fi perfectă. Din punct de vedere fizic sunt în ordine.

Zâmbește și o bate cu palma pe umăr și încă îi mai face și cu ochiul. E în al nouălea cer. Păi, printre altele, în sfârșit au luat-o. Cel puțin de data asta. Cine știe dacă a fost cinstit...

Gin nici nu vrea să se gândească. O privește în timp ce se îmbracă. Se îmbracă într-un mod anume, Ele... se gândește Gin. Întotdeauna m-a amuzat felul ei de a se îmbrăca și dezbrăca... Nu atât felul cum se îmbracă, cât mai ales cum o face. Pare o luptă între ea și haina pe care trebuie să și-o pună. Pe ea mereu trebuie totul să atârne, se aranjează cât mai bine, își atinge părul, și-l dă pe spate și iată e gata.

— Hei, Gin, ce faci după?

— Păi, nu știu.

— Fii sinceră, te rog, mă privește ridicând sprânceana. Ai deja un plan?

— Da' de unde? îi arunc hanoracul meu și o iau pe nepregătite. Dar nu-ți pare că dacă eu am un plan, după cum zici tu, ți-l spun și ție? Ce-mi pasă!

— Am înțeles, ai un plan.

Ia hanoracul, îl folosește în loc de șervețel și se preface că-și suflă nasul în el. Celelalte fete o privesc nedumerite. Ca de obicei. E gluma ei preferată, o face de când ne cunoaștem. Însă eu nu zic nimic. Ele se preface că se șterge la nas cu mâna, în timp ce fetele, îngrețoșate, continuă s-o fixeze.

— Mulțumesc, ești o prietenă adevărată...

Și zicând asta, îmi aruncă hanoracul, zâmbește și o ia la fugă. Puțin mai târziu. Am făcut un duș. Teatrul acesta e un mit. Aici a debutat Raffaella Carra, Corrado, Pippo Baudo, Celentano și încă cine știe câți alții. Ies cu rucsacul în spate și mă uit în jur. Nimic, nu-l văd.

— Domnișoară... Prietenele dumitale au plecat deja.

Gardianul mi se pare cu-adevărat dezgustător. Câtă naivitate. De parcă eu le caut pe fete.

— Să vă conduc, în curând mă va înlocui colegul meu. Și râde, arătându-și dinții îngălbeniți de țigări ieftine.

Apoi se pierde într-un râs prostesc.

— Pentru mine ar fi o plăcere...

Nu mai e naiv, e mai curând un pic lipicios.

— Nu, mulțumesc. Nu-i nevoie.

Și cum m-a învățat mama, mă îndepărtez fără să-i dau prea multă speranță.

Am găsit-o pe Cenușăreasa mea. Step, la ce naiba te gândești? Ți-ai pierdut mințile... Cenușăreasa. Mamă, ești nebun. Ei bine, îmi place. E tare, e simpatică, e veselă, e frumoasă! Și întârzie... Sunt lângă casa ei, am sunat-o. A înțeles că sunt aici jos. Ajunge! O sun la interfon, ce-mi pasă mie că ai săi nu trebuie să știe nimic despre viața ei personală! Gianluca ne-a văzut deja cum ne sărutam. De două ori. Ce mai. Și ai săi au văzut că ieșim împreună... Care-i problema? Dacă ne-ar fi prins când ne-o trăgeam, aș mai fi înțeles! Păi, atunci ar fi fost o problemă. Ajunge, o sun la interfon.

Mă apropii de ușă, caut la interfon Biro, numele ei de familie.

— Stai, ce faci?

— Cum ce fac? O sun pe una care întârzie.

— Eu, în schimb, sunt foarte punctuală. M-ai sunat și sunt jos. Doar că eu am crezut ca vei veni cu mașina, iar tu ești cu motocicletă și eu sunt în fustă.

— Cel mult vor fi fericiți cei din alte mașini... Dar tu ai chiloți dedesubt?

— Cretinule!

Mă lovește cu pumnul în același umăr. Sunt sigur că-mi va face o vânătaie.

— Îmi pare rău, dar am discutat îndelung cu hoțul, am negociat prețul și apoi i-am înmânat-o fratelui meu care a fost foarte fericit.

— Sărăcuțul.

— Cum adică săracuțul? În afară de faptul că financiar o duce bine, mai voia, scuze, să cheltuie 4300 de euro pe mașină, așa că eu l-am ajutat să economisească.

— Ce vrei să spui?

— A plătit aproape în jumătate.

— Așadar, după părerea ta, i-ai făcut un bine?

— Un mare bine, urcă.

— Păi, înseamnă că i-a mers că are un frate ca tine.

— Poți să spui asta și mai tare.

Gin ridică vocea.

— I-a mers foarte mult că are un frate ca tine.

— Te-am rugat și eu așa, de fapt am auzit.

Mă sărută pe buze și urcă la spate trăgându-și fusta sub ea.

— Ai priceput că a fost o glumă, așa-i?

Îi dau casca.

— Ascultă, mi-a venit o idee... Cum stă fratele tău cu banii?

— N-ai nimerit-o bine. Și să știi că cine se atinge de familia mea e *out*, ai înțeles? Numai faptul că te-ai putut gândi la asta schimbă deja lucrurile. Gin coboară și se postează în fața mea.

— Hai să ne schimbăm!

— Adică? Mă săruți mai bine ca mai devreme pentru că a fost prea din fugă și nu prea apăsător?

— Ce vorbești! S-au schimbat planurile, hai coboară!

— Nu, numai să nu-mi zici că iar ne vom bate. Mai bine ne ducem într-un ring.

— Ce-ai înțeles? De data asta ți-o iert. S-au schimbat planurile. Aceasta înseamnă că trebuie să cobori de pe motocicletă pentru că am să conduc eu.

— Ce?

Mă gândesc în sinea mea, ea, Gin, vrea să conducă motocicleta. Motocicleta mea. Să conducă motocicleta mea. Și încă cine? O fată. Da, de acord, e vorba de Gin. Dar e totuși motocicleta mea, iar ea, chiar dacă e Gin, e oricum o fată. Apoi îmi dau seama cât e de absurd. Nu pot să cred.

— Bine, de acord, mă va amuza să văd cum te descurci.

Dar acesta sunt eu. Step! Ce-i cu tine, ai înnebunit? Nu-i nimic. Nu mai judec, nu cred. Fir-ar. Sunt dus cu totul. Alunec în șa ținând picioarele sus. Ajung pe locul din spate, lăsându-i spațiu lui Gin care urcă în față. Iar eu, culmea culmilor, o ajut! Ah... Chiar am înnebunit.

— Știi să conduci?

— Desigur! Drept cine mă iei? Am făcut până acum atâtea lucruri pe care nu le cunoșteam.

— Da, desigur...

Îmi vine să zâmbesc, dar mă abțin. Mă gândesc la bancă, la întunericul nopții, la „istoria noastră”... Aș vrea să zic: „Da, de fapt ca alaltăseară”, însă n-o fac. Aș fi prea nesimțit. Poc!

— Auuu.

Mi-a dat un cot drept în burtă.

— Știu la ce te-ai gândit.

— Te-ai gândit: „Da, ca alaltăseară când am fost împreună... S-a văzut, așa-i? Cum să nu!? N-ai mai fost cu nimeni, și dacă nu eram eu...” Adevărat? Recunoaște, la asta te-ai gândit.

Ah, n-ai ce-i face, a ghicit întocmai. Mint cu nerușinare.

— Vezi, ai tu ceva cu asta. Singură te dai de gol. Categorie nu, nici prin gând să-mi treacă! Tu ai o fixație că eu mă gândesc mereu numai la un lucru... Dar te înșeli!

— Da... și atunci la ce te gândeai, pentru că te-am văzut în oglindă zâmbind?

— La nimic... La benzină... la faptul că te-am lăsat să conduci.

— Da, bine... te cred. Mai bine să o luăm din loc! Cum se pornește chestia asta?

— Chestia asta e model Honda 750 Custom, cu roată lenticulară... Atinge două sute fără probleme și se pornește așa.

Mă împing înainte, apuc ghidonul și o țin pe Gin între mâinile mele, de parcă aş îmbrățișa-o de la spate. Cu degetul mare de la mâna dreaptă aprind motorul. Apăs acceleratorul și respir lung în părul ei. Moale și parfumat, ușor, aproape mă mângâie. Închid ochii. Mă pierd.

— Hei!

Îi deschid iarăși.

— Da? Ce este?

— Dacă stai așa, nu pot să conduc.

Zâmbește.

— Ah, desigur.

Ridic brațele și mă dau înapoi. Gin își pune casca și o încheie. O urmez făcând același lucru.

— Acum, Step, ești gata?

— Da. Știi cum se bagă vite...

Nu reușesc să termin propoziția, că Gin deja a băgat viteza și s-a repezit înainte accelerând. Aproape cad de pe motocicletă din cauza contraloviturii. M-a luat pe neașteptate. Nu se va mai întâmpla. Sper. O strâng cu putere, îi cuprind geaca și-mi trec brațele în jurul taliei. Hei, deși. Nu conduce rău. Incredibil. Schimbă vitezele liniștită. Probabil a mai condus. Și nu doar o dată. Roșu, frânează la semafor cu viteză prea mare. Ca și cum n-am zis nimic. Motocicleta se oprește brusc și e pe cale să cadă. Am fi căzut pe dreapta dacă n-aș fi pus repede piciorul jos. Le sprijin pe amândouă. Inclusiv motocicletă. Motocicleta mea...

— Hei, ce faci? Ești sigură că vrei să conduci tu?

— N-am văzut că era roșu. Nu se va mai întâmpla.

Bagă iar viteză ca s-o readucă în formă.

— Ești sigură că...

— Ți-am spus deja, nu se va mai întâmpla. Ai hotărât unde mergem?

— La Warner. Au multe săli și gătesc...

Nu mă lasă să termin.

— Ok, foarte bine. Așa pot s-o iau pe centură.

Și pornește din loc cu prima viteză. Iarăși mi-a făcut-o. Warner Village. Vreo paisprezece săli, tot felul de filme care încep la ore diferite. Două restaurante, un pub și multă lume.

— Hei, Gin, nu credeam că vom reuși.

— Ce anume? Ai în vedere că se termina benzina sau că nu găseam Warner Village?

— Să zicem că principala mea grijă era una de bază... să rămânem în viață!

— Vai, vai! Nu ți-a plăcut cum te-am adus până aici? Și încă cu motocicleta ta! Nu ți-am oferit emoții și liniște? Acceleram, o luam pe o curbă prea strâmtă... Când depășeam două mașini și simțeam cum te țineai prea strâns de geaca mea, micșoram viteza, frânam un pic și simțeam cum mă slăbeai din strânsoare. Pentru mine era foarte frumos să conduc așa. Tu și emoțiile tale. Era de parcă tu apăsaai pe acceleratorul meu.

Rămân în tăcere în timp ce mergem să cumpărăm bilete.

— Hei, Step, ai înțeles?

— Ce anume?

— Povestea cu acceleratorul meu.

— Păi, poate nici nu era nevoie de toată chestia aceea.

— De unde să știi? M-ai lăsat perplexă, acolo, în tăcere. De parcă ai fi pierdut controlul asupra situației. Calm, calm! Du-te după bilete, eu mă duc să iau pop-corn.

— Da, dar în care sală?

— De unde să știi?

— Ok, am înțeles, însă ce fel de film vrei să vezi? O comedie, o dramă romantică sau un film de groază?

— Alege tu... scuze! Te-am adus până aici, și acum tot eu trebuie să aleg filmul! Mi se pare prea mult! Fă și tu ceva. Dar ține cont că deja am văzut un film de groază.

— Ba te înșeli, Gin, n-am văzut.

Mă uit pe afiș și îl găsesc. *Adevăruri ascunse*. Nu. Nu l-am văzut. Și apoi de unde să știe ce am văzut și ce nu.

— Cum să nu, ai spus-o tu și chiar ai jucat în *Pe centură la spatele lui Gin!*, un adevărat horror. Brrr. Încă tremuri tot. Te văd.

Alege unul sentimental, dacă vei avea noroc, n-ai să pățești nimic!

Două fete din fața mea râd. Gin se îndepărtează clătînând din cap.

— Ce nebunie...

Îmi duc mâna la buzunar. Fetele din fața mea mă privesc din nou și zâmbesc. Apoi, din fericire, una din ele începe o discuție care le duce în altă parte. Pentru prima dată înțeleg ce înseamnă să fii „subordonat”. Și încă să fii subordonatul unei fete, al lui Gin, care a condus motocicleta mea, care o condus-o bine, liniștită, sigură, rapidă, care a găsit drumul, care ne-a adus până aici... De-a lungul centurii, noaptea, în fustă, a schimbat vitezele purtând pantofi eleganți, pe frig, printre mașini rapide. Gin... prima fată care a condus motocicleta mea. Și prima care m-a făcut să-i fiu subordonat! Îmi vine să râd. Dar e rândul meu. Devin serios, cumpăr biletele și nu am îndoieli în privința alegerii.

Gin s-a oprit la intrarea în sală, cu două pahare de pop-corn în mâini și o sticlă de Coca-Cola cu două paie de băut în ea.

— Așa, te-ai descurcat...

Iau Coca-Cola, beau un pic și i-o dau înapoi.

— Să mergem.

Gin clatină din cap și mă urmează încercând să nu scape pop-cornul.

— Pot să știu ce film ai ales?

— De ce? Oricum vei avea ceva de comentat.

— Eu?!? Dar de ce o iei așa? Nu-i adevărat. Eu sunt una care se adaptează. Nu sunt o cicălitoare. Și apoi, nu l-am văzut nici pe

unul. Nici comedia, nici pe cel de dragoste, nici pe cel de groază. Ar merge oricare.

— Și de fapt... le vom vedea pe toate, scot biletele din buzunar. Mai întâi cel de groază, apoi comedia ca să-ți revii și pe urmă filmul de dragoste ca să-mi revin eu.

— Cu cel de dragoste? Și după ce să-ți revii?

— Să-mi revin, în sens fizic... Dar, scuze, ieșirea asta, tu la volanul motocicletei mele, trei filme în loc de unul, între al doilea și al treilea este o pauză de douăzeci de minute, poate mâncăm ceva... Și din toate acestea eu nu câștig nimic? Ei nu, nu merită. Tu ești o investiție. Adică pe mine, măcar ceva sau mai bine zis „ceva”, adică „acel ceva ” mă așteaptă... sau nu?

— Un singur lucru? Dar tu meriți mult mai mult. Ține, sunt toate ale tale!

Gin îmi aruncă paharele cu pop-corn. Eu le prind cu greu. Rezultatul nu e dintre cele mai bune. Rămân cu câțiva fulgi de pop-corn pe tricou, unul pe umăr și mulți, prea mulți, la picioarele mele. Gin se îndepărtează ridicând din umeri.

— Nu-ți face griji, e din partea casei!

Tocmai în acel moment trec fetele care erau înaintea mea la coadă. Iarăși izbucnesc în râs. Mă scutur de fulgii de pop-corn și zâmbesc și eu.

— Trebuie să înțelegeți. Nu vrea să recunoască, dar e îndrăgostită! Fetele încuviințează. Păi, mi se pare că au înțeles explicația mea. Și, un pic mai satisfăcut, intru în prima sală. E întuneric.

— Gin... Gin, unde ești?

Strig în șoaptă, dar ca de obicei cuiva i se pare prea tare.

— Ssst.

— Dar încă nici n-a început... ce mare treabă!

Ridic vocea.

— Gin! Dă-mi un semn.

Din dreapta mă lovește un fulg de pop-corn chiar în obraz.

— Sunt aici...

Mă așez lângă ea și imediat îmi oferă paharul ei.

— Dacă de-acum ți-ai mâncat tot pop-cornul, ia dintr-al meu.

Sunt darnică, știi.

— Cum să nu! În loc să mi-l dai, mi-l arunci drept în față!

Îmi strecur mâna în pahar și iau câțiva fulgi înainte de a avea soarta celorlalți.

— Step, spune-mi adevărul. Ideea asta cu trei filme ai luat-o de la Antonello Venditti?

— Antonello Venditti? Ce, ești nebună? Dar cine-l cunoaște?

— Ce are a face? Din cântecul lui. În care vorbește despre Milan Kundera, despre școală, despre Iulius Cezar.

— Nu l-am auzit.

— Nu l-ai auzit?

— Nu, nu l-am auzit.

— Pe ce lume trăiești? Și nici nu știi textul?

— Nu, eu nu ascult cantautori romantici...

Un tip din fața noastră se întoarce hotărât.

— În schimb noi ascultăm discuția voastră, în loc să auzim ce se spune în film. Sau, după părerea voastră, nici acum încă n-a început?

Precis, pedant și răzbunător. Ca să vezi, nu i s-a părut adevărat. Intenționat a așteptat să vorbim ca să bage replica lui

despre început. Putea să mai facă o dată: „Ssst”. Am fi tăcut și gata. În schimb el a ajuns departe, prea departe. Vreau să mă ridic.

— Scuze, dar...

Nu reușesc să termin ce am de zis, pentru că Gin mă trage în jos de geacă și mă face să cad pe scaun.

— Step... mă giugiulești un pic?

Mă trage spre sine zâmbind, și eu n-o las să repete de două ori.

După primul film *Adevăruri ascunse*, mergem să bem o bere în pub-ul de la Warner înainte să înceapă comedia.

— Recunoaște, Gin... Ți-a fost frică?

— Frică? Nu cunosc așa cuvânt.

— Atunci de ce veneai spre mine, iar când era mai interesant mă luai de mână?

— Îmi era frică.

— Ah, ai văzut? Ți-am zis eu...

— Mă temeam că cel din fața noastră putea să ne observe și să ne denunțe... sau pentru râs, sau mai rău, pentru fapte obscene în spațiul public.

— Atunci mai bine pentru a doua.

— Desigur că așa ajungeam și eu pe mâna poliției.

— Nu, nu-ți fie teamă. Eu am o colecție întregă de denunțuri. Îmi lipsea numai unul pentru fapte obscene!

— Vai, cu mine n-ai completezi colecția.

— De ce nu? Mai sunt încă două filme.

Face o mișcare bruscă. Apuc paharul de bere ca să nu-l toarne peste mine.

— Hei, nu te teme. Voiam să termin berea pentru că îndată începe al doilea film. Dacă pierzi timpul, cum ai să-ți completezi

colecția?

Zâmbește, bea totul dintr-o sorbitură. Se ridică, ștergându-și intenționat gura cu manșeta de la haină.

— Mergem... sau nu mai vrei?

Și aluzivă intră în sală. *Scary Movie*. Mai întâi filmul de groază. Acum o comedie despre filmele de groază. Cine știe cum îi va părea alegerea mea. Dar n-o întreb, prea multe întrebări. Gin se agită pe scaun. Din când în când râde la vreo scena demențial de comică. Păi, faptul că râde e deja încurajator. Râde de mine? Prea multe întrebări, Step. Ce faci, ai devenit nesigur?

Gin se ridică.

— Vai, mă duc la baie.

— Ok.

— Ai înțeles?

— Da, mi-ai spus că te duci la baie.

Gin clatină din cap și zâmbește ieșind din rând, aplecându-se, ca să nu-i deranjeze pe cei din spate. Sau ca să nu fie prea evident? Mă întorc. În spate nu-i nimeni. Privesc în continuare filmul. Un tip cu o mască pe față fuge împiedicându-se des. Dar nu mă amuză. Poate pentru că mă gândesc la Gin. Și la baie. Sau poate pentru că nici nu-i amuzant. Totuși, trebuie să merg și eu la baie. Păi, „trebuie” e prea tare spus. Am nevoie, e mai bine, pentru că altfel n-am să pricep dacă am înțeles sau nu.

Cel mult dacă Gin va spune: „Ce-ai înțeles?” eu am să-i zic: „Dar tu ce-ai înțeles? Trebuia pur și simplu să mă duc la baie. Sau poate crezi că mie nu mi se întâmplă așa ceva?”. Mda, nu mă va crede niciodată. Trec printre rânduri fără să fac prea mult zgomot. Râsetele unora din față acoperă faptul că m-am lovit de un scaun

lăsat în jos pe jumătate. Îmi masez piciorul și mă strecor în baie. N-o văd. S-o fi închis pe bune în vreo cabină? — Hei, în sfârșit, răsare pe neașteptate de după o draperie groasă bordo. Pentru o clipă am crezut că n-ai înțeles.

Râde. Nu-i spun că pentru o clipă chiar n-am înțeles.

— M-ai băgat în sperieți!

Gin se apropie și mă sărută. E caldă, moale, frumoasă, parfumată, dornică de... de a completa colecția!

— Păi, nu spui nimic?

— Da. Ce facem? Ne închidem în baie?

Ea zâmbește.

— Nu, rămânem aici.

Își dă mâinile la spate, se sprijină în coate și aproape că sare pe chiuvetă, urcându-se deasupra. Își îndepărtează picioarele și mă trage spre ea. În timp ce mă pregătesc s-o sărut, văd cum din buzunarul de la geacă îi ies chiloții. Și i-a scos deja, și aceasta mă excită și mai tare. Din sală se aud râsete exact în momentul când vreau să-mi scot pantalonii. Și aceasta mă excită și mai mult. Apoi iată-mă în ea. Ea. Totul. Râdem împreună în timp ce o penetrez. Apoi ea, dintr-odată, scoate un geamăt și suspină în timp ce se aud hohote de râs. Îi pun mâinile pe fese, aproape mă afund în ele și mă împing înăuntru pentru ca să fie și mai mult a mea. Din sală iar vin râsete. Râde și ea. De fapt nu, nu râde, zâmbește. Apoi suspină. Se apleacă spre gâtul meu și mă mușcă ușor.

— Hai, Step, continuă, nu te opri...

Eu continui lent, ea se mișcă pe chiuvetă. I se descoperă picioarele. Fusta alunecă în părți. Pielea ei pe porțelanul alb și rece. Gin tremură. Își mută mâinile mai în urmă și se sprijină cu

capul de oglindă. Eu îi trag picioarele mai sus, cât mai sus și ajung mai adânc înăuntrul ei. Suspină. Tot mai tare. Suspină în timp ce eu simt că îi vine. Un hohot de râs din sală. Zgomotul unei uși de alături. Închid ochii, cu greu reușesc să mă stăpânesc și îmi vine și mie. Gin însă își pierde echilibrul, aproape că alunecă de pe chiuvetă. Ca să se oprească, se ține de un robinet și îl deschide stropindu-și fusta la spate.

— Ah! E rece ca gheața!

Râdem. Închid apa din zbor. Imediat după, îmi închei și pantalonii aranjându-mă pe cât posibil. Gin se privește în oglindă. Fusta ei e toată udă la spate. Îi întâlnesc privirea.

— Ți-a plăcut, da?

Un hohot de râs din sală ajunge la momentul potrivit.

— Spiritual mai ești!

— Păi, pe ei i-am făcut să râdă.

Draperia groasă bordo se mișcă agitându-se și atunci baff! Ca și cum ieșită de sub bagheta unui magician neîndemânic, în fața noastră apare o doamnă.

— Vai, nu reușesc să găsesc intrarea, draperia asta e foarte grea. Aici e baia, așa-i?

— Da, ușa din dreapta e a noastră.

Gin îi vorbește fără să-și ridice ochii. Apoi dispare și ea după draperie.

— Mulțumesc, răspunde doamna și trece pe lângă mine fără să mă observe.

În schimb, eu observ ceva, mă aplec din mers și o urmez pe Gin în sală.

— Hei, ți-ai pierdut ceva.

Ea îi înșfacă din mâna mea.

— Dă-mi-i imediat.

Așezată la locul ei, Gin își îmbracă chiloții împingându-se cu umerii în scaun.

— Mamma mia, imaginează-ți ce scandal ieșea dacă îi găsea doamna!

— Da, dacă doamna dădea draperia la o parte puțin mai devreme, atunci chiar era mare scandal! Știi ce se putea întâmpla...

— Da, ți-ai fi completat colecția de denunțuri! Publicul râde și de această dată.

Puțin mai târziu, după ce s-a terminat al doilea film. Suntem într-un restaurant de la Warner, în stil californian. Piept de pui fript îmbinat cu parmezan și frunze proaspete de spanac. O salată Cezar împărțită la doi.

— Hei, frunza aceea era a mea! Gin mă împunge cu furculița. Dar cum ai crezut?

— Și aceasta? străpung repede una chiar de pe partea ei.

— Și aceasta tot.

Doar că nu reușește să mă oprească, pentru că eu deja am băgat-o în gură. Râd, mestecând cu gura deschisă ca un neobișnuit câine ierbivor, dar foarte mâncăcios.

— Ce grețos... chiar e grețos!

— Pfiu! răspund la acuzația ei făcând un salt înainte ca s-o sperii.

Tocmai în acel moment...

— Sunteți foarte veseli... așa ar trebui să fie toate cuplurile! Dragostea n-are splendoare dacă nu-i cicălitoare...

Rămânem cu gura deschisă. Sau mai bine zis eu mi-o închid iute cu tot cu spanac. Nu prea am încredere în doamna aceea. Sau, ca să spun adevărul, nu am încredere deloc. Am văzut-o o singură dată și încă la... baie. E doamna de mai devreme, care era cât pe ce să ne surprindă... în atingeri erotice. Gin o recunoaște și își coboară privirea roșind. E îmbufnată. Dar tocmai ea a dorit să mergem acolo, iar acum se rușinează.

— Scuzați că vă întreb, dar nu știți pe unde o fi baia?

Se pare că Gin a găsit în farfurie o frunză mai deosebită, dar o abandonează imediat și îi arată cu furculița spre spatele sălii. Fac și eu același lucru, însă fără furculiță.

— E acolo!

Rostim aceasta în cor și apoi, imediat după, izbucnim în râs.

— De ce râdeți, trebuie să mergeți și voi acolo?

O privesc ironic pe Gin.

— Trebuie să mergem și noi?

Gin mișcă din cap, face o grimasă ciudată cu gura și reușește să nu roșească.

— Nu, acum nu. Imediat începe filmul nostru!

— Din nou? Vă mai uitați la unul? Ce cuplu frumos, sunteți foarte uniți!

— Da, mă uit la Gin surâzând. Trebuie să spun că cinematograful ne unește cu adevărat. Dar mai ales baia cinematografului!

— Adică? N-am înțeles.

Gin mă privește și clatină din cap, apoi îi zâmbește doamnei, înduioșată de naivitatea ei.

— Nimic... glumea!

— Păi, scuzați. Acum vă las, trebuie să fug, probabil am băut prea mult. Ori poate e din cauza vârstei.

— Ce vorbiți, doamnă. Și noi mergem foarte des la baie...

Gin mă lovește în spate.

— Ajunge! Hai că începe filmul, să mergem!

Și într-o clipă ne luăm rămas-bun de la doamnă și suntem deja în sală.

Aici rulează filme de altădată. E o noutate la Warner. Se lipește de mine, privește filmul cu mâna la gură. Ghemuită, își mușcă unghiile și se lipește mai strâns de mine. *Message in a Bottle*. Kevin Costner și-a pierdut soția și nu vrea s-o ia de la capăt. Nu mai vrea să trăiască. Scrie scrisori și le pune în sticle care se pierd în mare, una după alta, ca iubirea lui naufragiată. Dar nu le adresează nimănui. Totuși, cineva găsește mesajul dintr-o sticlă. O jurnalistă. Scrisoarea o impresionează și începe povestea. Se aprind luminile. Prima parte. Gin râde trăgându-și nasul, se acoperă cu părul ca să n-o pot vedea, se învârte dintr-o parte în alta, mă privește și iar izbucnește în râs și își trage nasul.

— Ai plâns! arăt spre ea cu degetul.

— Ei și ce dacă? Trebuie să-mi fie rușine?

— Bine, dar e un film!

— Da, iar tu ești insensibil.

— Iată, știam eu... ca de obicei e vina mea! Mergem la baie să ne împăcăm?

— Cretinule... Ce are a face asta.

Gin îmi dă un pumn în spate.

— De ce mă rog, e un moment care are a face sau nu are? Bine, acum „a face” nu sună potrivit.

— Vezi, nu pricepi nimic! Te bagi cu replicile tale. Ce greoi mai ești! Dar eu...

— Ssst! Încetează, începe filmul!

Ea alunecă pe scaun, se afundă în mine, îmbrățișându-mă și râzând, oprește mâna mea care caută să se distreze.

Puțin mai târziu stăm la o bere.

— Ți-a plăcut?

— Foarte frumos. Încă îmi vine să plâng.

— Dar, Gin... e prea de tot!

— Ah, dar ce să fac? Așa sunt eu. Desigur, dacă nu se scufunda cu barca și tot restul... Acum, când în sfârșit a reînceput să iubească... s-o iubească pe jurnalistă... cât de răi sunt scenariștii.

— Nu, de ce? E perfect! Acum jurnalista va scrie scrisori de dragoste și le va pune în sticle ca să le găsească cineva, și povestea va continua... Sau va pune o greutate înăuntru ca sticlele să ajungă la fund și să le citească Kevin Costner.

— Mamma mia, ce macabru ești!

— Încerc să înveselesc drama pe care o trăiești.

— Nu trăiesc nicio dramă, să știi. Și apoi, plânsul este eliberator, îți face bine, e bun pentru sănătate, ai înțeles? Funcționează la fel ca și săruturile.

— Săruturile?

— Da. Săruturile conțin enzime, niște substanțe ciudate... Cum ar fi... Endomorfina, cred, mai pe scurt un fel de drog. Săruturile calmează. De ce crezi că eu te sărut?

— Păi, credeam că... din atracție sexuală.

— De fapt nu, de dragul efectului lor calmant.

—Așadar, mă faci să descopăr o latură nouă în mine însumi, ar trebui să sărut mai multe femei, poate își vor da seama că sunt mai bun decât mușețelul, ar trebui să deschid o afacere! Știi, banii...

— Știi, una în nas!

— Ah, vezi? Numai te gândești și deja ești geloasă.

— Step, tu nu te-ai gândit vreodată...

— Să fiu gelos?

— Nu, să scrii, știu eu, un bilețel, o poezie...

— Și s-o pun într-o sticlă.

Într-adevăr am încercat să-i scriu lui Babi. Era Crăciunul. Îmi amintesc de parcă a fost ieri. Foi de hârtie mototolite sub masă. Tentative disperate de a găsi cuvintele potrivite. Potrivite unui disperat. Eu. Eu care alergam o cursă inutilă sufocându-mă, în imposibilitatea de a recuceri o iubire care nu mai este, care s-a stins. Și apoi s-o întâlnesc pe ea, ea cu altul și să nu găsesc nici cel mai simplu cuvânt. Cum ar fi... Salut. Salut, ce mai faci. Salut, e frig. Salut, e Crăciunul. Salut, la mulți ani... Sau mai rău... Salut, cum să... Sau: salut, nu ți-am spus niciodată... Salut, eu te iubesc. Dar ce are a face acum? Nu are a face nimic.

— Nu. N-am scris niciodată nimic. Nici măcar un mesaj de felicitare.

— Și nici n-ai încercat?

— Nu. Niciodată.

Ce vrea? De ce insistă? Mă privește chiorâș.

— Hmm.

E surprinsă. Apoi adaugă:

— Păcat! După părerea mea, ar fi foarte frumos!

— Ce?

— Să primesc ceva scris de tine. Uite, eu mi-aș dori o poezie. O poezie frumoasă.

— Numai decît frumoasă! Adică n-ar fi de-ajuns s-o scriu... mai trebuie să fie și frumoasă.

— Da, desigur... mai ales frumoasă! Și încă lungă. O poezie frumoasă, sensibilă, plină de iubire... cel puțin ca să te pot ierta!

— Ia auzi! Nici n-am reușit să scriu poezia că de-acum am greșit cu ceva.

— Adică? Mai devreme nu m-ai mințit? zâmbește, își ridică sprânceana și se ridică lăsându-mă la masă. Mincinosule!

Termin ultima picătură de bere și într-o secundă sunt lângă ea.

— Hei, spune-mi. Cum ai priceput? Îi spun ca să-i confirm că nu s-a înșelat.

— Ochii tăi, Step. Îmi pare rău, dar ochii tăi spun totul... sau aproape totul!

— Adică?

— M-au făcut să înțeleg că cel puțin o dată ai încercat să scrii o scrisoare, sau o poezie, sau altceva. Eu nu știu, tu știi.

— Ah, desigur.

— Uite, vezi. Ai spus desigur.

Drăcie, m-am prins cu acel „desigur”. Dar ce are a face „desigur”? Mergem alături, în tăcere, spre motocicletă. Un lucru e sigur. Trebuie să port mai des ochelari. Întunecați. Măcar seara. Sau să nu mai spun minciuni. Nu. E mai ușor să porți ochelari... Ah, desigur.

10 octombrie

Uraaa! Prima emisiune a ieșit foarte bine. Eu, Gin, n-am făcut nicio greșeală. Atât îmi mai lipsea. Am avut o singură intrare la sfârșitul emisiunii când trebuia pur și simplu să aduc un plic cu numele câștigătorului. Unde puteam să greșesc? Păi, puteam să mă împiedic. Și Ele a fost la înălțime. Trebuia să intre la jumătatea emisiunii ca să aducă plicul cu punctajul provizoriu. Nu s-a împiedicat. A fost perfectă. A intrat, a ajuns lângă prezentator la momentul potrivit, la locul potrivit doar că... a uitat să aducă plicul! Magnifică! Ce să mai zic, superbă! Ele tot Ele rămâne. Totuși toată lumea a râs, prezentatorul a spus o replică tare (probabil nu era foarte tare, iată de ce nu mi-o amintesc acum). Ele a devenit imediat simpatică tuturor! La sfârșit, în loc să se supere pe ea, au aplaudat-o și au râs. Cineva a spus că ea a făcut-o intenționat! Ele... numai să-ți imaginezi așa ceva. Lumea spectacolului... În toate vor să găsească ceva rău. Cum a spus unchiul meu Ardisio când a aflat că lucrez: „Fii atentă, nepoata mea. Acolo și cel mai curat miroase urât.” Poate-i adevărat. Oricum Step miroase mereu a parfum.

5 noiembrie

De-acum sunt vedetă! M-au ales să lucrez cu fetele din trupa de dansa. Să -ți ieși din minți... Și la repetiție m-am descurcat! Mâine iese emisiunea, să vedem cum am s-o scot la capăt. În direct e cu totul

altfel, mi s-a spus. „E mai ușor să greșești, și greșeala ta ajunge direct în casele tuturor!” Ajutor! Nici nu vrea să mă gândesc. Mă va vedea și mama. Nu pierde nicio emisiune. Le privește de la început până la sfârșit și reușește să mă observe. Odată mi-a spus: „Te-am văzut aseară!” „Mamă, te înșeli, n-am făcut nimic.” „Cum să nu! Ai ieșit la sfârșit ca să te închini... pe scenă...” Mama mea! Nu poți să-i ascunzi nimic. Aproape nimic.

6 noiembrie

Perfectă! Coregraful mi-a zis: „Ești perfectă!” Am ridicat sprânceana și i-am zis: „Dar aceea din fața mea?” Carlo, coregraful, a râs ca un nebun. „Ești prea simpatică”, mi-a spus. Și nu s-a oprit aici. Mi-a cerut numărul de telefon. „Hai, așa am să te sun să vii la antrenamente, ai putea fi mai bună dacă vei veni la repetiții cu celelalte...” Perfect, îmi place să dansez! Ar fi fost totul perfect dacă, în timp ce Carlo își nota numărul meu de telefon, pe alături nu trecea Step. Step și temperamentul lui. Perfect și el. Doar că s-a înfuriat de moarte. Step e gelos. Cum să -l înțeleg? Ele zice că Step e fantastic, minunat. Desigur, cu ea! Și încă Ele zice că Marcantonio e obsedat de ideea unui cuplu deschis. Step în schimb vrea... un cuplu de fier! Oare nu există cale de mijloc?

Din fericire, în privința temperamentului ne-am împăcat. Ultimul etaj al blocului meu e locul ideal să te împaci... și să devii mai bun... cum zice Step. Din fericire acolo nu vine ascensorul și nici nu cred că la ora două noaptea cineva ar vrea să întindă rufe pe terasă. De data aceasta fratele meu nu ne-a văzut. Ah, și nici doamna din baia cinematografului. „Păi,” a spus Step, „noapte bună, colecția mea va trebui să mai aștepte...” Dacă vom continua așa, mai devreme sau mai târziu, chiar va avea cu ce s-o completeze!

10 decembrie

Uff! De ce mereu se sfârșește așa? Nu poate exista o relație bună și liniștită, și mai ales profesională între un bărbat și o femeie care lucrează împreună? Evident că nu. Carlo, coregraful, m-a pipăit. Foarte urât. Mai urât nu se poate. Mi-a atins sânul. Credea că mă va excita. În schimb m-a făcut să vomit, dar l-am pus la punct cu o îmbrâncitură. Una puternică. S-a lovit de marginea oglinzii și a rămas aplecat. Poate a exagerat. Nu. Totuși, nu a exagerat. Doar că mi-a spus să nu mai vin la repetiții. „Cel puțin deocamdată...” mi-a spus. Cel puțin deocamdată... Dar îți dai seama? Cel puțin deocamdată... ce?! Ia te uită! Aș fi vrut să-i răspund: „Da, cel puțin deocamdată n-am venit aici cu Step!” Ai să vezi tu îmbrâncitură... Am hotărât. Lui Step n-am să-i spun nimic despre Carlo. Colecția lui și așa e plină.

20 decembrie

Nu pot să cred. E mereu neatent la tot și toate în ce privește munca mea, dar în legătură cu aceasta Step s-a indignat. „De ce nu mai faci parte din trupa de dans?” „Uhh,” i-am spus, „Carlo a vrut să încerce o altă fată...” Nu m-a crezut. Nu a încetat o clipă, a continuat până la sfârșitul repetiției, cu o perfectă luciditate rațională! Chiar un pic îngrijorat... „Da, și uite pe cine a ales Carlo. Pe Ariana, cea mai ușuratică din toate!” Și tu de unde știi? Aș fi vrut să-i răspund, dar m-am gândit să nu ridic mai mult praf. M-a asaltat cu întrebări. „Cum așa? Dar îți plăcea mult să dansezi... Nici nu vă mai salutați, dar la emisiune n-ai greșit niciodată... Nu cumva s-a dat la tine?” La această ultimă întrebare am tresărit brusc. N-aș vrea că Step să fi observat. La sfârșit mi-a spus: „Ok, ajunge!” Cu atât mai bine, m-am gândit. Mă relaxam deja când el a adăugat: „Am să-l întreb pe el în

față... Poate îmi va spune ceva mai mult, nu? „Fă cum vrei”, i -am zis... nu mai puteam suporta. Și pe urmă m-am gândit: ce va spune Carlo nu știu și, ca să fiu sinceră, nici nu-mi pasă. Un lucru e sigur. Dacă va vorbi, va deplânge îmbrâncitura mea.

24 decembrie

Am făcut repetiții până la ora șase și apoi toți sunt acasă pentru că e... Crăciunul! Carlo e încă întreg, deci nu au vorbit. Ciudat e faptul că acum mă salută foarte drăguț. Ce mai... vrăjelile lui Step. Poate. E mai bine totuși să nu fac cercetări. Am pus la cale o chestie foarte mișto cu Step. Mai întâi acasă vom lua cina cu părinții și pe urmă, după miezul nopții, vom merge toți acasă la Step, sau mai bine zis la fratele lui, vom desface cadourile. Vor veni și Ele cu Marcantonio care, cât n-ar părea de straniu, sunt încă împreună. Straniu din partea lui Ele pe care o cunosc bine, și straniu din partea lui Marcantonio pe care nu-l prea cunosc. Oricum, după câte îl cunosc, nu credeam că între ei va dura așa de mult. Dar cine știe! Poate au pus în aplicare schema relației deschise la modul serios... Cu atât mai bine pentru ei. Recitesc acum ceea ce am scris anterior și văd că e plin de aceleași cuvinte: poate, ce mai, dar cine știe... oare am devenit prea nesigură? Poate, ce mai, cine știe? Un lucru e cert. În viață e mai bine să nu ai prea multă certitudine. Acum totul merge bine... cu Step. Și merge chiar extraordinar de bine!

25 decembrie

M-am trezit la amiază și am luat un dejun fantastic, numai panettone și cappuccino! Uauu! Sunt foarte fericită! Mulți oameni spun că sărbătorile de Crăciun îi întristează... mie, în schimb, îmi plac la nebunie. Pomul de Crăciun cu luminițe, ieslea, cina plină de bunătăți cu toți împreună. Desigur, mai iei și niște kilograme, dar

parcă acesta e un motiv pentru tristețe? Le poți da jos. Un pic de mișcare și le dai jos. Iar cu Step chiar vrei să pierzi din kilograme, când să te mai îngrași? Ce-am mai zis-o! Sper că nimeni nu va găsi jurnalul acesta. Și dacă totuși tu întâmplător îl citești... să știi că te înșeli! Ai priceput, hoț sau hoată curioasă! Oricum nici nu vreau să mă gândesc. Ieri-seară totul a fost foarte frumos, prea frumos! Noaptea, la douăsprezece jumătate eram toți acasă la fratele lui Step. Paolo, fratele lui, nu era. S-a dus să sărbătorească cu iubita lui, o oarecare Fabiola. Și așa eram numai noi. Minunat! Marcantonio a adus un CD superb. Atmosferă perfectă, relaxantă dar nu prea, agreabilă aș îndrăzni să spun. Și hai, îndrăznește, Gin, îndrăznește! Rom, brandy, șampanie erau de toate felurile. Am băut două înghițituri din romul lui Step și deja eram beată. Ne-am jucat de-a învârte sticla ca să vedem cine va deschide primul cadoul. A ieșit Marcantonio și astfel a fost rândul lor. Doar că Marcantonio a profitat de joc și și-a adus aminte, cum a spus el, „de vremurile de odinioară” când numai datorită acestui joc ne puteam depăși timiditatea... și s-a aruncat peste Ele. A înconjurat-o ca o liană. A sărutat-o lingând-o peste tot, iar Ele râdea, râdea... Se simt foarte bine împreună! Într-adevăr sunt foarte tari! Mă bucur pentru Ele. Mai apoi cadouri frumoase, foarte drăguțe. Ele, care mereu exagerează, i-a dăruit un program de grafică deosebit, comandat din America și care a costat un pumn de bani (așa mi-a spus Step, el l-a utilizat când a fost în State). Văzându-l, Marcantonio și-a ieșit din minți pe bune, a cuprins-o și a început să urle: „Tu ești femeie vieții mele, tu!” Ele, în loc să fie fericită, s-a înfuriat și i-a zis: „Așadar, iubirea ta se poate cumpăra... e de-ajuns un program de grafică!” „Eh, nu!” a ripostat Marcantonio. „Nu un program de grafică... Un Trambert xd american! Eh!” Drept răspuns,

Ele i-a sărit în spate. Au căzut pe canapea și au început să se lupte. Apoi Marcantonio a blocat-o și i-a spus: „Să nu faci așa, trebuie să fii mai spirituală, mai amabilă, uite așa ești frumoasă, adică ești și mai frumoasă...” Într-un cuvânt a emoționat-o, încât până la urmă lui Ele i-a plăcut cadoul! Și ce cadou! O rochie de gheșă! Păi, desigur, de mătase, de un albastru-închis, foarte frumoasă, cu geacă în stil coreean, foarte elegantă. O adevărată rochie de gheșă. Ele și-a pus geaca pe piept și s-a privit în oglindă. I s-au umezit ochii și mi -a spus încet: „Era visul meu.” Visul ei. Să fie gheșă... ce mai! Iar m-au cuprins îndoielile. Dar s-au spulberat într -o clipă. Poate pentru că era rândul meu. Am despachetat cadoul pe care mi l -a făcut Step. „Nu! Nu pot să cred. N -am cuvinte!” „Ce este, nu ți-a plăcut?” s-a gândit Step. Eu l-am privit și am zâmbit. „Deschide-l pe-al tău...” Step a început să deschidă pachetul, dar între timp continua: „Uite, poți să-l schimbi... Dacă ți-e mic, poți să-l schimbi, nu? Sau nu-ți place culoarea?” „Deschide, mișcă-te” i-am spus eu. „Nu!” a spus Step. „Nu pot să cred!” Mi-a copiat fraza, și nu doar pe ea. Ne-am dăruit unul altuia două gece Napapijri de culoare albastru-închis, identice, perfect identice... Mamă... eram fără cuvinte. „E foarte frumos!!! Step, suntem simbiotici! Adică, îți dai seama, am avut aceeași idee. Sau, ca de obicei, m-ai urmărit?” „Despre ce vorbești?” Am râs foarte tare! Nu voia să pară gelos în fața amicului și colegului său Marcantonio! De parcă Ele nu-i povestea lui Marcantonio tot ce-i povesteam eu ei. Așadar... morala... toți știm totul despre toți!!! Dar, la urma urmei, ce contează? Ne iubim! Aceasta contează! Seara s- a încheiat foarte frumos. Muzică, torroncini, pălăvrăgeală, apoi Marcantonio și Ele au plecat. Îmi scot cizmele, mă întind pe canapea, mă lipesc de Step și-mi strecur picioarele sub o pernă, la cald. Poziție

de dormit. Vorbim mult. Sau mai degrabă, eu vorbesc mult. Îi spun despre cerceii pe care i-am primit de la ai mei, de cadoul de la unchiul Ardisio, de cele de la mătuși, de la bunica etc. Apoi, când îl întreb despre cum a fost cu ai lui, simt că devine grav. Insist și până la urmă, cu mare greu, descopăr că el și Paolo au luat cina cu tatăl lor și noua lui iubită. Step îmi povestește că a primit o pereche de pantofi negri de la fratele său, foarte frumoși, și niște pantaloni golf de culoare verde de la tatăl lui, singura culoare pe care n-o suportă (bine de știut! Cu atât mai bine! Era o geacă verde Napapijri. Dar nici mie nu-mi place verdele! Fiuuu! Am nimerit bine... Noroc simbiotic). Step îmi subliniază faptul că biletul de la felicitare de la tatăl său l-a semnat împreună cu noua lui iubită. Încerc să-l justific, dar Step nu are îndoieli. Dar cine o cunoaște pe aceea? Tu ți-ai dori un cadou de la cineva pe care nu-l cunoști? Din acest punct de vedere are dreptate un pic. Și apoi, lucru și mai absurd (după lungi insistențe), îmi spune că a primit un cadou și de la mama lui, dar încă nu l-a deschis. Și cu replica mea: „Bine, însă pe mama ta o cunoști, nu?” cred că am stricat totul. „Credeam că o cunosc.” O, Doamne. I-am stricat sărbătoarea de Crăciun. Din fericire, voi recupera. Cu gingășie, cu liniște, cu pasiune, cu timpul... L-am auzit pe Paolo când a intrat. Desigur, să faci asta de Crăciun e contrar principiilor mele, dar mă simțeam vinovată. Păi, e o mică justificare. Să zicem că a intrat în joc o altă latură de a fi creștin. Să sperăm că nu a intrat în joc nimic altceva. Să concepi o nouă viață... tocmai de Crăciun! Ar fi prea de tot. Am râs de asta cu Step. Din fericire, el era liniștit, chiar a propus și niște nume. Foarte simplu! Gesù sau Madonna, depinde dacă va fi băiat ori fată. Blasfemie... Ce țicnit! Ești țicnit ca Maria Luisa Ciccone, i-am spus. Totuși cadoul de la mama lui așa și nu l-a deschis.

*Uneori
amintirile
nu trebuie
să fie
deranjate.*

Cappuccino și cornulețe, cea mai bună mâncare la Vanni.

— Step! Nu pot să cred.

Pallina aleargă în întâmpinarea mea. Nu reușesc să mă feresc, că ea aproape mă dă jos sărind peste mine. Mă îmbrățișează. Câțiva se uită la noi. Întâlnesc privirea unei doamne reflectată în oglinda din fața mea. Mănâncă un cornuleț și suspină. Are ochii ușor umezi. Admiratoare nostalgică a emisiunii *Caramba che sorpresa!* și a altor emisiuni similare. Sau e din cauză că e prea fierbinte cappuccino? Cine știe.

— Pallina, mă bucur, zâmbesc îmbrățișând-o. Am putea fi invitați să participăm la vreun reality show. Asta ne mai lipsea.

Pallina se dezlipește de mine și mă privește. Își ține mâna pe șoldul meu și își lasă capul un pic pe-o parte.

— Reality show spui? Step, tu chiar te-ai schimbat! Tatăl meu ar spune că te-a înghițit vârtejul.

— Adică? Care vârtej?

— Hei, lasă, e un termen tehnic...

Mă face să mă rotesc și mă oprește în fața ei subliniind oprirea mea cu un râset.

— Ești îmbrăcat la modă.

— Da, ce să zic...

— Păi, totuși ai lăsat geaca întunecată de rebel temerar.

— Dar, de ce...

Mă uit la geaca albastră-închis pe care o port liniștit cu o pereche de blugi și un tricou.

— Așa nu-mi stă bine?

— Nu. Nu pot să cred. Step caută confirmări! Vai, ceva nu-i cum a fost...

— Ne schimbăm. Ne modificăm, devenim mai flexibili, mai ascultători...

— Atunci într-adevăr nu suntem cum am fost. Te-a înghițit vârtejul!

— Iarăși? Ce vrea să însemne povestea cu vârtejul?

— Tatăl meu compară viața socială cu un vârtej. La început ne mișcăm liberi pe partea mai largă fără să ne gândim, fără prea multe obligații, fără să judecăm prea mult, iar apoi, când ne apropiem de vârtej, nimerim în partea mai strâmtă, dar trebuie să mergem mai departe, ne strânge din toate părțile, nu ne putem întoarce înapoi, nu ne putem mișca, ceilalți ne împing, trebuie să stăm ordonați în rând!

— Mamă, un vârtej! Și toate acestea numai pentru că mi-am schimbat geaca? Îmi închipui ce vei spune dacă ai să mă vezi mâine.

— Adică?

— Avem emisiune în direct, voi fi îmbrăcat conform dresscodului: în costum și cravată!

— Nu, nu pot să cred, mâine voi fi aici. Nu pot să pierd așa ceva. Step în costum și cravată! Mai bine ar veni să cânte la mine acasă Boy George și George Michael și ar rămâne amândoi să doarmă cu mine!

— Totul e în ordine, Pallina! Dar poți să-mi explici comparația? Ce legătură au doi gay renumiți cu faptul că eu mă îmbrac în costum și cravată? Doar n-am spus că voi fi în cămașă și cu fundul gol.

— Păi, nu știu. E adevărat. Dacă mă gândesc mai bine, comparația e ciudată. Dar din „acel punct de vedere” în ce privește... nu s-a schimbat nimic, așa-i? Pentru că se spune că în televiziune, după lumea modei, e cel mai înalt procent de...

Pentru o secundă îmi amintesc întâlnirea pe care am avut-o pe terasă în seara aceea. Dar e doar o secundă. Râd. A trecut. Râd pe bune.

— Nu. Nu. Stai liniștită. Și liniștește-le și pe prietenele tale!

— Îngâmfatule! mă îmbrânțește ușor.

Cine știe, poate și ea s-a gândit la seara aceea.

— Ia zi-mi, ce faci în emisiunea aceasta?

— Ceea ce am studiat în America. Logo-uri, grafică computerizată, introduc subtitrele în emisie, calculul punctajului sau sumele care pot fi câștigate. Știi, ceea ce apare scris sub imaginea prezentatoarelor. Uite, eu mă ocup de toate aceste chestii.

— Îți dai seama... televiziune! Așadar, dansatoare, asistente de tot felul și fete frumoase gata să facă orice ca să obțină o slujbă. Și când schimbi ceva, îmi imaginez câte confirmări auzi...

— Vezi bine că nu. Să zicem că aceea e latura cea mai plăcută a muncii mele.

Tocmai în acel moment trece una dintre dansatoare. Una... cea mai bună.

— Salut, Stefano.

— Salut.

— Ne vedem în studio.

— Desigur.

Pleacă zâmbitoare, frumoasă și cu un mers hotărât, liniștit, sigură de atențiile mai mult sau mai puțin delicate, de gândurile diferite, care o însoțesc pe la spate până se îndepărtează.

— Ca să vezi, ai priceput totul.

Pallina e în cea mai bună formă, nu-i scapă nimic.

— Și apoi... „Stefano”?! E prima oară când aud să ți se spună Stefano. O, Doamne, aici ești un incognito.

— Știi, Step e prea familiar.

Exact în acel moment aud că sunt strigat.

— Step!

Mă întorc. E Gin. Înaintează zâmbitoare și senină, frumoasă în transparența ei sălbatică. Pallina ridică o sprânceană.

— Da, e adevărat! Step e prea familiar!

Gin vine și mă sărută repede pe buze. Apoi se dă înapoi ca și cum ar spune: „Sunt gata să fac cunoștință cu această amică a ta...” Pentru că e o amică, așa-i? Of, femeile.

— Eh, cer scuze, ți-o prezint pe prietena mea Pallina. Pallina, aceasta e Ginevra.

— Salut, Gin îi întinde repede mâna. Spune-mi pur și simplu Gin.

— Eu, în schimb, pentru prieteni și nu doar, oricum sunt Pallina.

Se măsoară cu privirea de sus până jos pentru o clipă, rapid. Pe urmă nu se știe cum, nici de ce, dar din fericire, hotărâsc că se plac. Amândouă izbucnesc în râs.

— Step, face Gin, eu plec. Să nu întârzii, te căutau înăuntru.

— Ok, mulțumesc, vin imediat.

— Ciao, Pallina.

Își ia rămas-bun surâzătoare și se îndepărtează.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Rămânem un moment în tăcere și o privim cum pleacă. Apoi, Pallina e curioasă.

— E o actriță?

— Nu, are un rol simplu-simplu, e asistentă.

— Adică?

— Aduce plicurile.

— Păcat, își irosește talentul.

— Ce vrei să spui?

Pallina imită vocea ei:

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Dar, ai văzut, lui Gin i-ai plăcut pe bune.

— Vezi, ar fi o actriță perfectă! Te-a păcălit și pe tine.

— Ești prea bănuitoare.

— Voi, bărbații, sunteți prea neprevăzători. Ai să te convingi că am dreptate. Când te mai vezi cu ea?

— Peste puțin timp.

— Uite, atunci sau va tăcea molcom și va sta îmbufnată sau te va asalta cu întrebări. „Cine-i Pallina aceea? Ce face? De când o cunoști?” Și să-ți faci griji mai ales dacă te întreabă: „Tu ai avut ceva cu ea?”

— De ce adică?

— De aceea că nu-i doar curioasă... dar pentru că e îndrăgostită.

Și Pallina se îndepărtează așa, cum poate numai ea, cum a făcut-o dintotdeauna, cu mers săltăreț.

Ajunge până la o amică caraghioasă de-a ei pe care n-o cunosc și dispar împreună. Mă lasă, încă o dată, pur și simplu îngrijorat.

Puțin mai târziu sunt în Teatro delle Vittorie. Îl salut pe Tony, gardianul de la intrare, și mă uit în jur căutând-o.

— Ține, îi arunc pachetul.

Tony îl prinde din zbor ca cel mai bun *quarterback* dintr-o echipă americană. Asemănarea ar fi perfectă doar că băieții aceia sunt de culoare.

— Hei, mulțumesc, Step. Ți-ai amintit, se uită fericit la pachetul de MS. Cât face?

— Fii pe pace, cel mult dacă le termin pe ale mele, ai să-mi oferi tu una. Suntem amândoi niște ipocriți. Eu n-aș fuma niciodată o MS chiar dacă le-aș termina pe-ale mele, iar el știe prea bine cât costă un pachet, pentru că l-am văzut că fumează câte două pe zi. Oricum îmi face plăcere să i le dau. În fond, îmi este simpatic.

Privesc în jur. Poate s-a dus să-și ia o Cola sau o cafea. Nici nu reușesc bine să mă uit că aud:

— Dacă o cauți pe Gin, s-a dus să se schimbe.

Tony îmi zâmbește făcându-mi cu ochiul. Ah, ce poți face. Nimănui nu-i scapă nimic. Cu atât mai mult unui gardian.

— Mulțumesc.

E inutil să spun „Dar nu pe ea o căutam” sau și mai rău, „Nu, de fapt îl caut pe Marcantonio”. Aș înrăutăți și mai mult lucrurile.

— Salut, Step, te-am văzut la Vanni, vorbeai cu o brunetă josuță.

— Era Pallina, o prietenă de-a mea.

— Da, da, desigur... cum să nu! Am să-i spun lui Gin.

Ca să vezi, și mai rău. Simona se îndepărtează. Exact atunci vine Marcantonio.

— Vai, tocmai te căutam, vino în cabina noastră, autorii vor să ne vorbească.

— Ok! Voi fi acolo peste cinci minute.

— Peste două.

— Trei.

— Ok! Niciunul în plus!

Marcantonio își aruncă țigara din mers, o stinge cum numai ajunge jos și dispare pe unul dintre holuri. Eu nu reușesc să fac colțul că mă ciocnesc... Bah! Ca o furie. Aproape cade pe spate, o prind din zbor.

— Gin!... Încotro alergi?

— Nicăieri, mai fac puțină mișcare ca să mă mențin în formă. N-am reușit să mă duc la sală. Dar să-ți spun drept...

Se apropie și-mi șoptește la ureche după ce s-a uitat în jur dacă nu-i nimeni.

— Azi la Urbani m-au prins.

— Ei?

— Da. A venit unul la mine cu o foaie și mi-a zis: „Dumneata ai fost deja la ore de probă în februarie și în iunie.”

— Nu!

— Da, vrei să-ți jur?

— Nu, ce are a face? De fapt, tu ești de vină.

— De ce?

— Niciodată nu treci neobservată.

— Ah, ce drăguț! Mie îmi pare că tu m-ai dat în vileag.

— Eu? Ce vorbești, ești nebună!

— Nu, tu ești nebun că-mi vorbești așa.

— Ah, ia ascultă...

Îndată vor începe întrebările. Știam eu. Pallina are dreptate. Pallina mereu are dreptate.

— L-ai văzut pe Marcantonio? Te căuta, a zis că aveți o întâlnire importantă!

— Da, mulțumesc. Ne-am întâlnit mai devreme.

O privesc și-i zâmbesc. Gin vrea să plece, dar eu o opresc.

— Nu trebuie să-mi spui nimic altceva?

— Nu, de ce? Ah, da...

Uite, știam. Pallina nu poate să nu aibă dreptate. Gin mă privește chiorâș și-mi face cu ochiul. Uite-o că începe, știam eu...

— Diseară vine unchiul la cină, așa că din păcate... nu vom putea face „repetițiile noastre generale”.

— Ah!

Rămân dezamăgit. Nu atât pentru repetiții, cât pentru lipsa ei de curiozitate.

— Ce este? mă privește interesată.

— Nu, nimic...

— Step... Adu-ți aminte, ochii tăi.

— Adică?

— Nu trebuie să minți cum o faci acum.

— Nu, adică da. Mă întrebam...

— Da, știu... De ce nu mă întreabă Gin: Cine era aceea? De unde o știi? Ai avut ceva cu ea, nu-i așa?

— Da... așa-i.

— Dar e o prostie. În primul rând, orice ar fi, ce contează? Vrei să fii cu mine? Aceasta e important. În al doilea rând, puteai să-mi spui... cum să nu-mi spui... oricare ar fi fost povestea. Atunci de ce să riști cu ochii tăi? Un lucru e cert, tu îi placi.

— Eu? Dar e iubita prietenului meu.

Firește că vorbesc la prezent despre prietenul meu Pollo, și aceasta mă face să mă simt mai bine.

— Tu îi placi, Step, crede-mă! Poate chiar s-a dat la tine. Ține minte, o femeie o descifrează pe o altă femeie. Crede-mă, Step. Mie, uneori, nu-mi scapă nimic din păcate.

Se îndepărtează, încercând să remedieze cu o cursă rapidă orele lipsite de la sală. E adevărat, Gin. Ție nu-ți scapă nimic. Păi, să mergem la întâlnirea cu autorii emisiunii. Ah, era de fapt altceva. Pallina nu întotdeauna are dreptate.

Intru în cabina noastră exact la timp ca să văd scena. Renzo Micheli, Șarpele, stă în picioare în fața lui Marcantonio. Are niște foi în mână și le agită în perfectă simfonie cu vocea lui, tulburată. Seste și Toscani, Motanul & Motanul, stau ceva mai în spate încovoiați și râd în tăcere, aruncându-și din când în când ocheade vesele nu se știe de ce.

— Ai înțeles? Nu ai voie să mai greșești. Nu ți-o poți permite. Dacă-ți spun un lucru, anume așa să-l faci. Rezultatele trebuie să apară în ordine, de la stânga la dreapta, și nu în coloană.

— Odată ce Romani nu a spus cum să le dăm, m-am gândit...

Micheli, Șarpele, îl întrerupe.

— Uite aici e greșeala. M-am gândit! Știam că te umflă multe, dar nu chiar într-atât. Tu trebuie să execuți și gata. Nu te hazarda să te gândești!

Și zicând așa, Micheli, Șarpele, îi aruncă în față foile pe care încă nu s-a uscat cerneala.

— Ia, să le faci din nou și să-mi dai să le văd!

Marcantonio reușește să pareze primele foi, dar celelalte îi vin direct peste față și, ca o ploaie puternică de hârtie, se deschid în evantai. Toscani, cu obișnuitul bețișor în gură, se preface că s-a speriat.

— Oh.

Apoi, nemulțumit, linge bețișorul ca pe un Chupa-Chups. Seste, puțin mai departe, aplecat la o masă, se ridică curios să vadă cum va reacționa Marcantonio. Dar nimic. Nu se întâmplă nimic. Micheli mai așteaptă o clipă. Apoi.

— Să mergem...

Pare nesatisfăcut pentru că n-a primit răspuns la întrebarea sa. Acele simple foi de hârtie, ca mănușile de mătase ale unui spadasin din vremurile de demult, nu au primit răspuns la palma pe care i-a dat-o.

Marcantonio adună câteva foi căzute sub masă. Renzo Micheli, urmat de Motanul & Motanul, merge spre ieșire când dă peste mine în calea lui. O clipă de ezitare. Mă privește ridicând sprânceana, mijește un pic ochii, ca și cum ar spune: poate tu vrei să dai un răspuns? Dar e numai o clipă. Mă dau la o parte lăsându-l să treacă. Cei doi secunzi ai unui duel care nu a avut loc ies distrați din încăpere. Imediat după aceea mă aplec ca să adun foile împrăștiate peste tot, ca să împrăștii tăcerea stânjenitoare, ca să-i dau o mână de ajutor, atât cât pot, lui Marcantonio. Ar fi fost absurd să reacționez în locul lui la acea provocare. Marcantonio singur mă ajută să ies din situație.

— Uite așa, Step, azi ai învățat încă o lecție. Uneori, la muncă talentul tău, ideile tale trebuie puse de-o parte când te întâlnești cu puterea... Să te cerți cu Micheli ar fi ca și cum ai arunca pe apă sâmbetei viitorul tău. El e al doilea după Romani.

Vorbele lui încep să se întunece.

— Iar eu, știi, mi-am cumpărat o casă, am de plătit un credit ipotecar și... nu mai sunt aristocratul de cândva...

Fac semn cu capul că îl înțeleg. Continui să mă prefac că-l ascult. Frânturi de cuvinte, fragmente de fraze. Justificări ciudate adunate oarecum la un loc. Par niște litere din ziar din diferite articole, lipite și trimise pentru a cere o răscumpărare care trebuie plătită. Dar eu nu am așa bani. Și nu pot să fac nimic. Adun ultimele foi, le aranjez și le pun delicat pe masă. Apoi cu un: „Desigur, Marcantonio, te înțeleg, ai dreptate...” ies din scenă adăugând: „Da, poate că și eu așa fi reacționat la fel...” și las în acel „poate”, o îndoială în sufletul lui, un mic spațiu pentru demnitatea lui. Gin nu ar fi avut îndoieli. Ea ar fi descoperit minciuna imediat. Poate. Poate! Măcar de mi-ar fi aruncat cu foile în față, toți trei, împreună. Nu mai aștept. Nu mai pot. Și legănat de această închipuire, mă îndepărtez. Închid ușa și îmi pun ochelarii. Apoi îmi vine a râde. Ce prost sunt, Gin nici măcar nu-i pe-aproape.

Intru în casă și las geanta jos. Îmi scot geaca și îl aud pe Paolo vorbind. E cu cineva sau se aude televizorul? Paolo vine zâmbitor spre mine.

— Salut... Te așteaptă o surpriză.

Nu-i televizorul. E cineva. Apare pe neașteptate. Încadrată de marginile ușii de la salon, cu un pic de lumină dinspre fereastră căzând peste umerii ei. Această lumină îi redă conturile bine cunoscute ochilor mei, o viziune atât de delicată, puternică și prezentă în viața mea, în toată viața mea din trecut. Mama mea. Mama.

— Am pregătit ceva dacă ți-e foame, Step, zice Paolo luându-și din dulap sacoul și îmbrăcându-l. Totul e pe masă, dacă ți-e foame.

De emoție, repetă aceleași cuvinte. Nu știu dacă se îndoiește în privința faptului că aș fi înfometat sau că a pregătit exact ceva de ce nu-mi era poftă în acel moment. S-o întâlnesc pe mama. Poate nu voiam, s-ar fi putut gândi ori nu, dar e o clipă. Paolo a ieșit lăsându-ne singuri. Singuri cum am rămas pentru totdeauna din acea zi. Cel puțin eu. Singur fără ea. Fără mama, fără chipul ei pe care mi l-am creat luând fragmente din toate istorioarele sale, din basmele pe care mi le citea când eram mic, din toate câte mi-a povestit șezând lângă mine pe patul în care, atunci când aveam

puțină febră, îmi plăcea să mă refugiez ghemuindu-mă la cald, sub plapumă, alături de ea. Știind că ea era acolo, lângă mine, să-mi povestească, să mă țină de mână, să-mi atingă fruntea, să-mi aducă un pahar cu apă. Acel pahar de apă... De câte ori, ca s-o am alături încă o secundă, când eram pe cale să adorm, i-am cerut acea ultimă favoare, ca s-o văd intrând încă o dată, încadrată de marginile altei uși, în altă casă, într-o altă poveste... Acea cu tatăl meu. Și această splendidă imagine creată de ea, plină de iubire, de basme, de vise, de vrajă, de lumină, de soare... Buff, a fost ștearsă într-o clipă. Am descoperit-o în pat cu altul.

— Salut, mamă...

Unul oarecare, un necunoscut, un bărbat diferit de tata cu propria mea mamă, și de atunci numai întuneric. Întuneric complet. Mă simt oribil. Mă așez la masă, unde tacâmurile sunt deja pregătite. Nu văd ce este în ele, dar numai când mă gândesc la mâncare îmi vine să vomit. Și asta e unica mea fugă. Calmează-te, Step. Îți va trece. Totul trece. Nu, nu totul. Durerea cu ea încă nu a trecut. Acel pahar de apă... Calmează-te, Step. Ai crescut. Beau puțină apă.

— Am aflat că lucrezi... ești fericit?

Fericit? Spus de ea, cuvântul acesta mă face să râd. Dar mă abțin. Răspund ceva ca și la alte întrebări: „Cum a fost în America? Ai avut necazuri? Sunt mulți italieni? Ai vrea să te întorci?” Răspund. Răspund la toate, încercând să zâmbesc, să fiu amabil. Exact cum m-a învățat ea. Amabil.

— Uite, ți-am adus de-aceștia.

Și scoate ceva din geantă, nu din geanta pe care i-am dăruit-o eu atunci, de Crăciun sau de ziua ei, nici nu-mi amintesc când a

fost. Dar îmi amintesc că am găsit geanta aceea acolo, pe fotoliul din acea casă. În salon... Pe ea o găzduia patul altuia, pe mama mea. O găzduia. O găzduia. O găzduia. Ajunge, Step. Încetează, încetează.

— Îi recunoști? Sunt biscuiții care îți plăceau mult.

Da. Îmi plăceau mult. Totul îmi plăcea la tine, mamă. Și acum, pentru prima dată, după ce am privit-o de atâtea ori, o văd din nou. Mama mea. Zâmbește cu pachetul transparent în mână. Îl pune ușor pe masă și îmi zâmbește din nou lăsându-și capul pe-o parte. Mama mea. Acum are părul mai deschis. Și pielea ei pare mai deschisă. Ea, delicată ca întotdeauna, pare acum mai fragilă. Slabă. Uite, pare slabă, iar pielea ei e uscată de vânt. Și ochii. Ochii ei un pic înceteșoși parcă au mai puțină lumină. E ca și cum cineva, răutăcios cu mine, a apăsat pe întrerupător ținând în întuneric dragostea noastră. Dragostea mea. Mai beau niște apă.

— Da, mi-i amintesc. Îmi plăceau foarte tare.

Folosesc timpul trecut fără să vreau, fără să știu, cu teamă că până și acei simpli biscuiți au pierdut din savoarea care îmi plăcea atât de mult.

— Ai deschis cadoul meu?

— Nu, mamă.

Nu reușesc s-o mint. Nici acum nu reușesc să-i spun o minciună. Și nu doar din frică de a fi descoperit... Îmi vine în minte Gin și povestea cu ochii. Pentru o clipă vreau să zâmbesc. Și e bine.

— Nu, mamă, n-am făcut-o.

— Nu-i frumos, știi.

Dar nu așteaptă să-mi cer iertare, nu-i nevoie. Zâmbetul ei mă face să înțeleg că e totul în ordine, deja a trecut și ea nu se supără.

— E o carte și aș vrea mult ca tu s-o citești. O ai aici?

— Da.

— Atunci, te rog s-o aduci.

Cuvintele ei sunt atât de politicoase, că nu pot să nu mă ridic. Mă duc în odaia mea și mă întorc imediat cu pachetul, îl pun pe masă și-l desfac.

— Iată. E de Irwin Shaw, *Lucy Crown*. E o poveste foarte frumoasă. Mi-a căzut întâmplător sub mână și m-a impresionat. Dacă ai timp aș vrea s-o citești.

— Da, mamă. Dacă voi avea timp, am s-o citesc.

Rămânem un timp în tăcere, și chiar dacă durează foarte puțin, îmi pare că trece foarte greu. Îmi las ochii în jos, dar nici coperta cărții nu mă ajută să trec peste acel infinit. Pliez hârtia cadoului, dar nici aceasta nu mă ajută să micșorez greutatea secundelor ce par să nu mai treacă. Mama zâmbește. Într-un final, ea mă ajută să depășesc acea mică eternitate.

— Și mama mea strângea hârtia de la cadourile pe care le primea. Bunica ta.

Râde.

— Poate îi semeni ei.

Se ridică.

— Bine, eu plec...

Mă ridic și eu.

— Te însoțesc.

— Nu... nu te deranja.

Mă sărută ușor pe obraz, apoi zâmbește.

— Mă descurc. Mașina mea e jos.

Se duce spre ușă și iese fără să privească în urmă. Îmi pare obosită și eu mă simt terminat. Și nu mai găsesc toată forța care mi s-a părut mereu că o am. Acel sărut, poate, nu era atât de ușor.

Puțin mai târziu.

— Vai, chiar mă gândeam la tine... suntem simbiotici! Voiam să te sun! Gin, atât de veselă, e mereu dezarmantă.

— Unde ești?

— Aici jos. Îmi deschizi?

— Tocmai am terminat de mâncat, e și unchiul la noi. Tu ce vrei să faci, să vii la mine acasă să faci cunoștință cu ai mei, să profiți că este și unchiul și să-mi ceri ceva? râde veselă.

— Hai, Gin, inventează ceva. Știu eu... că trebuie să duci rufele pe terasă, că trebuie să iei ceva de la prietena ta de la etajul de sus, că trebuie să fugi cu mine, spune măcar și asta dacă vrei, numai eliberează-te... .

— N-ai spus că vrei să mă vezi, dar ai spus „”?

— Da, și confirm.

Mă simt de parcă aș fi un participant la un quiz stupid. Sper că n-am greșit răspunsul. Gin face o pauză lungă. Prea lungă. Poate am greșit întrebarea.

— Și eu te doresc.

Nu mai adaugă nimic și aud cum se deschide ușa de la intrare. Nu iau ascensorul. Urc pe scări repede ca fulgerul până la ultimul etaj, fără să mă opresc, din când în când sar peste trepte. Și când ajung, se deschide ascensorul. E ea. Simbiotici și de data asta. Mă

afund în buzele ei și-mi caut acolo respirația. Sărutând-o fără întrerupere, nepermițându-i să respire. Îi fur puterile, mirosul, buzele, îi răpesc și cuvintele. În tăcere. O tăcere alcătuită din suspine, din cămășuța ei care se descheie, din încuietoearea sutienului ei care nu se deschide, din pantalonii noștri care coboară, din balustrada care se mișcă, de ea care râde făcând „Ssst” ca să nu fim auziți, de ea care respiră ca să mă facă să mă rețin. Măcar un pic. Poziții ciudate în acea capcană de picioare, în încâlcitura de blugi care mă excită și mai mult, mă fascinează, mă omoară. Încetez preț de o secundă și în genunchi, pe marginea rece a palierului, o sărut între picioare. Ea, Gin, ca o *cowgirl* ciudată mimează un rodeo numai al ei ca să nu se dezlipească de buzele mele. Și apoi încalecă din nou și alergăm împreună, suntem stupizi, sălbatici, pătimiși, îndrăgostiți, ținuți pe pământ de o balustradă de fier. Vibrează în tăcere ca și pasiunea noastră. Suspendați în aer pentru o clipă. Zgomote îndepărtate. Zgomote din apartamente. O picătură care cade. Un dulap care se închide. Pași. Apoi nimic. Noi. Numai noi. Capul ei dat pe spate, părul desfăcut, abandonat în cădere în golul scării. Se mișcă frenetic, aproape ar vrea să salte ca și dorința noastră. Dar un ultim sărut dulce face să ne vină la amândoi, ne întoarcem pe pământ exact în momentul în care cineva cheamă ascensorul. „Ssst” ea râde doborâtă pe podea. Epuizată și transpirată. Cu șuvițele de păr care se lipesc de chipul ei și râd împreună cu ea. Ne îmbrățișăm așa uniți, boxeri nebuni, istoviți, terminați, ghemuiți la pământ, învinși. În așteptarea unui verdict inutil: egalitate de puncte... Ne sărutăm zâmbind. „Ssst” face iarăși ea. „Ssst”. Savurăm tăcerea... Ssst. Ascensorul oprește la un etaj mai jos. Inimile noastre bat

repede și desigur nu de frică. Mă ascund în părul ei. Mă sprijin de gâtul ei moale. Mă odihnesc liniștit. Buzele mele obosește, fericite, satisfăcute sunt în căutarea unui ultim răspuns.

— Gin...

— Da?

— Să nu mă părăsești.

Și nu știu de ce. Dar îi spun. Și aproape că regret. Și ea rămâne un pic în tăcere. Apoi se dă într-o parte. Și mă studiază curioasă. Apoi îmi spune încet, în șoaptă.

— Ai aruncat cheile lacătului în râu.

Ține cu gingășie capul meu în mâinile sale și mă privește. Nu e o întrebare. Nu e un răspuns. Mă sărută o dată, încă o dată și încă o dată. Și nu mai spune nimic altceva. Continuă să mă sărute. Iar eu zâmbesc. Și accept cu plăcere acel răspuns.

O după-amiază caldă, ciudat de caldă pentru luna decembrie. Cerul albastru, intens ca dimineața la munte când n-ai răbdare să ieși la schi. Doar că eu trebuie să lucrez. Am intrat în vârtej, cum zice Pallina, dar e ultima emisiune sau, mai bine zis, ultima zi de repetiții înainte de ultima emisiune. Totuși mi se pare o zi deosebită. Simt ceva ciudat și nu înțeleg de ce. Poate e al șaselea simț. Nici nu mi-am putut imagina vreodată.

— Bună ziua, Tony...

— Bună, Step.

Intru grăbit în teatru. Un grup de fotografi îmbrăcați mai mult sau mai puțin îngrijit, cu diferite aparate de fotografiat la fel ca și hainele lor, îmi taie calea. Desigur că nu sunt ca și grupurile de japonezi pe care le întâlnești pe străzile Romei. Lor nu le scapă nicio imagine.

— Pe aici, a plecat pe aici... mai repede, putem s-o prindem! Rămân surprins și lui Tony firește că nu-i scapă.

— O urmăresc pe Claudia Schiffer. A venit mai devreme ca să repete intrarea pe scenă. Ca să repete, mă rog, are numai de mers și de coborât niște trepte. Ce mai trebuie să repete dacă toate viața merge. Mare lucru! Poate ca să justifice banii pe care îi ia, lua-o-ar... Tony mai adaugă:

— Dacă o cauți pe Gin, ea s-a dus în cabina de lângă Schiffer. A chemat-o unul dintre autori. Poate va intra și ea împreună cu Schiffer. Dacă va învăța să meargă ca ea, să vezi ce bănișori va face. Mergând și defilând, ar putea face înconjurul lumii. Vei călători și tu gratis cu ea și, în plus, veți avea și șofer.

Tony. Râde un pic obraznic, cuprins pe neașteptate de o tuse ciudată. Țigările i-au distrus sănătatea. Imediat mai aprinde o țigară MS și aruncă pachetul golit. Era acela pe care i l-am dat ieri sau altul nou? Ce mai contează. Ah, nici pentru el nu contează. Mai bine mă duc să văd ce mai face Marcantonio și cum decurge munca noastră. Dacă n-ar fi contractul, nici nu m-ar interesa. Iată-l acolo. Stă așezat în fața calculatorului, e concentrat. Îl privesc de departe prin ușa întredeschisă. Zâmbește singur, apasă o tastă, scoate ceva la imprimantă și, satisfăcut, își aprinde o țigară și atunci mă vede venind.

— Hei, Step, vrei și tu una?

El, spre deosebire de Tony, mi-o oferă și nu pare indispus după aceea.

— Nu, mulțumesc.

Închide pachetul.

— Cu atât mai bine!

Și-l strecoară în buzunarul de la geacă și își aranjează puținul păr pe care îl are la tâmplă.

— Am reușit să plasez totul exact cum voiau.

— Ah, ce bine.

Îmi dau seama că intenționat evită să spună „cum voiau autorii emisiunii”, dar nu e cazul să-i atrag atenția. Poate de asta și mi-a propus țigara. Rămânem o clipă în tăcere să privim foile

care ies din imprimantă. Vrrr. Vrrr. Una după alta. Precise, proaspete, ordonate. Culori clare și ușoare, perfect lizibile, tocmai cum voiau, îmi închipui.

Marcantonio așteaptă să iasă ultima foaie, o ia delicat și suflă ușor peste ea ca să usuce cerneala de-abia tipărită.

— Sunt gata. Mi se par perfecte.

Mă privește căutând o aprobare.

— Da, cred că da.

Nu că nu aș fi foarte sigur. Foile aruncate în față lui Marcantonio nu m-au făcut să înțeleg care era motivul certii.

— Da, perfecte.

Mă limitez să spun, încercând astfel să ies cumva din situație. Dar nu e de-ajuns. Nu e suficient, din păcate.

— Ascultă, Step, îmi faci o favoare? Poți să le duci tu sus autorilor?

În sfârșit a reușit să pronunțe acel cuvânt. Dar e ca și victoria, cum se zice? A lui Pirro! De ce tocmai eu trebuie să-i înfrunt? Ce caraghios! Dar nu pot da înapoi. Oricum m-a înghițit vârtejul. De-acum. Și apoi Marcantonio, șeful meu, mi-a cerut o favoare. Cum pot să-i spun nu.

— Desigur, nicio problemă.

Mă privește ușurat. Îmi dă foile și, în timp ce ies, cade în scaun, stinge țigara și își aprinde imediat alta. Ce aiurea! De un lucru sunt sigur. Fumează prea mult. Păi, trebuie s-o fac. Nu există nimic mai frumos decât un lucru pe care trebuie să-l faci. Trebuie, e prima regulă a vârtejurii. Încep să urăsc vârtejul acesta. Tony mă salută cu obișnuitul lui zâmbet vesel. Mereu același, de fiecare dată când trec pe lângă el. Dar poate Tony nu fumează numai MS?

Unde a zis că sunt autorii? Ah da, la primul etaj, unde este și cabina lui Schiffer. Alerg iute pe scări. Iată-i. Fotografii s-au așezat toți, ori mai bine zis s-au trântit pe canapelele decolorate. Așteaptă să iasă diva și poate s-o surprindă nemachiată, dar frumoasă ca întotdeauna. Aceasta ar putea ridica prețul eventualelor lor fotografii. Ciudată meserie. Obositoare și legată de prea multe incertitudini. Când ajung în dreptul lor, nu mă onorează nici măcar cu o privire. Doar un fotograf, o femeie, îmi dedică o secundă din simpla ei atenție. Probabil din curiozitate feminină. Dar nici aceasta nu e suficientă ca s-o facă să folosească aparatul de fotografiat care îi atârnă plictisit la gât. Cu atât mai bine. Și așa mi-e greu să aduc foile. Cu siguranță autorii emisiunii vor avea ceva de spus. Nu-mi mai trebuie să se intereseze și alții de mine. Mă uit în jur căutând unde ar putea fi. „Schiffer”. Inscricția, perfect tipărită cu caractere grase de un *laser write*, se distinge netedă pe prima ușă. Pe a doua ușă nu sunt inscripții. Gestul meu mi se pare destul de natural. Bat. Nu aud niciun răspuns. Peste câteva secunde o deschid. Nimic. Liniște. Dar în fața mea apare un mic hol. În capătul lui mai este o ușă. De același fel, de aceeași culoare. Înaintez cu foile în mână. Poate sunt acolo. În cealaltă încăpere. Odată ce sunt aici, merită să încerc. Dar în timp ce mă apropii aud un zgomot. Un zgomot straniu. Un râset sufocat. Apoi mișcări dezordonate, surde, rebele. Ca loviturile necoordonate ale unui copil ridicat în aer și care încearcă să lovească o minge de sub picioarele lui. Dar mingea e prea departe ca să-i ofere plăcerea acelei lovituri. Cu aceste gânduri, deschid ușa. Fără să bat. Ca un needucat. Dar îmi vine spontan. La fel cum mi se pare ireal ceea ce văd. Toscani o ține pe Gin îmbrățișată de la

spate. Sesto se sprijină de o masă, e cu obișnuitul bețișor în gură și zâmbește amuzat de scenă, Micheli e în fața lui Gin și se mișcă într-un ritm ciudat. Apoi, brusc, focalizez mai bine scena. Gin are bluzița sfâșiată. Pieptul ei este gol, fără sutienul care este tras într-o parte. Are o bucată de scotch pe gură. Toscani o linge pe gât cu limba lui aspră. Micheli, Șarpele, are pantalonii descheiați în față, cu membrul afară, se masturbează. Gin, cu părul ud de transpirație din cauza luptei, se întoarce pe neașteptate spre mine. E disperată. Mă vede. Oftează. Pare să aibă o clipă de ușurare. Toscani îmi întâlnește privirea și încetează s-o lingă. Limba lui rămâne suspendată în aer, ca și gura lui căscată. Sesta nu-i cu nimic mai bun. Adoptă un aer speriat și deschide și el gura. Bețișorul lui stupid rămâne suspendat în gol, susținut de buza inferioară. În sfârșit foile își găsesc ținta. Într-o clipă. Le arunc cu putere lui Sesto în față, singurul care ar putea interveni primul. Îl lovesc în plină figură. Încearcă să evite lovitura. Alunecă sub masă. Ajunge la podea. Micheli, Șarpele, nu are timp să se întoarcă. Îl lovesc cu pumnul închis de la dreapta spre stânga cu brațul deschis, ca și cum să-l îndepărtez. Îl nimeresc lângă trahee. Cade pe spate, sfârșind cu picioarele în aer, horcâind ciudat în timp ce membrul lui timid se retrage subit. Se rușinează până și de încercarea de a pune în scenă acea ridicolă erecție. Toscani își ia mâinile de pe Gin. Într-o clipă sunt lângă ea. O eliberez scoțându-i bucata de scotch de pe gură.

— Ești bine?

Mișcă în sus și în jos din cap pentru a spune *da* cu lacrimi în ochi, cu sprâncenele încruntate. Buzele îi tremură într-o tentativă disperată de a vorbi. „Ssst”, îi zic. O îndepărtez cu blândețe, o

împing încet spre ieșire. O văd cum pleacă, așa, de la spate. Intuiesc că își pune la loc sutienul. Își aranjează bluzița. Își ordonează gândurile așa cum poate. Vrea să găsească un loc pentru durerea ei. Încearcă să plângă. Dar nu reușește. Totuși nu privește în urmă. Pur și simplu se îndepărtează. Pășește nesigură, clătinându-se, gândindu-se la ce să facă. În ceea ce mă privește, nu am niciun fel de dubii. Bum! Mă întorc repede și îl lovesc pe Toscani cu o violență pe care nu credeam că o am. Îl nimeresc drept în față, de jos, spărgându-i buza, nasul, fruntea, aproape lăsându-l lat, apăsându-mă cu toată greutatea, cu toată furia. Ajunge la perete, dar nu are timp să-și revină pentru că eu deja sar asupra lui. Cu piciorul drept direct în burtă, oprindu-i respirația, de-abia îi dau timp să cadă jos, ca apoi să-mi iau avânt și plin de forță, îl lovesc ca pe o minge de fotbal. Bum! În plină figură. Ca un penalti executat perfect la fel ca Vieri sau Signori, sau Ronaldo, sau toți ceilalți luați împreună, toți, fără a exclude pe cineva. Urlând și amenințând. E o lovitură care nu poate să greșească. Bum! Din nou. În perete. Îi strivesc obrazul. O dungă de sânge mai expresivă decât a oricărui reprezentant al celui mai prost popart. Trec peste Micheli care încă horcăind, își recapătă răsufierea. Îi zâmbesc involuntar. Mă bucur că își revine. Trebuie să fie în formă pentru ceea ce am păstrat pentru marea finală. Acum sunt lângă Sesto. Își acoperă fața cu ambele mâini, sperând să se întâmple cine știe ce miracol... Care însă nu are loc. Bum! Îl lovesc cu dreapta, larg, frumos, înalt, deschis. De la dreapta spre stânga cu toată greutatea corpului meu. Bum! Din nou. Acolo, sub ureche, cu o violență care mă surprinde că nu i-o rupe. Dar apoi mă liniștesc. Bine, sângerează. Iar el prostit, uimit, încă

nedumerit, își ia mâinile de pe față și le duce la ochi. Le privește fără să poată crede, căutând cine știe ce explicație absurdă pentru acea durere, pentru acel sânge, pentru acel zgomot. Dar nu are timp să înțeleagă ceva. Bum! Acum fața lui e liberă. Bum. Bum. Una după alta îi aplic o serie de lovituri în față. Una după alta, direct, fără oprire, în ochi, în nas, în gură, în dinți, în pomeți, bum! Bum! Bum! Una după alta, tot mai repede, ca un om pe jumătate nebun, pe jumătate lucid. Bum! Bum! Bum! Sunt loviturile mele care îl țin sus, care îi susțin chipul care se destramă. Bum! Bum! Bum! Și nu simt durere, și nu simt milă, nu simt altceva decât plăcere. Nu mai înțeleg al cui este tot sângele de pe mâinile mele. Zâmbesc. Mă opresc. Respir. În timp ce el se prăbușește ca un sac. Alunecă în jos, fleșcăit, năucit, aproape fericit în inconștientul său de a fi încă în viață. Poate. Dar e un detaliu. Apoi o văd din întâmplare. Mi se pare încheierea corectă. Mă aplec, o apuc ținând-o între degete, cu dezgust și dispreț. Și bum! Îi bag scobitoarea în ceea ce a rămas din buza lui inferioară. Nu reușesc să mă întorc. Trosc! Un scaun mă lovește în spate. Mă nimereste drept în ceafă. Aud numai zgomotul. Mă întorc. Micheli e în picioare, în fața mea. Și-a recăpătat respirația. La spatele lui au apărut toți fotografi aceia inutili. Înfomețați, înviorați, neîncredători, aproape salivează atrași de acea neprevăzută mâncare caldă care le-a fost servită. Agită lacomi aparatele de fotografiat inundându-mă cu flash-urile lor. O fi văzut-o pe Gin plecând. O fi văzut-o tulburată, cu bluzița sfâșiată, în lacrimi. Dar au văzut-o plecând. Aceasta mă face să mă simt mai bine. Mijesc ochii, încerc să-mi revin după lovitura primită. Exact la timp. Văd scaunul venind iar spre mine. Mă aplec instinctiv, făcându-l să

treacă deasupra capului meu. Ocolire. Nu tocmai deplină, dar ocolire. Mă ridic repede blocându-i brațul, îl strâng la încheietură făcându-l să scape scaunul, apoi îl trag la mine îndreptându-mi capul spre el. Bum! O lovitură perfectă cu capul, în nas, spărgându-i-l. Dublez din zbor. Bum. Sub sprânceană. Și din nou. Bum. În plină figură. Se prăbușește la pământ sub flash-urile fotografiilor care continuă îndrăzneț să facă poze. Micheli e întins la podea. Cuprins de elan, de ideea, după el genială, de a mă lovi cu scaunul, nu s-a gândit cel puțin să-și ascundă scula nerușinată care l-a împins să facă toate acestea. Încă stă cu membrul afară. Inițiatorul acelei murdare tentative nereușite atârnă zbârcit din ridicolii pantaloni cenușii. De parcă o bucată de stofă i-ar putea conferi eleganță. Iar eu nu am îndoieli. El e adevăratul vinovat. Și deci este corect să plătească. Nu mai aștept. Mă pregătesc. Nu-i timp de pierdut. Pivotul e în picioare cu mingea în mână. E ultimul meci de baschet, decisiv pentru victoria în campionat. Și deodată el trage... Sau ca un sportiv care se pregătește de ultimul salt. Se unduiește sub propriii pași, încearcă să găsească momentul potrivit înăuntrul său ca să bată recordul sportivului precedent. Sau, mai simplu, ca în șotron, jocul acela de curte, unde după ce ai arunca piatra trebuia să sari în manieră corectă de-a lungul unui parcurs dificil. Sau ca în *Gunny*... „Fii atent ce cauți, s-ar putea să găsești...” Iată, voi m-ați găsit pe mine. N-am îndoieli și, fără să arunc prima piatră, eu mă pregătesc, mă înalț și sar, în același timp cu flash-urile fotografiilor. Nu-mi pasă. Bum! Sar deasupra și încă o dată bum. Bum! Cu călcâiul, în centru, în timp ce Micheli se zvârcolește, iar scula caraghioasă dintre picioarele lui se strânge tot mai tare. Bum, încă o dată, fără milă, apăsând cu toată

greutatea peste păsăroiul acela cu aripile aproape rupte. Bum, sângerează păsăroiul sau ceea ce a mai rămas din el... Îmi iau avânt și bum, închid în perfectă simfonie cu ultimele flash-uri ale fotografiilor, sfărâmându-i ouăle, dacă unul care se ocupă cu așa ceva le-o fi având într-adevăr. Dar eu totuși prefer să mă asigur. Să nu poată unul ca Micheli să genereze alt vierme de același neam...

Astfel sigilez încheierea acestei întâlniri nefericite și mă simt norocos. Aceasta, printre altele, era cabina autorilor. S-o folosească făcea parte din munca lor. O văd. Mică, roșie, de fier. Îmi atrage atenția strălucind. O iau. Mă aplec peste Micheli. Flash-urile mă însoțesc curioase. Oare ce vrea să facă? Și le satisfac curiozitatea. Clack! O singură strângere. Cu forță, determinare, precis, perfect. Micheli urlă înnebunit, în timp ce capsatorul îi sigilează cu totul dorința acelui păsăroi stupid de a mai ieși afară să spună cu-cu. Micheli se ghemuiește. Caută disperat între picioare ce a mai rămas din mândria lui. Și nu poate găsi un răspuns. Păi cum? Capsatorul meu... Să pornească împotriva mea! Eu care sunt un producător de emisiuni. Ca să vezi. Zâmbesc ieșind. Dar eu nu. Eu nu sunt autor de emisiuni. Și folosesc capsatorul în alt scop... Ca să nu schimb subiectul. Fotografii îngrijorați se dau într-o parte lăsându-mă să trec. Zâmbesc amuzat de flash-uri. Fotografia care mai devreme m-a privit curioasă, îmi dedică acum toată atenția. Imediat devine profesionistă și immortalizează scena. Face o ultimă poză. Dar e prea mult pentru ea. Vomită, sprijinindu-se de ușă. Cineva își schimbă locul. Altcineva reușește să-mi facă o poză de aproape. Deja văd scris cu litere mari titlul unui presupus ziar de bulevard:

„Ultimele știri. Step a ieșit din vârtej!” Da. Bravo lor. Este exact așa. Și sunt fericit. Apoi ies din scenă.

Nici nu reușesc să cobor. Noutatea a ajuns înaintea mea. O agitație neobișnuită a înfierbântat teatrul. Ca în timpul unei transmisiuni în direct. Toți aleargă undeva. Curioși, înnebuniți, țipând, unii nerăbdători să afle, alții deja cunoscând povestea. O colorează cum știi mai bine, adăugând detalii, hiperbolizând faptele, schimbând introducerea, finalul. „Ai aflat?” „Dar cum s-a întâmplat?” „O bătaie, un marocan... un polonez... albanezii, unul a tras... Sunt și răniți? Toți!” Întreb de Gin. O fată îmi spune ca s-a dus acasă. Cu atât mai bine. Merg spre ieșire. Tony îmi vine în întâmpinare. Și el pare tulburat. De fapt, chiar este, odată ce nu are țigara în gură.

— Pleacă, Step, du-te! Vine poliția! pare unicul care a priceput ceva. Oricum ar fi, ai procedat corect. Mie toți trei îmi stăteau în gât.

Și râde amuzat de propria sinceritate. El, veșnic gardian al intrării în vârtej, și-o poate permite. Merg spre motocicletă. Aud cum sunt strigat.

— Step, Step! e Marcantonio care aleargă spre mine. Totul e în ordine?

Îmi privesc o clipă mâinile însângerate și, fără să vreau, mi le masez. Straniu. Nu mă doare. Marcantonio își dă seama. Îl asigur.

— Da, totul e în ordine.

— Ok. Atunci du-te acasă. Eu rămân aici. Ne auzim mai târziu și-ți povestesc totul. Gin e bine?

— Da, s-a dus acasă.

— Perfect.

Încearcă să mai scadă din tensiune.

— Nu cumva nu le-a plăcut lucrul pe care l-am făcut și ți-au aruncat și ție foile în față? Știi, mă voi simți vinovat dacă toate acestea s-au întâmplat din cauza mea...

— Nu, le-a plăcut mult. Aveau de făcut doar o mică schimbare. Poate vor reuși să-ți spună unde anume.

— Da, poate... aproape devine profesionist. Păi, această ultimă transmisiune ar putea ieși în emisie și fără schimbări, nu?

— Da, cred că da. Trebuie doar să retipărești foile, acelea pe care le-am dus lor s-au deteriorat puțin.

— Foile, da? Din câte am auzit eu s-au deteriorat, și nu numai fizic. E o poveste urâtă. Ai să vezi, tu vei ieși învingător.

Pornesc motocicleta.

— Mulțumesc, Marcantonio. Ne mai auzim.

Bag prima viteză și mă îndepărtez. Învingător? Dar la ce? Nici nu-mi pasă. Gin e bine. Și-acesta e unicul lucru ce contează pentru mine.

Puțin mai târziu. Sunt acasă și o sun. Stăm de vorbă la telefon. E încă șocată. A vorbit cu ai săi. Le-a povestit totul. Vorbește încet. Nu și-a regăsit toate puterile. Aud cuvintele ei pe o tonalitate mai joasă decât de obicei. Dar e normal.

— Din fericire a venit un băiat care m-a salvat, așa le-am povestit părinților.

Râde un pic. Mă face fericit. Mă gândesc: „Nu le-ai spus a venit iubitul meu”. Mi se pare prea mult. E încă devreme să glumim pe această temă... Continui s-o ascult liniștit.

— Mi-au spus să-i denunț. Tu îmi vei fi martor, adevărat?

— Da, desigur.

Mă amuză schimbul acesta de roluri. M-a plictisit filmul obișnuit unde jucam același rol. Păi, din învinuit m-am prefăcut în martor. Și încă din partea acuzării. Împotriva sistemului! Nu-i rău. Va trebui să-mi schimb și comportamentul însă, până la urmă, tot de proces e vorba.

O mai ascult un pic. Apoi o sfătuiesc să-și facă un ceai de mușețel și să se odihnească. Nu reușesc bine să pun receptorul. Telefonul începe să sune. Nu am nicio dorință să răspund și apoi este și Paolo, poate e pentru el.

— Ridic eu?

Îmi pare fericit să răspundă.

— Desigur.

Trece prin fața mea. Încuviințez și hotărăsc să fac un duș. În timp ce mă dezbrac, îmi dau seama că nu era pentru el. Îl aud vorbind în salon.

— Ce? Serios? Cum se simt? Ah, deci nimic grav. Cum adică grav? Ah, destul de grav. Mă faceți să mă îngrijorez... Dar cum s-a întâmplat? Ah... Ce? Vreți să-l invitați la Mentana? Ah, la Constanzo? Și la Vespa? Trebuie să fie un motiv...

După tonul lui înțeleg că încearcă să mă salveze.

— Păi, așa e el... Ah... spuneți că a procedat corect? Cum? Adică, vreți să-l prezentați ca pe un erou? Ah, un fel de erou, un cavalier

justițiar... Păi, nu știu dacă va accepta... Nu, eu nu sunt agentul lui... sunt fratele lui.

Îmi vine a râde și mă strecor sub duș. Ce neghiob e Paolo, putea să spună că e agentul meu. În ziua de azi toți frații sunt agenții vedetelor. Dar mai e o problemă. Măresc getul de apă caldă. Eu nu sunt vedetă și nici nu intenționez să devin. Dar în privința acestei din urmă alegeri, se pare că nimeni nu este de acord cu mine.

În ziua următoare, de la șapte dimineața telefonul începe să sune. Vin cele mai absurde propuneri. Una după alta. Se prezintă toate posturile de radio, cele mai variate televiziuni, invitații la toate genurile de emisiuni, de orice format, de orice tip, la orice oră, pe orice temă. Și apoi jurnaliști, critici, formatori de opinie, simpli curioși. Paolo le răspunde tuturor. După dușul din seara precedentă, Paolo a vrut să știe toată povestea de-a fir a păr... M-a ținut mai mult de o oră ca la un interogatoriu oferindu-mi însă, în loc de obișnuita lumină în ochi, o farfurie plină de spaghetti. Și n-au fost deloc rele. Totuși, gătește bine fratele meu. Am vorbit și am mâncat cu poftă. A mai fost și bere rece. Aveam nevoie. Iau dejunul în timp ce îl privesc. E la telefon. Ridică instantaneu și răspunde, notează numere de telefon, programări, orare de participare la eventuale emisiuni.

— Ah, veți trimite un șofer. Da, da... Și drept recompensă 1500 de euro... Da... Nu... Nu... Bine... Dar cei de la *Fatti e fattacci* ne-au propus 2500...

Mă privește zâmbind și-mi face cu ochiul. Clatin din cap și mușc din cornuleț. Am văzut că de multe ori avocații, obosiți de justiție, devin agenți. Dar de contabili care să devină agenți... Așa ceva nu s-a mai auzit. Deși ar putea fi o idee bună.

Avocatul care devine agent, în fond pornește de la un concept despre drept și justiție ca apoi să-l piardă din vedere. Contabilul însă, nu. Contabilul pornește de la un concept despre fiscalitate, fraude și economii, iar devenind agent, nu face decât să-l perfecționeze. Fratele meu. Cu siguranță ar fi un agent foarte bun, iar eu o vedetă foarte rea.

— Ciao, Pa', eu ies.

Paolo rămâne cu telefonul suspendat în aer și gura semideschisă.

— Nu-ți face griji, mă duc s-o văd pe Gin.

Și se pare că înțelege.

— Da, da, desigur.

Îl văd cum imediat se apleacă asupra foilor. Calculează repede cam la cât s-ar ridica presupusul său comision. Apoi mă privește. Și într-o clipă îl vede evaporându-se. Închid ușa. Sunt sigur că se gândește la ziua liberă pe care și-a luat-o. Și îndeosebi la banii pe care i-a pierdut. Fratele meu. Fratele meu, contabilul, devine agentul meu. Ce caraghioasă e viața...

Gin se simte bine. Încă are ochii un pic înroșiți, e puțin deprimată, dar se simte bine. Bluza sfâșiată și sutienul le-a pus deoparte într-o pungă. Drept dovadă, zice ea. Nu vreau să le văd. Mă doare numai când mă gândesc la scena aceea. O sărut ușor. Nu vreau să-i văd pe ai săi. Nu aș ști ce să spun. Dar au priceput cine sunt. „Băiatul cu sticla de șampanie”, le-a spus Gin părinților ca să înțeleagă.

— Ar vrea să-ți mulțumească.

— Da, știu. Zi-le că accept cu plăcere... Nu, zi-le că am niște probleme, trebuie să mă duc acasă. Mai pe scurt, zi-le ce vrei.

Nu vreau să ascult mulțumirile lor. Mulțumim. „Mulțumim” este uneori un cuvânt supărător. Sunt lucruri pentru care nu aș vrea să primesc mulțumiri. Sunt lucruri care nu ar trebui să se întâmple. Încerc cu delicatețe s-o fac să înțeleagă. Mi se pare că am reușit. Mai târziu sunt acasă. Paolo intuiește că trebuie să mă lase în pace. Nu-mi propune întâlniri cu gândul de a câștiga bani ușori. Nu mi-i dă pe mama și pe tata la telefon. Au apărut fotografii în câteva ziare și o mulțime de oameni au sunat ca să mă salute. Să-mi fie alături. Sau poate doar pentru a spune: „Eu îl cunoșteam bine...” Dar eu nu vreau să știu de nimeni. Vreau să văd emisiunea. Iată. E nouă și zece. Apare sigla. După numai două rânduri cu obișnuitele subtitre, urmează o surpriză. Prenumele și

numele celor trei nu mai apar. Dansatoarele continuă să danseze zâmbitoare și liniștite, în pofida celor întâmplate. Dar, de altfel, ele ce au a face și apoi se știe... *the show must go on*. Printre altele, e ultima emisiune. Am crezut că nu va fi dată pe post. Legile pieței. Am învățat câte ceva. E ușor de înțeles din ce materiale e făcut vârtejul. Din bani. Subtitrele continuă. Fetele dansează. Muzica e aceeași. Publicul zâmbește. Mai e o surpriză. Numele meu încă apare în subtitre. Sună celularul. Văd numărul. E Gin. Răspund. Râde. Pare mult mai veselă și bine dispusă.

— Ai văzut? Am avut dreptate. M-am gândit, dar nu ți-am spus, aceasta înseamnă că nu vei avea probleme. Sunt fericită pentru tine!

Este fericită pentru mine. Ea este fericită pentru mine. Ce mai fată. E incredibilă. Mereu reușește să mă surprindă. Îmi iau la revedere.

— Ne auzim mai târziu, când se sfârșește.

Închid. Nu vei avea probleme. Ce probleme pot să am eu? Cel mult un denunț pentru bătaie. Încă una. Unica problemă e că nu voi completa colecția. Deschid o bere și în acel moment sună telefonul. Număr ascuns. Nu ar trebui să am încredere și totuși, nu știu de ce, răspund. Și nu m-am înșelat. E Romani. Îi recunosc vocea. Arunc o privire spre televizor. De fapt se dă publicitate. Prima de pe parcursul transmisiunii, ca întotdeauna la nouă și patruzeci și cinci. Mă uit la ceas. S-au grăbit cu câteva minute. Cine știe a cui e treaba. Poate așa au făcut modificarea cei trei. Cu siguranță că ei n-au mai putut să se atingă de nimic. Mă las dus de gânduri. Încerc să aud ce spune și rămân mirat ascultându-l.

— Deci, voiam să-ți spun, Stefano, că îmi pare rău. Nu știam. Nu mi-am putut imagina vreodată.

Și continuă cu obișnuitul său calm, cu eleganță, cu vocea liniștită și fermă. O voce care îți inspiră încredere. Ascult în tăcere și rămân fără cuvinte, chiar dacă aș fi vrut să spun ceva. Încă două fete au denunțat aceeași faptă petrecută puțin mai demult. Nu au avut curaj să vorbească de teamă să nu-și piardă slujba, sau mai rău, pur și simplu să nu mai apară. Poate mai sunt și alte fete.

— Și după ceea ce ai făcut tu, Stefano, ele au prins curaj. Nu s-ar fi descoperit cine știe cât timp încă, poate niciodată. Așadar, Stefano, mă simt vinovat pentru că ai fost nevoit să te afli într-o situație ca aceasta. Și apoi, tocmai iubita ta...

Clatin din cap. Nu-i nimic de făcut. O știe și Romani. Trebuie să fi fost Tony.

— Așadar, te rog să accepți scuzele și mulțumirile mele, îți mulțumesc mult, Stefano.

Încă o mulțumire. O mulțumire din partea lui Romani. Mulțumesc. Unicul cuvânt pe care nu voiam să-l aud.

— Păi, îți spun pe curând acum, trebuie să revin la emisiune. Să treci pe la mine. Am ceva pentru voi. E vorba de un cadou. Eu nu am cum să-l folosesc. Am o altă emisiune care începe peste două luni și nu pot să-mi iau liber.

Încearcă să nu-i dea prea mare importanță gestului. N-ai ce-i face, e un om mare.

— Așa veți putea să vă mai liniștiți. După, dacă veți dori, vom lucra iarăși împreună... face o pauză. Dacă veți dori... Dar mi-ar face plăcere. Te aștept... Stefano?

Pentru o clipă se teme că s-a întrerupt convorbirea. N-am zis nimic. Nici măcar un cuvânt, însă închid foarte amabil.

— Da, Romani, bine, am să trec mâine, mulțumesc. Încheiem astfel discuția. Mă uit la televizor. Ca prin minune se termină pauza de publicitate și reîncepe emisiunea. Golesc sticla de bere. Păi, cel puțin un mulțumesc am reușit să spun și eu.

La TdV demontează totul. Bucăți de scenă sunt scoase una după alta cu o ușurință extremă. Echipa de muncitori lucrează impecabil. Cu determinare, fără nicio îndoială, aproape cu furie. Râd între ei, se pare că lor le place ceea ce fac.

— E mai ușor să strici decât să construiești...

Vocea lui mă surprinde de la spate. E mereu liniștitor. Zâmbesc și-i întind mâna. Până la urmă și strângerea lui de mână îmi place. Sinceră, calmă, puternică, nu are nevoie să demonstreze nimic. Nu mai are de ce. Romani. A fost cea mai interesantă persoană pe care am cunoscut-o. Cea mai diferită, cea mai neașteptată. Adevărat proprietar al vârtejului, decepționant și îngrijorător pentru multe aspecte, până la urmă reușește să te facă să-l apreciezi. Mergem alături. De sus continuă să cadă bucăți de decor. Mici ruine pictate ale coloșilor lui Rodos mâine vor fi deja uitate. Să mergi înainte cu forță, importantă e banalitatea succesului, drogul succesului, frumusețea succesului. Să crezi pentru o clipă că nu vei fi uitat. Dar nu va fi așa.

— Ține, îmi dă un plic. Sunt contractele pentru tine și Ginevra pentru următoarea emisiune pe care o voi face. Dacă vă convine, sunteți deja în echipă. Din luna martie, un joc muzical. O emisiune ușoară-ușoară ce are mult succes în diferite țări din Europa. Are mai mult de treizeci și cinci de procente în Spania. Este și

Marcantonio, și același coregraf. Am reconfirmat participarea câtorva dansatoare. I-am exclus pe unii...

Zâmbește făcând aluzie la cei trei.

— Și nici nu cred că vor mai lucra în acest domeniu. Am inițiat o campanie media împotriva lor ca să le treacă de toate. Cu atât mai rău pentru ei, în schimb noi suntem cei mai buni!

Râde.

— Am scris și ceva special pentru tine. Va apărea peste câteva zile. Vei deveni celebru.

Din nou. Nimic. Nu-i nimic de făcut. Îmi este scris să devin celebru pentru bătaie.

— Vasăzică, eu aș vrea ca tu și Ginevra să acceptați acest contract. V-am mărit remunerarea la ambii. Să zicem că e un contract... reparatoriu. Nu a fost vina noastră, însă deoarece postul a acceptat propunerea mea... Voi de ce să refuzați?

Râde, după care rămâne în tăcere.

— Gândiți-vă...

— Ascultă, Romani, pot să te întreb ceva?

— Desigur.

Îl privesc o secundă. Dar ce-mi pasă? Îl întreb.

— De ce la gulerul de la cămașă mereu ai doi nasturi descheiați?

Mă privește. Tace, apoi zâmbește.

— E foarte simplu: ca să înțeleg caracterul omului din fața mea. Toți au această curiozitate, vor să mă întrebe, să afle de ce. Dar mulți nu o fac. Astfel, oamenii se împart în două categorii: cei care nu îndrăznesc să-mi pună această simplă întrebare și ce-i care mă întrebă. Primii vor rămâne mereu cu acea curiozitate.

Cei din a doua categorie, în schimb, descoperă motivul acestui fleac!

Râdem. Nu știu dacă e adevărat. Dar ca explicație îmi place mult și hotărâsc s-o accept așa.

— Acest plic este din partea mea. Cel mai bun loc unde să mergeți ca să vă gândiți la contract... O plajă însorită vă va ajuta să spuneți da.

Și zâmbeste aluziv cu gândul la toate ipotezele posibile. Apoi se îndepărtează repede scuzându-se că are ceva de făcut. Dă niște ordine inutile echipei de muncitori, care oricum au demontat deja totul. Uite așa s-a purtat el cu mine. De data aceasta nu am reușit să-i mulțumesc.

Nu pot să cred. Gin a spus da. A trebuit să inventeze că în afară de mine mai sunt alte trei sau patru persoane, dar părinții au spus da. Și nu doar atât. O frază încurajatoare. „Dacă merge și el, atunci...” Acel el sunt eu. Ce lucru absurd. Pentru prima dată niște părinți își închipuie că fiica lor este în siguranță alături de mine. Totuși vârtejul a servit la ceva. Gin e în siguranță... Da, în brațele mele! Un vis. Ca și plicul lui Romani. Un alt vis. Zbor la prima clasă. Thailanda, Vietnam și Malaysia. Totul plătit, totul pus la punct. Uneori ești răsplătit pentru o faptă bună. Chiar și într-o lume deseori indiferentă și nedreaptă. Uneori. Când întâlnești pe cineva curajos și onest. Ca Romani. Cele mai bune zboruri. Cele mai bune bungalouri. Plajele cele mai frumoase. Soarele, marea și un contract care ne așteaptă când ne vom întoarce ca să spunem *da* sau *nu*. Și libertatea. Libertatea de a spune în orice clipă dacă îți convine să faci ceva sau nu, fără obligații, fără „masa e gata”, fără „trebuie să faci”, fără telefoane neașteptate, fără probleme, fără întâlniri cu oameni pe care nu vrei să-i vezi. Urcăm în avion liberi și liniștiți.

Eu mai puțin. Mă uit în jur. Ce șoc. Nu, nu este. Nu poate să fie. Eva, însoțitoarea de bord, nu lucrează pentru compania Thai. O domnișoară cu ochii ca migdalele, cu pielea ușor măslinie, într-o uniformă perfectă ne spune să ne facem comozi. Îi zâmbesc. E

foarte amabilă. Și foarte drăguță. Ne dă ceva de băut. După ce pleacă, Gin îmi dă un cot.

— Auu!

— Vreau să te porți ca un needucat și un grosolan cu însoțitoarele de bord.

— Desigur, așa am făcut mereu.

— Lasă-mă să-ți văd ochii...

Râzând, îmi pun ochelarii.

— E prea multă lumină! Încearcă să mi-i scoată.

— Nu, serios te întreb, din curiozitate... ai avut vreodată ceva cu vreo stewardesă?

Zâmbesc. Beau ceva din paharul pe care domnișoara de la Thai mi l-a oferit cu amabilitate. O sărut pe Gin din zbor. Șampania colorează ușor buzele noastre. Fac să dureze un pic. Bulele de șampanie par să o încurajeze. Sau poate sărutul meu. Și mai ales al meu „niciodată”. Dar și faptul că avionul începe să se legene. Gin mă strânge cu putere, uitând de eventualul meu trecut și îngrijorându-se pentru iminentul prezent. Decolăm. Suntem în zbor. Avionul se ridică mai sus. Ajunge până la nori. Un apus mai apropiat ne mângâie prin fereastră. Gin slăbește din îmbrățișare și își lasă capul pe mine.

— Te deranjez dacă stau așa?

Nu am timp să-i răspund. Simt cum adoarme, cum uită de ultimele tensiuni și se lasă dusă în brațele mele, într-un avion în zbor, printre norii ușori. Se simte în siguranță. Gingașă. Caut să mă mișc cât mai puțin posibil. Iau din geanta pe care o am alături *Lucy Crown*, cartea pe care mi-a dăruit-o mama și încep să citesc.

Îmi place cum e scrisă. Cel puțin primele pagini sunt bune. Pentru moment.

— *Oh, happy day...*

O muzică neașteptată. Îmi dau seama că am adormit. Cartea stă pe măsută. Gin e alături de mine, mă privește și zâmbește. În mâini are un aparat de fotografiat.

— Ți-am făcut câteva poze în timp ce dormeai. Erai foarte frumos... păreai bun!

O îmbrățișez trăgând-o la mine.

— Dar eu sunt bun...

Și o sărut. Mai mult sau mai puțin convinsă de afirmația mea hotărăște oricum să participe. Apoi ne dăm seama de prezența cuiva. Ne dezlipim deloc intimidați. Cel puțin eu. Ea în schimb roșește. Însoțitoarea de mai devreme, cu două pahare în mână. E amabilă și profesionistă, n-o deranjează iubirea noastră.

— Sunt pentru voi... A rămas puțin...

Le luăm curioși. Însoțitoarea delicată se îndepărtează la fel cum a apărut.

— Într-adevăr, nu m-am gândit: e 31 decembrie...

Gin se uită la ceas.

— Mai sunt câteva secunde.

O numărătoare ciudată cu accent american se aude din cabina pilotului.

— Trei, doi, unu... La mulți ani!

Muzica răsună mai tare. Gin mă sărută.

— La mulți ani, Step, an nou...

Ciocnim cele două pahare venite tocmai la timp. Și iar ne sărutăm. Încă o dată. Și încă o dată. Fără să ne fie teamă că vom fi

întrerupți. În avion toți cântă și sărbătoresc fericiți anul care a trecut sau pe cel care va veni, începutul vacanței sau revenirea acasă. Oricum sunt fericiți. Cu șampania lor. Cu capul și nu doar, deja în nori. Avionul coboară puțin, și nu întâmplător.

— Privește...

Gin îmi arată spre geam. În unele țări, acolo jos, oamenii sărbătoresc. Focurile de artificii se înalță de la pământ ca să ne salute și să sărbătorească călătoria noastră. Se deschid sub noi ca niște flori abia îmbobocite. În mii de culori nemaivăzute. În mii de desene nemaîntâlnite. Pulbere, perfect încastrată, se eliberează luând foc în cer. Una după alta. Una în alta. Și pentru prima oară le vedem de sus. Eu și Gin îmbrățișați, cu fețele încadrate de ferestruică, vedem dintr-odată finalul, partea mereu ascunsă, cunoscută doar stelelor, norilor, cerului... Gin privește focurile extaziată.

— Ce frumusețe!

Lumini îndepărtate reușesc s-o fardeze. Culori delicate și luminoase îi mângâie obraji. Iar eu, ca un improvizat pictor timid, a cuprind delicat. Și o sărut. Îmi zâmbește. Continuăm să ne uităm afară. Un straniu joc de fuse orare, de ore legale, de trecere rapidă peste țări îndepărtate ne dăruiește încă un An Nou. Fiecare oră care vine e din nou miezul nopții și este iarăși Anul Nou, și iarăși, și iarăși. Focuri diferite, de diferite culori aruncate din diferite țări, vin spre noi. Zâmbesc apropiindu-se, aducându-ne urări de la cine știe care pirotehnician. Iar muzica răsună mai departe. Și avionul, repede și liniștit, își continuă calea. Traversează cerul, fericirea și speranțele a nenumărate țări. Însoțitoarea de bord, precisă și ordonată, apare și dispare

punctual la fiecare An Nou, aducând șampanie. Noi, beți de fericire și nu doar, ne felicităm iar și iar. Ciocnim de mai multe ori pentru același An Nou, cu o singură mare certitudine. „Să fie un an fericit...” Și după ce l-am sărbătorit atât de mult, obosiți de toți acei ani trecuți într-o clipă, adormim senini și liniștiți. Ne trezim pe plajă. Și încă ne pare că visăm. În fața mării, a apei cristaline mereu calde, în fața soarelui și a apusurilor.

Thailanda. Koh Samui.

— Ai văzut, Step, e la fel ca pe cărțile poștale pe care le-am primit. Mereu am crezut că vreun falsificator ciudat le-a prelucrat la calculator.

Gin a intrat cu totul în apă.

— Chiar și așa nici nu mi-aș fi putut imagina toate acestea.

— Desigur, e marea fantezie a lui Dumnezeu. Din nimic poți să zici, fără a avea exemple de referință... Marele pictor...

Și iese lăsându-mă în apă, printre miile de pești colorați și fără niciun răspuns. Apoi îmi vine ceva în minte.

— Și Romani merită o mulțumire.

Ea râde și se îndepărtează spre bungalou. Fără pareo. Senină și liniștită. Veselă, mișcă intenționat din șolduri, salutând o copilă thailandeză, care o strigă pe nume, sunt deja prietene pentru că Gin i-a dăruit un tricou.

Vietnam. Phuquoc.

Tot în apă. Ba ne îmbrățișăm, ba ne stropim, ba ne batem pe nisip sub ochii veseli ai copiilor curioși care nu pricep de ce acești doi turiști ciudați mai întâi se bat și apoi se sărută! Iar noi continuăm. Sărutându-ne un pic mai mult, legănați de soare, scăldați de dorință și înainte să se preschimbe curiozitatea

copiilor în impertinență, intrăm în bungalow. Un duș. Draperiile trase dansează în ritmul vântului, dar fără să se îndepărteze prea mult de geam. Valurile se sparg de stânci, iar noi, alături, le urmăm ritmul.

— Hei, ești o minune a naturii... ai devenit foarte pricepută.

— Nerușinatule!

Îmi dă un pumn ușor drept în burtă.

— Mereu uit că ai al treilea dan.

— Acum eu vreau să conduc.

— Amintește-ți cum ai vrut atunci să conduci motocicletă mea... la un semafor era cât pe ce să cazi.

— Cretinule! Pe urmă am mers bine, nu? Ai încredere.

— Ok, vreau să am încredere.

Se strecoară de sub mine săltând deasupra, sigilând trecerea cu un sărut plin și lung. Stă deasupra mea, îl ia în mâini și îl duce înăuntrul ei gingașă și hotărâtă. Cu îndrăzneală. Continuă să mă sărute. Aplecată deasupra mea îmi ține brațele deschise și împinge bazinul cu putere, primindu-l cât mai adânc. Am făcut bine că am avut încredere în ea. Mă strânge cu putere de încheieturile mâinilor și pentru o clipă se oprește din sărutat. Deschide gura. Rămâne suspendată pe buzele mele. Suspină de mai multe ori, ca apoi să pronunțe acele fantastice cuvinte.

— Îmi vine...

Le spune încet, lent, separând literele, cu voce joasă... prea joasă. Plină de erotism... Și peste o secundă îmi vine și mie. Gin își aruncă părul pe spate, mai împinge de două-trei ori bazinul spre mine, apoi se oprește și deschide ochii. Ssst. De parcă s-ar fi întors pe neașteptate. Din nou radiază de fericire.

— Ți-a venit și ție?

— Da, desigur! Ce era să fac, să mă pierd pe drum?

— Ești nebun? râde. Tu chiar ești nebun.

Alunecă lângă mine, se sprijină în cot și mă fixează veselă.

— Adică ți-a venit înăuntrul meu?

— Într-al cui atunci? Suntem doar noi doi aici.

— Dar, scuze, eu nu iau nimic, nu iau pastile.

— O, Doamne! Într-adevăr? Nu ești tu aceea care ia pastile... Ce confuzie! Te-am încurcat cu alta!

— Cretinule... nerușinatule!

Sare deasupra mea și începe să mă lovească.

— Auu! Auu! Destul, Gin, am glumit.

Se liniștește.

— Am înțeles, dar ai glumit și atunci când ai spus că ți-a venit?

— Nu, atunci nu! Desigur că nu!

— Ce înseamnă desigur că nu?

— Că a fost un moment atât de frumos, atât de unic, atât de fantastic, că mi s-a părut o prostie să-l întrerup. Cum s-ar zice, era inoportun...

Se întinde lângă mine și se cufundă cu fața în pernă.

— Ești nebun... Și acum ce facem?

— Îmi trag un pic răsuflarea și dacă vrei începem din nou. Tot tu conduci?

— Nu, zic ce facem, ce facem, hai că ai înțeles! Nu glumi întruna... unde să găsim pastila de a doua zi, în Vietnam? Mi se pare absurd, n-o vom găsi niciodată!

— Atunci nici să n-o căutăm.

— Cum adică?

— Dacă n-o vom găsi niciodată, e inutil s-o mai căutăm, nu?

O sărut. Rămâne pentru o clipă în tăcere. Însă se lasă sărutată. Mă dezlipesc și o privesc.

— Cum facem?

S-a îmbufnat. E surprinsă și perplexă în același timp.

— Raționamentele tale sunt clare, dar cum facem?

— Facem cum am spus, n-o căutăm. Îmi trag răsufierea și începem iar.

Clatină din cap și zâmbește, nebună și ea, mă sărută. Mă mângâie și mă sărută din nou. Îmi revine respirația la loc. Hotărăsc să conduc eu, fără grabă, accelerând treptat. Și în timp ce asfințitul se mai joacă de-a v-ați ascunselea, noi iarăși facem sex, fără să ne ascundem de data aceasta, râzând, uniți, ca prima oară, mai mult decât prima oară. Nebuni până la absurd. Nebuni de iubire. Și de tot ceea ce va urma.

Mai târziu. Într-un pub ciudat, numit de ironicii proprietari vietnamezi *Apocalypse Now*, bem bere. Gin scrie entuziasmată ceva în jurnalul ei.

— Hei, pot să știu, scrii cumva vreo nouă *Divină comedie*? De când am venit aici tot scrii, când vom începe să vorbim? Un cuplu înseamnă și dialog, nu?

— Ssst! Închei momentul.

Gin scrie ceva foarte repede și închide jurnalul.

— Am terminat! Mai ceva decât Bridget Jones. Va fi un bestseller mondial!

— Ce-ai scris?

— Ce-am făcut.

— Ți-a luat așa mult timp ca să descrii cum ne-am tras-o?

— Obraznicule! Gin îmi aruncă berea ei în față.

Câțiva vietnamezi ne privesc. La început râd, după care rămân în tăcere îngrijorați și un pic nehotărâți, neștiind ce se va întâmpla mai departe. Eu îmi scutur berea de pe față. Mă șterg cu tricoul, apoi râd liniștindu-i.

— Totul e în ordine... așa-i ea! Când vrea să spună că mă iubește și nu poate, aruncă bere peste mine.

Ei nu înțeleg, dar zâmbesc. Și Gin schițează un zâmbet simpatic, însă prefăcut. Mai ia o înghițitură.

— Vrei să știi ce-am scris? Totul! Nu doar că am făcut dragoste, dar și despre tot ce s-a întâmplat. E o părticică din destinul nostru. Poate datorită acelei clipe vom avea un copil. Vom fi împreună pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna? Știi, m-am răzgândit. După părerea mea, și în Vietnam trebuie să fie pastilă de a doua zi. S-o căutăm imediat!

Mă aplec repede sub masă pentru că tocmai în acel moment Gin aruncă stropul de bere rămas în paharul ei. De data asta nu mă ajunge. Vietnamezii râd amuzați și bat din palme. Au înțeles jocul, probabil. Mă închin spre ei, iar ei strigă în cor:

— Te iubesc... te iubesc... te iubesc...

Pronunță caraghios, dar au înțeles pe bune. Nu reușesc să mă ridic. Paharul de bere se varsă peste mine.

— Auu!

De această dată Gin se închină, iar femeile vietnameze explodează într-un strigăt. Nu știu dacă vom avea un copil. Un lucru e sigur. Dacă lucrurile vor merge prost, am putea da oricând spectacole cu mica noastră trupă de teatru.

Malaysia. Perentian. Tioman.

Bronzați, odihniți, ușor arși de soarele care nu ne-a părăsit niciodată. Ne plimbăm. O după-amiază a unei zile oarecare. Cum sunt toate zilele când ești în vacanță. Ne oprim în fața unui pictor întins la umbra unui palmier și alegem fără grabă.

— Uite, acela!

Unul dintre multele tablouri înșirate pe nisip, ca niște scoici enorme și colorate lăsate să se usuce la soare. Îl alegem împreună, amuzați că l-am ochit pe unul și același.

— Cât suntem de simbiotici, așa-i, Step?

— Da.

Plătesc 5 dolari, ni-l împachetează și îl ducem mergând agale spre bungalow.

— Îmi fac griji.

— De ce? Din cauza burții? E devreme.

— Cretinule! Mi se pare ciudat. Timp de zece zile noi nu ne-am certat deloc! Nici măcar o dată. Toată ziua suntem împreună, și nicio dispută.

— Poate mai bine ai spune: toate nopțile am fost împreună și am făcut mereu...

Gin se întoarce cu o expresie dură pe față.

— Dragoste! Nu te înfură. Nu-i nevoie să te uiți așa la mine. Exact asta voiam să spun. Toate nopțile am fost împreună și mereu am făcut dragoste.

— Da... desigur...

— Chiar dacă... Continuăm să mergem.

— Scuze, Gin, vai. Dar: am făcut mereu sex, redă mai bine ideea.

Încep să fug.

— Numai să nu zici că vrei să ne certăm!

Începe și ea să fugă încercând să mă ajungă din urmă. Deschid repede ușa bungaloului și mă strecor înăuntru. Puțin după aceea vine și ea.

— Ai poftă de ceartă.

— Nu, vezi...

Îi arăt spre geam.

— E aproape întuneric. Oricum e târziu. Dacă e să ne certăm, să ne certăm ziua!

O trag spre mine.

— Pentru că noaptea...

— Noaptea?

— Facem dragoste, e bine? Spunem cum îți place ție.

— Ok.

Zâmbește. O sărut. E foarte frumoasă. O îndepărtez puțin din fața mea. Zâmbesc și eu.

— Însă acum facem sex!

Mă bate iarăși. Dar e o clipă. Ne pierdem în așternutul proaspăt cu parfum de mare. Și facem dragoste, făcând sex.

Am petrecut mai multe zile pe insulă. Și e adevărat, nu ne-am certat niciodată. Dimpotrivă. Ne-am distrat. Nu mi-aș fi imaginat că ar fi posibil așa, cu una ca ea... Alaltăseară m-am pomenit pierdut printre valurile mării. Păreau gingașe pentru că erau moi și calde, în apa joasă, fără curenți. Sau poate îmi părea așa din cauza simplității și frumuseții sărutului pe care ni l- am dat. Așa, în tăcere, privindu-ne în ochi, îmbrățișați sub razele lunii, fără să mergem mai departe. Am râs, am pălăvrăgit, rămânând îmbrățișați. Cel mai plăcut lucru pe o insulă ca aceasta este că nu ai un program. Tot ceea ce faci, o faci numai pentru că vrei, nu pentru că trebuie s-o faci. În fiecare seară mâncăm într-un mic restaurant. Este din lemn și e chiar pe malul mării, pășești peste trei trepte și ești deja în apă. Citim meniul fără să înțelegem bine ce e scris acolo. Până la urmă cerem mereu explicații. Cei care lucrează aici sunt toți foarte amabili și zâmbitori. După ce ascultăm explicațiile lor mai mult sau mai puțin clare, alcătuite din gesturi și râsete, optăm de fiecare dată pentru un alt fel de mâncare. Poate pentru că vrem să le gustăm pe toate, deoarece sperăm că cel puțin unul mai devreme sau mai târziu ne va plăcea. Dar în mare parte pentru că ne simțim bine.

— Și vă rog fără sosuri ciudate, fără nimic deasupra. *Nothing, nothing...*

Ei, auzindu-ne vorbind așa, fac semn de aprobare cu capul. Mereu. Chiar și atunci când spunem lucruri absurde. Într-un final nu știm niciodată ce ne vor aduce. Uneori e ceva gustos, alteori nu. Încerc s-o sfătuiesc pe Gin.

— Dacă alegi friptură de pescado nu vei regreta niciodată.

Râde.

— Doamne, cât ești de bătrân. Cel mai bine e să guști din toate.

Mă uit în jur. Nu-i aproape nimeni pe această insulă. La o masă, departe de noi, mai stă un cuplu. Sunt mai în vârstă și mai tăcuți decât noi. E firesc ca îmbătrânind, să avem mai puține lucruri de spus? Nu știu și nici nu vreau să știu. Nu mă grăbesc. Voi afla când va veni timpul. Gin, în schimb, vorbește mult despre tot felul de lucruri amuzante și interesante. Îmi povestește fragmente din viața ei, pe care nu le-aș fi putut cunoaște niciodată și nici imagina, decât prin intermediul ei. Eu o ascult, privind-o în ochi, fără să scap ceva din vedere. Iar ea mereu are mii de propuneri.

— Ascultă, mi-a venit o idee foarte bună. Hai să mergem mâine pe insula de acolo sau nu, să luăm o barcă și să ieșim la pescuit, nu, nu, mai bine să facem un pic de trekking pe insula noastră... Mmm, ce zici?

Eu zâmbesc. Nu-i spun că insula are un diametru de doar un kilometru.

— Desigur, e o idee foarte bună.

— Care idee e foarte bună? Ți-am propus trei!

— Toate trei sunt foarte bune!

— Uneori mi se pare că tu chiar mă iei peste picior.

— De ce spui așa? Ești foarte frumoasă.

— Vezi, mă iei peste picior.

Mă ridic, mă așez lângă ea și o sărut. Lung. Foarte lung. Cu ochii închiși. Un sărut absolut liber. Vântul încearcă să treacă printre buzele noastre, zâmbetul nostru, obrajii noștri, prin păr... Nimic, nu reușește, nu poate trece. Nimic nu ne desparte. Aud numai valurile care se sparg sub noi, respirația mării, care face ecou respirației noastre cu gust de sare... Și pentru o clipă mi-e teamă. Dacă eu voi dori să mă pierd din nou? Ce se va întâmpla? Mă las dus. Mă pierd în acel sărut. Și las în urmă acel gând. Pentru că este o teamă firească ce-mi place. Brusc, Gin se dezlipește de mine, se îndepărtează și mă fixează.

— Hei, de ce mă privești așa? La ce te gândești?

Îi prind părul împrăștiat de vânt. Îl adun dulce cu mâna. Apoi îl dau pe spate, eliberându-i chipul, acum și mai frumos.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Gin se ridică. Își ia geaca. Pentru o clipă pare furioasă. Dar se întoarce și îmi zâmbește frumos.

— Mi-a trecut foamea. Mergem?

Mă ridic, las banii pe masă și o ajung din urmă. Mergem de-a lungul țărmului. O îmbrățișez. Noaptea. Luna. Un vânt ușor. Bărci pierdute în larg. Pânze albe fluturând. Par niște batiste albe care ne salută. Dar noi nu plecăm, nu încă. Valuri mici ne mângâie gleznela fără a face zgomot. Sunt lente, calde, tăcute, respectuoase. Seamănă cu preludiul unui sărut. Le este frică să nu fie auzite. Un chelner aduce mâncarea la masa noastră. Dar nu ne mai găsește acolo. Apoi ne vede. Suntem departe. Ne strigă.

— Mâine, vom mânca mâine.

Tipul ridică din umeri și zâmbește. Da, e foarte frumoasă această insulă. Aici toți respectă dragostea.

Când eram mic și mă întorceam din vacanță, Roma mi se părea mereu altfel. Mai curată, mai ordonată, cu mai puține mașini, cu vreun sens de deplasare schimbat, cu vreun semafor mai mult. De această dată mi se pare că e la fel cum era când am plecat. Gin mi se pare diferită. O privesc fără să mă observe. Așteaptă răbdătoare la coadă ca să ne vină rândul să luăm taxiul. Își atinge din când în când părul înviorându-l, îl îndepărtează de pe față, iar șuvițele, încă îmbibate cu miros de mare, se supun. Nu, nu e diferită. Este pur și simplu mai feminină. Își sprijină geanta cu picioarele, iar pe umăr are un rucsac nu prea greu. Austeră și dreaptă, dar cu trăsături gingașe. Se întoarce, mă privește și surâde. E mămică? O, Doamne, chiar așteaptă un copil? Am fost nebun. Mă privește curioasă încercând să-mi ghicească gândurile. Eu o privesc încercând în schimb să ghicesc după burta ei. Sunt deja în doi? Îmi amintesc o scenă pe care am văzut-o în copilărie. Povestea lui Ligabue. Dar nu a cântărețului. A pictorului. Uitându-se la un model de-al său, desenând-o pe o pânză, Ligabue, după lumina diferită din ochii ei, după trăsăturile gingașe ale corpului, a înțeles că e însărcinată. Dar eu nu sunt pictor. Chiar dacă aș fi mai bezmetic decât Ligabue.

— Pot să știu la ce te gândești?

— Îți va părea absurd, dar mă gândeam la Ligabue.

— Ei, nici nu știi cât de mult îl admir atât în calitate de cântăreț, cât și ca bărbat.

Fredonează veselă, absolut fals. Știe toate cuvintele cântecului. *Certe notti*, dar nu a ghicit unul din gândurile mele. Din fericire. Cel puțin de această dată.

— Hei! Știi ceva? Și în calitate de regizor îmi place Ligabue... Ai văzut *Radiofreccia*?

— Nu.

Ne-a venit nouă rândul. Punem valizele în portbagaj și urcăm în taxi.

— Păcat, într-un anumit moment este o frază frumoasă... Cred că înăuntrul meu este un gol, dar rock and roll-ul, câteva prietene, fotbalul, un pic de satisfacție la muncă, nebuniile cu prietenii reușesc să-mi umple acest gol.

— Destul de tare... tu știi pe de rost și citate, da?

Gin insistă.

— Dar *Da dieci a zero*?

— Nici pe departe.

— Dar ești sigur că te gândeai la cântăreț, și nu la Ligabue pictorul?

Mă privește curioasă și îndrăzneată. Fata aceasta mă îngrijorează. Îi spun taximetristului adresa casei lui Gin, acesta încuviințează și pornește. Ah, toți știu totul. Eu îmi pun ochelarii. Gin râde.

— Te-am prins, așa-i? Sau nu știi cine-i?

Nu așteaptă răspuns. Hotărăște să mă lase în pace. Se sprijină de umărul meu ca în timpul zborurilor cu avionul. Ca în toate nopțile recente. Îi văd reflecția în oglinda taximetristului. Închide

ochii. Pare că se odihnește, apoi îi deschide din nou. Îmi întâlnește privirea chiar și prin ochelari. Zâmbește. Poate a înțeles totul. Poate. Însă un lucru e cert. Dacă va fi fetiță, o vom numi Sibilla.

Un ultim rămas-bun.

— Ciao. Ne auzim.

Cu rucsacul în spate și geanta în mână, intră pe ușă. O văd plecând, fără să-i dau o mână de ajutor. N-a vrut.

— Nu vreau să fiu ajutată și, mai ales, nu-mi place rămas-bunul prea lung. Hai, pleacă!

Gin e foarte tare. Urc înapoi în taxi și îi dau adresa mea. Taximetristul încuviințează din nou. O știe și pe asta. Păi, de altfel, aceasta îi este meseria. Într-o clipă îmi revin în minte mai multe momente ale călătoriei noastre. Ca un album răsfoit la repezeală. Aleg pozele cele mai frumoase. Scufundările în mare, săruturile, glumele, mesele luate împreună, discuțiile fără capăt, iubirea fierbinte, diminețile noastre. Iar acum? Sunt neliniștit, și nu doar din cauza fusului orar. Îmi lipsește. S-o las acasă după o călătorie e ca și cum aș porni din nou, dar fără să știu unde merg și mai ales cu cine. Singur. Deja simt lipsa lui Gin. Acest lucru mă neliniștește. Nu cumva am devenit prea romantic?

— Am ajuns, domnu'.

Din fericire, taximetristul mă readuce la realitate. Cobor. Nu aștept restul, îmi iau lucrurile și intru în casă.

— E cineva?

Liniște. E mai bine așa. Vreau să intru încet-încet, fără prea mult zgomot, fără prea multe întrebări, în viața mea de toate zilele. Pun la loc câteva din lucrurile pe care le am în geantă, arunc în cadă ceea ce trebuie spălat și fac un duș. Nu simt fusul orar, dar

aud telefonul. Ies din duș. Îl iau din mers. Mă șterg un pic înainte de a răspunde. Este ea, Gin.

— Vai, l-am conectat o secundă în urmă, înainte să merg la duș. Știam că nu vei putea rezista.

— Te-am sunat ca să aflu cum te descurci. Încă n-ai bătut pe nimeni? Ești în criză totală de abținere... de la dragoste?

— Eu? îndepărtez puțin telefonul și mă prefac că mă adresez unui public feminin. Liniște, fetelor, liniște... Vin îndată.

Gin se prefacă că este șocată.

— Ciudat că n-au spus altfel. Doar o secundă, fetelor! Ar fi bine să fii mai sincer. Nu le dezamăgi! Vai! Vai!

— Mmm! Veninoaso. Dacă ai s-o ții tot așa vorbim cu Romani, două apariții la vreo emisiune drept întâmplarea anului și plecăm imediat într-un turneu mondial.

— Să nu ajungem prea departe... Pregătește-ți discursul pe care va trebui să-l spui în fața părinților mei, va trebui să treci pe la noi într-una din zile.

— Ce?

— Păi, dacă încă nu vin „ele”, e mai bine să vii tu, nu?

— Ce?

— Păi așa-i, se apropie termenul și dacă „ele” nu apar, atunci sunt însărcinată! Pregătește-te să rostești cererea în căsătorie, să prezinți scuzele și toate celelalte.

Rămân în tăcere.

— Bravo! Ai înțeles! Distrează-te cu fetele, pentru că ți-a rămas puțin timp!

— Eu credeam că trebuie să mă ocup numai de alegerea numelui.

— Desigur. Cel mai ușor lucru! Nu, de asta mă ocup eu. Iar tu de toate celelalte. Știi ce spune deseori mama mea? „Ai vrut bicicletă? Acum pedalează!”

— Bicicletă... Dacă va fi fetiță, anume așa o vom numi. Sunt sigur că o să-i placă sportul și, în plus, ar fi în cinstea mamei tale.

— N-ar fi rău. Credeam că de-acum ai căzut în depresie. Dar văd că încă te pricepi să îndrugi prostii.

— Da, dar sunt ultimele. Știi, ca tată va trebui să fiu mai serios. Dar ești sigură că eu sunt tatăl? Bunicul meu spune: „Întotdeauna se știe cine este mama, dar nu și cine este tatăl.”

— Bravo, vei trăi în incertitudine. Dacă va fi un netrebnic, înseamnă că-i precis al tău!

— Însă parcă eram în nu știu ce criză!

— Step... să nu ne certăm.

— Cine vrea să se certe?

— Îmi lipsești...

Îndepărtez din nou telefonul.

— Fetelor, vreți să știți ce mi-a spus? Că-i lipsesc...

— Hai... nu fi prostuț.

— Te-ai schimbat?

— Adică?

— De obicei mă numești netrebnic.

— Dar cum e mai bine: netrebnic sau prostuț?

— Să zicem că pentru mine prostuț e mai bine... și apoi, scuze, netrebnic ai spus că-l vei numi pe fiul meu, înseamnă că mie trebuie să-mi spui prostuț că de nu, în casa noastră n-o să se mai înțeleagă nimic. Va fi o adevărată confuzie!

— Cretinule!

— Iată... Și cretin cine-i? Altul?

Râdem. Continuăm să glumim. Vorbim fără să știm bine despre ce și pentru ce. Apoi hotărâm să închidem, promițându -ne să ne sunăm mâine. E o promisiune inutilă. Dar oricum ne-am făcut-o. Când pierzi timpul la telefon, minutele trec fără să le observi, când cuvintele nu au sens, când te gândești că dacă te-ar asculta cineva, ar crede că nu ești în toate mințile, când niciunul nu vrea să închidă, când după ce ea a închis, verifici dacă într-adevăr a făcut-o, atunci s-a zis cu tine. Sau mai degrabă ești îndrăgostit. Care de fapt e cam același lucru...

Următoarele zile la Roma se întorc lent la normal. Orele revin la locurile lor. Se face mai frig. Fiecare vrea să stea la el acasă. Marea e tot mai departe. La fel ca și amintirea despre ea. Rămân doar pozele din acea minunată vacanță. Ajung în cine știe ce sertar și vor fi uitate și ele în curând. Romani a fost fericit să ne vadă, atât de veseli și bronzați, în special datorită lui. A fost și mai fericit când am acceptat contractul de muncă, la fel datorită lui. Paolo și Fabiola par să se înțeleagă. Paolo a renunțat la ideea de a se face agent. Agentul meu. A revenit la postul lui de contabil. Toate deciziile le-a lăsat pe seama Fabiolei, iubita lui, astfel socotelile se potrivesc sută la sută. Pentru că dacă ceva nu ar fi în ordine la birou sau acasă, el și-ar ieși din minți. După câte am aflat din ce mi-a povestit Paolo, tatăl meu și iubita lui, pe care nu -mi amintesc cum o cheamă, și nu vreau să fac nici cel mai mic efort ca să-mi amintesc, trăiesc în bună pace și înțelegere. Și se iubesc. Nici sub acest aspect nu vreau să fac vreun efort. În schimb despre viața sentimentală a mamei Paolo nu știe nimic. Sau cel puțin nu-mi spune nimic. Îl îngrijorează sănătatea ei. A văzut-o la spital, își făcea niște investigații. Dar nici despre aceasta Paolo nu știe nimic. Sau și în acest caz nu vrea să-mi spună nimic. Și în această privință nu vreau să fac niciun efort. Nu pot și gata. Și așa mi-a fost foarte greu să citesc cartea pe care mama mi-a dăruit-

o. O istorie asemănătoare cu a noastră, dar cu un final fericit. Un final fericit, da. Dar aceea e o carte.

— Salut, ce faci?

— Îmi pregătesc geanta ca să merg la sală... Totul a revenit la normal. Până și Gin. — Eh, vin și eu mai târziu. Azi merg la...

Face o pauză căutând în calendarul ei o sală potrivită.

— La Gregory Gym pe via Gregoria VII! Nici nu-i foarte departe. Ne vedem mai târziu?

— Desigur.

— Te sărut atunci și pe curând.

Nu știi ce s-ar fi putut întâmpla dacă acel „desigur” nu era atât de sigur.

La sală îi salut pe câțiva. Apoi încep să mă antrenez. Fără să mă împing prea mult, fără să forțez greutatea. Mă tem să nu am întinderi. Nu m-am antrenat de prea mult timp.

— Hei, bine ai revenit!

E Guido Balestri, slăbănog și zâmbitor ca întotdeauna. În salopeta lui bordo lărgită ca întotdeauna, cu un hanorac *radical-chic*, dar de aceeași marcă ca și toate lucrurile lui, și acelea ca întotdeauna.

— Salut. Te antrenezi?

— Nu. Am trecut pe aici cu speranța că am să te văd.

— N-am nicio liră...

Râde vesel poate pentru că știm foarte bine amândoi că e ultimul lucru de care ar putea avea nevoie.

— Și pentru o perioadă trebuie să evit încăierările.

— Desigur, nu face să te bagi în seamă o dată în plus. Totuși acum ești vedeta încăierărilor.

Înțeleg că trebuie să fi urmărit evenimentul. Dar el preferă să evedențieze. Și nu în zadar.

— Am decupat toate articolele: eroul, cavalerul, justițiarul de la televiziune...

— Da, nu le-a fost ușor.

— Păi, nici ție, după pozele pe care le-am văzut!

— Nu știam. Au publicat și fotografiile cu cei trei? Aceasta mi-a scăpat din vedere.

Dar nu contează. Mai am încă în minte scena reală cu toți participanții în carne și oase. Vreau să schimb subiectul.

— Însă dacă lăsăm glumele la o parte, eu cu ce te pot ajuta?

— De fapt, eu aș putea face ceva pentru tine. Trec să te iau pe la nouă. Ce zici, Step, îți convine?

— Depinde.

— Hei, ai devenit ca tipele care cred că numai ele au exclusivitatea plăcerii masculine? Din categoria „aș vrea, dar nu pot”! Hai, te duc la o petrecere, cu oameni liniștiți, chestii fine, să nu-mi zici că ai ajuns sub vreun călcâi feminin? Ne vom întâlni cu prietenii, ne vom distra!

Ideea de a-mi revedea prietenii îmi place. A trecut un car de ani. De ce nu. Să mă detașez de toate. O întoarcere în trecut. Mă gândesc la Pollo, dar nu mă mai doare. O petrecere ca altădată e ceea de ce am nevoie. Să-i bat pe umăr pe prietenii pe care nu i-am văzut de mult timp. Povestiri din trecut, strângeri de mână și priviri sincere. Prieteni de încăierări. Prietenii cei mai adevărați.

— De ce nu?

— Ok, atunci dă-mi adresa ca să vin să te iau cu mașina.

— La nouă! Te rog...

Continui să mă antrenez încă puțin. Cu mai mult elan. Îngâmfat. Ce faci? Vrei să fii în formă la întâlnirea cu vechii prieteni? Să fii la înălțimea amintirilor lor? Step, legendarul! Și autoironic hotărâsc să încetez și să fac un duș. Puțin după aceea sunt acasă. Sună celularul.

— Salut, dar n-ai venit.

Gin e dezamăgită un pic.

— Nu... credeam că ești încă la sală.

— Da' de unde! A trebuit s-o ajut pe mama să aducă sus cumpărăturile. Apoi și-a dat seama că a uitat să cumpere lapte și m-am dus să iau. M-am întors, și ea și-a dat seama că a uitat să cumpere pâine și iar a trebuit să mă duc eu. În plus, și ascensorul s-a defectat.

— Nu te-ai dus la sală, dar oricum ți-ai menținut forma.

— Da, desigur. Am niște mușchi fantastici! Vrei să vii să mă vezi? Chiar trebuie să urc pe terasă ca să iau rufe, se pare că la noapte va ploua.

— Nu, nu pot. Trece să mă ia un prieten peste puțin timp.

— Ah...

Gin pare să se indispuă.

— Un prieten de-al meu, Guido Balestri, tipul acela înalt și slab... Era și el în seara când ne-am dus la Il Colonnello.

Încerc s-o liniștesc.

— Nu mi-l amintesc. Ok, cum vrei. Vai, eu oricum urc pe terasă. Ce-o fi, o fi...

— Hai, nu te bosumfla. Nu ai noutăți?

— Încă nu. Deocamdată rămâi să fii un tatic ipotetic...

— Atunci profit și ies măcar în seara asta. Hai, poate ne auzim mai târziu.

— Nu poate. Ne auzim mai târziu! Sună-mă numaidecât!

— Ok, rîd. Cum spune al treilea dan.

Nici nu reușesc să închei convorbirea cu Gin, că sună interfonul. E Guido.

— Cobor.

Raffaella se învârte prin casă. Ce-i de făcut? Ceva nu-i iese la socoteală. E mai rău decât măcelarul de la parter care de fiecare dată îți mai adaugă ceva în plus în costul cumpărăturii, sau decât atunci când la benzinăria de la colțul străzii mai întâi îți spală mașina și apoi îți fac plinul. Oameni de încredere care își cer scuze spunând obișnuita frază: „Uitați-vă, nu e mult, doamnă, doar un euro în plus.” Ți se pare că te-au ales anume pe tine ca să-și arate trucurile. Dar aici e vorba de altceva. De Claudio. Claudio s-a schimbat. Chiar și felul cum au făcut dragoste nu demult, când n-a vrut să-și scoată cămașa. E ciudat. În afară de muzică și-a schimbat și preferințele pentru lectură. Înainte citea numai *Diabolik* și cel mult *Panorama*. Și pe acestea le lua numai dacă pe prima pagină era vreo fată frumoasă. Evident, pe jumătate goală. Până aici totul era normal. Susținea mereu că în interior era un articol important despre finanțe. Iar acum? Cum se explică această carte? Raffaella se apropie de noptiera lui Claudio și o ia în mână. *Poezii* de Guido Gozzano. O răsfoiește. Nimic. Nimic deosebit. Brusca ceva cade dintre pagini. O carte poștală. O întoarce imediat ca să vadă ce e scris pe ea. Nimic. Numai un timbru și semnătura celui care a trimis-o. Un „F”. Numai un simplu „F”. Și un timbru din Brazilia. Cine ar fi putut să i-o trimită? Cineva care a fost în Brazilia. Se uită la data de sub timbru. A fost expediată cu

șase luni în urmă. Cine dintre prietenii pe care îi cunoaștem a fost în Brazilia cu șase luni în urmă? Filippo, Ferruccio, Franco. Nu. Nu cred că a fost vreunul din ei. Mai ales că nicio soție nu l-ar fi lăsat să plece. Numai dacă nu s-a dus cineva pe ascuns... și i-a trimis lui Claudio o carte poștală cu un „F”? Nu. Nu se leagă. Întoarce cartea poștală și o privește. O frumoasă braziliancă. O fotografie clasică a unei care merge de-a lungul plajei, arătându-și fundul într-un costum de baie minuscul. Lucrul ciudat este că i se văd perfect chipul și zâmbetul. Nimic. O pune înapoi în carte și începe s-o răsfoiască. La un moment dat, găsește o frază subliniată cu roșu. Dar cum e posibil? Claudio urăște culoarea roșie. Nu ar fi folosit-o niciodată. Îi amintește de multele greșeli pe care le comitea la școală, la orele de italiană, tocmai din cauză că nu citea mai nimic. Și încă ce frază a subliniat: „Nu- mi plac decât trandafirii pe care nu i-am cules.” Cu un semn de exclamare adăugat. Semn de exclamare? Plus la toate, cineva a distrus sintaxa poetului, a schimonosit-o, a agresat-o. Cineva care nu are respect față de nimeni și față de nimic. Nici față de mine. Raffaella întoarce repede paginile până la sfârșit ca să vadă prețul, să vadă dacă a fost tăiat sau șters. Nu, prețul lipsește. Se uită mai bine. Aduce cartea mai aproape de ochi. Și dintr-odată își dă seama. Sunt urme de clei. Prețul a fost încleiat. Adezivul a fost șters. E trebușoara lui Claudio! N-a vrut să se vadă numele magazinului de unde a fost cumpărată cartea. A fost un cadou! De la acea „F”. Proasta aceea de „F”. Raffaella pune totul la loc. Trebuie să elaboreze un plan. Din păcate, unica persoană pe care o cunoaște la Telecom este domnul Franchi, un prieten de-al lui Claudio. El nu-i va spune niciodată nimic, nici despre apelurile, nici despre

mesajele lui Claudio. Ca să vezi. Solidaritate masculină. Nu i-ar spune nici măcar sub tortură. Raffaella i-a verificat deja telefonul, de mai multe ori. Niciun mesaj, nici trimis, nici primit. Chiar și apelurile efectuate, cele primite sau pierdute, sunt puține. Prea puține. Telefonul e curat, prea curat. Rezultă că e murdar. Dar cum se poate face așa ceva? Desigur că nu ca prostănaclul de Mellini care a vrut să economisească și și-a luat un abonament *You&Me*, acela unde alegi numărul pe care îl suni mai des și în contract a apărut numărul amantei sale. A fost un joc foarte ușor de descoperit. Sărmănelul. Cel puțin putea să aibă măcar un pic de stil. Trebuie să fie fericit acum, face o grămadă de economii. L-a părăsit până și amanta. Dar poate că el a făcut totul intenționat, ca să fie descoperit. Când un soț lasă un mesaj neșters în telefon, înseamnă că îl doare în cot de reacția soției. Poate nu știe cum să-i spună. Astfel nici nu se obosește s-o facă. Sărmanii bărbați. Adică eu ar trebui să fiu fericită că el a scos prețul de pe carte și că îmi ascunde totul... Și așa, în timp ce cântărește disperată în minte acest ultim gând, brusc îi vine o idee. O sclipire, o clipă, o soluție. Închide ochii și începe s-o studieze amănunțit. Într-un final zâmbește, deoarece înțelege că e perfectă.

Puțin mai târziu. Claudio intră în casă. Raffaella îi vine în întâmpinare salutându-l.

— Ciao, cum te simți? A fost bine la serviciu?

— Foarte bine.

— Lasă-mă să te-ajut.

Claudio îi permite să-i ia sacoul, dar rămâne perplex. Ce înseamnă această amabilitate neașteptată? Ceva nu-i în ordine. O fi descoperit ceva? Încă o problemă cu fiicele? Atunci ar fi bine s-o

afle imediat. Claudio o urmează până în dormitor. — E totul în ordine, scumpa mea? E vreo problemă?

— Nu, totul e bine, de ce întrebi? Vrei ceva de băut?

Și încă mă întreabă dacă vreau ceva de băut. Înseamnă că problema e gravă.

— Cum se simte Daniela?

— Foarte bine, a făcut testele. Azi va afla rezultatele, dar se pare că totul e ok. De ce continui să-mi pui atâtea întrebări?

— Știi, Raffaella, îmi pari atât de amabilă.

— Eu întotdeauna sunt amabilă.

— Dar nu într-atât!

E adevărat, se gândește Raffaella. La naiba, mă trădez singură.

— Ai dreptate, nu-ți pot ascunde nimic! Am uitat complet că m-a invitat Gabriella la ea acasă să jucăm o partidă de burraco. Iar noi le-am spus soților Ferrini că poate vom merge împreună la film.

— Ah, suspină Claudio relaxându-se. Ca să fiu sincer, draga mea, am uitat și eu. Dar asta nu-i tot. M-a sunat Farini și m-a invitat să-mi dea revanșa la biliard, îți imaginezi! Acum e sigur că va veni să lucreze cu noi!

— Bine, mă bucur! Atunci ar fi bine să faci un duș ca să te relaxezi. Dacă iarăși pierzi, va crede că o faci intenționat pentru plăcerea lui... și nu-i frumos!

— Ai dreptate, diseară îl bat, sunt sigur.

Claudio se dezbracă și se bagă sub duș. Se relaxează sub getul de apă. Ce bine, se gândește, nu am crezut că va fi atât de ușor. Unde mai pui că ea se simte vinovată. Pot să merg la Hotel Mersala fără probleme și să savurez plăcerea până noaptea târziu.

Cât sunt de norocos... Dar nu știe cât de mult se înșeală. Raffaella și-a pus planul în acțiune. Acum nu mai are îndoieli. Nu e doar perfect: e diabolic. Claudio termină de făcut duș. Se șterge repede, excitat de ideea de a ieși și își ia la revedere cu afecțiune.

— Dar tu ce faci? Nu ieși?

— Nu, noi jucăm pe la zece. Așa am s-o aștept pe Daniela să se întoarcă, îmi va face plăcere.

— Ai dreptate, salut-o din partea mea și distrează-te.

— Și tu.

Raffaella își ia rămas-bun zâmbind. Claudio iese în fugă. Dacă ar fi avut ochi la ceafă, ar fi văzut cum acel zâmbet s-a transformat într-o grimasă îngrozitoare de îndată ce el s-a întors cu spatele. Grimasa unei femei care știe ce are de făcut. Și care va merge până la capăt. Raffaella ia telefonul fix și le sună pe ambele fiice. Apoi pe toate prietenele care ar putea s-o caute. Tuturor le spune același lucru. Pentru toate inventează aceeași minciună.

Puțin după aceea sunt în mașină cu Balestri. I-am luat o bere. Conduce vesel și relaxat, nu doar din cauza berii.

— Uite. Am ajuns.

Via di Grottarossa. Coborâm. Câteva mașini stau parcate în fața vilei, dar nu recunosc niciuna. Sună la un interfon. Corsi. Nici numele nu mi-e cunoscut. Guido mă privește curios, pare amuzat.

— Hei, Guido, nu cumva ai încurcat adresa? Nu văd nicio motocicletă cunoscută. Și cine-i Corsi, mă rog?

— Aceasta este adresa, ai încredere în mine. Stai liniștit. Aici este cel puțin o persoană pe care sunt sigur că o cunoști.

Se deschide poarta. Intrăm. Vila este foarte frumoasă, geamuri acoperite cu draperii de diferite culori dau spre grădină. O piscină semigoală se odihnește așteptând începutul lunii mai, iar mai încolo un teren de tenis, cu plasa întinsă, pare că stă de gardă. Un chelner zâmbitor ne așteaptă la ușă, se dă într-o parte și ne permite să intrăm închizând ușa după noi.

— Mulțumesc.

Guido îl salută. Se pare că se cunosc.

— Carola este?

— Desigur, veniți pe aici.

Ne însoțește pe un hol. Tablouri iluminate alternează perfect cu interiorul unei biblioteci, printre cărți vechi, vase chinezești

colorate și obiecte de cristal. Toate aranjate pe polițe deschise de lemn. Ajungem într-un salon spațios. Chelnerul se dă la o parte. O fată aleargă în întâmpinarea noastră.

— Ciao.

Îl îmbrățișează pe Guido sărutându-l afectuos, dar nu pe buze. Trebuie să fie Carola.

— Ai reușit?

Guido se întoarce spre mine și zâmbește ca și cum ar spune: „Desigur, Carola, nu vezi că e aici?”

Carola mă privește. Rămâne surprinsă pe o clipă. Mă studiază cu atenție de parcă m-ar evalua. Mijește ochii, îi strânge ca și cum nu crede că eu... sunt eu.

— Dar el... este el?

Guido zâmbește.

— Da, e el.

— Da, cred că eu sunt... De obicei mă numesc Stefano, Step pentru prieteni... Dar „el” nu mi-a spus nimeni niciodată. El? Îmi explicați ce se întâmplă?

Și, pe neașteptate, dinspre ușa semiînchisă din acel salon plin de oameni necunoscuți, de glasuri îndepărtate și confuze, de cărți vechi, de tablouri pictate cândva, aud o voce. Vocea ei. A ei care mi-a lipsit, pe care am căutat-o, pe care am visat-o zeci de nopți la rând. Babi. Babi. Babi. Babi stă așezată pe o canapea din mijlocul salonului, e în centrul atenției, povestește ceva și râde, ceilalți râd și ei. În timp ce eu, de unul singur, rămân mut. Iată momentul pe care l-am așteptat atât de mult. De câte ori în America, cufundat în amintiri, dând la o parte momentele dureroase și dezamăgirile, am ajuns până la fund ca să găsesc acel zâmbet. Și acum iată-l, în

fața mea. Și îl împart cu alții. Tot ce a fost al meu, numai al meu. Și brusc mă regăsesc alergând printr-un labirint alcătuit din amintiri: prima noastră întâlnire, primul sărut, prima noapte... Explozia înnebunită a dragostei mele pentru tine. Într-o clipă îmi amintesc tot ceea ce nu am putut să-ți spun, tot ceea ce aș fi vrut foarte mult să știi, frumusețea dragostei mele. Pe care am vrut să ți-o demonstrez. Eu, simplu curtean admis la curtea ta, îngenuncheat în fața celui mai simplu zâmbet al tău, înaintea măreției împărăției tale, aș fi vrut să ți-o demonstrez pe a mea. Pe un platou de argint, închinându-mă într-o plecăciune nesfârșită, făcându-te să vezi darul meu, ceea ce simțeam pentru tine: o dragoste infinită. Iată, doamna mea, vezi, este toată a ta. Numai a ta. Până în adâncul mărilor, până la capătul pământului. Dincolo de cer și stele, dincolo de lună și tot necunoscutul. Iată, aceasta este dragostea mea pentru tine. Dar asta nu-i tot. Pentru că doar atât ne este dat să știm. Eu te iubesc dincolo de ceea ce ne este dat să vedem, dincolo de ceea ce ne este dat să cunoaștem. Iată, aceasta și încă cine știe câte aș fi vrut să ți le spun. Dar n-am putut. Nu am putut să-ți spun nimic din ceea ce tu n-ai fi vrut să asculți. Și acum? Ce i-aș putea spune fetei de pe canapea? Cum pot să-i arăt minunățiile aceluia mare imperiu care îi aparțineau ei? Te privesc dar tu nu mai ești. Unde te-ai pierdut? Unde e zâmbetul care îmi lua orice încredere în afară de certitudinea că sunt fericit? Aș vrea să fug dar nu mai am timp, nu mai am timp. Iată-te. Babi se întoarce lent spre mine.

— Step! Nu pot să cred... Ce surpriză...

Se ridică și-mi aleargă în întâmpinare. Mă cuprinde, mă strânge cu putere și mă sărută dulce. Pe obraz. Apoi se dezlipește,

însă nu se îndepărtează prea mult. Mă privește în ochi și zâmbește.

— Cât sunt de fericită să te văd... Ce faci tu aici?

Îmi vine în minte *Carramba che sorpresa!*

Ce ar fi strigat Raffa? Ah, da. „Babi e aici!” Dar nu reușesc să spun nimic. Ea începe să vorbească. Râde și vorbește. Vorbește și râde. Pare să știe totul despre mine. Știe unde am fost, ce-am făcut în America, studiile, munca.

— Te-ai întors în Italia la începutul lui septembrie. Pe 3, ca să fiu mai exactă. Și nici nu m-ai felicitat de ziua mea... Nu ți-ai amintit, da? Dar, te iert...

Și continuă așa, râzând. Pe 6 septembrie era ziua ei, și eu, în acea zi, mi-am amintit foarte bine, ca întotdeauna. Ca în fiecare an, chiar și în America, ca de orice alt lucru care avea de-a face cu ea, ca de tot ce a fost mai frumos și mai dureros. Iar ea? Ea mă iartă. De ce? Pentru că n-am putut s-o uit?

— Era pe 6 septembrie! Vezi că nu-ți amintești...

— Ah da, într-adevăr.

Îi zâmbesc și o las să treacă înainte. Vorbește ca pentru amândoi, hotărăște ea, merge ea înainte, cum a făcut-o întotdeauna.

— Pe urmă ai făcut o emisiune televizată, apoi am văzut ce scriau ziarele. Și fotografiile le-am văzut. Ai salvat-o pe fata aceea. Cum o chema? Ah, acum nu-mi amintesc. Eu te-am căutat, dar...

Din fericire, merge înainte. Fără să mă întrebe numele. Ginevra. Gin pentru prieteni. Ar trebui s-o sun. Trebuie s-o sun. I-am spus că ne auzim mai târziu. Poate. Da, i-am spus „poate”.

Pot să mă ascund după acel „poate”. Închid telefonul. Mă întorc. Îmi vine instinctiv. Îl văd pe Guido care îmi zâmbește. Observă și îmi face cu ochiul. El, perfidul de Lucignolo, eu, prostuțul de Pinocchio în mâinile unei Fete cu Părul Albastru. Bună sau rea? O văd cum pleacă. Închide ușa după ea și mă lasă singur. Singur cu ea, cu Babi, singur cu destinul trecutului meu. Babi mă ia de mână.

— Vino să ți-i prezint pe prietenii mei.

Și mă trage așa, mai copilăroasă, mai feminină, mai încrezătoare, mai matură... Mai... mai nu știu cum.

— Iată, el e Giovanni Franceschini, proprietarul localului Caminetto Blu... Iar el e Giorgio Maggi. Hai, trebuie să-l cunoști, are o importantă agenție imobiliară care se ocupă de vânzări-cumpărări. Hai, are o denumire foarte tare, se numește Casa Dolce Casa.

— Nu, n-o cunosc, îmi pare rău.

Zâmbesc și îi salut pe toți, ca și cum pentru mine lucrurile acestea ar conta. Și alte nume, și alte istorii. Denumiri comerciale de tineri pseudonobili ai acestei societăți care nu mai are niciun fel de titlu... Cel puțin pentru mine.

— Iar ea e Smeralda, prietena mea de suflet!

Babi se apropie complice, toarce ca o pisică și îmi destăinuie cald la ureche:

— Să zicem că a luat locul Pallinei.

Și râde. Iar eu simt aroma ei de *Caronne*. Și o privesc. Cel puțin aceasta a rămas. Și aș vrea s-o întreb: „Cine a luat locul meu?” Locul meu. Da. De ce crezi că ai avut unul? Mi-ar putea răspunde. De aceea stau tăcut. Stau în liniște. O privesc în timp ce ea continuă această ciudată ceremonie de prezentări. Ea, curtezană

pricepută, o impecabilă damă de onoare a acelei societăți înalte, a curții ei aurite. Și dansează, și râde, și își dă capul pe spate, și suvițele de păr, și parfumul, și zâmbetul ei. Și încă... Încă tu. Dar nu trebuia să ne mai vedem... Simt toată durerea mea. Tot ce nu știu, tot ce nu am trăit, tot ce oricum îmi lipsește. Întotdeauna. Câte brațe te-au cuprins ca să devii ceea ce ești. Câtă dreptate ai. Cât e de adevărat. Ce contează. Ea oricum nu-mi va spune, din păcate. Așa că rămân în tăcere. Și o privesc. Dar n-o găsesc. Atunci mă duc să o caut în acel film alb-negru care a durat doi ani. O viață. Noaptea petrecute pe canapea. Departe. Fără să reușesc să găsesc un motiv. Zgârindu-mi obrazii, cerând ajutor de la stele. Afară, sub balcon, fumând o țigară. Urmărind apoi fumul până la cer, sus, mai sus, dincolo... Acolo unde am ajuns noi amândoi. De câte ori am înotat în acea mare nocturnă, pierdut în cerul albastru, purtat de aburii băuturii, de speranța de a ne întâlni din nou. În sus și în jos, fără oprire. Pe lângă Vărsător, Perseu, Andromeda... În jos până la Cassiopeea. Prima stea la dreapta și tot înainte până dimineața. Și mai departe. Și pe toate le întrebam: „Ați văzut-o? Vă rog... Am pierdut steaua mea. Constelația mea care nu mai este. Unde o fi acum? Ce o fi făcând? Cu cine?” În jurul meu era liniștea acelor stele îngândurate. Zgomotul supărător al lacrimilor mele istovite. Iar eu naiv căutam și speram să găsesc un răspuns. Dați-mi un motiv, un simplu motiv, un motiv oarecare. Ce prostie. Se știe. Când o iubire se sfârșește se poate găsi totul, numai un motiv nu.

Claudio conduce liniștit. Din când în când verifică în oglindă să vadă dacă nu-l urmărește Raffaella. Nimic. Nicio mașină în urma lui, niciun suspect. Doar un echipaj de poliție, care la un moment dat aprinde farurile și o ia din loc. Claudio îl vede trecând ca vântul, cotind la dreapta, în jos pe Cassia. Nu l-au onorat nici măcar cu o privire. N-au pentru ce, se gândește în sinea lui, eu sunt un cetățean model, n-am făcut nimic rău. Și pe deplin convins de nevinovăția lui absolută urcă și pornește pe Corso Francia, cu toată viteza spre Marsala. În scurt timp e la Porta Pia. Se oprește lângă hotelul Europa, parchează și își scoate celularul din buzunar. Îl deschide, verifică. Nimic, niciun mesaj. Cu Francesca ne-am înțeles să ne vedem la hotel la nouă și jumătate. Dacă ar fi avut vreo problemă sau s-ar fi eliberat mai devreme, mi-ar fi trimis un mesaj. Cu atât mai bine, cu cât mai puține mesaje trimite, cu atât e mai mică probabilitatea de a fi descoperiți. După ce Raffaella a deschis extrasul contului și mi-a făcut acel interogatoriu de gradul trei în privința tocului de biliard, nu mai pot să sun sau să trimit mesaje de pe telefonul meu. E prea riscant. Raffaella ar fi în stare să-l sune pe Franchi și să-i facă și lui un interogatoriu de gradul trei. Acela nu-i obișnuit cu o fiară ca ea și până la urmă, în pofida solidarității masculine, tot ar da din plisc. Sunt sigur. E mai bine să sun mereu de la birou,

iar dacă primesc mesaje, e de-ajuns să le șterg. Claudio închide telefonul și îl pune în buzunarul unde îl ține întotdeauna. Apoi, liniștit și relaxat, hotărăște să fumeze o țigară. Când vrei, n-ai ce-i face. Azi nu are niciun fel de angoasă. Claudio își aprinde un Marlboro. Dar dacă s-ar fi uitat atent la telefon, ar fi observat că e mai nou decât de obicei. Și, în acel caz, nu ar fi simțit niciun fel de angoasă. Dar o adevărată groază.

Beep. Beep. E semnalul că a primit un mesaj. Celularul lui Claudio luminează pe masă. Știa. Era doar o chestiune de timp. Raffaella zâmbește și îl ia în mână. Așteaptă o clipă. Îl privește indecisă. Iată, acesta e momentul care mi-ar putea schimba radical viața. Și când te gândești că atunci când Claudio a vrut să ia două celulare identice, pentru că erau la reducere, eu l-am criticat atâta. Sărmanul Claudio, azi am putut să schimb telefonul meu cu cel pe care îl ținea mereu în buzunarul de la sacou, ce mai ocazie. Apoi chipul ei se schimbă brusc, se înăsprește. Furia o transformă. Atunci hotărăște să-l deschidă. Să descopere mesajul care ar putea pune punct definitiv uneia dintre cele mai importante partide din viața ei. Îl deschide și citește.

— Salut, scumpule! Am terminat acum. Ne vedem la nouă și jumătate, după cum ne-am înțeles.

Raffaella deschide larg ochii care devin verzi ca fierrea, îi ies din orbite, din cauza furiei îi clănțănesc dinții, i se taie respirația. Ar vrea să arunce telefonul lui Claudio de perete, dar știe că i-ar pierde urma acelei „F” căcăcioase, acelei femei care-și permite să-i spună „scumpule”. Și dintr-odată înțelege importanța acestui telefon, unicul indiciu, unica probă a procesului de mâine. O hartă perfectă care s-o ducă până la „comoara lui”. Raffaella își

adună gândurile, respiră adânc, se relaxează. Trebuie să-și regăsească luciditatea. Trebuie să acționeze cu viclenie. Ia telefonul lui Claudio și scrie încet răspunsul.

„Trebuie să vin cu taxiul. Mașina mi-au luat-o ai casei. Ce să-i spun taximetristului?”

Și-l expediază. Așteaptă. Speră că n-a comis nicio greșală, că n-a scris în alt mod, că nu aveau niciun semnal între ei, de tipul „am recepționat” sau vreo altă prostie de acest fel. Claudio a fost atent, dar nu e chiar atât de genial. Nu putea nicidecum să suspecteze că eu i-aș înlocui telefonul cu al meu. Și tocmai în acel moment sosește mesajul cu răspunsul.

„Scumpule, ce faci, îmi scrii? Mi-ai spus doar că e periculos. Nu știu adresa exactă, dar e destul să spui Hotel Marsala și te aduce la sigur. Pe curând. Vreau să-ți fac ca și ultima dată...”

Citind aceste ultime cuvinte, Raffaella simte că-și dă sfârșitul. I se strânge stomacul, i se încleștează maxilarul, o apucă o durere de ficat. Dar merge spre telefonul de casă și culege un număr. 3570. După câteva secunde vocea operatorului serviciului de taxi îi răspunde.

— Vă rog, imediat un taxi la piazza Jacini. E urgent. Aștept. Peste câteva secunde se aude o voce înregistrată.

— Venezia 31, în două minute.

Raffaella pune receptorul. Se gândește și aproape că o cuprinde un râs isteric. Venezia 31. La Venezia au făcut prima lor călătorie. Și un taxi cu aceeași denumire va încheia totul. Aleargă spre baie și vomită până și ceea ce nu a mâncat.

Puțin mai târziu. Oprit în piazzale de Porta Pia, Claudio se uită la ceas. E ora nouă. Mai are jumătate de oră. Îi este sete. Hotărăște

să meargă să-și ia o bere de la un bar care nu e prea departe. Pornește mașina și face o inversiune în formă de U. Chiar dacă a comis o infracțiune, a fost prudent. A controlat să nu fie nimeni. Era numai un taxi care venea din capătul străzii. Dacă ar fi fost atent, i-ar fi văzut sigla: Venezia 31. Desigur, nici aceasta nu i-ar fi spus nimic. Dar dacă ar fi fost și mai atent, dacă s-ar fi uitat în interiorul taxiului, atunci ar fi înțeles că pentru el nu mai exista nicio scăpare.

Raffaella coboară din taxi, plătește și intră în Hotel Marsala. Se uită în jur. O încăpere oribilă. O floare într-un ungher. Pe jos un covor roșu uzat. Lângă perete stă o bancă veche de lemn cariat. În față, o măsuță cu sticlă crăpată și niște reviste vechi așezate neglijent deasupra. Un portar apare de după teighea.

— Bună seara, cu ce vă pot ajuta? Aveți nevoie de ceva?

— Domnul Gervasi mi-a recomandat acest hotel. El este în cameră?

Portarul o privește. Dar numai o clipă. A văzut destule în viața lui și știe că uneori e mai bine să-ți vezi de treburile tale. Apoi se întoarce. Verifică în sertarul cu chei. Cele cu numărul optsprezece sunt încă acolo.

— Nu, încă n-a venit.

Îi zâmbește doamnei într-o manieră curtenitoare.

— Bine, mulțumesc. Atunci, dacă nu vă deranjez, îl aștept aici.

Raffaella se așază pe bancă, fiind atentă să nu facă vreo mișcare greșită. Atât i-ar mai trebui, să cadă și să-și rupă vreun picior și să fie dusă la spital. Acum că știe adevărul și a ajuns în prima linie aproape de finalul cursei. Nu ar vrea să piardă această ultimă întâlnire pentru nimic în lume. Raffaella deschide o revistă

și o răsfoiește repede. Dar nu vede nici fotografiile, nici articolele, nici publicitatea. Sunt pagini colorate. De un roșu ca sângele. Și exact în acel moment vine Francesca. Deschide ușa de sticlă a hotelului și intră cu obișnuita ei vioiciune, salutându-l pe portar.

— Salut, Pino! Claudio a venit?

Portarul se uită la ea. Apoi la Raffaella. Răspunde bâlbâindu-se.

— Nu... încă nu.

— Atunci dă-mi cheile, am să-l aștept sus.

Portarul îi dă cheile cu numărul optsprezece și se duce în altă încăpere. În anumite cazuri e mai bine să nu auzi nimic.

Raffaella trânteste revista pe măsuță și se ridică. Merge spre ea, se oprește la un pas și o privește în ochi. Francesca rămâne fără cuvinte. Speriată, face un pas înapoi. Raffaella, brusc, o recunoaște. Nu-i vine să creadă. Proasta de mine. Acea nu era o carte poștală. Era o poză plastificată. Ea este fata de pe plajă. Ea este „F”.

— Ce-i asta?

Raffaella zâmbește sfidător.

— Nimic, o verificare. Cum te numești?

— Francesca, de ce?

Într-o clipă acel „F” prinde viață. Francesca, prostuța.

— Îl aștepti pe Claudio, așa-i?

Francesca nu înțelege. Sau poate nu vrea să înțeleagă. Oricum Raffaella nici nu-i dă timp s-o facă. Ia telefonul lui Claudio și culege numărul, propriul ei număr.

— Așteaptă, imediat ți-l dau.

Claudio tocmai și-a luat o bere și bea din ea în mașină, când aproape că se îneacă auzind sunetul telefonului. Vibrează și sună cu un ringtone care nu este al lui. Îl ia. Îl privește mirat, neînțelegând. Apoi îl deschide. Și atunci vede ceea ce nu s-ar fi așteptat niciodată. Numele său, „Claudio”, luminează enorm pe display. Dar cum e posibil ca eu să mă sun pe mine? Nu mai înțelege nimic. Acela este ultimul, prostescul lui gând, înainte de a-și da seama, de a înțelege, de a cădea în abisul dramei. Continuă să-și privească numele de parcă ar fi hipnotizat de acel sunet și nu înțelege că sunetul e chemarea lui spre un drum fără întoarcere în întunericul infernului. Dar deodată simte că nu mai suportă și răspunde.

— Alo?

Înfrișat, preocupat că ar putea auzi cine știe ce de la celălalt capăt. De fapt este chiar ea, ultima persoană pe care ar fi vrut s-o audă. Soția lui.

— Salut, Claudio, așteaptă să vorbești cu cineva.

Claudio rămâne mut, nu reușește să spună nimic, în timp ce Raffaella îi pune Francescăi telefonul la ureche. Claudio nu-și poate imagina, nu vrea să-și imagineze care va fi a doua voce pe care o va auzi... Cine este persoana de lângă soția sa? Cine ar putea fi? Complet dezorientat, hotărăște oricum să mai facă o încercare.

— Alo...?

— Claudio, tu ești? Sunt Francesca... este aici o femeie care m-a întrebat...

Dar nu reușește să termine fraza. Raffaella îi ia telefonul de la ureche și i se adresează lui Claudio.

— Te aștept acasă.

Exact în acel moment, Claudio trece cu mașina prin fața hotelului Marsala cu telefonul încă deschis și le vede împreună: Raffaella și Francesca. Claudio nu-și crede ochilor, rămâne uluit și accelerează, căutând cum să fugă. Dar nu știe că din acest moment nu mai are nicio scăpare.

Francesca îi spune nemulțumită Raffaellei:

— Scuze, dar eu vorbeam cu el, de ce ai închis? Ești o needucată...

Raffaella îi zâmbește, apoi îi ia din mâini cheile de la cameră. Francesca nu se împotrivește. Pătratul mare din lemn greu, cu numărul optsprezece atașat la chei, se bălăbănește în mâinile Raffaellei.

— Asta era camera unde îl „cucereai” pe Claudio?

Francesca nu-i răspunde. Raffaella ridică o sprânceană.

— Eu nu sunt o needucată. Sunt doamna Gervasi. Iar tu, tu ești o târfă! Îi aruncă pătratul de lemn în față, spărgându-i nasul și imprimându-i numărul optsprezece în memorie pentru totdeauna.

— Hei, Step, mă auzi?

— Desigur... mint.

— Sunt atât de fericită să te revăd... de ce nu m-ai sunat când te-ai întors?

— Păi, nu știam...

— Ce nu știai?

Râde acoperindu-și gura. Își mișcă părul și-l aruncă pe spate.

— Dacă sunt singură?

Mă privește. Acum cu ochi mai expresivi. Nu spune nimic altceva, iar eu mă gândesc la Battisti. Când ea își făcea cosițe, la obrazii ei rumeni, la întunericul care ne înconjura... La marea întunecată. Dar nu aștept răspuns.

— Am să beau ceva.

Și din fericire găsesc imediat un rom. Un Pampero, cel mai bun. Torn în pahar și-l dau peste cap. Aș vrea... Mai umplu unul. N-aș vrea... Îl golesc dintr-o răsuflare. Dar dacă vrei... Încă un pahar. Cum poate o stâncă să stăvilească marea? Niciodată nu am putut să răspund la această întrebare. Mă întorc la ea, ne așezăm pe canapea. Și privind-o, găsesc răspunsul. E imposibil. Marea este infinită. La fel ca și ochii ei. E stânca mea... Păi, stânca mea nu e prea mică. Ea mă privește și râde. Râde.

— Ai băut, da?

— Da, puțin.

Și într-o clipă suntem acolo, în semiîntuneric, ca două biciclete abandonate. Iar timpul trece. Nu știu cât anume. Iar ea îmi povestește totul, tot ceea ce nu se poate povesti, tot ceea ce ea hotărăște să-mi povestească. Ea, femeie. Ea care era clară și transparentă ca și mine... Și înainte ca s-o întreb câte brațe au strâns-o ca să devină ceea ce este, seara se sfârșește. Ca și sticla mea.

— Ciao, Carola, ciao, băieți.

Toți își iau rămas-bun, se sărută, își fixează întâlniri, își amintesc de o promisiune făcută. Și puțin mai târziu ne pomenim după ușa, singuri.

— Ce faci?

— Ei, nimic. Am venit cu prietenul meu Guido cu mașina, dar el a plecat.

— Nu-ți face griji. Eu sunt cu a mea. Te însoțesc, hai.

Urc într-un Minicooper albastru, ultimul model, cu un stereo și multe discuri.

— Nostim, nu? mă privește în timp ce conduce. Ne-am cunoscut într-o călătorie cu motocicletă, când eu am urcat la spatele tău și ne-am regăsit într-o călătorie cu mașina în care, de data asta, ai urcat tu.

— Da, nostim...

Nu știu ce să adaug. Mă întreb dacă Guido a pus la cale și asta. Lucignolo impecabil, cu o minte genială. Îi revăd zâmbetul, cum mi-a făcut cu ochiul și a ieșit din scenă perfect, ca un mare croitor de destine... De ce tocmai al destinului meu?

— Ține.

Babi îmi întinde fularul ei.

— Mulțumesc. Nu mi-e frig!

Râde.

— Prostuțule.

Acum mă privește mai serioasă.

— Leagă-ți ochii. Nu trebuie să vezi. Îți amintești, nu? Acum e rândul meu. Și e rândul tău să te supui. Fără să vorbesc, îmi trec fularul în jurul capului și îl leg așa cum a făcut ea cândva. Atunci, pe motocicletă, la spatele meu. Ea, cu ochii legați, zburând liniștită. Ea îmbrățișându-mă, fără să vadă, lăsându-se dusă spre casa din Ansedonia, visul ei, în noapte, în acea noapte, prima din viața ei... Acum simt cum ea conduce liniștită, dă volumul mai tare, mă las dus de muzică, de ea, de sticla de rom pe care am băut-o.

— Iată, am ajuns.

Îmi scot fularul și în semiîntuneric îl zăresc. Turnul.

— Îți amintești cum ai adormit atunci?

Cum pot să uit? Când m-am trezit, ne-am certat și pe urmă ne-am împăcat. Cum se împacă toți îndrăgostiții. Și fără să-mi dau seama, o regăsesc în brațele mele. Sau poate nu ne-am certat. De această dată, nu... Mă sărută. Gingașă, fără să se stânjenească, îmi zâmbește.

— Hei, dar cât ai băut?

— Un pic.

Însă se pare că pentru ea nu contează atât de mult. Și continuă așa, mângâindu-mă.

— Mi-a fost dor, știi?

Mă simt un prost, ce pot să zic? Cum puteam să știu? Și o fi oare adevărat? De ce-mi spune așa? De ce? Iar eu? Eu nu știu ce să zic. Aș vrea să tac. Dar îmi iese un simplu:

— Da?

— Pe bune.

Apoi îmi deschide cămașa și înaintează. Continuă liniștită. Fără grabă, dar hotărâtă, sigură, și mai sigură, dacă îmi amintesc, spre deosebire de cum era cândva.

— Vino, ieși afară...

Aproape că mă scoate din mașină și râde înveselită de faptul că a început să plouă. Își deschide bluzița, își scoate sutienul, descoperindu-și sânii. Se lasă mângâiată de apă și apoi de mine care alunec cu limba peste sfârcurile ei ude. Cu mâinile încrezătoare îmi deschide centura, îmi descheie pantalonii lăsându-i să cadă jos, își strecoară mâna înăuntru și îmi șoptește la ureche.

— Iată-l... Salut... Cât timp a trecut...

Nerușinată cum n-a fost niciodată. Cel puțin nu cu mine. Mă sărută pe piept în timp ce apa din cer continuă să cadă. Iar Babi alunecă în jos lăsându-se purtată de acele picături până îl găsește. Iar eu mă las în voia ei, purtat de rom, de ploaia care cade de sus, de ea căzută atât de jos. Și îmi place. Și o face bine. Îmi place la nebunie și aproape că sufăr conștientizând acest lucru. Ud, răpit de gura ei care mă sugă cu un fel de furie, eu mă las dus. Tot timpul care a trecut. Durerea pe care am simțit-o. Femeia pe care am pierdut-o... Ridic capul spre cer. Picăturile de ploaie se văd luminate de razele lunii îndepărtate. Aș vrea să fac și eu ca Battisti... *Dar eu i-am spus nu și acum mă întorc la tine cu mizeria*

mea, cu speranțele născute moarte, pentru că nu mai am curaj să-mi trăiesc viața... Eu în schimb rămân. Ea continuă fără oprire, mai repede, cu gura lacomă de tot ce-i al meu. Apoi se dezlipește, se ridică, mă asaltează, mă trage la pământ, iar eu mă las să cad. Mă întind lângă ea, sub ploaie. Ea urcă deasupra și își ridică fusta sub care deja nu mai are nimic. Udă toată îmi desface brațele și e deasupra mea. Începe să se miște în sus și în jos. Plouă. Mi se învâрте capul, ea îmi zâmbește, savurează plăcerea și mă privește pofticioasă, senzuală, îndrăzneată. Eu ating iarba udă și o strâng și, pentru o clipă, nu aș vrea să fiu aici. Dar cum... Și zâmbetul ei atât de iubit? Nu de asta te-ai întors? Bruscu, o scânteie. Fără lumină. Ca o pasăre nocturnă, o zbatere din aripi, uimitoare prin delicatețea ei. Vocea ei.

— Mă suni mai târziu?

— Da, probabil am să te sun.

— Cum adică probabil? Să mă suni... Neapărat!

Și ca zeci de pixeli ai unui cadru, o fotografie suprapusă, o imagine neclară, un simplu polaroid... Se formează pe neașteptate în mintea mea. Gin. Gin cea dulce, Gin cea tandră, Gin cea veselă, Gin cea curată. Îmi apare toată, în toată frumusețea ei. Iar luna îndepărtată pare să-mi propună un nou chip al său. Copleșit, dezgustat, decepționat, trădat. Și în acea paloare a lunii văd tot ceea ce nu aș fi vrut să văd vreodată... Ca într-o vrajă, ploaia se întetește, aburii alcoolului se risipesc. Și dintr-odată lucid, încerc să mă eliberez de sub ea. Dar Babi mă strânge mai tare, mă ține strâns, se ridică și coboară, aproape furioasă, își continuă cursa cu și mai multă pasiune, nu, nu mă lasă să fug. Ațâțată de dorința mea de evadare, mă apasă și savurează, fără să-mi permită să

respir, să mă odihnesc. Încă, încă și încă. Se dă într-o parte doar în ultimul moment când sunt pe punctul să ejaculez. Și satisfăcută, răsplătită, sătulă, se relaxează. Se abandonează așa, lăsând pe jos doi sărmani inocenți: sămânța mea și sentimentul meu de vinovăție. Mă sărută ușor, nu-mi dau seama ce poate să însemne aceasta. Știu doar că mă simt și mai vinovat. Îmi zâmbește sub ploaie, mai îndrăzneată ca niciodată, mai feminină decât atunci. Diferită. Oglindă diformă a ceea ce am iubit atât de mult.

— Știi, Step, trebuie să-ți spun ceva...

În timp ce mă îmbrac sub ploaie, sub ploaia care aș vrea să mă purifice, sub norii întunecați care mă privesc acuzator, sub luna care, supărată, și-a ascuns fața. Ea continuă.

— Sper numai să nu te înfurii...

Continui să mă îmbrac în tăcere. O privesc. Eu? Să mă înfurii? Acum când nu mai ești? Cum aș putea să mă înfurii?

Cu ambele mâini își dă părul pe spate. Apleacă puțin capul, încercând să devină iar copilă pe o clipă. Dar nu mai e posibil. Nu reușește.

— Uite... voiam să-ți spun că peste câteva luni mă căsătoresc.

Tu și Eu...

3 metri
deasupra cerului.

Iubirea e atunci când faci ceva nebunesc,
ca inscripția de pe pod.

Noapte adâncă. Claudio a umblat cu mașina prin toată Roma. Nu-i vine să creadă cum a putut să se dea de gol. Cum de nu și-a dat seama că acela nu era telefonul lui, ci al soției sale. De altfel, sunt identice. Să mă ia dracii cât de ușor m-am lăsat cucerit de publicitatea aceea. Era o capcană. Am economisit, da... dar acum câte prejudicii voi avea de plătit? Și timp de câți ani? Nu reușește să calculeze în minte tot ce-l așteaptă. Dar va trebui să înfrunte totul. E ora două. S-o fi dus la culcare, nu? Parchează lângă casă, în afara porții, ca să nu fie auzit că intră. Aleargă în sus pe scări cu pași moi, deschide ușa pe întuneric, o închide înapoi fără zgomot. Apoi ușa de la intrare, încet-încet, lent, aplecând mânerul cu blândețe, ca să nu facă gălăgie. Dar clanța îl trădează.

— Tată, tu ești? Daniela apare din salon. Salut! Te-am așteptat trează până acum pentru că sunt foarte fericită! Am făcut testele, azi am aflat toate rezultatele. Copilul se simte bine și cel mai important, eu nu am HIV!

Dar Claudio nu reușește să se bucure. Din întunericul bucătăriei, sare peste el Raffaella, îl atacă din spate, aproape că urcă pe el, țipând, zgârindu-i obrazii cu unghiile, orbindu-l, trăgându-l de păr, mușcându-l de urechi. Raffaella e ca un fel de harpie, o zburătoare ciudată care țipă cățărata pe spatele lui. Îl strânge cu picioarele în jurul taliei și nu-l slăbește deloc. Claudio

începe să țipe și el de durere și aleargă înnebunit pe hol, sub privirea îngrozită a Danielei care nu știe absolut nimic și care credea că-și va putea împărtăși fericirea părinților. Claudio, ajuns în capătul holului, se întoarce brusc și se aruncă înainte cu umărul înăuntrul dulapului mare, prăbușindu-se în el cu tot cu harpia din spate. Se pomenește sub paltoane, blănuri și alte haine care cad de pe umerare în mijlocul aceluși miros de naftalină, a cutiilor de pantofi, a atâtor cadouri de la sărbători care au trecut și pe care le-a pierdut de-acum pentru totdeauna, Claudio reușește să se elibereze de Raffaella, iese din dulap și fuge în dormitor. În acel moment iese Babi din camera ei.

— Ce se întâmplă? Au intrat hoții?

Îl vede pe tatăl său cu fața însângărată.

— Ce-ai pățit? Ce ți-au făcut?

Tocmai atunci vine Raffaella.

— Ce i-au făcut? Ce ne-a făcut! De luni de zile și-o trage cu o braziliancă într-un hotel de lângă gară!

Și spunând acestea, smulge din dulapul stricat o bucată de scândură și încearcă să-l lovească pe Claudio care se închide în dormitor. Își scoate valiza. Deschide dulapul, dar nu-și crede ochilor: toate cămășile, sacourile, pantalonii, puloverele și costumele lui sunt sfâșiate, tăiate, rupte în bucăți. Un dulap plin cu niște confetti de mare clasă. Claudio își ia unicul lucru care i-a rămas. Deschide ușa și iese. Babi îi aleargă în întâmpinare.

— Tată, unde te duci?

— Plec. M-ați săturat toate. Nu înțelegeți cât de mult are nevoie omul de libertate...

Raffaella vine din spate și îl lovește între gât și ceafă cu bucata de scândură. Dar Claudio e mai rapid și se acoperă cu *Poezii* de Gozzano. Și încă se mai spune că literatura nu ajută. Fuge, traversează holul și vrea să iasă din casă. Dar Babi îl ajunge din urmă lângă ușă.

— Tată, dar pe mine cine mă va însoți la altar?

— Maică-ta. Ea mereu a hotărât totul. Să se ocupe și de acest ultim flecușet!

Și zicând aceasta, se eliberează și de ea. Coboară în grabă scările. Pfiuu. Claudio respiră ușurat. Se temea că va fi mai rău. Coboară treptele spre poartă, când, pe neașteptate, din direcția porții vine cineva.

— Ah!

Claudio ia poziția de apărare. Dar e Alfredo, fostul iubit al lui Babi, beat criță și cu o sticlă în mână.

— Domnule Gervasi, dumneavoastră trebuie să mă ajutați, uitați-vă cum am ajuns! Nu-i pot permite lui Babi să se mărite cu Lillo acela doar pentru că el câștigă mai mult decât mine. Vânzând chiloți! Oare nu îi este rușine? Și toată prietenia noastră? Zilele petrecute împreună? Cu ele ce facem? Ce facem cu ele? Are să vă pară rău! Ați înțeles?

Claudio îl privește și zâmbește chinuit.

— N-am reușit să-mi salvez propria căsnicie, poți să-ți închipui că am să-mi fac griji pentru a altora.

— Ah, da? Atunci vă arăt eu!

Alfredo înaintează. Agită amenințător sticla de bere, o rotește în cercuri în jurul lui Claudio. Iar Claudio nu mai are îndoieli. Îl

lovește fix între picioare. Alfredo se prăbușește și se strânge de durere. Claudio lovește sticla de bere, trimitând-o departe.

— N-am avut probleme cu Step, iar cu tine cu atât mai mult!

Și pleacă fericit, privind la stele, visând la viața nouă care îl așteaptă, dar e un pic îngrijorat că va trebui să-și cumpere alte haine.

— Da, alo?

— Hei, unde te-ai pierdut aseară? Te-am sunat de mai multe ori, dar ba nu avea semnal, ba era deconectat.

Gin. Simt că mor. De ce am răspuns la telefon?

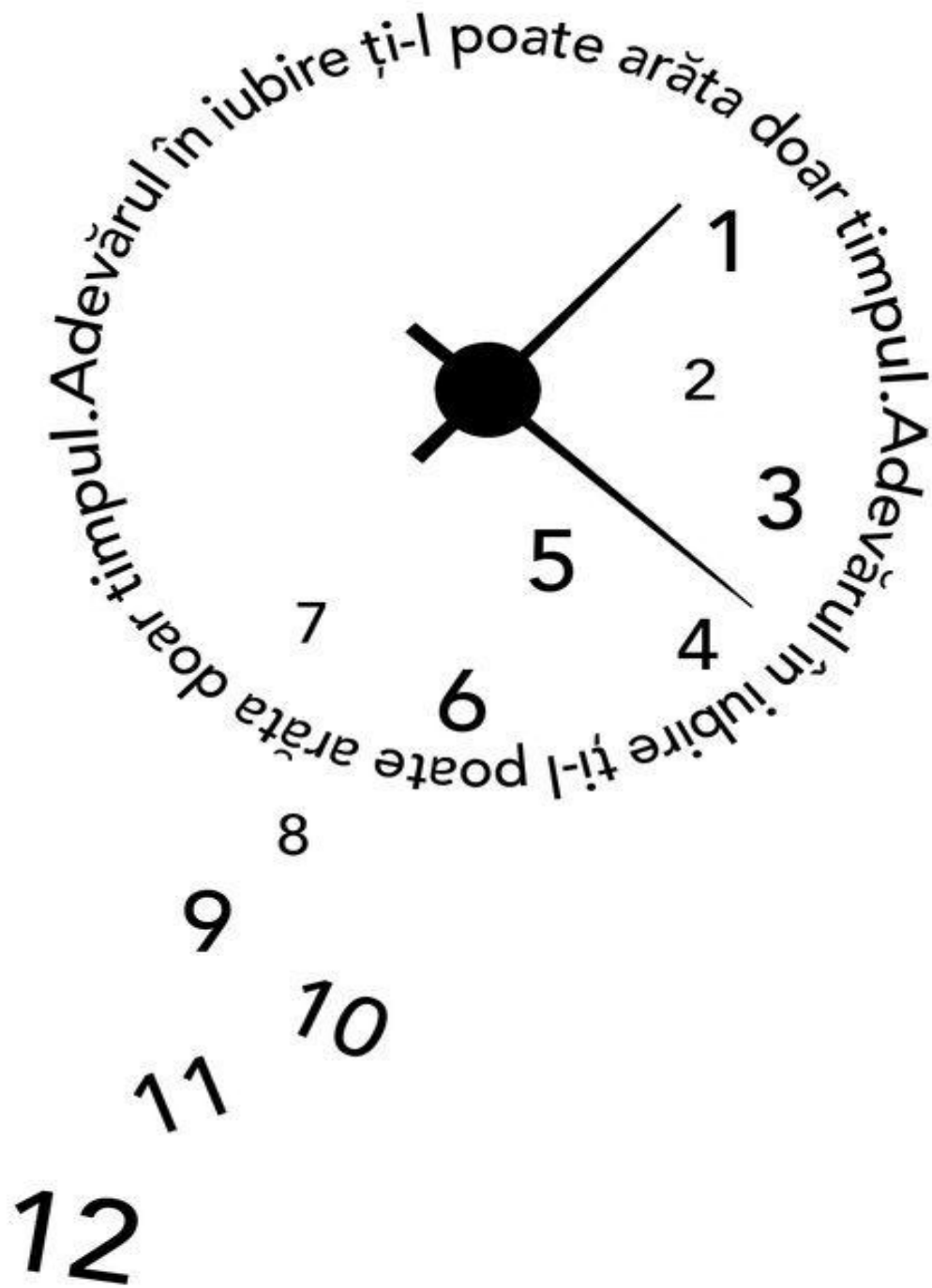
— Eh, da... am plecat cu Guido să mâncăm într-un local, nu știam că acolo nu-i semnal. Era la subsol.

Nu mai știu ce să zic. Vreau să vomit. Iar ea, paradoxal, mă salvează. — Ah, da, la subsol. Am încercat de câteva ori, dar pe urmă am adormit. Azi nu ne putem vedea. Îmi pare rău! Trebuie s-o însoțesc pe mama până la o mătușă în afara orașului. Ne-auzim mai târziu? Eu n-am să mă deconectez... Hai că glumeam! Te sărut dulce, iar când îți vei reveni, încă o dată și mai dulce!

Închide. Gin. Gin. Gin. Cu veselia ei, Gin cu bucuria ei de a trăi. Gin cu puritatea ei. Mă simt un rahat. Sunt un rahat. Cu tot romul, cu tot restul. Mamă, cât am băut. Că am băut atâta poate fi o justificare? Nu e de-ajuns. Eram în stare să înțeleg ce se întâmplă. Puteam să spun nu de la început, să nu merg cu ea, să nu mă leg cu fularul, să n-o sărut. Sunt vinovat! Fără nicio umbră de îndoială. Dar totuși simt o umbră. Și dacă am visat totul? Cobor din pat. Hainele de pe scaun încă ude, ghetetele încă murdare de noroi nu-mi lasă loc de îndoieli. N-a fost un vis. Un coșmar. Sunt vinovat. Vinovat fără niciun fel de dubii. Caut în cap o frază,

cuvinte de care să mă agăț. De ce nu găsesc nimic? Îmi vine în minte ceva ce mi-a spus odată profesorul de filozofie: „Cel slab se îndoiește înainte de a lua o hotărâre; cel puternic după.” Îmi pare că e din Kraus. Deci, după părerea lui, eu aș fi cel puternic. Totuși mă simt atât de prost și de slab. Și sub greutatea acestei sentințe, mă târăsc spre bucătărie. O cafea mă va ajuta. Va trece o zi, apoi încă una și încă una. Și apoi toate acestea vor fi departe, în trecut. Îmi torn cafeaua deja pregătită. E caldă încă. Trebuie s-o fi lăsat Paolo înainte să iasă. Mă așez la masă. Beau un pic, mănânc un biscuit. Văd un bilețel. Recunosc scrisul. E al lui Paolo. Perfect și ordonat ca întotdeauna. De data aceasta mi se pare puțin nesigur. Poate era obosit sau l-a scris în grabă. Îl citesc. „Am plecat cu tata la spitalul Umberto I. Mama a fost internată acolo. Vino repede, te rog.” Acum înțeleg scrisul nesigur. E vorba de mama. Las cafeaua și mă duc repede să fac un duș. Da, acum îmi amintesc. Paolo mi-a spus, dar nu mi s-a părut îngrijorat. Mă usuc, mă îmbrac și peste câteva minute sunt deja pe motocicletă. Un pic de vânt în față mă face să-mi revin. Totul e în ordine, Step. Dar acel „vino repede, te rog” mă face să mă simt și mai rău.

— Mă scuzați, o caut pe doamna Mancini, a fost internată aici.

Un infirmier antipatic, cu un aer plictisit accentuat de o țigară care îi atârnă din gură, lasă într-o parte un *Corriere dello Sport*, deschis la cine știe ce articol despre noi achiziții, și își aruncă ochii la calculatorul pe care îl are în față.

— Ai spus Mancini?

— Da.

Îmi vine în minte că ar fi putut folosi numele ei de până la căsătorie. Nu-mi amintesc. Cum era? Ah, da.

— Ar putea fi și Scauri.

— Scauri? Da, iată aici. Scauri. Al doilea etaj.

— Mulțumesc.

Mă pornesc. Dar de-abia fac un pas, că infirmierul plictisit pare să se fi trezit brusc și mă oprește.

— Nu, nu poți merge acolo. Vizitele încep de la ora trei.

Se uită la spatele meu.

— Peste aproximativ o oră. Așteaptă afară.

— Da, știu, dar mama mea...

— Știu. Nu mă interesează mama ta. La trei e regula pentru toți.

Într-o clipă revăd bilețelul lui Paolo. „Vino repede, te rog.” Și nu mai văd nimic altceva. Îl apuc de gât cu mâna dreaptă și îl

împing cu toată greutatea până găsesc cel mai apropiat perete. Cu mâna, îl apăs pe gât cu toată puterea.

— Trebuie s-o văd pe mama mea. Acum. Imediat. Nu vreau să fac probleme. Nu mă opri. Te rog...

Folosesc același cuvânt pe care l-a folosit Paolo, sperând că aş putea obține vreun rezultat. Infirmierul vrea să spună ceva. Slăbesc strânsoarea. Infirmierul își reia respirația și silabisește:

— Al doilea etaj, apoi tușește. Patul o sută paisprezece, tușește din nou. Du-te.

— Mulțumesc.

Mă îndepărtez repede, înainte ca el să se răzgândească, înainte ca să spună ori să facă ceva corect care însă, în acest moment, mi s-ar părea absolut greșit. O sută douăzeci, o sută nouăsprezece. La dreapta și la stânga. Înaintez printre paturi, printre oameni întinși pe ele, printre viețile care atârnă de un fir de păr. Un bătrân fără dinți schițează un zâmbet. Încerc să-i răspund, dar nu-mi prea reușește. O sută șaisprezece. O sută cincisprezece. O sută paisprezece. Iat-o. Mi-e frică să mă apropiu. O văd acolo, întinsă pe așternut, mică, palidă cum nu mi s-a părut niciodată. Mama mea. Parcă ceva a alertat-o, un zgomot ușor pe care încă nu l-am făcut. Poate doar bătăile accelerate ale inimii mele când am văzut-o așa. Se întoarce spre mine și zâmbește. Se ridică sprijinindu-se în coate, îndreptându-și spatele. Dar o durere neașteptată îi apare pe chip făcând-o să renunțe la ideea de a sta dreaptă. Se lasă înapoi, căzând pe pernă, privind-mă stânjenită din cauza acelei încercări eșuate. Alerg iute spre ea. O iau delicat de după spate și o trag încet spre pernă. O ajut, atent să nu ating toate firele care atârnă de la nu știu care aparat, pierzându-se în

brațele ei. Chipul îi este străbătut de o grimasă plină de durere. Dar e doar o clipă. A trecut. Îmi zâmbește în timp ce îmi iau un scaun liber de lângă un pat vecin și mă așez lângă ea, la căpătâiul ei, ca să n-o fac să vorbească cu voce tare, ca să nu obosească prea mult.

— Salut.

Încearcă să vorbească, dar eu îi fac „ssst” ducându-mi arătătorul la gură. Rămânem în tăcere pentru câteva clipe. Apoi se pare că se simte mai bine.

— Ce mai faci, Stefano?

Ce paradox. Ea să mă întrebe pe mine. Un zâmbet delicat. Mă privește căutând răspunsul. Încerc să vorbesc, dar nu-mi ies cuvintele.

— Bine.

Rostesc primul cuvânt care îmi vine. Un alt cuvânt mai lung s-ar fi frânt între buzele mele, ca un cristal fragil. Durerea mea s-ar fi împrăștiat în mii de bucăți, s-ar fi făcut țandări ca o oglindă subțire în care să se reflecte toată viața noastră, a mea și a mamei mele. Împreună. Cuvintele ei, poveștile ei, zâmbetul, glumele, observațiile. Mâncarea ei, felul cum se făcea frumoasă. Alunecă așa, fără să le pot opri, ca niște picături de apă pe parbrizul unei mașini, pe ferestruica unui avion gata să decoleze, în cădere liberă de pe ușa unei cabine de duș la mare, lăsată deschisă și bătută de vânt. Mama. Cum mi-a făcut ea mie de multe ori așa îmi vine să fac și eu acum.

O iau de mână. Ea mi-o strânge drept răspuns. Simt degetele ei mai slabe, inelele mai libere, pielea întinsă pe oasele subțiri. Îi duc mâna la gura mea și o sărut. Râde, ușoară.

— Ce-i acesta, un sărut de iertare?

— Ssst.

Nu vreau să vorbesc. N-o las să vorbească. „Ssst.” Îi țin dosul palmei lipit de obrazul meu. Mă las liniștit pe acea pernă umană mică, dar plină de dragoste. A mea, a ei? Nu știu. Rămân acolo să mă odihnesc, cu ochii închiși, cu inima liniștită, cu lacrimi în ochi, în tăcere. Mă mângâie pe cap cu cealaltă mână și se joacă un pic cu părul meu.

— Ai citit cartea pe care ți-am dăruit-o?

Fac semn că da cu capul, oscilând ușor sub mâna ei, perna mea. O simt cum zâmbește.

— Ai înțeles cum se întâmplă? Mama ta este o femeie, o femeie ca multe altele... Poate puțin mai fragilă...

Rămân în tăcere. Caut un ajutor, ceva, nu reușesc. Îmi mușc buza de jos ca să-mi rețin lacrimile. Ajutor. Cine să mă ajute? Mamă, ajută-mă.

— Am greșit, e adevărat, iar Dumnezeu a vrut ca tu să descoperi asta. Dar a fost o pedeapsă prea grea. Mi-am pierdut fiul din cauza acelei greșeli.

Mă ridic brusc și reușesc să-i zâmbesc, calm, puternic, cum mă vrea ea, cum m-a făcut ea, mama mea.

— Dar nu m-ai pierdut. Sunt aici.

Îmi zâmbește. Reușește să-și întindă mâna și să mă mângâie pe obraz.

— Înseamnă că te-am regăsit.

Îi zâmbesc și încuviințez.

— Și te voi pierde din nou.

— De ce? Nu... vei vedea, totul va fi bine.

Mama închide ochii și clatină din cap.

— Nu. Mi-au spus. Te voi pierde din nou.

Face o pauză și mă privește. Zâmbește încet-încet.

Văd pe chipul ei fericirea de a mă avea alături și apoi durerea care vine dinăuntru. Pe neașteptate. O grimasă. Închide ochii. Puțin după aceea îi deschide, din nou senină. Durerea a trecut. Mă privește și zâmbește.

— De data aceasta nu va fi din vina mea.

Stau în tăcere. Aș vrea să găsesc ceva să-i spun, să mă întorc înapoi. Să-mi cer iertare pentru timpul care a trecut. Aș vrea să nu fi intrat niciodată în casa aceea, să n-o fi văzut cu un alt bărbat, să n-o fi deranjat, să nu fi suferit, să fiu mai întâi în stare să înțeleg, să accept, să iert. Însă nu. Nu pot să spun niciun cuvânt. Nu pot face altceva decât să-i strâng ușor mâna, de teamă că totul s-ar putea risipi din nou. Dar ea mă salvează, mă ajută, încă o dată. De altfel, e mama mea. Mama.

Mă ia prin surprindere.

— Să nu ne mai prefacem că n-a fost nimic. Cred că nu-i nimic mai rău decât să ne prefacem că n-a fost nimic. Dacă ești aici, înseamnă că într-un fel ai depășit momentul.

Nimic, nu vorbesc. Iar încearcă să mă ajute.

— Păi, nu cred că te-ai dus tocmai în America din vina mea, nu?

Zâmbește. Și zâmbetul acela face ca totul să fie mai simplu.

— Aveam nevoie de un pic de vacanță.

— Doi ani? Nu-i rău. Oricum îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Fratele tău n-a înțeles nimic. Tatăl tău în schimb a vrut

să înțeleagă. Ar fi trebuit să fie el în locul tău. S-au întâmplat niște lucruri...

Se oprește. Brusc, durerea îi fură zâmbetul. Ca un val ușor venit de nu știi unde. Apoi dispare din nou și mama redeschide ochii. Își caută zâmbetul. Îl găsește.

— Vezi, nu trebuie să vorbesc. E mai bine așa. Cel puțin despre el îți vor rămâne numai amintiri plăcute. Eu sunt cea vinovată, cea care a distrus totul și e corect ca eu să plătesc.

O nouă durere. Mai puternică de data aceasta. Mă apropii de ea.

— Mamă...

— Nu-i nimic, sunt bine, mulțumesc... respiră adânc. Îmi dau niște medicamente puternice. Uneori mi se pare că nu mai sunt. Visez și atunci când sunt trează, nu mai simt nimic. E frumos. Trebuie să fie vreun drog. Acum înțeleg de ce voi, tinerii, le folosiți. Te fac să uiți orice durere.

— Eu n-am făcut-o niciodată.

— Știi. Ai știut cum să trăiești împreună cu durerea. Acum însă ajunge. Să nu-i mai permiți. Trebuie să-ți refaci viața.

Rămânem un pic în tăcere.

— Mi-ai lipsit, mamă.

Își pune mâna ei pe a mea și mi-o strânge. Încearcă s-o facă cu putere, dar o simt slăbită și fragilă. Mă uit la mâna ei. E slabă. A pierdut mult din vigoarea pe care, generoasă, mi-a dat-o mie. Îmi dă drumul.

— Totuși, Stefano, nu despre mine voiam să vorbim.

— Ce vrei să știi?

— Îmi amintesc că atunci când eram tânără, mai tânără decât ești tu acum, era un băiat care îmi plăcea foarte tare. Eram sigură

că mi-aș fi împărțit toată viața cu el. Dar el s-a cuplat cu cea mai bună prietenă a mea și eu mi-am ieșit din minți. De i-ai fi văzut pe părinții mei. Până la urmă mi-am revenit. Și imediat după aceea l-am întâlnit pe tatăl tău. Vezi, sunt fericită că am fost cu el prima oară... Uite, ceea ce pare un moment perfect, cu trecerea timpului nu mai este. Înțelegem că de fapt nu era așa de perfect și dacă l-am pierdut, nu înseamnă că nu-l vom mai putea găsi, sau chiar am putea găsi ceva mai bun.

Rămâne un pic în tăcere, îmi zâmbește. Ar vrea să fiu fericit. Și eu mi-aș dori. De dragul ei.

— Am cunoscut o fată.

— Uite, asta voiam să aud. Îmi povestești cum e?

— E veselă, frumoasă, ciudată. E deosebită.

Tocmai în acel moment aud:

— Step!

Martina, puștoaica de unsprezece ani pe care am cunoscut-o în piazza Jacini, apare la ușă.

— Nu pot să cred!

— O, Doamne... mama mea rămâne fără cuvinte. Să nu-mi zici că ea este fata „deosebită” cu care te vezi?!

Apoi începe să râdă. Până la urmă tușește și iar e străpunsă de o durerea acută. Dar trece repede. Deschide ochii. Și zâmbește imediat.

— Martina, tu ce faci aici?

— Aici lucrează mama mea, iat-o.

Intră o femeie frumoasă în halat alb.

— Bună. Eu sunt infirmiera și trebuie să-i schimb doamnei perfuzia. Și oricum, acum nu e ora pentru vizite.

— Da, știu, cer scuze.

— Dar, mamă, el e prietenul meu. Ai înțeles cine e? E Step, băiatul care a scris pe podul de pe...

— Martina, însoțește-l afară pe dumnealui. Îmi termin treaba și apoi vă voi permite să intrați pe-o clipă ca să vă luați la revedere de la ruda dumneavoastră, bine?

— Mulțumesc.

Mă pornesc spre ieșire când mama mă strigă.

— Stefano, poți să-mi faci o favoare? Îmi aduci, te rog, un pahar cu apă?

— Desigur.

Și ies cu Martina.

— Cine-i doamna aceea?

— Mama mea.

— Se simte foarte rău?

— Cred că da, încă nu am înțeles bine.

— Dacă vrei, o pot întreba pe mama mea. Ea știe totul. Mama mea își iubește la nebunie meseria. Azi nu putea să mă lase acasă și m-a adus aici. Deci, vrei s-o întreb?

— Nu, Martina, nu-i nevoie.

Se întristează un pic. Merge alături de mine fără să zică nimic.

— Mai bine arată-mi de unde pot să iau apă.

— Desigur! se entuziasmă din nou. Vino, să mergem pe aici, e mai aproape.

Peste puțin timp ne întoarcem în salon. Infirmiera verifică ultimul tubușor. Cu o mișcare precisă întoarce sticluța, asigurându-se că lichidul începe să coboare. I se pare totul în ordine.

— Bine. Doamnă, voi mai veni o dată pe la miezul nopții.

Se îndreaptă spre ieșire.

— Puteți rămâne încă cinci minute.

— Mulțumesc.

— Vino, Martina, să mergem.

O ia pe fiică de braț pentru a fi sigură că iese din încăpere.

— Au, mamă, nu mă trage! Vin! Ciao, Step, ne mai vedem.

Îi fac din mână și mă așez lângă pat. Las paharul de apă pe noptieră.

— Mulțumesc, Stefano. Nici nu știam că ai admiratoare. Infirmiera mi-a povestit. Martina și prietenele ei sunt înnebunite de inscripția ta.

— Nu credeam că aș putea deveni faimos pentru asta. Și unde mai pui că nici n-am semnat-o!

Mama mea râde.

— Dar circulă zvonuri, nu știai? Întotdeauna totul de află. Iar ea? Ea care este cu tine... trei metri deasupra cerului... ce zice?

— Am văzut-o ieri.

— Cum adică ai văzut-o ieri? Dar scuze, nu te vezi cu altă fată? Nu știu ce să spun. Mama își desface brațele.

— Păi, desigur... Dacă mă gândesc bine, sunt persoana cea mai puțin potrivită să-ți zică ceva, nu

Ne privim. Apoi, pe neașteptate izbucnim în râs. Se pare că se simte mai bine. Medicamentul și-a făcut efectul.

— Nu știu ce-ai făcut, dar vrei un sfat? Nu-i spune nimic celeilalte fete. Nici măcar că ai văzut-o. Depășește singur, în tăcere, această greșeală. Sper că ceea ce-am făcut eu să nu fie ceva ereditar, de nu, m-aș simți vinovată și pentru greșelile tale.

— Nu, mamă, lasă asta, e destul că mă simt eu vinovat. Am vrut foarte mult s-o întâlnesc iarăși, m-am gândit la ea zi și noapte, mi-am imaginat acel moment, cum ar fi fost...

— Și cum a fost?

— Tu și eu... trei metri sub pământ!

— Uneori facem niște lucruri atât de prostești. Și nu doar când suntem îndrăgostiți, dar și atunci când credem că suntem.

Tăcere.

— Păi, e mai bine așa. Cel puțin un lucru îți este clar. Povestea care a trecut, a trecut. S-a încheiat. Cred că nu puteai evita acest lucru.

— Ar fi trebuit s-o fac. Și pe deasupra... ea se căsătorește.

— Ah, am înțeles. Și din cauza asta te-ai simțit atât de rău?

— Nu. Cel mai absurd e că nu m-a atins deloc. Mi s-a părut că ea e o altă persoană, cineva care nu are nimic în comun cu mine, cu tot ce mi-am imaginat, nu mai era fata de care mi-a fost dor atât de mult și pentru care am suferit. Și ce absurd e că se căsătorește și mi-a spus-o după ce s-a întâmplat totul. M-am simțit și mai vinovat.

— Pentru că ți-a spus?

— Nu, e vorba de cealaltă fată. Ea este cu totul altfel și n-a meritat acest lucru.

Mama mă privește. Apoi zâmbește. Devine iar mama care mi-a lipsit atât de mult.

— Stefano, unele lucruri trebuie să se întâmple și știi de ce? Pentru că dacă s-ar fi întâmplat mai târziu, ar fi fost mai greu să corectezi totul. De asta, din păcate, sunt sigură.

Pentru un timp rămânem în tăcere.

— Ei bine, eu plec. Nu vreau să se întoarcă infirmiera și să vadă cu sunt încă aici.

— Eu, în locul tău, mi-aș face mai multe griji dacă ar veni mica ta admiratoare.

— Ah, asta la sigur!

O sărut pe obraz. Ea îmi zâmbește.

— Să mai vii să mă vezi.

— Desigur, mamă.

Ajung la ușă și mă întorc din nou ca să-mi iau rămas-bun.

Îmi zâmbește de departe și ridică mâna. Îmi face până și cu ochiul. Poate ca să cred că e mai puternică.

— Stefano...

— Da, mamă, spune-mi. Ai nevoie de ceva?

— Nu, mulțumesc, am totul. Bine ai revenit.

E târziu. Soarele asfințește. Interfonul. Cineva vine să-mi răspundă.

— Scuze, Ginevra e acasă?

— Nu. E la biserică, aici în vecinătate, la San Bellarmino. Dar cine o caută?

Mă îndepărtez. Nu vreau să răspund. De data asta m-am purtat ca un needucat. Iertați-mă și voi. Dar azi pot să-mi permit. Intru tăcut în biserică. Nu știu ce să zic, ce să fac, să mă rog sau nu. Acum nu. Acum nu vreau să mă gândesc. Câteva doamne în vârstă stau în genunchi cu fața spre altar. Toate au în mână mătănii. Le mișcă din când în când nervoase rostind cuvinte către Dumnezeu, rugăciuni pe care speră că El le-ar putea auzi. El poate, bineînțeles. Dar cine știe dacă vrea. Cine știe dacă le va considera îndreptățite, întotdeauna trebuie să existe dreptate. Dar nu vreau să mă gândesc. Am altceva de făcut. Eu am păcatul meu. Pentru mine, totul e mult mai ușor. Iat-o. O văd de la spate. Nu e îngenuncheată dar se roagă. Și ea îi spune ceva lui Dumnezeu. Mă apropii încet.

— Gin?

Se întoarce și îmi zâmbește.

— Salut... Ce surpriză plăcută... Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Știi... își duce mâna la burtă. Totul e în ordine. Eram atât de

îngrijorată... nu pentru că nu mi-aș dori... Dar așa, mi se părea urât. Un lucru atât de important, atât de frumos să ai un copil...

— Ssst, îi fac semn să tacă.

O sărut ușor pe obraz. Mă apropii de urechea ei și dintr-o răsuflare, fără să mai aștept, fără frică eu mă arunc în gol. Îi povestesc totul, îi șoptesc păcatul meu, vorbesc rar, sperând să înțeleagă, să poată înțelege, să mă poată ierta. Am terminat. Mă retrag. Ea mă privește în tăcere. Eu o privesc. Ea nu crede.

— E o glumă? încearcă să zâmbească.

Clatin din cap.

— Iartă-mă, Gin.

Începe să mă lovească cu ambii pumni, cu furie, plângând, țipând, uitând că suntem în biserică sau poate și mai justificată din această cauză.

— De ce? De ce? Spune-mi de ce? De ce ai făcut-o? De ce?

Continuă așa, disperată, cade în genunchi și plânge cu sughițuri, căutând răspunsul pe care eu nu-l am. Apoi pleacă în fugă, lăsându-mă acolo, în biserică și mai goală, sub privirile dezaprobatore ale doamnelor care pentru o clipă și-au uitat rugăciunile și s-au concentrat asupra mea. Le privesc și îmi desfac brațele. Poate măcar voi mă puteți ierta. Dar nu puteți, voi nu. În fața voastră, n-am niciun păcat. Poate v-am supărat puțin... Dar pentru aceasta puteți să mă iertați. Se întorc din nou spre altar și își reiau în liniște rugăciunile. Probabil m-au iertat. Cel puțin ele. Cu ea va fi mult mai greu.

În prietenie,
ca și în iubire,
nu te uiți la cheltuieli.

Data: 02.05.2018 17:00

Timp 740 zile

Efort 68%

Implicare 10/24

Înțelegere 9,50

Răbdare -3

TOTAL: 824,50

Vă mulțumim!

Câteva zile mai târziu. Acasă la familia Gervasi e întuneric. Tăcere și calm. Parfum ușor de flori. Babi se uită pe furiș în bucătărie și observă acolo niște buchete de mireasă pentru repetiție.

— Pleacă, Lillo, nu trebuie să vezi! Ai să strici totul, hai. Așa nu va mai fi nicio surpriză pentru tine. Dar ar fi frumos să fie, nu?

— Speram că putem fi un pic împreună, cu toate pregătirile acestea, pierdem un alt gen de antrenamente.

— Poate mai târziu, cred că ai mei sunt acasă acum. Hai, du-te, am să te sun mai târziu. Dacă ei vor ieși, ai să vii tu, dacă nu, am să trec eu pe la tine, bine?

— Ok, cum vrei.

Babi îl sărută ușor pe viitorul ei soț. Lillo, puțin bosumflat, zâmbește, apoi coboară repede treptele și dispare pe palier. Babi închide ușa.

— Mamă... ești acasă?

— Sunt aici, în salon.

Raffaella stă așezată pe canapea, cu picioarele întinse și bea un ceai verde care evident este la modă în ziua de azi. Babi se apropie. Storurile sunt trase. Un pendul ușor ține socoteala timpului care trece. Se aud zgomote din stradă ca un ecou îndepărtat, și nimic mai mult. Babi se așază pe canapea în fața ei.

— Știi, mamă, mă gândeam la un lucru. Noi nu știm ce se întâmplă cu adevărat în alte familii, ce povești au, cât sunt de diferite...

— Păi, nu știu, dar cu siguranță pe noi nu ne pot întrece.

Se privesc și pufnesc în răs.

— Nu, bineînțeles că nu. Trebuie să-ți spun ceva. L-am văzut pe Step ieri-seară.

Raffaella devine serioasă.

— De ce-mi spui?

— Pentru că am decis să ne povestim totul.

Mama rămâne dusă pe gânduri.

— Da, chiar alaltăieri făceam ordine în camera ta și am găsit posterul pe care l-ai ținut mult timp atârnat pe dulap. Unde vă „relaxați” cum spuneți voi.

— Da, mi-l amintesc. L-ai aruncat?

— Nu, când va fi momentul potrivit îl vei arunca tu.

Între ele se lasă o tăcere ciudată, întreruptă de Babi.

— Ieri am făcut dragoste cu Step.

— Intenționat îmi spui? Vrei să mă uimești, să mă surprinzi? Raffaella se ridică și pentru o clipă își pierde calmul. Hai, spune-mi adevărul! Ce vrei de la mine? Spune-mi, ce vrei?

Pare să vrea s-o ia la pământ, s-o zgâlțâie cu putere. E aproape, prea aproape. Babi ridică privirea și îi zâmbește liniștită și senină.

— Ce vreau de la tine? Ca să vezi... Nu știu nici măcar de la mine ce vreau. Îți închipui că pot să știu ce vreau de la tine? Și apoi, tu mi-ai dat tot ce puteai să-mi dai.

Raffaella se așază la loc. Respiră adânc. Se calmează. Rămân câteva clipe în tăcere așezate pe cele două canapele. Personaje feminine de vârste diferite, dar foarte asemănătoare în multe privințe, în prea multe. Într-un târziu Raffaella surâde.

— Îți stă bine cu această tunsoare.

— Mulțumesc, mamă. Cum îți merge cu tata?

— Bine. Până la urmă... se va întoarce. A vrut să-și demonstreze ceva sie însuși, dar se va întoarce. Nu poate sta departe. El nu e o problemă. Dar tu, ce-ai hotărât?

— Eu? La ce te referi?

— Cum adică la ce mă refer? Spune-mi ce să fac. Diseară mă duc la o petrecere la familia De Marini. Dacă vreo prietenă mă întreabă ceva, vor dori să știe. Mi-ai spus că l-ai văzut aseară pe Step. Ce-ai hotărât? Oricum te căsătorești?

— Desigur. De ce nu?

Raffaella respiră ușurată, acum e mai liniștită. Toate se vor așeza la locurile lor. E doar o chestiune de timp și totul va fi ca mai înainte, poate chiar mai bine. Un nepot nu se știe de la cine, o nuntă ca la carte și un soț pedepsit pentru o vreme. Da, totul va fi bine. Raffaella se ridică de pe canapea.

— Bine, atunci pot să plec. Azi jucăm burraco. Știi să joci?

— Nu, am văzut cum jucau acasă la familia Ortensi, dar nu am participat.

— Trebuie să încerci, e mult mai bun decât ginul. Mai distractiv. Într-o zi, când voi avea timp, am să te învăț, ai să vezi că o să-ți placă.

— Bine.

Raffaella o sărută și vrea să plece.

— Mamă...

— Da, spune-mi.

— Mai e o problemă.

Raffaella se întoarce în salon.

— Să auzim.

— M-am gândit. Dar nu trebuie să te superi. Eu nu vreau să numesc mesele invitațiilor cu denumiri de flori. E prea banal. Așa a făcut și Stefanelli la nunta ei.

— Ai dreptate.

— Ce să zic, poate să folosim nume de pietre prețioase, de exemplu. Nu e mai elegant?

Raffaella zâmbește.

— Cu mult. Ai dreptate, e cea mai bună idee. Voi schimba inscripțiile de pe mese. Dacă ar fi acestea probleme...

Și o sărută încă o dată. Și iese fericită. Fata mea e perfectă. E un pic ca și mine, rezolvă orice problemă găsind cea mai bună soluție. Raffaella se duce în odaie să se pregătească. Peste puțin timp iese în grabă, elegantă și impecabilă ca întotdeauna. Vrea să ajungă la timp acasă la De Marini. Mai are o singură, ultimă, mare îngrijorare. În seara aceasta trebuie să câștige cu orice preț la buracco.

— Mamă, eu ies.

— Bine, Gin. Să mă suni în caz că te reții. Să-mi spui dacă vii la cină. Vreau să pregătesc pizza ta preferată.

Nici măcar nu aude ce spune.

— Da, mulțumesc, mamă.

Îmbrac un hanorac și ies ca să mă pierd în afara timpului. Numai eu pot înțelege. Mi-am dorit foarte mult toate acestea. Și acum? Nimic, acum am rămas cu nimic, fără visul meu. Dar era adevărat tot ceea ce-am visat? Nici nu vreau să mă gândesc. Mă simt atât de prost. Uff, nu e nimic mai rău decât să te afli în astfel de situații. Poți spune atâtea când auzi despre situații asemănătoare din viața altor oameni, dar nu știu de ce nimeni nu se gândește niciodată că ar putea chiar ei să nimerească în ceva asemănător. Iată că se întâmplă, te privește numai pe tine și trebuie să înfrunți totul. La naiba, Gin, trebuie să-ți lași la o parte orgoliul și să înțelegi dacă vrei să fii cu el... Dar nu reușesc, drăcia dracului! Niciodată n-am fost prea pricepută la matematică. Și apoi, în iubire nu sunt ecuații și calcule matematice! Și nici contabili de sentimente nu există, cu atât mai mult consultanți în iubire. Oare trebuie să plătim vreun impozit pentru fericire? Aș plăti naibii dacă ar fi cu adevărat... Dar totuși cât de mult îl doresc... Sunt pe Ponte Milvo. Opresc mașina și cobor. Îmi

amintesc noaptea aceea, sărutările, prima dată. Și aici, pe pod... Mă opresc lângă al treilea felinar. Văd lacătul nostru. Îmi amintesc cum a aruncat cheile în Tibru. A fost o promisiune, Step. Ți-a fost atât de greu s-o respecti? Încep să plâng. Pentru o clipă aș vrea să pot rupe lacătul. Te urăsc, Step!

Urc în mașină și plec. Umblu prin oraș fără să știu bine încotro mă duc. Pentru ceva timp. Nu știu cât. Nu știu. Știu doar că acum mă plimb pe malul mării. Pierdută în vânt, distrasă de valuri, de unduirea curenților. Cât de rău mă simt. Și atât de proastă. Nu cred, nu e posibil. Mi-e dor la nebunie de netotul acela, mi-e dor de tot la ce am visat. Da, desigur, știu, cineva ar putea zice: „Gin, e ceva firesc. La ce te așteptai? A fost iubita lui! Step a plecat în America, atât de mult suferea. E normal că s-a întâmplat!” Ah, da? Ca să vezi ce spune tipul... Păi, atunci să știi că eu nu sunt deloc normală. Ai înțeles? Nu vreau să aud și nici nu-mi pasă! Da, așa e. Și atunci? Ai înțeles sau nu, aducător de ghinion ce ești... Ah, dar eu știu, sunt sigură... De la început te-ai gândit că se va întâmpla anume așa, e adevărat? De când a început povestea noastră... Păi, știi ce-am să-ți zic, răule? Mie nu-mi pasă de nimic. Pentru că eu sunt nebună. Nebună după el, e adevărat, și după tot le ce am visat atât de mult. Așadar, ți-o spun imediat, dacă te întâlnesc, ți-o arunc în față. Sau și mai și. Odată ce el insista asupra acestui lucru, am să-ți fac un al treilea dan încât ai să-l ții minte toată viața. Nici nu-ți imaginezi cât de mult îmi doresc acest lucru.

Infirmierul de serviciu stă așezat în fața monitorului. E același. Termină de scris ceva la calculator și mă vede intrând. Mă recunoaște. Pe-o secundă încremenește. Apoi își desface larg brațele și schițează un zâmbet ca și cum ar spune: „Desigur, desigur, nu e ora pentru vizite, dar poți intra.”

— Mulțumesc.

Îmi vine să râd. Dar nu e corect. Mă simt un pic vinovat. Și nu doar pentru aceasta. Știu. Nu-mi place să schimb regulile cu violență. Dar trebuie s-o văd pe mama. Acum că am regăsit-o. Străbat holul în liniște. Din saloanele alăturate ajung până la mine suspine pline de durere. Totul în jur miroase a curățenie și a levănțică. Dar și a falsitate într-un fel. Un bărbat îmbrăcat în pijama se mișcă încet, are barba crescută și ochii stinși. Sub braț are un ziar răsucit. E *Gazzetta dello Sport*. Poate achiziția unui nou jucător din partea clubului său preferat ar putea să-i reaprindă flacăra din priviri. Cine știe. Când suferi, chiar și lucrurile cele mai simple și banale capătă o valoare neașteptată. Totul devine un punct de sprijin, un interes care cumva ne poate distra. Iat-o. Se odihnește. Pierdută într-o pernă mult prea mare pentru chipul ei mic. Mă vede și zâmbește.

— Salut, Stefano...

Iau un scaun de alături și mă așez lângă patul ei.

— Ce-i? Mă privește întrebătoare. Știu deja la ce face aluzie.

— Nimic, n-am reușit. Îmi pare rău. I-am spus.

— Și cum a reacționat?

— M-a lovit.

— Ah, în sfârșit e una mai tare decât tine. Ai ales drumul cel mai greu. E o fată atât de deosebită?

I-o descriu.

— Am și o poză.

I-o dau să o vadă. E curioasă. Riduri mici îi apar pe față. Un zâmbet de uimire. Din nou un semn de durere dintr-o parte a corpului său, ascunsă, ascunsă bine. Din păcate.

— Trebuie să-ți spun ceva...

Mă îngrijorez. Își dă seama.

— Nu, Stefano. Nu e nimic important... Asta e, dar nu trebuie să-ți faci griji.

Rămâne un pic în tăcere. Nehotărâtă dacă să-mi spună sau nu. De parcă ne-am fi întors cu mulți ani în urmă, când eu eram mic iar ea, ea se simțea bine. Îmi spunea glume, îmi ascundea lucrurile, glumea, izbucneam în râs. Îmi vine să plâng. Nu vreau să mă gândesc.

— Hai, mamă, îmi spui?

— Eu o cunosc, e Ginevra.

— O cunoști?

— Da, ai gusturi bune, adică ea a avut gusturi bune... într-un cuvânt, ea te-a ales pe tine, iar tu ai făcut prostia aceea...

Prefer să nu mă gândesc.

— Dar de unde o cunoști? Adică, cum s-a întâmplat?

— M-a rugat să jur că nu-ți voi spune. Cum s-a întâmplat? Ea a vrut să mă cunoască. O vedeam mereu pe fata aceasta așteptând lângă casă. Venea deseori. La început am crezut că așteaptă pe cineva care locuiește în bloc. Însă când eu plecam o vedeam și pe ea cum pleacă.

— Și atunci?

— Într-o zi am întâlnit-o la cumpărături, ne-am ciocnit. Nu știu dacă a fost întâmplător. Ne-am împrietenit... Am început să vorbim...

Tușește. Se simte rău. Efortul a fost prea mare. Caută în aer oxigen, viață, ceva... dar nu găsește nimic. Mă privește cu ochii ei plini de iubire, de gingășie, cu ochii unei femei care ar vrea să strige. Hei, ce faci? De ce mă privești așa? Sunt mama ta! Nu poți simți compasiune pentru mine. Și atunci eu devin fiul ei, egoist, băiețandru, într-un cuvânt, așa cum mă vrea ea.

— Îmi povestești sau nu?

— Da. Ne-am împrietenit, nu știu cum, dar am început să discutăm... Ea nu știa că eu deja o văzusem lângă casă. De fapt, nu sunt prea sigură. Important e că i-am povestit câte ceva despre mine, despre tatăl tău, despre Paolo, despre tine...

— Ce i-ai povestit despre mine?

— Despre tine?

— Despre mine, că despre cine altul?

— Că te iubesc, că îmi lipseai, că ai plecat peste hotare, că te vei întoarce... până la urmă mi s-a părut interesată de povestea noastră. Și mă întreba mereu dacă n-ai sunat...

— Și tu?

— Și eu ce puteam să-i spun? Nu știam nimic despre tine. Apoi am aflat că te vei întoarce în acea zi, când mi-a spus Paolo că va veni să te ia de la aeroport... Și atunci când am vorbit cu Ginevra la telefon...

— Ați vorbit la telefon? Cum adică, vă sunați una pe alta?

— Da, am făcut schimb de numere de telefon. Dar ce e ciudat, scuze? Am devenit un fel de prietene.

Nu pot să cred. Ciudat. Totul pare atât de ciudat.

— Și?

— Și ce?

— Nimic, i-am spus.

— Și ea?

— Ea a continuat să pălăvrăgească de parcă nimic nu s-a întâmplat, a zis că s-a înscris la o piscină... Ah da, m-a făcut să râd pentru că m-a întrebat dacă nu voiam să merg cu ea... totuși dacă stau să mă gândesc, a fost ceva ciudat...

— Ce anume?

— De când te-ai întors, am mers de multe ori la cumpărături...

— Ei și?

— De atunci n-am mai întâlnit-o.

O privesc. Tăcere. Apoi încuviințez și zâmbesc. Ea ar vrea să-mi răspundă cu un zâmbet, dar un alt val de durere o face să închidă ochii. De data asta pentru mai mult timp. O iau de mână. Ea mi-o strânge cu putere, cu o putere neașteptată. Apoi slăbește strânsoarea și redeschide ochii, obosită, mai obosită decât mai devreme, schițează un zâmbet.

— Stefano... te rog, îmi arată spre un pahar. Adu-mi puțină apă, te rog.

Iau paharul și mă ridic. Fac câțiva pași și aud cum mă strigă din nou.

— Stefano...

Mă întorc.

— Da?

— Prietenei mele Gin... trimite-i niște flori, niște flori frumoase.

Se sprijină de pernă și îmi zâmbește.

— Da, mamă, desigur...

Ies din salon, găsesc imediat baia cu apă de băut pe care mi-a arătat-o Martina. După ce las puțin să curgă, umplu paharul așa cum m-a învățat ea, nici prea plin, nici prea gol. Un pic mai mult de jumătate, măsura corectă. Mă întorc în salon. Îmi sunt de ajuns câțiva pași. O văd acolo, liniștită, odihnindu-se. Pe patul o sută paisprezece. Cu un zâmbet ușor pe chip și ochii închiși, așa cum am lăsat-o. N-a vrut să mă aștepte. Mama întotdeauna a urât despărțirile. Și nu știu de ce, îmi vine în minte momentul când am plecat cu trenul în prima excursie școlară la Florența. Celelalte mame erau toate acolo cu batistele lor, albe sau colorate, sau cu ce aveau sub mână ca să-și ia la revedere de la copiii care priveau de la ferestrele compartimentelor. Și eu m-am uitat pe geam. Am căutat cu privirea printre oamenii de pe peron, printre celelalte mame, dar ea nu mai era. Deja nu mai era. Exact ca și acum. A plecat. Mama. Las paharul pe noptiera de lângă ea. Ți-am adus apă, mamă. Nu am umplut paharul prea tare, așa cum m-ai învățat. Mama. Unica femeie pe care nu voi înceta niciodată s-o iubesc. Mama. Femeia pe care n-aș fi vrut s-o pierd niciodată. Și pe care am pierdut-o de două ori. Mamă... Iartă-mă. Și ies în

tăcere, printre paturile numerotate, printre oameni necunoscuți. Cufundați în durerea lor, nu le pasă de a mea. Se aude sunetul îndepărtat al unei alarme. Doi infirmieri mă depășesc alergând. Unul mă lovește fără să vrea, dar nu-i dau importanță. Se duc la mama. Prostuții, nu știu că a plecat. N-o deranjați. Așa este ea, nu-i plac despărțirile, nu se uită înapoi, nu-și ia rămas-bun. Mama. Îmi vei lipsi, mai mult decât mi-ai lipsit în toți acești ani. *Dacă ceea ce m-a rănit, te va răni și pe tine, eu mi te închipui într-un câmp cu fragi, mi te închipui fericită, dansând ușoară, frumoasă...* Cuvinte dintr-un cântec care îmi dă fiori. Pentru tine, mamă, numai pentru tine. Ia-le cu tine, ține-le strâns oriunde te-ai duce. Dansează frumoasă în acel câmp cu fragi, liberă în sfârșit de toate cele ce te-au ținut prizonieră aici. Plâng. Infirmierul nu este la post. În locul lui este o femeie. Mă privește curioasă pentru o clipă, dar nu zice nimic. O fi văzut mai mulți oameni ieșind fără să-și ascundă durerea. Nu le mai acordă atenție. I se par toți la fel, e aproape plictisită de lacrimile noastre inutile și neputincioase. Ies afară. E amiază. Soarele încă e sus, cerul e limpede. O zi ca multe altele, dar diferită pentru totdeauna. Îi văd venind pe Paolo și pe tata. Sunt departe. Discută liniștiți, zâmbesc. Cine știe despre ce vorbesc. Nu știu și nici nu vreau să știu. Ferice de ei care încă n-au aflat. Puținele momente înainte de o durere inevitabilă, de o neputință totală, de o acceptare definitivă. Să se bucure deocamdată. Încă liniștiți și fericiți, în neștiința lor. Încă puțin. Îmi schimb direcția mersului și mă îndepărtez. Acum am altceva de făcut. Mă las dus, mă pierd în vânt. Aș vrea ca durerea mea să devină mai ușoară. Dar nu-i așa. Și mă pomenesc acolo, fără să vreau, jur. Acum n-aș fi în stare să mint.

Îl văd pe băiatul acela cu un prieten de-al lui.

— Ne vedem pe teren la ora patru, bine? Hei, Thomas, ție îți spun, bine?!

— Da, da, am înțeles, la patru, că nu-s surd.

— Surd nu, dar tâmpit da. Degeaba stai aici, Michela nu va veni.

— Dar cine ți-a spus că o aștept pe Michela! Îl caut pe Marco, trebuie să-mi aducă mingea!

— Da, da, mingea...

Uneori te găsești la locul potrivit în momentul potrivit. Mă uit la el. Nu mi se pare că ar avea dreptul s-o ignore pe Miss Stellari. Martina merită cel puțin o șansă. Cel puțin una. Mă apropii. Nu mă prea ia în seamă. Câteva clipe mă privește curios, încearcă să-și amintească dacă mă cunoaște, dacă m-a văzut altundeva. Iar eu îi dau o palmă în plină figură. El rămâne fără cuvinte. Mă privește uluit, dar fără să plângă, mândria nu-i permite. Apoi îi spun ceea ce trebuie să-i spun. El mă ascultă în tăcere, nu fuge. Îmi place băiețașul. Apoi mă îndepărtez cu motocicleta. Mă uit în oglindă. Îl văd cum se face mai mic. O furnică într-o lume pe care încă trebuie s-o descopere și s-o înțeleagă. Cu mâna își masează obrazul stâng. Roșu, de culoarea pizzei pe care mi-a dat-o Martina. Pentru o clipă, faptul că am intrat deja în amintirile lui mă face să mă simt mai bine. Voi fi acolo încă mult timp. Mă gândesc apoi la mama, la ultimele ei cuvinte, la sfatul ei. Zâmbesc. Da, mamă. Desigur, mamă. Cum vrei tu, mamă. Și ascultător cum n-am fost niciodată, ca feciorul care am vrut mereu să fiu, intru în cel mai apropiat magazin.

Puțin mai târziu. Casa familiei Biro.

— Ginevra, pot să intru?

Gin îi deschide mamei ușa camerei sale.

— Ce este, mamă?

— Azi după-amiază au adus aceștia pentru tine.

De după un buchet mare de trandafiri roșii apare mama. Îi zâmbește așezând trandafirii pe pat.

— Ai văzut cât sunt de frumoși? Și privește... în mijloc este un trandafir alb. Știi ce vrea să spună de fapt?

— Nu, ce vrea să spună?

— Înseamnă că își cere scuze. E cineva care te-a supărat și vrea să îl ierți?

— Nu, mamă, totul e în ordine.

Dar mamelor nu le scapă nimic. Ochii înroșiți ai lui Gin nu-i lasă nicio îndoială.

— Ține... îi dă un șervețel și-i zâmbește. Când vrei, vii la masă.

— Mulțumesc, mamă, dar nu mi-e foame.

— Bine, dar să nu iei totul la inimă. Nu merită.

Gin îi zâmbește mamei.

— Probabil...

Înainte să iasă, mama îi întinde un bilet.

— Ține. Era printre trandafiri. Poate este explicația pentru trandafirul alb.

— Poate...

Mama o lasă singură, singură cu durerea ei, singură cu florile, singură cu biletul. Sunt momente pe care o mamă le cunoaște foarte bine. Poate pentru că a trecut și ea prin ele. Poate pentru că știe că poți să-ți iubești fiica și de departe. Poate pentru că uneori, când e vorba de o durere, toată iubirea ei de mamă ar putea să încurce. Închide ușa și o lasă acolo. Cu biletul în mână. Biletul meu. Gin îl deschide. Citește curioasă începutul.

„Mi-ai cerut de multe ori. Eu mereu am spus nu. Aș fi vrut să ți-l dăruiesc de ziua ta, de Crăciun, cu ocazia vreunei sărbători. Dar niciodată pentru ca să-mi cer iertare. Însă dacă ar servi la ceva, sau dacă n-ar fi de-ajuns și ar trebui să-ți scriu încă de mii și mii de ori, aș face și asta, pentru că nu pot trăi fără tine.”

Gin continuă să citească.

„Iată ce voiai. Poezia mea.”

Zâmbește și citește, citește. Alunecă printre cuvinte, plânge, își trage nasul și râde din nou. Se ridică și continuă. Momentele noastre, iubirea noastră, călătoria, emoția. Și continuă zâmbind, trăgându-și nasul, ștergându-și ochii, decolorând câte vreun cuvânt de-al meu cu o lacrimă. Și merge așa înainte, până la sfârșit. Nu-i spun despre mama mea. Numai despre noi. Nu-i vorbesc despre altceva decât despre mine, despre inima mea, despre dragostea, despre greșeala mea. Răpesc niște cuvinte dintr-un film văzut și revăzut la New York... *Vreau ca tu să levitezi, vreau ca tu să cânti în extaz... Să simți o fericire delirantă sau cel puțin să n-o respingi. Știi, ar putea suna prea mios, dar iubirea înseamnă*

pasiune, obsesie, cineva fără de care nu poți trăi, eu îți zic: aruncă-te cu capul înainte, găsește pe cineva pe care să-l iubești la nebunie și care să te iubească la fel. Cum să-l găsești? Păi, uită ce-ți spune mintea și ascultă-ți inima. Eu nu-ți aud inima. Pentru că adevărul, scumpo, este că nu are sens să trăiești dacă îți lipsește aceasta. Să pornești la drum și să nu te îndrăgostești profund, păi, e la fel ca și cum n-ai trăi. Dar trebuie să încerci, pentru că dacă n-ai încercat, nu ai trăit niciodată... Și eu sper că am convins-o că ea deja l-a găsit pe acel cineva. Cineva care speră că într-o zi va fi iertat. Dar nu mă grăbesc. Te voi aștepta. Și voi aștepta. Încă voi aștepta. Ca să te văd, ca să te am, ca să mă simt din nou fericit. Fericit ca un soare la orizont.

Gin începe să râdă. Apoi are o senzație ciudată, neașteptată. Se întoarce brusc. Se uită pe masă. Le-a ținut mereu ascunse acolo, în ungher. Și înțelege totul. Simte că moare. Iese repede din odaie.

— Mamă! I-ai dat voie să intre în camera mea!

— Dar era băiatul acela simpatic, băiatul cu șampania, nu? Pare foarte de treabă. Și apoi, ți-a adus niște flori atât de frumoase... Nu puteam să-i spun nu, ar fi fost nepoliticos din partea mea.

— Mamă... Tu nu știi ce-ai făcut...

Acum nu mai am îndoieli.
Nu am remușcări, nu am păcate,
nu mai am trecut.
Am numai o dorință mare
de a lua totul de la început.
Și de a fi fericit.
Cu tine.

Stau așezat în camera mea. Mă simt ca un hoț. În realitate chiar sunt. Dar sunt și foarte curios. Când le-am văzut pe masa ei, nu puteam să cred. Trei jurnale, câte unul pentru fiecare an. Din prima clasă de liceu. Gin e incredibilă. Mereu dezordonată, și pe neașteptate atât de organizată. Încep să-l răsfoiesc pe primul. A făcut multe însemnări foarte vesele. Cine știe cine-i acest Francesco. Fra', cum îi spune ea. Și tot felul de inimioare. Oricum n-a fost a lui. Într-adevăr m-a surprins faptul că n-a fost niciodată cu nimeni. Nu aș fi crezut. E prea tandră. Și frumoasă... E așa cum e. Unică. E puternică și hotărâtă... Uneori pare absentă, în schimb urmărește totul, se uită în jur, chiar și la petreceri, în timp ce pălăvrăgește cu vreo prietenă, poate de fapt verifică cu cine vorbesc, cu cine nu vorbesc, ce se întâmplă în cel mai îndepărtat colț al salonului, cine tocmai a intrat, cine și ce spune despre alții... Râde ca o nebună și mereu are replici pregătite... Gin. Regret mult că s-a întâmplat așa. Dar situația cu Babi mi-a scăpat de sub control. Nu știam ce fac, eram băut. Da... Hai, Step, de parcă ar fi în fața ta și i-ai explica încă o dată... e absurd. Uneori cauți doar iubire. Da, dar nu-ți dai seama că femeia aceea pe care ai iubit-o a dispărut, nu mai este. Poate a fost doar în imaginația ta? Cauți în acel sărut disperat gustul a ceea ce ai simțit, ai trăit... dar nu mai este. Cine ți l-a luat? L-a ascuns? L-a furat? Cine? Am regăsit

ochii ei, dar nu și acea lumină, nu și acel zâmbet care mi-a lipsit atât de mult. Astfel, dezlipindu-mă de ea în seara aceea, deodată am înțeles: Babi a mea nu mai este. Nimic, doar părul ei decolorat ca și zâmbetul naufragiat cine știe unde. Atunci am închis ochii și am fugit departe, în mijlocul amintirilor, dansând încă împreună cu ele, ca într-un mare și unic carusel, ținându-le de mână, râzând, glumind. Și am revăzut-o pe fata aceea, pe Babi de cândva, frumoasă ca marea la început de primăvară, fragedă și speriată, cu dorința de a iubi și de a fi iubită, temându-se să-și scoată sutienul. Iat-o, ea a mea pentru totdeauna și a nimănui mai mult... Dar uneori amintirile nu trebuie să fie deranjate. Destul. Nu mai vreau să mă gândesc. Ce-am făcut am făcut. Gin va înțelege. Trebuie să înțeleagă. Dacă n-o făceam, aș fi trăit pe ascuns, și nu aș fi descoperit niciodată. Vreau să mă întorc la lumina iubirii. Va înțelege. Trebuie să înțeleagă. În fond, nu știa nimic despre mine, nu mă mai văzuse.

Dar ce-i aici? Încep să citesc.

28 mai 2002

Azi sunt fericită, fericită cum n-am mai fost vreodată! În sfârșit l-am uitat cu totul pe Francesco, l-am șters, l-am expulzat departe, pentru totdeauna...

Și te cred, era așa un bleg...

Ieri s-a întâmplat cel mai incredibil lucru din viața mea. Eram la o petrecere la Roberta Micchi, una mai mare decât mine. M-am strecurat acolo împreună cu alte două prietene (Ele și Simo) și ne distram pe cinste când au venit ei... fără invitație, Budokanii.

Drăcie, nu pot să cred, vorbește despre noi? Dar când a fost? La care petrecere? Continui să citesc repede.

Am aflat că li se spune așa în timp ce aruncau cu tort și l-au nimerit pe Gio (tocilarul care se dă la Ele) drept în față!!! Ce-au mai țintit. Au făcut un mare tãmbãlãu. Mi se pare că și multe lucruri au dispãrut. În sfârșit sunt înnebunită. Sunt total înnebunită după el. S-a izbit în mine cum numai a intrat. Și-a cerut totuși scuze și, ca să nu cad, m-a prins din zbor și m-a ținut îmbrățișându-mă... La naiba! Fețele noastre au fost la o distanță de câțiva milimetri și eu mi-am pierdut capul. Cine știe dacă el a înțeles. Am aflat doar că îl cheamă Step! Caraghios nume. Dar ce tip frumos! Sper să-l revăd curând.

Adică, ne cunoșteam. Ne-am întâlnit. Sau mai degrabă, ne-am ciocnit... Dar ce vrea să însemne toată această poveste? Drăcie, ca să vezi, la petrecerea pe care am cunoscut-o pe Babi, unde am făcut duș cu ea, acolo era și Gin? Ne-am ciocnit... nu-mi amintesc. Dar poate n-a fost atunci... Continui să parcurg repede, să răsfoiesc alte pagini, să caut alte momente, alte amintiri, alte adevăruri. Și înaintez ca un nebun, surprins și confuz. Răsfoiesc rapid paginile jurnalului. Ochii fug printre rânduri... Înainte, înapoi. Iată.

L-am văzut! Este ora două noaptea și nu reușesc să adorm. Am fost la Olimpica și el era acolo cu prietenul său, Pollo cred că îl cheamă. A câștigat până și un premiu! Îmi place de mor, dar văd că glumește cu proasta aceea dintr-a cincea, Gervasi! Fir-ar, Step, nici să nu te gândești. Aceea e proastă (repet...), nu înțelegi nimic din ea. Mai mult, nu știu de ce era ea acolo și încă a făcut-o pe romanița!!! Sau tu poți s-o transformi, sau nici nu știu ce să cred. Trebuie să ai un dar magic și nici nu știu cum să-i spun, nu vreau să fiu răutăcioasă, dar cu siguranță „scândurica” aceea o să-ți facă probleme!!! Era și vipera de Maddalena. Cine știe dacă e adevărat ce se vorbește, că ai avea ceva cu

ea. Păi, nici nu știu ce să mai cred. Hei, prinț din poveste! 10 cu plus sau cum naiba ți se mai spune, mai devreme sau mai târziu mă vei observa și pe mine (sper). Mi-am și pus centura de romaniță! Ai trecut prin fața mea și nu m-ai onorat nici măcar cu o privire... Ei și? TRANSFORMĂ-MĂ... De nu, te vrăjesc eu. Păi, mă duc să fac nani.

Rămân fără cuvinte și citesc mai departe. Iată din nou ceva care mă privește.

Iată, știam, stă cu prietenii lui în piazza Euclide. Mi-a spus Ele că ei au o bază fixă aici...

Merg înainte. Răsfoiesc repede două, trei pagini...

Nu pot să cred! Sunt împreună!!! Step, te urăsc!!! Și cum nu era de ajuns, puiculița Gervasi s-a bătut cu The Body! Cu Madda Federici! Înseamnă că-i adevărat că între ei este ceva! Și Babi a încasat-o bine... Ce i-a mai dat. Nu-i dreptate pe lume, drăcie... Eh, cum naiba te-ai legat cu una ca ea, Step!!! Îți jur că într-o zi va trebui să-mi explici de ce. Chiar nu-ți da i seama că tipa nu-i bună de nimic?! Că pentru ea tu ești ca o jucărie care a costat prea mult? După ce te va folosi, vei ajunge în dulapul cu toate jucăriile ei din trecut de care s-a plictisit! Uneori voi, bărbații, sunteți atât de ridicoli și de banali, nu observați aurul de lângă voi (eu!) și vă duceți departe să căutați a rama (ea!!!). Totuși, ce a iurea... aș vrea să văd cum se va descurca puiculița. Drăcia dracului, chiar aș vrea să văd!!!

Și tot așa. Răsfoiesc paginile și îmi dau seama că nu m-a scăpat din vedere nicio clipă. Pagină după pagină. Gin... Ai scris despre tot. Mereu erai prin apropiere.

Ieri am fost la Fregene. Eram la Mastino. A trecut pe-acolo. Mamă, ca într-un vis. Era bronzat... Într-un cuvânt, îmi venea să urlu! Step ești cel mai tare!!! Ne jucam de-a cine-fură-drapelul în timp ce

mortăciunea de Gervasi se plimba cu rolele și nici n-a observat că tu ai venit!!! Cum poți să fii atât de tâmpită?!

Și el atât de mișto a urcat-o pe motocicleta lui, a legat-o la ochi și a dus-o nu se știe unde... O răpire de vis... visul meu! O, Doamne... mi-au furat visul!!! Dați-mi-l înapoi, e al meeeeeeu!

Foarte simpatică. Spectatoare tăcută. Cum aș putea să uit? Atunci am fugit cu Babi acolo, la casa de pe stânci, la Feniglia, acolo unde visele se sparg de pietrele trecutului. Nu vreau să mă gândesc... Vreau să citesc mai departe.

Nu pot să cred! Nu voiam să cred!!! Dar e adevărat. M-a sunat Ele ca să mă anunțe... Am mers până acolo ca să văd dacă e adevărat. În astfel de chestii nu pot avea încredere în nimeni. Dar e tocmai așa. Acolo, pe pod, foarte frumos! EU ȘI TU... TREI METRI DEASUPRA CERULUI! Vasăzică, dacă cineva îți scrie ceva de-acest fel, înseamnă că nu-i nicio îndoială! Gervasi, ce noroc ai, drăcia dracului!

Și încă, încă...

Au venit la petrecerea la care eram și eu, nu pot să cred! S-au deghizat în Tom și Jerry. O, Doamne, mă simt atât de prost...

Și încă...

A murit prietenul lui, Pollo... Eram în biserică. Aș fi vrut să-l îmbrățișez. M-am rugat pentru el, pentru iubirea lui. Dar el are nevoie de ea în acest moment. Nu de mine.

Și continui să citesc printre pagini povestea vieții mele. S-o revăd în însemnările ei, între notițe colorate și fraze subliniate.

S-au despărțit! Am aflat că s-au despărțit. Mi-a spus Silvia (fata care știe mereu toate bârfele). E adevărat! Îmi pare rău... știu că n-ar trebui să fiu atât de fericită. Dar cât de tare sunt, înnebunesc!

Înnebunesc! Vreau ca eu să te fac fericit, Step. Vreau să te fac să te simți iubit... Te rog, dă-mi această șansă...

Și încă. Încă.

E Crăciunul. Am ieșit și m-am dus spre casa lui, adică acolo unde locuiește acum, la fratele lui. L-am văzut ieșind cu motocicleta, Paolo era la spatele lui. Erau cuprinși, râdeau. Bine, sunt fericită. Mi se pare că se simte mai bine. Dacă iubești cu adevărat pe cineva, trebuie să te gândești la binele său, la ceea ce îl face cu-adevărat fericit. Nu trebuie să fii egoist... (Mamă, devin atât de plicticoasă...) Mai pe scurt, l-am văzut cum s-a ridicat nebunește pe roata din spate, iar Paolo ce mai țipa la spatele lui! M-a făcut să râd. M-am întors acasă. Am deschis cadoul de la părinții mei. Mi-au dăruit o pijama de să-ți ieși din minți! Step, când ai s-o vezi, ai să-ți lingi degetele! (Ce-a dat în mine?) Pe urmă m-am dus la culcare și mi-am îmbrățișat perna. Sunt o proastă? Am sărutat-o închipuindu-mi că ești tu, Step. Îmi plac foarte mult! Am adormit și am visat... ceea ce-mi doresc. Mai devreme sau mai târziu te voi întâlni...

Și încă, încă. Citesc printre pagini vesele și fragmente din viața ei. Iată. Iar vorbește despre mine.

Mă simt rău. Foarte rău. Am aflat că pleacă. Pleacă în străinătate. La naiba, trebuie să fi fost foarte importantă povestea lor dacă a hotărât așa. Îmi amintesc însă o frază pe care mi-a spus-o mama de multe ori, e ceva foarte frumos: „Poți schimba cerul de deasupra ta, dar nu poți schimba ceea ce ai în inimă.” Îi va fi de folos plecarea? Știu doar că te voi aștepta, Step...

E adevărat. Uneori nu-ți servește la nimic faptul că stai sub un alt cer. Ceea ce trebuie să rezolvi se află înăuntrul tău. Oriunde nu te-ai duce. Și încă. Încă.

Încep să mă enervez, nimeni nu știe nimic despre Step! Drăcie, cum e posibil! Am hotărât, vreau s-o cunosc pe mama lui. Ea trebuie să știe ceva, nu?

Și încă. Încă. Răsfoiesc câteva pagini.

Am reușit. Am făcut cunoștință „întâmplător” la cumpărături. Poate și-a dat seama... (sper că nu!) Am vorbit mult... Îmi place, dar nu știu, se pare că ceva o face să se simtă prost, are un fel de tristețe, însă mă tratează cu amabilitate, e chiar tare... Desigur că e frumoasă. E leit fiul ei.

Mama și-a dat seama. Nu-i scăpa nimic. Și încă. Încă.

Sunt fericită. Am devenit prietene. Mi-a povestit câte ceva despre Step. Acum îmi pare că îl cunosc de-o viață. E tocmai băiatul pe care aș fi vrut să-l întâlnesc. Sunt extrem de fericită pentru că mi-a spus că se întoarce săptămâna viitoare!

Și încă. Încă.

Drăcia naibii!!! Am încurcat totul... M-am dus la opt și jumătate dimineața... N-am înțeles că vine la opt și jumătate seara! Doar se spune a.m. și p.m. Dar parcă ești atentă la așa detalii când știi că vine Step!!! Nu pot să cred! M-am dus la aeroport și l-am așteptat douăsprezece ore și n-am avut curaj să fac nimic! Adică, atunci când, la un moment dat, Step a privit în direcția mea, eu m-am ascuns după o coloană și nici măcar nu m-a văzut! Drăcie, a presimțit că cineva îl privește! Oare nu cumva are-un ochi la spate... Totuși e foarte drăguț. A slăbit. A crescut. E...!

Nu pot să cred, a fost la aeroport. Și încă. Încă.

Diseară îl prind, sunt sigură. Am gândit bine planul. Am fost în garaj după-amiază, am deschis tubul care unește rezervorul cu motorul (Paolo mi-a explicat perfect totul! E foarte tare Paolo și

foarte ușor a fost restul!!!), în felul acesta nu va mai avea benzină. De nevoie va trebui să-o facă. Am auzit la sală ce făcea, deci are numai două posibilități: sau se oprește la benzinăria de pe Flaminia, sau la cea de pe Corso Francia. Imediat după sală îi place să-o ia din loc. Mie îmi convine. Ar vrea să simtă vântul, mai ales că ține atât de mult la motocicletă lui... Pentru orice eventualitate am să blochez cu lacătul ambele stații self-service. Ce-mi pasă! Am să-l aștept pe Flaminia, dacă am să văd că nu vine, mă întorc înapoi la benzinăria de pe Corso Francia. Un plan perfect... Un încăpățânat ca el nu va accepta niciodată să fie dus de nas... mai ales când e vorba de bani, din principiu! Unul care știe să-i pună la punct pe alții... nu se va lăsa amăgit!

Nu pot să cred ceea ce citesc. Întorc o pagină. Și încă. Încă.

Am reușit!!! Wow, wow, wow! M-am întors acasă și am făcut ca Julia Roberts în *Pretty Woman*. Mi-am rotit pumnul în jurul feței ca să sărbătoresc splendidul plan reușit. Am făcut cunoștință! Gin cea legendară! Încă puțin și m-ar fi întins pe parbriz cu un pumn în plină figură! Pfiu-pfiu! Ar fi ieșit foarte urât. Știam că s-a ascuns, dar ce puteam face? Trebuia să mă prefac că m-a prins, dar de fapt eu l-am prins pe el! Și încă cum! Am așteptat doi ani și douăsprezece ore la aeroport. Ce obositor. Dar sunt sigură că a meritat! Sunt sigură că totul va fi bine, așa cum am visat.

18 septembrie

Iu-huuu! A mers totul bine, chiar foarte bine!!! Am trecut proba la TdV, unde lucrează el. Să-ți ieși din minți! Am reușit! Nici nu speram. Lucrul cel mai paradoxal e că și Ele a trecut! Vai, ea care n-a fost acceptată nicăieri, niciodată! Step... Oare îmi poartă noroc? De un lucru sunt sigură. Acum îl voi vedea în fiecare zi. Unde-ai să fugi? Dar

e prea frumos așa... Și foarte tare. Până la urmă, este dreptate pe lumea aceasta! Vai, încă nu pot să cred... Totuși această poezie e pentru tine!

Step. Te-am dorit mereu.

Te doresc.

Pentru tot ce mi-am imaginat, am visat, mi-am dorit.

Te doresc.

Pentru ceea ce știi și mai ales pentru ceea ce încă nu știi.

Te doresc.

Pentru acel sărut pe care nu ți l-am dat.

Te doresc.

Pentru dragostea pe care n-am avut-o încă niciodată.

Te doresc pe tine, numai pe tine. Cu erorile tale, succesele, greșelile, durerile, cu incertitudinile tale, cu gândurile pe care le-ai avut și cu cele pe care sper că le-ai uitat, cu gândurile despre care încă nu știi.

Te doresc.

Te doresc atât de mult, încât nimic nu-mi este de-ajuns.

Te doresc și nici nu știu de ce...

Uff. TE DORESC.

Pe neașteptate aud un zgomot. Mă întorc. Gin e la ușa camerei mele. Paolo e în spatele ei.

— Scuze, Step, dar n-am putut s-o opresc. A intrat în casă ca un vârtej și...

Ridic mâna. Paolo înțelege. Se oprește. Tace. Nu mai zice nimic. Rămâne năucit la ușa, în timp ce Gin intră în odaie. Merge încet, mă privește, dar mai degrabă mă străpunge cu privirea. De parcă această privire s-ar duce departe să caute nu știu ce. S-a

descoperit adevărul despre iubirea ei. Mai mult chiar... Are ochii triști. Uzi. Lipsiți de strălucire. Dar foarte frumoși. Și mi se strânge inima. Pentru că văd o lumină cunoscută. Văd tot ce am trăit, tot prin ce-am trecut, tot ce s-a năruit.

— Gin... eu...

— Ssst... își duce degetul arătător la gură, ca o copiliță. Închide ochii și clatină din cap. Te rog, nu spune nimic...

Își ia jurnalele, unul câte unul, le pune pe masă și le verifică. Le numără și le strecoară în geantă. Și pleacă așa, cu spatele, fără să se întoarcă, în tăcere.

O biserică. Sicriul. Multă lume. Unii în picioare, alții așezați, câțiva sprijiniți de coloanele mari, antice, întunecate de timp, de atâtea rugăciuni ascultate, de rugăminți invocate, de durerile suferite. Ale lor, ale altora. Și acum durerea mea. Aici. Prezentă. Durerea de a nu fi știut să fiu până la urmă protagonistul vieții mele, de a fi irosit timpul... Ca să fac ce? Să judec. Eu s-o judec pe mama. Și nu reușesc să înțeleg cum de nu mi-am dat seama atunci. Dintr-odată realizez că mi-a fugit totul de sub mână, cum orbit de nu știu ce motiv, m-am înfuriat, având dorința de a face dreptate... Doar acum îmi dau seama cât de mult am greșit. În rolul meu cel mai simplu. Nu se cerea nimic altceva de la mine decât tăcere. Să mă abțin. Pentru că nu aveam nici atribuție, nici mandat, nici dreptul... Nimic. Nimic care să-mi dea puterea de a ierta. Cine sunt eu ca să iert? Cine suntem noi ca să iertăm, cine suntem noi ca să putem avea acest drept? Eu în schimb, ca un încăpățânat, ca un egoist, ca un orb am vrut să devin judecătorul. Fără vreun drept, fără vreun rol, fără vreun merit, fără un motiv. Fără. Câtă aroganță ridicolă. Luată de cine știe unde, din niște vorbe, rod al unei burghezii stupide... Și apoi, un lucru și mai rău. Nu doar că mi-am însușit rolul de a ierta, dar și fără măcar să știu cum s-o fac. Să nu iert. Iată. Sunt aici, în această biserică. În tăcere. Și mă simt oribil. Nu e nimic mai groaznic decât să simți

cum îți scapă viața din mâini ca nisipul printre degete, viața care credeai că ar fi a ta, și care deja nu-ți mai aparține. De parcă ai sta ferm pe picioarele tale, dar în același timp ai fi un sclav al vântului care a decis totul în locul tău. Nu mai am nimic în mâini, nu mi-a rămas nimic. Și îmi este rușine. Mă uit în jur. Tatăl meu, fratele meu, iubitele lor. Până și Pallina, Lucone, Balestri și alți câțiva prieteni de-ai mei. Cineva lipsește... Cineva e în plus... Dar nici nu vreau să mă gândesc. Lucrurile care trebuie făcute, care sunt o formalitate, o prefăcătorie pentru că nu avem curajul să fim coerenți până la capăt, pentru că nu știm niciodată la ce să ne așteptăm... Nu. Nu vreau să mă gândesc. Nu astăzi. În jurul meu sunt mulți oameni pe care nici nu știu cum îi cheamă. Rude îndepărtate, verișori, unchi, prieteni de familie, oameni pe care îmi amintesc că i-am văzut în fotografii decolorate, amintiri confuze de la petreceri, din trecutul mai mult sau mai puțin fericit, cu zâmbete, săruturi și cu multe altele de cine știe câți ani în urmă. Preotul a citit un fragment din Evanghelie. Acum spune ceva. Încearcă să mă facă să înțeleg că tot ce se întâmplă e spre binele nostru. Spre binele meu. Dar nu reușesc să-l înțeleg. Nu. Nu pot. Durerea mea este mare. Nu pot să gândesc, să înțeleg, să accept, să fiu de acord... Cum pot toate acestea să fie spre binele meu? Cum, în ce mod, din ce motiv absurd? A spus niște lucruri, mi-a povestit o pildă, mi-a promis ceva... Dar nu reușește să mă convingă. Nu. Numai de un lucru sunt sigur. Mama mea nu mai este. Doar asta mi-e clar. Și îmi e de-ajuns. Mai degrabă, nu mi-e deloc de-ajuns... Mamă, mi-e dor. Aș vrea să re trăiesc totul, să-ți pot spune ce-am înțeles acum. Și îți spun în tăcere. Și tu mă auzi. O orgă începe se cânte. Din adâncul bisericii o văd pe Gin venind. E

Îmbrăcată în negru, merge în tăcere. Trece de-a lungul arcadelor, se ține departe de văzul mulțimii, nu și de al meu. Așază cu gingășie o coroană de flori la picioarele altarului și mă privește. De departe. În tăcere. Nu redă nimic pe chip. Niciun zâmbet, niciun reproș. Nimic. O privire curată cum numai ea poate avea. Mai presus de orice, capabilă să amestece durerea și respectul cu alte lucruri. O ultimă privire. Apoi o văd cum pleacă. Peste puțin timp totul se termină. O caut la ieșirea din biserică, dar nu mai este. Am pierdut-o. În întâmpinare îmi vin mai mulți oameni, mă îmbrățișează, îmi spun ceva, îmi strâng mâna. Dar nu aud, nu înțeleg... Încerc să zâmbesc, să mulțumesc, să nu plâng. Da, mai cu seamă să nu plâng. Însă nu reușesc. Și nu mi-e rușine. Mamă, îmi vei lipsi. Plâng cu sughituri. E o ușurare, o eliberare. E dorința de a mai fi copil, de a fi iubit, de a mă întoarce înapoi, de a nu vrea să cresc, de a avea nevoie de dragostea ei curată. Cineva mă cuprinde, mă ține strâns. Dar nu ești tu, mamă. Nu poți să fii tu. Iar eu mă aplec, las capul în jos. Îmi ascund fața și lacrimile. Și aș vrea să nu fie atât de târziu. Mamă, iartă-mă.

Câteva zile mai târziu. Nu știi câte. Când simți așa o durere, nici nu-ți dai seama de unde poate să vină. Ea vine fără să-ți explice. Te lovește ca un val înalt pe care nu l-ai văzut, care vine pe la spate, te doboară, îți taie respirația și te aruncă pe nisipul ud, peste acei pași ai vieții tale care îți păreau atât de clari. Dar de fapt nu. Nu mai sunt. Deja nu. Sunt zile întregi de când stau în fața ușii ei. Sunt zile întregi de când o văd ieșind, de fiecare dată diferită. Așa cum numai ea poate fi. Frumoasă. Foarte frumoasă. Dezordonată, confuză, elegantă, cu părul strâns, cu părul pe spate, rebel, nebunatic. Cu două codițe, într-o rochie cu flori, într-o salopetă ușor lăsată în jos, într-o bluză albastră cu gulerul ridicat și într-o fustă de un albastru-închis. În blugi deschiși, în blugi rupți cu tiv pronunțat, care iese în evidență, se face observat. În toate hainele luate de pe Yoox. Accesorii. Culori. Fantezia de a ști să se reinventeze în fiecare zi. Așa. Așa cum e ea. Iese mereu pe-aceeași ușă, și e mereu alta. Dar am văzut ceva ce nu se schimbă. Ochii ei. Chipul ei. Are semnele îndepărtate ale unei neplăceri trăite în trecut. Ca un vis frumos întrerupt de niște obloane trase cu prea multă furie. Ca sunetul insistent al unui telefon uitat aprins făcut să sune de cineva care a greșit numărul, sau mai rău, de cineva care nu are nimic de spus. Ca o alarmă declanșată de un hoț ghinionist care deja a fugit în noapte.

Neatentă, viața i-a lovit fericirea cu cotul. De fapt, eu am fost acela. Și nu pot să mă ascund sau să mă justific. Pot doar să sper că aș putea fi iertat. Iat-o. O văd ieșind. O văd cum trece. E cu mașina. Și pentru prima dată, după atâtea zile ascuns în umbră, fac un pas înainte, îi întâlnesc privirea. Îi opresc ochii. Devin ai mei pentru o clipă. Și, ușor jenat, zâmbesc. Îi vorbesc, îi explic, îi povestesc și încerc să o rețin. Cu o singură privire. Ochii ei par să asculte în tăcere, să încuviințeze, să înțeleagă, să accepte ceea ce sper că îi spun ai mei. Apoi, tăcerea compusă din mii de cuvinte, intensă că niciodată, este întreruptă. Gin își lasă privirea în jos. Caută ceva. Un pic de putere. Un zâmbet. Cuvinte spuse cu vocea. Dar nu găsește nimic. Nimic. Și atunci iar mă privește. Clatină ușor din cap. Obrazul ei schițează o grimasă, o jumătate de zâmbet, poate o umbră de șansă. Ca și cum ar spune: „Nu, încă nu, e prea devreme.” Cel puțin aceasta e ceea ce vreau să citesc. Și pornește într-o direcție pe care nu mi-e dat s-o cunosc, spre viața care o așteaptă, poate spre un nou vis, cu siguranță mai bun decât cel pe care i l-am furat eu. Și are dreptate. Ea merită. Rămân în tăcere. Îmi aprind o țigară. Trag din ea de două ori și o arunc. După care mai scot una.

Depart, mai departe, în același oraș. Mașini în mișcare, claxoane, polițiști foarte ocupați, controlori neexperimentați în căutarea unor abateri. Rina, menajera familiei Gervasi, iese din blocul Stellari. Îl salută pe portar doar cu zâmbetul ei obișnuit. Merge hotărâtă spre tomberoane, urmată de un parfum ieftin, care cu greu îi ascunde mirosul oboselii unei zile de muncă. Deschide tomberonul împingând cu piciorul bara de metal. Aruncă perfect sacul de gunoi, mai bine decât oricare

baschetbalist. Tomberonul se închide, ca o secure lăsată să cadă de un călău distrat. Dar nu-și poate încheia treaba. Dintr-un ungher iese în afară un poster făcut sul. E fotografia mărită a băiatului și a fetei așezați pe motocicletă, cu roata din față ridicată. Țipătul rebel al acelui moment de fericire... al iubirii risipite în timp. Totul a trecut. Și acum, cum deseori se întâmplă, a ajuns la gunoi.

Pallina iese grăbită pe ușă. Veselă și încrezătoare, elegantă cum n-a mai fost niciodată. Urcă în mașina lui și îl sărută râzând. Vrea să-și reia viața de la capăt.

— Unde mergem?

— Unde vrei tu.

Pallina se uită la el și zâmbește. A hotărât să încerce din nou. El este cel pe care l-a ales.

— Atunci hotărăști tu, în seara asta mergem la întâmplare.

Lui Dema nu-i nevoie să-i spui de două ori. Sunt ani întregi de când așteaptă acest moment. Schimbă ușor viteza și se pierde în trafic. Apoi mărește volumul aparatului stereo și zâmbește.

Eva, însoțitoarea de bord, tocmai a ajuns la Roma. Lasă valiza jos în camera de hotel și imediat încearcă să-l sune. Nimic. Telefonul lui e închis, păcat, ar fi vrut să-l vadă. Dar nu face nimic. Se gândește un pic. Zâmbește și apelează alt număr. Cel care mereu călătorește întotdeauna are și-un alt număr.

Daniela e în camera ei. Tocmai a aflat că va avea un băiat. Nehotărâtă, răsfoiește o carte cu nume. Alessandro, Francesco, Giovanni... caută originea și semnificația fiecăruia. Trebuie să fie un nume important, al unui conducător sau unul din acelea ciudate și deosebite care nu se uită. Zâmbește fericită în sinea ei.

Cel puțin numele îl poate alege singură. Apoi se îngrijorează. Și dacă numele pe care am să-l aleg e același ca și al tatălui său? Astfel, rămâne perplexă și renunță la acel „Fabio” care i se părea potrivit. Vrea să fie sigură... și nu știe cât e de inutilă această îndoială. Cu siguranță, copilul ei nu va afla niciodată numele tatălui său.

Babi e în odaia ei. Verifică fericită lista invitațiilor. Mai e puțin. Uff, mamă, ai vrut să vină și familia Pentesti pe care eu nu-i suport, și verișorii pe care nu i-am văzut niciodată. Mama și regulile ei. Pentru o clipă se gândește că ideea aceea i-ar plăcea la nebunie. Da, ar fi o idee minunată. Să-l invite pe Step la nunta ei. Ar fi foarte tare. Și nu-și dă seama cât de mult seamănă cu mama ei. De fapt, nu. E mult mai rea.

Două doamne se uită în jur. Vor să fie sigure că nu-i nimeni pe-aproape. Și liniștite, pot în sfârșit să bârfească în voie.

— Te asigur, l-am văzut cu o fată foarte bronzată...

— Nu cred... chiar tu l-ai văzut?

— Nu, dar cineva de încredere.

— Am înțeles cine ți-a spus, mi-a povestit și mie, dar mi-a zis să nu spun nimănui. Să știi că nu e bronzată, e de culoare! O braziliancă!

— Serios? Ciudat, niciodată nu m-aș fi așteptat de la dânsul.

— De ce? Ea e o nesuferită!

Cele două doamne râd împreună. Apoi regretă puțin că au râs așa. Poate se întreabă: oare de ce, noi cu soții noștri cum suntem? Ajung să se simte vinovate, pentru că nu știu cum să răspundă la acea întrebare. Poate nici nu sunt foarte diferite de ea. Raffaella e în spatele sălii. Ambele o privesc. Ea le întâlnește privirile și le

zâmbește de departe. Și ele îi zâmbesc, complice și un pic stângace. Se uită iar în jur. Nu au fost auzite? N-a înțeles că vorbeau despre ea? Și fiecare rămâne cu partea ei de îndoială, în timp ce Raffaella nu le mai ia în seamă. Își concentrează toată atenția asupra adversarei.

— Et voilà... am închis și al doilea rând. Și privește aici... Am făcut un burraco!

Iute începe să calculeze punctele, fericită, fără să piardă timpul pe niște pălăvrăgeli inutile.

— Dar arbitrul nu era!

Claudio se ridică în picioare, aproape că-i zboară chipiul de pe cap, într-atât e de entuziasmat și fericit. Își pune la loc chipiul și se așază alături de Francesca.

— Ai văzut și tu, Fra'... nu era, nu?

Ea îi face semn că da. Neînțelegând prea multe în fotbal.

— N-ai ce-i face, mereu e-așa! Vor să câștige Ariene, așa mereu se întâmplă aici la Canottieri Lazio! Pentru că aceia au mai mulți suporteri. Claudio, satisfăcut de această deducție genială, o îmbrățișează pe Francesca sărutând-o pe buze, fără să-i pese de nimeni și de nimic, de cei care îl cunosc, de cine ar putea să-l vadă, de cine ar putea să-l judece... de cine ar putea să zică: „Păi, cum se poate, e cu douăzeci de ani mai tânără decât tine!” Claudio, continuând să privească meciul, observă că puțin mai încolo stă Filippo Accado cu soția. L-au auzit strigând și acum îl fixează. El îi salută cu un zâmbet larg.

— Salut, Filippo. Salut, Marina.

Și o îmbrățișează din nou pe Francesca, voind să confirme o dată pentru totdeauna că a făcut cea mai bună alegere. Și încă

pentru că ea are cu douăzeci și patru de ani mai puțin decât el, dacă stă să calculeze exact. Cei doi Accado schițează un zâmbet, îngrijorați că au devenit martori nevinovați a ceea ce, cel puțin pentru ei, până în acel moment fusese pur și simplu o bârfă. Claudio își dă seama. Și e fericit că le-a confirmat totul. Se uită la Francesca. Frumoasă, fragedă, bronzată, tânără și mai ales... necicălitoare! Și-i zâmbește.

— Desigur, dacă m-ar fi chemat Paolo... am fi fost noi Paolo și Francesca celui de-al treilea mileniu!

Și ea, care nu pricepe nimic, încuviințează și de data aceasta. Claudio înțelege că s-a dus prea departe. E adevărat, nu le poți avea pe toate. Și atunci, ca să-și regăsească siguranța alegerii sale, scoate o țigară. E pe cale să o aprindă, dar Francesca știe ce să zică.

— Claudio, doar ai fumat nu demult...

— Ai dreptate, dragă.

Zâmbește și pune țigara înapoi în pachet și continuă să privească meciul. Cu coada ochiului, fără să fie observat, o urmărește pe Francesca. Ea mestecă gumă cu gura deschisă, fredonând o melodie braziliană. Are privirea ușor înceteșată, pierdută în cine știe ce gânduri. Am făcut bine? E într-adevăr ceea ce doream? Claudio are un moment de panică. Păi... da, cred că da. Cel puțin pentru că durează. Se mai gândește o dată la marea lui decizie. La marele salt făcut abia cu o săptămână în urmă. În fond, anume Francesca a fost cea care m-a convins. Da, ea este femeia pe care o așteptam. Ei îi datorez totul. E meritul ei că noul BMW Z4 de culoare albastră e parcat acum lângă stadion. Și Claudio se concentrează și mai mult asupra jocului, pasionat și fericit.

— Haideți, băieți! Egalați! Înscrieți un gol frumos!

El nici nu bănuiește că tocmai în acel moment un oarecare coate-goale din Garbatella îi fură mașina. Cu un simplu cuțitaș de un euro a luat cu el 42.000... Cu un euro mai mult sau mai puțin.

Paolo și tatăl meu au hotărât să meargă la restaurantul chinezesc de pe via Valadier. Acolo unde se duc toți și de unde ies mirosind a ulei prăjit. S-au așezat la o masă. Râd și glumesc în compania iubitelor lor. Au comandat multe feluri de mâncare. De la alge prăjite până la carne de porc în sos dulce-acrișor și rață pechineză, trecând la supă de rechin, carne crocantă de vițel, ravioli în aburi și la grătar, noutatea din meniu. Au gustat de toate. S-au ghiftuit cu tot felul de sosuri de pe farfuria rotitoare pe care chinezii intenționat o pun în mijlocul mesei ca să te facă să te simți un adevărat oriental. Dar când îți vine nota de plată, chiar dacă totul e scris în chineză și are la sfârșit un rând ciudat care indică o pseudoreducere, trebuie să înțelegi că pentru ei vei fi mereu pur și simplu un occidental. Paolo și tata își fură unul altuia foiața de hârtie. Chinezii stau în fața lor. Se amuză și zâmbesc privindu-i. Ce le pasă lor... După acea obișnuită pantomimă ridicolă, oricum unul dintre cei doi va plăti consumația.

Martina și Thomas stau așezați pe treptele blocului. Mănâncă o bucată de pizza. Roșie.

— E chiar... foarte gustoasă. De unde o cumperi?

— De-aici, de aproape. Îți place?

— Foarte.

— Știi, voiam demult să te servesc, dar nu știam dacă îți place.

— Desigur că-mi place! Mâine am să cumpăr și eu și o vom mânca aici. E bine să stai așezat pe trepte. Ți-ar plăcea?

— Cum să nu? Apoi Thomas, ștergându-și gura cu tricoul, hotărăște să-i povestească.

— Știi, Marti, acum câteva zile mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat.

— Ce anume?

— Uite, eram exact aici. Îl așteptam pe Marco. Trebuia să-mi aducă mingea, și la un moment dat s-a oprit un tip pe o Honda albastră. Unul mare, de vreo douăzeci de ani. A coborât, mi-a dat o palmă și apoi știi ce mi-a spus?

— Nu, ce?

— Las-o baltă pe Michela. A urcat înapoi pe motocicletă și a plecat. Dar îți dai seama? Michela se iubește cu un tip de douăzeci de ani!

E o clipă. Martina zâmbește fără să fie văzută. Nu-i vine să creadă. Step. El chiar e nebun. E unul dintr-aceia pe care nu-i întâlnești de multe ori în viață. Dar dacă se întâmplă, nu ai decât să fii fericit. Dar Thomas nu se poate liniști.

— Știi cu cine semăna? Îți amintești tipul cu care ai vorbit mai demult? Hai, atunci când eu ședeam pe lanțuri și te-am salutat, iar voi erați acolo, vorbeați în fața chioșcului de ziare. Ai priceput cine-i?

— Da, am înțeles ce spui. Dar să știi că te înșeli. Nu e tipul acela. Și pe urmă, scuze, crezi că unul ca el și-ar pune mintea cu Michela? Cu Michela își pune mintea unul ca tine.

— Eu? Ești nebună? Eu mă țin de ea pentru că mi-a luat discurile celor de la Simple Plan, știi *Still Not Getting Any*? I l-am împrumutat o lună în urmă. Dar se vede că atunci când i-am spus: „Se numește Simple Plan, mi-l întorci peste un an”, ea a înțeles

că poate să mi-l întoarcă la anul! Martina surâde. Nu din cauza replicii haioase, cât mai ales pentru că începe să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Totuși, dacă e tipul acela, spune-i că mie mi-e în cot de Michela.

— Aha, ți-e frică de el.

— Care frică? Dacă-l mai întâlnesc o dată, îl bat măr. Adică peste câțiva ani. Îți jur că voi începe să merg la sală. Sau nu, am să mă înscriu la wrestling, vreau să devin ca John Cena, poate am să fac și vreo piesă rap. E foarte tare tipul, știi cine-i?

— Nu.

— Tu nu cunoști pe nimeni!

Thomas ridică din umeri și mai mușcă din pizza. Mmmm... ce gustoasă e...

Până la urmă zâmbește și el, uitând de toate. Și bine face. În viață mereu căutăm. Pierdem timpul căutând un de ce. Dar uneori el nu există. Și cât n-ar fi de trist, asta-i explicația. Thomas vorbește cu Martina, râd și glumesc despre alte lucruri. Apoi se privesc. Ea - la fel ca întotdeauna. El - ca niciodată. Și zâmbește. Poate pentru că ea l-a liniștit în privința acelei palme. Poate pentru că fata nu-i rea deloc. Nu știe. Nu contează. Între timp pizza se termină. Iar altceva începe.

Puțin mai departe. O altă casă. Acolo unde mai devreme sau mai târziu se duc toți. Fără acte suplimentare, fără investiții reușite sau un noroc neașteptat. Acolo unde suntem stăpâni cu adevărat. Fără adunări ale proprietarilor, fără un administrator plicticos sau un vecin prea gălăgios. În acel loc unde nu mai este important cât câștigi, dar cât ai fost în stare să oferi. Cimitirul. În

liniștea acelor locuri îngrijite, multe nume și simple fotografii nu reușesc să povestească despre toate acele vieți. Dar chipurile, zâmbetele, suferința vizitatorilor descriu într-o clipă frumusețea sufletelor lor și dureroasa lor absență. Iată. De ceva timp Pollo nu mai e singur. Acum îi ține companie încă o bucată din viața lui Step. Mama lui. Amândoi au flori foarte frumoase, încă proaspete, pline de viață și dragoste. Dragostea pe care Step n-a economisit-o niciodată, dar pe care n-a avut posibilitatea s-o demonstreze până la capăt. Și în liniștea de fiecare zi, în ecoul îndepărtat al vieții care continuă, un prieten și o mamă stau de vorbă. Vorbesc despre el. Despre tot ce-a fost, despre lucruri pe care legile vieții le-a trecut sub tăcere. Cuvinte care nu au fost rostite niciodată, dar pe care le-au avut mereu în gând. Pentru că dragostea nu se pierde nicicând.

Când urc pe motocicletă deja apune soarele. Exact în acel moment o văd cum vine. Gin. Conduce cu viteză, așa cum o face întotdeauna. Înclină capul la curbă, fredonează cântecul pe care îl ascultă în acel moment. Cine știe ce fel de cântec. Dar pare iarăși veselă. Ca întotdeauna. Cum era când am lăsat-o. Frumoasă datorită zâmbetului ei, datorită vieții pe care o are, viselor pe care le urmează până la limite pe care nu le cunoaște. Liberă. Liberă de tot ceea ce n-o interesează. Și atunci eu mă îndepărtez, văzând-o mirată în timp ce zâmbește. Și sunt fericit. Cum n-am fost demult...Vinovat numai pentru acea inscripție. Imensă. Pe toată fațada casei de vizavi. Splendidă, directă, adevărată. Acum nu mai am îndoieli. Nu am remușcări, nu am păcate, nu mai am trecut. Am numai o dorință mare de a lua totul de la început. Și de a fi

fericit. Cu tine, Gin. Sunt sigur. Da, e tocmai așa. Vezi, am și scris asta. Te doresc.

- *Sunteți împreună?*
- *Da, și suntem speciali.*

